

Giới thiệu Anh Trai Tôi Là Sắc Lang

Truyện hay Anh Trai Tôi Là Sắc Lang của tác giả Du_Coin thuộc truyện teen hay nói rằng cô chỉ là 1 cô gái bình thường với học lực bình thường gương mặt cũng bình thường nốt.

Thế thì tại sao ông trời lại đẩy cho cô 3 ông anh trai có thể nói là quá không được bình thường. Truyện ba cô lấy vợ mới rồi cùng vợ 1 mực đi hưởng tuần trăng mật. Đẩy trách nhiệm chăm sóc cô cho 3 người con trai cô chưa gặp lần nào.

Ba cô đẹp như thiên thần mất tím 2 lại một lần nữa bị đẩy trực tiếp đem cô đưa vào miệng sói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tên truyện: Anh Trai Tôi Là Sắc Lang

Thể loại: Teen, hài hước, học đường.... Thập cẩm đủ loại.

Anh trai biến thái x Em gái ngây thơ.

Rating: 14 +

Lưu ý: bọn họ không phải anh em ruột nên không có loạn luân gì đâu a~

Nội dung:

Mẹ ruột của cô mất từ lúc cô mới 11 tuổi. Ba cô 1 mình chịu cảnh gà trống nuôi con. Rốt cuộc đến năm cô vừa vào đại học liền không nhận được nữa mà kết hôn.

Buổi hôn lễ do cô bị bệnh nên không đến. Không ngờ ngay sau đó pa pa kính mến liền cùng người mẹ cô chưa bao giờ gặp mặt liền hủ hỉ rủ nhau đi tuần trăng mật.

Trước khi đi cũng chỉ để lại cho cô 1 tin nhắn bảo cô đến nhà các vị anh trai ở.

Và cuộc sống đầy phong ba của cô ở căn nhà mới đã bắt đầu. Mãi đến sau này cô mới phát hiện ra 3 người anh của mình chẳng có ai được bình thường cả. Một người so với 1 người đều biến thái.

.....

Nhân vật:

Cô_ Hoàng Thanh Du: 19 tuổi, cao 1m62, sinh viên năm nhất trường Đại học Cao San.

Ngoại hình: miễn cưỡng cũng có thể xem là ưa nhìn. Đôi mắt đen to tròn long lanh như hòn bi. Sóng mũi không thấp cũng không cao mà nhỏ nhắn. Môi mỏng, tóc đen dài ngang vai (Như hình minh họa ở trên)

Sở thích: Ngủ, ngủ, ngủ và ngủ...

Học lực bình thường, môn học giỏi nhất: thể dục, là 1 con mèo lười chính hiệu lại hậu đậu không ai bằng. Khá nóng tính, Rất thích sử dụng bạo lực nhưng luôn phải kiềm nén.

Anh_ Vương Tuấn Khải: 21 tuổi, cao 1m78, sinh viên năm 3 trường Đại học Cao San. Anh trai cả của Du.

Ngoại hình: Mái tóc vàng óng ánh, trông mắt màu xanh lá hiếm có. Mày rậm, cằm thon gọn. Môi anh đào không mỏng cũng không dày. Là 1 mỹ nam điển hình. Hot boy No.1 của Cao San.

Sở thích: ngắm em gái mặc bikini

Tích cách hay cười, ôn hoà, hiền lành, dịu dàng lại đảm đang không ai bằng. Rất thích vào bếp.

Cậu_ Vương Tuấn Sang: 20 tuổi, cao 1m75, sinh viên năm hai trường đại học Cao San. Anh ba của Du.

Ngoại hình: Mái tóc đen tự nhiên, sóng mũi cao dọc dừa, đôi mắt 2 mí màu hổ phách, Môi mỏng, vóc dáng hơi gầy. Hot Boy No.3 của Cao San.

Sở thích: nhìn lên em gái tắm.

Tích cách lạnh lùng, trầm tĩnh, ít nói. Không thích thân cận với người khác. Chỉ thích nhốt mình trong phòng vẽ tranh khoả thân.

(=3=)

Hắn_ Vương Tuấn Kiệt: 20 tuổi, 1m77, sinh viên năm hai trường đại học Cao San. Anh hai của Du. Đồng thời là anh em sinh đôi với Sang.

Ngoại hình: Khá giống với Tuấn Sang. Mái tóc màu nâu hạt dẻ, đôi mắt màu hổ phách. Dưới khoé mắt trái có 1 nốt ruồi nhỏ. Hay đeo mắt kính mặc dù không bị cận. Hot Boy No.2 của Cao San.

Sở Thích: Ôm em gái ngủ.

Tích cách: 2 mặt. Ở trường thì là 1 nam sinh ôn hoà được phái nữ ngưỡng mộ. Về nhà lại trở thành 1 đại ác ma biến thái. (0.0)

....

Khởi Đầu Xui Xẻo_ Đụng Độ Hotboy Biến Thái

Cô tên là Hoàng Thanh Du. 1 cô gái 19 tuổi hết sức bình thường. Hôm nay là 1 ngày cực kì trọng đại của cô. Là ngày đầu tiên cô chính thức vào học trường đại học danh tiếng Cao San. Mặc dù là do "May mắn" được lọt vào cuối danh sách nhưng cô sẽ cố gắng hết sức mình. Fighting! Fighting.

Thật ra thì lúc đầu tên cô không có nằm trong danh sách học sinh thi đậu. Nhưng may mắn thay, có 1 học sinh phải đi du học đột suất nên cô mới được thay vào vị trí đó nha.

Thanh Du vỗ vỗ mặt, tự cổ vũ bản thân rồi trịnh trọng bước vào sân trường. Người ta bảo Những bước chân đầu tiên rất quan trọng a.

- Á..._ Và thế là ngay trong những bước chân đầu tiên đó, có 1 cô gái ngã lăn quay.

Ngay lúc này, trên sân trường rộng lớn có 1 người ngã úp mặt xuống đất. Du đau đớn ngăn mày xoa xoa tay đứng dậy sau đó nhìn quanh. Đến khi xác định được xung quanh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc ngã cô có cảm giác váy của cô bị tốc lên hơn phân nửa a. Nếu có người nhìn thấy chắc ngại chết mất.

Hoàng Thanh Du bắt đầu đi thăm quan ngôi trường. Hôm nay cô cố tình đến sớm để ngắm cảnh mà. Nghe nói cảnh vật ở Cao San vừa hùng vĩ lại tráng lệ, quả thật không sai.

Sau khi đi 1 vòng quanh sân trường thoả mãn lòng hiếu kì Thanh Du bắt đầu tiến về phía dãy hành lang trường. Vừa đi lại vừa hào hứng nhìn ngắm khắp nơi.

Lúc này trên hành lang, có nam sinh đang tiến về phía cô. 'Oa, đẹp trai thật đấy', trong lòng cô thầm cảm thán. Chỉ thấy nam sinh đó có mái tóc màu hạt dẻ. Đôi mắt hổ phách được lớp kính nhìn đặc biệt hút hồn. Sóng mũi cao, môi mỏng, thân hình thon dài cân đối. Cả người đều toát ra khí thế cao ngạo, lạnh lùng.

Thế là máu sắc nữ của ai đó lại nổi lên. Cự nhiên ngắm trai đến nỗi chảy cả nước miếng. Thanh Du cô cái gì cũng được, duy chỉ có khi đứng trước mặt trai đẹp là cái gì cũng đều không nhớ.

(Mất mặt quá!! =_ =)

Nhưng khi nam sinh đó đi ngang qua người cô thì tất cả thiện cảm cùng cảm xúc của cô liền bay đi hết. Bởi vì hắn ta đã ghé sát vào tai cô và nói rằng: "Hình hello Kitty đẹp lắm", đi kèm với nó là 1 nụ cười đều cán. Mặt của Thanh Du lúc này có thể so sánh với đích nổi về độ đen.

Hắn ta đã thấy... Quần lót của cô. Đó là lí do vì sao lúc này cô lại hoảng sợ đến vậy.

Nhớ đến 2 tuần trước đó, chẳng hiểu sao ba cô lại nằng nặc đòi đi mua đồ lót cho con gái. Còn nói gì mà sắp có mẹ rồi nên muốn tự làm việc này lần cuối.

Thế là người nào đó mua cho cô nguyên 1 đồng quần lót đầy hình hello kitty, vịt donal, chuột micky... Làm cô choáng cả đầu. Nhưng mà nếu không mặc

thì rất uống tiền nha. Vì vậy mới xảy ra 1 màn lúc này. Lại còn bị người khác nhìn thấy nữa chứ. Ôi trời ạ! Lỡ hấn ta mà đi loan tin khắp trường thì cô chỉ có nước chết.

Thanh Du ngồi sụp xuống tức tối vò đầu bứt tóc. Biết thế cô sẽ không mang váy ngắn đâu. Nhục nhả chết mất. Lúc này bỗng nhiên có 1 giọng nói ôn hoà cất lên.

- Này, em không sao chứ?_ người vừa nói ra lời này là 1 nữ nam tóc vàng nâu cực kì xinh đẹp. Mày rậm mắt xanh, cằm thon, môi anh đào đỏ mọng. Oa, Này giờ gặp được những 2 nữ nam a.

- Này,..._ Thấy cô không có trả lời anh ta lại hỏi.

- À, ừ em không... Không sao..._ Du lau lau khoé miệng. Định lực của cô thật là kém nha, mỗi lần thấy trai đẹp đều chảy nước miếng.

- Vậy thì tốt quá. À, mà em có thấy tên nào tóc nâu, đeo kính đi ngang qua đây không? Nhìn cậu ta đẹp trai lắm đấy!_ Anh dịu dàng hỏi, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

- A, Tóc nâu... Có 1 người, anh ta đi hướng này_ Du lấy tay chỉ về hướng tên kia mới đi.

- Cảm ơn em nhiều nhé!_ Anh cảm ơn cô rồi mới rời đi.

Thanh Du vừa nghe nữ nam nói lời cảm ơn liền cảm thấy sung sướng. Lấy lại tinh thần, ai đó lại tiếp tục tung tăng bay nhảy. Nhưng vừa được vài giây sau liền khựng lại nhủ mày suy nghĩ.

Khoan đã, Tóc vàng mắt xanh... Hờ? Đừng nói là... Vừa nghĩ đến khả năng này mặt cô liền tràn đầy hưng phấn.

Nguyên lai là mối tình đầu năm cấp 2 của cô là 1 anh trai lớp trên. Ngoại hình thật không khác người lúc này tí nào. Hèn chi, cứ cảm thấy quen quen thế nào ấy. Giờ 2 người lại học chung trường, đây có thể xem là định mệnh hay không?

Mặc dù... Cô đã bị người ta từ chối. Hắc hắc... Không sao, từ giờ cô sẽ cố gắng. Thế là có người nào đó tự kỉ ngồi cười 1 mình. Lại quên khuấy đi mất chuyện quần lót xấu hổ của mình bị nhìn thấy.

Thanh Du lại mang tâm trạng cực kì vui vẻ đi tìm lớp học của mình. Lớp A ban 1... Đây rồi.

Vì còn hơi sớm nên lớp cũng chỉ lác đác vài người. Trường Cao San cũng không có quy định đồng phục nên mọi người có thể mặc thứ mình thích.

Du nhanh nhẹn tìm 1 chỗ trống ngồi xuống.

Đúng lúc này lại có 1 giọng nói trong trẻo vang lên.

- Chào bạn..._ Tiếng nói phát ra từ bàn bên cạnh.

Cô theo bản năng quay sang nhìn thì thấy 1 bạn nữ sinh cực kì dễ thương đang cười với cô. Khuôn mặt tròn tròn nhiều thịt nhưng không quá mập. Da dẻ sáng bóng tron mịn làm người ta không nhìn được mà muốn sờ. Lúc cười còn để lộ má lúm đồng tiền nhân nhật.

- A, chào, bạn là...

- Tổ tên là Minh Anh còn tên của cậu là gì?_ Cô gái cười cười, có ý tứ muốn kết bạn.

- Nha, tớ là Thanh Du, Hoàng Thanh Du_ Cô cũng rất nhanh cười tươi đáp, bất giác khoảng cách giữa 2 người được kéo lại gần nhau hơn.

2 người nói chuyện rất là hợp ý với nhau. Thì ra, kết bạn mới cũng không phải quá khó.

Chủ nhiệm lớp Du là 1 thầy giáo trung niên, bộ dạng thường thường không có gì đặc biệt. Dù sao thì học đại học cũng không cần thiết phải gặp chủ nhiệm nhiều lắm nên cô cũng không quá chú tâm.

Điều làm cô chán nản là lớp này chẳng có lấy 1 hot boy nào cả. Nam sinh chỉ toàn là thuộc dạng trung bình mà thôi. Chả bù cho 2 nữ nam cô gặp lúc sáng a.

Vừa nhớ đến bộ dạng của 2 người là Du liền không nhìn được mà chảy nước miếng. Đầu óc cũng lâng lâng đến 8 tầng mây, nào còn để ý đến ông thầy đang ba hoa trên bục giảng chứ.

.....

.....

Chiều đó Thanh Du vẫn tàn tàn đi bộ về nhà như thường lệ. Vừa vặn là Trường Cao San cũng không có xa nhà cô cho lắm. Chưa tới 10 phút đã về đến

nói.

Nhưng mà hôm nay hình như hơi lạ. Bình thường đúng giờ là ba cô sẽ đứng trước cổng đón cô vào nhà a, tại sao lúc này lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả vậy.? Du nghi nghi ngờ ngờ bước vào nhà.

- Ba ơi, ba ba ơi...

Phòng khách không có, nhà tắm không có, trong phòng cũng không có. Đến lúc Du vào nhà bếp thì lại thấy 1 tờ giấy khả nghi dán trên tủ lạnh.

Nội dung chính là:

Con Gái yêu dấu của ba! Mặc dù không nỡ xa con nhưng ba vẫn phải nói ra lời này.

Con cũng biết ba ba đã cô đơn quá lâu rồi nên vừa cưới vợ phải tận hưởng 1 chút. Con như là công lao nuôi dưỡng con gái mười mấy năm qua đi.

Ba cùng mẹ tuy không phải vợ chồng son hay là người trẻ tuổi nhưng vẫn muốn hưởng tuần trăng mật cùng với nhau. Chuyến đi này có thể kéo dài khá lâu, ba chưa kịp báo trước với con là lỗi của ba.

Trước đó ba cũng đã từng nhắc đến 3 đứa con trai của mẹ kể con. Ta cùng bà ấy không an tâm để lại con 1 mình nơi đó nên đã nhờ bọn chúng chăm sóc con. Con hãy dựa theo địa chỉ ba ghi mà đi đến đó nhé! Bọn chúng rất tốt nên các con chắc cũng sẽ nhanh hoà hợp thôi.

Tái bút...

Ba có mua cho con vài cái áo ngực mới, mong rằng con sẽ thích chúng

---♥♥♥---

Hả? Cái gì?

- Ông Ba Chết Dẫm... _ Tiếng gào thét phẫn nộ từ trong phòng bếp truyền ra, vang xa khắp căn nhà.

Du hậm hực vò vò tờ giấy, vò tới nhăn nhúm nhúm vẫn chưa hả giận. Đạo gần đây cô thật nản với ba ba.

Ông đi hưởng tuần trăng mật với ai, cô không cấm. Nhưng mà, 1 chút tiền tiêu vặt cũng không để cho cô là sao? Đã vậy, còn giao cô cho 3 tên con trai lạ hoắc chưa từng gặp mặt.

Nhưng những việc đó còn chưa ức chế bằng thứ này. Du vò vò cái áo ngực màu đen trong tay.

Cái thể loại áo ngực gì thế hả?

Mặc mà cứ như là không mặc ấy! Cái này chỉ hợp cho mấy nữ vũ công ăn mặc hở hang đi quyến rũ người khác thôi chứ. Vài thì mỏng tanh, nhìn gần 1 chút là cứ như không mặc gì.

Lại nhìn tờ giấy ghi địa chỉ trong tay. Du thở dài, bây giờ chỉ còn nước vác mặt tới gặp ba ông anh chưa từng chạm mặt kia thôi a!

Ôi! Rồi cuộc đời cô sẽ trôi về đâu đây???

Nếu cảm thấy hay thì cảm phiền mọi người nhấn vào hình ngôi sao nhỏ nhỏ phía dưới hộ Du nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Màn. Chào. Hời. Nồng. Nhiệt ... Các. Anh. Rốt. Cuộc. Là. Ai??

Hiện tại Thanh Du đang đứng trước 1 ngôi nhà... Không không, phải gọi là biệt thự mới đúng.

Ngôi biệt thự có 3 tầng, tất cả gồm 2 màu xanh và trắng kết hợp với nhau tạo cảm giác tươi mát. Kiến trúc không quá xa hoa lại trang trọng đến không

ngờ.

Xung quanh trồng đủ loại hoa, đồ rực cả 1 phương. Đường đi lát gạch trơn nhẵn. Phía bên ngoài những bụi hoa là bãi cỏ xanh mướt.

Cứ như thế, Bạ Thanh Du của chúng ta há hốc mồm nhìn căn nhà khủng bố trước mặt. Lại nhìn lại tờ địa chỉ trên tay, sợ bản thân nhìn nhầm.

Số 73 đường XX... Đúng là chỗ này a.

Không lẽ ba cô ghi sai số nhà sao?. Lại quay đầu nhìn sang những nhà bên cạnh. Oh my chúa! Sao khu này không có đến 1 ngôi nhà bình thường vậy??

Thần thờ 1 hồi, cuối cùng Du hít sâu 1 hơi, lấy can đảm nhấn chuông.

Kính coong...

Kính coong... Kính coong...

Kính coong...

Kính coong.... Kính coong...

.....

Kết quả là bấm chuông cả nửa ngày trời, bấm muốn liệt nút mà vẫn chưa có ma nào ra mở cửa cả.

Du bực bội ngồi xồm xuống đất. Lại nhìn đất nhìn trời 1 lúc mới phát hiện ra trời đã gần tối.

Ơt... Ơt...ơt...

1 loạt âm thanh vui nhộn từ phía bụng của Du phát ra. Ai nha, nói mới nhớ, sáng giờ mới bỏ vào bụng có ổ bánh mì, tối giờ đã đói meo đói móc rồi a~.

Rốt cuộc đợi thêm 15 phút nữa, lúc này bỗng nhiên có 1 đôi giày xuất hiện trước mặt Thanh Du.

Cô theo bản năng ngược lên nhìn. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn là cô đã muốn nổi điên lên. Đây không phải là tên biến thái hồi sáng đây hả? Sao hán ta lại ở đây chứ.?

- Đồ biến thái chết đấm..._ Du hoảng hốt hét toáng lên. Tay chỉ thẳng vào mặt của người con trai kia.

- Tránh đường _ Khác với biểu hiện kinh ngạc của Du, cậu ta lại cực kì bình tĩnh, khuôn mặt không có tí cảm xúc như bị đông lạnh. Làm Du nhìn vào liên rùng mình.

Du cảm thấy tên này có gì đó khác khác so với lúc sáng. Nhưng không có phát hiện ra là khác ở chỗ nào. Cô vuốt vuốt cằm nhìn kĩ tổng quát tên kia lại 1 lần nữa.

Nhìn lên, nhìn xuống 1 hồi mới phát hiện ra được 2 điều. Tuy đôi mắt cũng là màu hổ phách nhưng lại không có đeo kính. Mái tóc lại là màu đen huyền chứ không phải là màu nâu như lúc sáng. Hồng ửng sáng nay chói quá nên cô nhìn lộn thành màu nâu.?

Nhưng mà phải công nhận 1 điều, càng nhìn cô càng cảm thấy tên này đẹp kinh khủng. Ngay cả làn da cũng mịn hơn con gái gấp mấy lần.

Thấy Du cứ bất động sẫm soi nhìn mình, chàng trai hơi nhú mày. Cậu bước lên giờ chân đạp Du sang 1 bên. Đúng vậy, chính xác là đạp.

Do đang tập trung tinh thần nên cô không giữ vững thăng bằng. Và cứ thế mà ngã phịch xuống đất.

- Ui da~..._ Du đau đớn, nhăn mặt, tay xoa xoa mông.

Lại thấy người làm cô té ngã đang mở cửa bước vào nhà. Bình thần như không, cứ như người mới đạp cô 1 cái là người khác vậy.

- Này, tại sao anh lại đá tôi chứ, anh không có phép lịch sự tối thiểu với phụ nữ hả?_ Du to tiếng quát, giọng điệu đầy ảm ức.

- Cô... Chấn đường _ giải thích 1 cách ngắn gọn xúc tích nhất rồi đóng cửa bước thẳng vào sân nhà.

- Hả? Anh dám...Á..._ Du vừa định theo sau ngay lúc cậu vừa đóng cửa cho nên chớp mũi bị đụng phải cạnh cửa.

Mà chàng trai kia không hề quay đầu ngoá cô 1 cái. Bước chân vẫn đều đều thẳng tiến về phía trước.

- hừ, tên chết tiệt nhà người._ Du không cam lòng gọi với theo.

Mà lúc này cô bỗng mới sực nhớ ra 1 chuyện. Anh ta sống ở trong ngôi nhà này?? Chết mất, hồi nãy do đang tức quá nên đã quên hỏi rồi. Aizzz. Thật là.... Du lại ngồi xồm xuống thở dài thườn thượt.

Nhưng giây sau Du liền lấy lại tinh thần bước tới, muốn bấm chuông.

- Cô làm gì ở đây? _ Bỗng nhiên sau lưng cô phát ra tiếng nói làm Du giật thót.

- Á...anh anh... Vừa nhìn thấy được mặt người mới đến Du liền hét lớn. Gặp quý a~. Du hoảng hốt tròn mắt nhìn hấn tay run run chỉ vào trong nhà. Nếu mà anh ta đang ở đây thì người cô vừa mới gặp là ai. Đừng nói là... Ma... Ma.

- Tôi hỏi tại sao cô lại ở đây? _ Chàng trai mới đến đương nhiên nhận ra đây là cô gái mình đã gặp lúc sáng.

- Anh... Sao lại?... Nhưng là... _ giọng Du bắt đầu run run, lắp ba lắp bắp nói.

- Nếu cô không nói thì tôi vào nhà đây _ Hấn giả bộ muốn bước đi.

- A, khoan, khoan đã... _ Du nắm lại góc áo của hấn.

Hấn trừng mắt nhìn phần áo bị Du nắm lại. Trên mặt bày rõ ràng 2 chữ chán ghét. Du nhìn thấy bộ mặt này của hấn cũng tự động buông ra.

- Lúc này rõ ràng tôi thấy anh đã bước vào nhà, sao ... Sao hiện tại anh lại ở đây? _ Vừa nghĩ đến mình có thể gặp phải ma là cả người cô liền run lấy bầy.

Hoàng Thanh Du cô trời không sợ, đất không sợ, ngay cả những con sâu bọ gớm ghiếc nhất cũng không sợ. Mà chỉ sợ hãi duy nhất 1 thứ đó chính là Ma a.

Hấn hơi nhún mồm, đôi mắt màu hổ phách dưới cặp kính lóe sáng, trong lòng cũng đã hiểu rõ sự tình. Chỉ là... Khi nhìn đến vẻ mặt sợ hãi như mèo con của Du thì máu chộc ghẹo của hấn lại nổi lên.

- À, chuyện này... Ừm.. Có lẽ cô sẽ không tin nhưng... _ Hấn ngập ngừng không nói hết mà nhìn cô.

- là là chuyện gì cơ? _ Du tò mò tròn mắt hỏi.

- Ừ thì... Ngôi nhà này bị ma ám

- Há? Thật ... Thật... Thật sao? _ giọng Du bắt đầu run rẩy, lắp bắp không nói thành câu.

- Phải, con ma đấy chính là ông cô cô nội của tôi. Vì còn vương vấn tình cảm nên đến giờ vẫn chưa chịu đi đầu thai. Sở thích của nó là đi giả dạng những ai đẹp trai.... _ Về mặt hấn cực kì nghiêm túc, thấp giọng nói, cứ như tả cảnh trong phim vậy.

Ấy thế mà Thanh Du lại tin sái cổ. Còn liên tục gật đầu, chăm chú nghe. Thình thoảng còn len lén nhìn vào trong nhà. Cũng không có thấy được vẻ châm chọc trong mắt hấn.

- Kiệt, em làm gì ngoài này vậy, sao không vào nhà? _ Thanh Du đang tập trung lắng nghe thì bỗng có giọng nói phát ra làm cả 2 đồng loạt quay lại nhìn.

Mà Du vừa thấy người vừa mới đến thì 2 mắt liền mở to, hình trái tim bắn tứ phía, cũng may nước miếng còn chưa có chảy ra. Anh ta chính là mỹ nam tóc vàng lúc sáng.

- A, là em _ Lúc này anh cũng đã thấy Du và nhận ra cô.

- Anh quen cô ta sao? _ Kiệt nhìn anh hỏi.

- À, Ừ, cũng không hẳn, chỉ là lúc sáng có gặp nhau. Mà, sao em lại ở chỗ này vậy? _ Anh trả lời Kiệt xong lại quay sang hỏi Du.

Lúc này Du mới hoàn hồn lại. Cũng sức nhớ ra lí do mình đến đây nên quay sang hỏi anh.

- Anh có biết ai là chủ của ngôi nhà này không? _ Du thắc mắc hỏi.

Anh cũng không vội trả lời mà đưa ánh mắt nghi hoặc sang nhìn Kiệt. Kiệt cũng không hiểu chuyện lác đầu.

- Em có quan hệ gì với chủ nhà này hả? _ Anh cười cười, hơi tò mò hỏi.

- À thì, chuyện này kể ra của thật dài dòng... _ Du gãi gãi đầu, không biết có nên nói hay là không.

- Thì em cứ nói đi, anh cũng đang rảnh rồi a _ Anh nhún vai, không sao cả đáp.

"Anh rảnh nhưng mà tôi không có rảnh a" _ Kiệt trầm nghĩ rồi bữu môi quay lưng bước vào trong nhà.

Du thì chỉ lo tập trung vào mỹ nam trước mặt nên không có để ý mấy đến hành động này của Kiệt.

- thì bọn họ là con của mẹ em..

- hử? Chẳng lẽ bọn họ không phải là con của ba em sao?_ Anh nhún mày, khó hiểu hỏi.

- Thì bà ấy không phải mẹ ruột của em, chồng bà ấy mới là ba ruột của em_ Du cố tình tránh từ mẹ kể ra. Thông qua ba bà cô đã được biết bà mẹ mới của cô cực không thích từ này.

- Này,... Tên em không phải là Hoàng Thanh Du đấy chứ?_ Như chợt nhớ ra điều gì, anh cao giọng hỏi.

- À, phải. Sao anh lại biết..._ Nói được nửa câu Du mới nhận ra có điều gì đó không ổn cho lắm. Lại ngược lên nhìn anh, trong mắt đầy nghi vấn.

- Anh rốt cuộc là ai?_ Trong đầu cô lúc này là 1 đống dấu chấm hỏi.

Mà Kiệt lúc này cũng đã dừng chân. Ngay lúc hắn nghe đến cái tên Hoàng Thanh Du thì mọi động tác của hắn liền đình chỉ. Mắt cũng tròn xoe nhìn cô.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

BIẾN THÁI + MẶT LẠNH + THÂN THIỆN

- Uầy, thì ra là anh em sinh đôi. Thảo nào lại giống nhau đến vậy_ Sau khi nghe bọn họà không.. Chỉ có 1 người hăm hở nói thôi. Tên đeo mắt kính với cái tên mặt lạnh này giờ cứ ngồi sừng sững 1 bên, nửa chữ cũng chẳng thêm nói.

Nguyên lai, bọn họ chính là con trai của người mẹ kế của cô. Từ giờ sẽ trở thành anh trai của cô hết đi. Oái ăm là cô lại phải ở chung nhà với cái tên biến thái kia chứ! Nhưng mà bù lại, hằng ngày cô sẽ được ngắm trai đẹp a. Ôi mối tình đầu của cô.~

Đại khái sơ đồ dòng họ là như vậy: Anh cả: Vương Tuấn Khải 21 tuổi. Anh hai: Vương Tuấn Sang 20 tuổi. Anh ba: Vương Tuấn Kiệt 20 tuổi. Và em út: Hoàng Thanh Du: 19 tuổi.

- Vậy là... Anh ...anh lừa tôi_ Du trừng mắt, tay chỉ thẳng về phía Kiệt. Lúc này cô mới nhớ ra kẻ lừa cô 1 vỏ đầu.

- Lừa? Nói vậy có hơi nặng nề a. Tôi chỉ là đùa giỡn với em gái dễ thương của mình 1 chút thôi mà_ Kiệt nhún vai, không sao cả trả lời. 1 lời liền phui sạch tất cả trách nhiệm. Đặc biệt nhấn mạnh cụm từ "Em gái dễ thương".

- Anh..._ Du tức muốn nghẹn họng. Tên biến thái này thấy cô thuần khiết, trong sáng liền muốn lừa cô. Đúng là tức chết mà.

(Ừ! Chị rất dễ thương, trong sáng = _ =)

- Được rồi, được rồi, 2 đứa nhường nhịn nhau 1 chút đi nào_ Anh lớn Tuấn Khải ra tay khuyên nhủ.

Thanh Du hừ lạnh 1 tiếng rồi hít sâu 1 hơi, kiềm chế cơn giận. Trong lòng lại tự nhủ "Không được mất hình tượng trước mĩ nam a". Thực nữ, Thực nữ a~...

Kiệt vẫn như cũ bày ra vẻ mặt đáng đánh cùng cái nhếch môi lạnh lẽo. Vẫn duy trì thái độ không gần, không xa này.

Còn Tuấn Sang từ đầu đến cuối mặt vẫn không có chút biểu cảm. Nhàm chán nhìn 2 người cãi nhau, rốt cuộc cũng đứng dậy trở về phòng. Đối với người em gái mới có này cũng chẳng có quá nhiều cảm xúc.

.....

Ợt.... Ợt... Ợt

Trong lúc 2 người đang dần co thì 1 tiếng động lạ từ phía bụng của Du phát ra. Du thu hồi tầm mắt, ồ oải xoa bụng.

- Ha ha... Em đói bụng sao?_ Khải vui vẻ cười 2 tiếng nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của ai đó.

- Vâng..._ Du cúi thấp đầu, che dấu khuôn mặt đang dần đỏ lên của mình. Đáp 1 tiếng nhỏ như mũi kêu. Oa! Mất mặt quá, mất mặt quá!.

- Đợi 1 lát, anh sẽ chuẩn bị thức ăn cho em_ Vừa nghe xong lời này, Du cảm động suýt rơi nước mắt. Đúng là chỉ có anh ấy là tốt nhất.

Thế là Du nhàm chán bật ti vi ngồi đợi món ngon. Cả Kiệt cũng lên phòng tắm rửa. Bảo cô vào phụ nấu ăn không bằng bảo cô đi chết. Từ trước tới giờ cô chỉ có thể nấu những món liên quan tới trứng: Com chiên trứng, trứng luộc, trứng cuộn, trứng chiên trứng hấp.

Lát sau, trên bàn liền bày biện đầy đủ com canh. Nào là gà kho củ cải, măng xào, canh lá giang... Mùi thơm nức cả mũi. Vừa nhìn Du liền không nhịn được mà chảy nước miếng.

Trên bàn chỉ có 3 người ngồi ăn làm Du hơi khó hiểu.

- Anh ba không xuống sao?_ Du tự nhiên cũng phải lễ phép xưng anh mặc dù trong lòng đầy bất mãn. Vì lúc sáng có người nào đó vô duyên vô cớ đập cô 1 phát.

- À, không sao. Nó sẽ ăn trên phòng, em đừng lo_ Khải thân thiện đáp. Tận tay gấp ít rau vào chén của Du, làm cô thoải mái cười híp cả mắt.

Lúc này, thấy Kiệt cũng không còn mang kính nữa làm Du hơi tò mò nhưng cũng không tiện hỏi. Do mới tắm xong nên tóc hắn còn hơi ướt vài sợi nâu bết lại 2 bên má.

- A, nhà rộng như vậy sao em không thấy có người giúp việc nào hết vậy?_ Tò mò hỏi.

- Thật ra thì có 1 người nhưng chỉ là làm việc bán thời gian. Cũng tại Kiệt với Sang không thích có người lạ cho lắm_ Khải vẫn 1 mực kiên nhẫn giải thích với Du.

....

Du cùng Kiệt đang cùng phụ Khải rửa chén. Tuy nhà điều kiện khá là tốt nhưng họ vẫn là thích tự thân vận động hơn.

- Tôi nên cảnh báo với cô trước 1 câu. Khi ở trên trường đừng cố tỏ ra quen biết hay thân thiết gì đó với tôi_ Hắn là 1 kẻ ghét phiền toái. Giờ thì giờ nhưng vẫn không nên dây dưa vào làm gì.

Du đáp lại bằng ánh mắt cực kì khinh thường. Cô trốn hắn còn không kịp, cần gì phải tốn thời gian với cái tên biến thái này.

- Ai mà thêm chứ!_ Cầm nhón sẵn tiện hất lên cả khúc.

- Tốt, cô nên tự nhớ lấy.

.....

Phòng của Du là 1 căn phòng khá rộng rãi thoáng mát ở lầu 2. Màu chủ đạo của phòng là màu trắng thuần. Góc phải căn phòng có đặt 1 chiếc giường lớn, đủ cho 2 người nằm. Còn có tủ đồ cùng bàn ghế. Có vẻ như ma ma đã sắp xếp sẵn. Phía bên ngoài cửa sổ là cây cổ thụ lâu năm tỏa ra bóng mát.

Phía bên trái phòng cô là phòng của Anh Khải. Đối diện là phòng của Kiệt. Chỉ có Sang mặt lạnh là ở lầu 3.

Do trải qua 1 ngày khá mệt mỏi nên Du quăng đại balô cùng vali đồ đạc sang 1 góc rồi ngã phịch trên giường. Cũng không ngờ giường này quá êm làm cô ngủ luôn 1 mạch tới sáng.

.....

-----Ta là phân cách tuyến thời gian-----

- Kiệt, Em lên gọi Du dậy dùm anh nhé, kéo tí nó lại trễ học_ Khải cầm đôi đũa trong tay khuấy khuấy canh. Giọng nói vang vọng từ trong bếp ra.

- Tại sao lại là em?_ Kiệt nhíu mày vặn hỏi lại, rõ ràng là cực kì không hài lòng.

- Chẳng lẽ em muốn để tên Sang đi sao?_ Khải cũng không trả lời mà hỏi ngược lại.

-Thôi được rồi_ Kiệt nhìn nhìn người em song sinh của mình. Lại thấy bộ mặt lạnh ngán năm không đổi kia liền hiểu ra. Cuối cùng cũng chịu đồng ý.

Sang từ nhỏ đến lớn đều rất kiệm lời, bảo cậu mở miệng nói chuyện với người lạ còn khó hơn lên trời. Bảo cậu đi gọi người ta dậy sao không gọi là đi đập cho người ta mấy phát. Mà cậu ta còn đặc biệt bài xích với con gái nữa chứ.

Thở dài 1 hơi, Kiệt nhàn nhã bước vào phòng.

- Ủa..._ Vô thức bật thốt lên 1 câu khi thấy chiếc giường trống trơn, mền gối mỗi thứ 1 nơi.

Người đâu rồi nhỉ? Kiệt từ từ tiến gần đến bên giường. Lại thấy ngay dưới mặt nền nhà sát bên chiếc giường lòi ra 1 cái đầu.

Mèo con! Đây là từ đầu tiên mà hần nghĩ đến. Bởi vì tư thế ngủ của cô nhìn chẳng khác gì của mèo. Cả người cuộn tròn lại 1 cục, 2 tay cũng cong lại để ngay bên má, miệng nhỏ cong cong chu lên nhìn cực kì đáng yêu.

Kiệt từ nhỏ vốn dĩ đã rất thích mèo, đặc biệt là mèo con. Nhưng khổ nỗi hần lại bị dị ứng với lông mèo. Còn nhớ lần đó, cả mặt hần đều đỏ lè, nổi đầy mẩn đỏ đã vậy còn ho không dứt. Lúc đó quả thật mẹ hần đã lo sốt vó lên đấy.

Đến gần Du ngồi xổm xuống. Tay không nhìn được mà vuốt ve mái tóc đen và dày của Du. Ừm. Miềm mại, cảm xúc quả thật không tẻ a. Kiệt thầm cảm thán trong lòng vài tiếng.

Có lần đầu tất nhiên là sẽ có lần thứ 2. Tay của Kiệt bắt đầu hoạt động không ngừng trên đầu Du. 2 mắt cũng vì thoải mái mà liên tục loé sáng. Bộ dạng giống y hệt 1 đứa trẻ vui vẻ vì được cho ăn.

.....

Dưới lầu, cùng sự trợ giúp của cô giúp việc Khải cũng đã hoàn thành xong 1 bàn ăn. Nấu ăn là công việc mà anh rất thích. Đối với anh, được nấu ăn chính là niềm vui không gì sánh nổi.

Nhưng là... Nấu xong cũng khá lâu rồi mà vẫn chưa thấy Khải cùng Du xuống. Lại nhìn nhìn cái tên Sang vô tâm vô phách đang tự nhiên từ tốn gấp thức ăn. Trong lòng lại cảm thấy chán nản. Không lẽ cái gì cũng bắt người anh cả này làm hết sao a?.

Cuối cùng khi không thể nào đợi được nữa, Khải đi thẳng lên lầu 2. Hương phòng của Du mà đi tới.

Chỉ là... Có đánh chết anh cũng không ngờ lại bắt gặp phải hình ảnh này. Chỉ thấy Kiệt hưng phấn ngồi 1 bên môi liên tục cong cong, có thể thấy tâm tình của hần đang rất tốt. Chỉ là đôi tay của hần vẫn không ngừng quấy rối đầu tóc của Du.

Có điều... Người ngủ có vẻ như lại chẳng hề hay biết gì cả. Phải nói là ngủ say như chết.

- Khải này, còn không mau gọi em ấy dậy rồi xuống ăn sáng, còn làm cái gì thế hả? _ Khải chán chường vuốt vuốt mặt. Thì ra hần ngồi trên đây từ nãy đến giờ là để làm cái trò này đó hả..

Đúng thật là nhiều khi hần cũng không thể hiểu hết được những sở thích "Không bình thường" của em trai mình.

Kiệt lúc này mới hơi giật mình tỉnh ra. Khụ khụ.... Ho 2 tiếng để che lấp cái hành động kì lạ của mình rồi lùi thui ra ngoài mất. Cuối cùng giao lại việc đánh thức con heo nào đó cho Khải.

- Này, Dậy nào, dậy nào _ Khải cũng chỉ thờ dài 1 tiếng rồi tiến đẩy lay Du dậy.

- Du, dậy nào... _ Gọi vài tiếng Du mới có chút phản ứng.

- a, hoảng tử... Hì hì.... _ Người nào đó chỉ mơ màng tí hí mắt cườì 2 tiếng rồi lại lăn đùng ra ngủ tiếp.

Khải nhìn vẻ mặt này của cô trong lòng lại thầm cảm thán "Em gái thật là dễ thương a"

-

..... Lại là 1 chuỗi dài kêu gọi.

.....

Khải bắt đầu thấy nản lòng. Lại nhìn đồng hồ, nếu em ấy không dậy sẽ thực sự trễ mất. Làm cách nào đây?

Khải nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Du. Lông mi không dài nhưng lại khá cong, theo từng nhịp thở mà run run. Làn da cực kì trắng mịn, vừa nhìn liền thấy thích. Môi mỏng hồng nhuận khép mở.

Anh hít sâu 1 hơi. Cũng chỉ còn 1 cách duy nhất thôi a. Vừa nghĩ đến đây, cánh mũi liền chuẩn xác hạ ngay mũi của Du. Vốn nghĩ chỉ làm cho em ấy hít thở không thông mà tỉnh dậy nhưng khi vừa chạm đến lại không ngừng được. Vị ngọt của cô làm anh như bị hấp dẫn.

Đến khi Du mơ hồ thấy khó thở mà hơi thở mở mắt liền cảm nhận được hơi thở nóng ấm đang phả lên mặt mình.

Càng giật mình hơn khi thấy gương mặt phóng đại của Khải trước mắt mình. Oh my god. Này, cô không phải là đang nằm mơ đấy chứ . phải, chắc chắn là đang mơ rồi. Ôi má ơi! Giác mơ này có cảm giác giống thật quá.

Nếu được thì cô không muốn tỉnh dậy nữa.

Dạo này ta bận quá a.... >_<

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Rầm...

Khi Du nhận ra nụ hôn đó không phải là giấc mơ cô liền hoảng hốt đẩy Khải ra rồi phóng cái vèo vào trong nhà tắm, đóng sầm cửa. Chưa kịp để Khải lên tiếng giải thích. 2 má cũng vì thế mà đỏ rực lên, cả người cũng nóng bừng.

- Du, cho anh xin lỗi nha. Vì sợ em bị trễ học nên anh mới làm vậy_ Khải bối rối giải thích.

Nhưng có vẻ như Du vẫn còn đang lơ lửng cùng mơ màng. Nào có để ý tới giọng nói từ ngoài vọng vào đâu.

- Vậy... Em thay đồ rồi xuống liền nhé_ Không nhận được câu trả lời, Khải chỉ còn biết nói câu này rồi đi xuống lầu. Trong lòng cũng là 1 mảng rối bời cùng rung động.

Có trời mới biết cô đang sung sướng đến mức độ nào a. Thế là Du ngây ngây ngốc ngốc cười 1 hồi rồi mới không tình nguyện đi thay đồ.

Ngay khi nhìn thấy gương mặt không được tự nhiên của Khải thì Kiệt liền cảm thấy có gì đó kì lạ. Không phải là giữa 2 người đó xảy ra điều gì đó chứ? Không nên a, mèo con chỉ có thể để hấn vuốt ve thôi.

Thế là trí tưởng tượng của Kiệt lại được dịp phát huy tác dụng. Ngồi đó đoán già đoán non đủ thứ. Trong lòng lại bắt đầu xem Du như sủng vật của mình.

Tuấn Sang thì đã ăn uống xong xuôi. Không nói 1 tiếng liền đi rồi. 2 người cũng đã quá quen với tính cách này của cậu rồi nên không có để ý cho lắm.

Sáng nào cũng vậy, Sang là người đi học sớm nhất. Và cậu luôn đi bộ. Nói ra thì cũng thật buồn cười. Điều cậu quan tâm nhất có 2 thứ. Điều thứ nhất Khụ khụ.... Đó chính là vẽ tranh khoa thân(=_=). Điều thứ 2 chính là sự ô nhiễm môi trường.

Sang đều cự tuyệt tất cả những loại xe thải ra khói bụi. Còn bảo muốn đi bộ để hít không khí trong lành. Trên trường cậu còn tham gia 1 câu lạc bộ bảo vệ môi trường nữa đấy.

Bó tay!!! Ai mà tưởng tượng được 1 tên lúc nào cũng trung ra bộ mặt lạnh như cậu lại có mấy cái sở thích quái gở này chứ.

Du đến mãi 1 lúc sau mới từ từ lết xuống lầu. Kiệt cũng đã bắt đầu động đũa nhưng Khải vẫn ngồi đợi Du cùng xuống ăn.

Du không được tự nhiên lắm ngồi ở 1 chỗ hơi xa so với Khải. Muốn che dấu đi sự xấu hổ của mình. 3 người cùng trầm mặc đến lúc ăn xong.

Khải gọi cho taxi riêng đến chờ 3 người đi học. Và đương nhiên Du rất muốn ngồi kế Khải a. Nhưng lại bị Kiệt chiếm chỗ, thế là Du đành bất đắc dĩ lên phía trước ngồi. Trước khi đi còn không quên oán hận trừng mắt nhìn Tuấn Kiệt.

Chưa tới 10 phút sau, 3 người đã có mặt tại trường. Kiệt còn cố tình bảo dừng xe ở cách trường 1 đoạn. Nếu đám nữ sinh mà thấy hấn với Khải xuống xe cùng Du thì sẽ mang tới 1 đồng phiền toái a.

Du cũng đồng ý với suy nghĩ này. Cô lười phải đối phó với đồng con gái rắc rối kia. Nhìn là biết số lượng fan nữ của 2 người này không thấp rồi.

- Du, ở bên này_ Minh Anh vẫn hoạt bát như thường, nờ nụ cười tươi rói vẫy tay.

Du ừ oải ngáp 1 cái thật dài rồi đặt mông ngồi xuống

- Sáng sớm thấy tinh thần cậu tốt quá nhỉ?_ Du nằm dài ra bàn, tiện mồm hỏi.

- Phải a, ai như cậu, mới có 7 giờ sáng mà cứ như 7 giờ tối không bằng ấy_ Minh Anh giả vờ khinh bỉ bĩu môi. Ngón tay chọt chọt mấy cái vào trán Du.

- Ai nha, tại tối qua tớ phải dọn nhà, mệt muốn chết đây_ Du chu môi, than vãn kể công.

- Dọn nhà? Sao cậu phải dọn nhà?_ M.anh tò mò hỏi. Mắt đen chớp chớp, máu nhiều chuyện lại nổi lên.

- Thì chuyện là thế này..._ Du đem quá trình baba bỏ rơi cô rồi bị anh lớn ức hiếp thế nào cho cô nghe hết. Khụ khụ.... Đương nhiên là trừ cái đoạn bị hôn ra rồi.

- A ha ha.... Ba cậu, cả mấy anh cậu nữa đúng là đủ cường, đủ biến thái a_ nghe xong, Minh anh không nhịn được mà cười lăn lộn.
- Đáng cười lắm sao?_ Du đen mặt, bắt đầu tự hỏi "sao lúc đầu mình lại kết bạn với nhõ này vậy?". Cười trên nổi đau của người khác, đúng là đủ tốt a.
- Khụ... Khụ...rời rồi, không cười nữa, không cười nữa_ Minh Anh kiềm nén lại cơn cười, ho khan 2 tiếng tỏ vẻ nghiêm túc. Da mặt của cô bạn này thiệt là mỏng a, mới chọc 1 tí mà đã giận hờn rồi.
- Hừ..._ Du hừ lạnh úp mặt xuống bàn ngủ, quyết không quan tâm đến Minh Anh nữa.

.....

- Này, đừng ngủ nữa, ra chơi rồi kia!_ Minh Anh gào thét lôi kéo con heo nào đó dậy nhưng dường như là không có tác dụng.
- Ừm, đừng mà, tớ muốn ngủ cơ_ Du yếu xìu rên lên vài chữ mơ mơ hồ hồ.
- Dậy đi dậy đi, hôm nay căn tin có món mới đó nha_ Minh Anh dùng thức ăn tận lực lôi kéo, rủ rê.
- Để tớ yên, tớ đã no_ Tuy thức ăn có sức hút rất lớn đối với Du nhưng lúc sáng cô đã ăn rất nhiều a. Cho nên hiện tại đâm ra càng lười biếng.
- Không đi thì thôi vậy, tớ sẽ đi ngắm trai đẹp 1 mình vậy_ Thấy dụ dỗ bằng đồ ăn không có tác dụng Anh liền đổi chiến lược. Cô quay người giả bộ muốn đi.
- Ách, khoan... Khoan đã, cậu vừa nói đến trai đẹp? Là thật sao?_ Vừa nghe đến cụm từ mình yêu thích Du liền bật mình dậy nắm lấy tay áo của Minh Anh hỏi dồn.
- Hắc hắc... Đúng vậy. Bộ cậu chưa nghe tin gì sao? Trường này có 3 vị hot boy cực kì cực kì đẹp luôn ấy. Nữ sinh vừa nhìn thấy liền ngây ngốc mà chảy cả nước miếng đấy. Bọn họ chính là đối tượng mà tất cả nữ sinh trong trường này yêu mến..._ biết được điểm yếu của Du, Minh anh liền xỏ 1 tràng.
- Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi_ lần này thì hoàn toàn ngược lại, Du háo hức kéo tay Minh Anh chạy đi. 2 mắt vì vậy mà sáng rỡ lên.

Trai đẹp a. Trai đẹp chính là mục tiêu mà những sắc nữ như cô hướng tới.

Nhưng mà hình như cô quên mất điều gì thì phải. Thôi kệ, mục đích hiện tại là đi ngắm trai a.

Minh Anh ở phía sau cố gắng đuổi theo chân Du. Cô cười khỏ 1 tiếng, có 1 đứa bạn mê trai như vậy không biết là phúc hay là hoạ đây nữa. Haizzzz. Thờ dài 1 hồi, dưới chân đi cũng càng nhanh.

.....

15 phút sau....

- Ai ai ai.... Trai đẹp mà mi nói đâu hả? Nãy giờ ta có thấy ai đâu chứ_ chán nản thờ dài mấy tiếng, Du quay ngoắt sang hỏi Minh Anh vẫn còn đang ăn ngấu ngiến bên kia.

Thực ra, cô chưa từng thấy đứa con gái nào có tướng ăn xấu như vậy đấy. Nhìn dáng hình thì nhỏ nhắn có 1 khúc mà dạ dày sao lại dài thế hả?

- Tớ nói là có trai đẹp thật nhưng mà tớ đâu có rõ khi nào bọn họ xuất hiện chứ?_ Minh Anh vô tâm vô phể phán 1 câu. Còn thuận tiện phun vài hột cơm trong miệng ra.

- Xùy xùy... Nhai cho hết rồi hẵng nói, bản chết_ Du ghét bỏ vẩy vẩy tay.

- Mà này,_ Minh Anh đang định nói gì đó thì lại nghe 1 đợt ồn ào từ phía sau truyền tới. Du cùng Anh đồng thời quay đầu lại nhìn.

Không nhìn thì thôi. Vừa thấy những người vừa đến Du liền há hốc mồm tròn mắt. Không chỉ 1 mình Du, những nữ sinh gần đó còn có người hét toáng lên. Ai ai cũng lo chính chu lại nhan sắc của mình.

Mà Du hoảng hốt không phải vì ham sắc đẹp mà là 3 người vừa tới chính xác là 3 ông anh mới nhận của cô nha.

- Sao hả? Quá đẹp trai đúng không? 3 hot boy đứng đầu danh sách trường mình đó_ Minh Anh vô cùng tự hào nói. Cứ tưởng Du bị nhan sắc của bọn họ mê hoặc rồi chứ.

Mà ngay lúc Du còn kinh ngạc nhìn thì Kiệt bỗng dừng hơi quay người, tầm mắt lướt về phía cô. Du giật thót thu lại bộ dạng thất thố của mình. Cô cũng không quên là ở trên trường là phải làm như không quen hần ta.

Cô cũng không muốn bị vờn vào mấy vụ đánh ghen nhảm chán của tụi con gái đâu.

Cũng may là Kiệt chỉ dừng ánh mắt lại 1 chút rồi liền quay ngoắt đầu đi tiếp. Nhưng chỉ như vậy cũng đã tạo nên vụ oanh động không hề nhỏ a.

- Á. Mà y mà y thấy không? Ảnh nhìn tao đấy.
- Mơ hả? Khăng định anh ấy là bị sắc đẹp của tao mê hoặc đấy.
- Xi. Tụi bây mắt đều bị lé hết rồi, ảnh là đang nhìn tao đấy thôi.
- Là tao....

Khụ khụ.... Chỉ cần 1 cái liếc mắt của tên yêu nghiệt biến thái kia liền cả đám con gái gần cô loạn thành 1 đoàn.

Được rồi. Hắn ta là đang nhìn cô có được không. Nhưng mà câu này cô chỉ thầm trả lời trong lòng chứ không có nói ra.

Kể từ lúc đó, tinh thần của Du liền giảm xuc. Ở thì, 3 nữ nam này đang ở cùng nhà với cô a. Nếu muốn thì ngày nào mà không được ngắm. Nhưng nói đi vẫn phải nói lại. 3 cái người này mỗi người 1 vẻ nhưng đều đẹp lạ thường.

Tuấn Khải thì vẫn luôn giữ nụ cười sáng khoái trên môi. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cằm thon, mũi cao. Thêm 1 đôi mắt xanh rạng ngời lúc nào cũng mang ý cười trong suốt. Điển hình cho loại người thân thiện.

Tuấn Sang thì lại là 1 mặt trái ngược lại hoàn toàn. Khuôn mặt dù thế nào cũng chẳng có chút biết hoá. Tóc đen, dày ôm lấy khuôn mặt thon gọn. Mày đậm, đôi mắt hồ phách lúc nào cũng lạnh lẽo không chút độ ấm.

Tuấn Kiệt... Ừm có lẽ là kết hợp tích cách của 2 kia lại mà thành đi. Tuy rất hay mỉm cười nhưng nụ cười kia làm cho người ta cảm thấy xa cách. Đôi mắt giấu dưới lớp kính làm người ta không thể đoán rõ cảm xúc của hắn.

3 con người, 3 tính cách khác nhau Nhưng khi ngồi chung với nhau lại cực kì hài hoà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

- Này Du, nhà mới của cậu ở đâu vậy?_ Minh anh cùng Du đang rảo bước trên sân trường.
- Cũng gần đây thôi, ở đường XX đấy_ Du vận vận khớp lưng ,trả lời. Ai nha, ngồi học này giờ mới muốn chết.
- Đường XX. Đó... Đó là khu dành cho người giàu đấy. Toàn là biệt thự và biệt thự. Cậu sống ở đó thiệt hả?_ Minh Anh sáng cả mắt, mãnh liệt hỏi dồn.
- Ừm. Ban đầu tớ cũng bị làm cho choáng ngợp đấy chứ! Ai lại ngờ được vị mẹ kế này lại giàu mức đó đồ vách đầu chứ_ Du trề môi. Nếu Minh Anh mà thực sự thấy ngôi nhà khăng định là ánh mắt lấp lánh a.
- Xe buýt đã đến, tớ về trước nhé_ Minh Anh cười cười chào tạm biệt Du rồi xoay người chạy lên xe buýt.

Còn Du thì vẫn lựa chọn biện pháp tối ưu_ Đi bộ. Nhưng hướng cô đi không phải là hướng về nhà mà lại là hoàn toàn ngược lại.

Đi đi mãi hết 10 phút sau bước chân của Du mới dừng lại. Cô hiện đang đứng trước 1 khu nhà bỏ hoang. Sân vườn rộng, cỏ cây mọc um tùm cao quá nửa người. Không khó để có thể nhìn ra nơi này đã bị bỏ hoang rất lâu.

Có thể thấy nơi này trước kia chắc hẳn là ngôi nhà rất rộng rãi. Tuy bỏ đã lâu nhưng vẫn giữ được hình dạng cũ. Chỉ là, phía trên 2 cánh cổng có thể loáng thoáng thấy được cái biển tên bị bong mất 1 bên. Trên đó vẫn còn hiện rõ hàng chữ to "Võ Quán Thanh Minh".

Chỉ có điều là Du chỉ yên tĩnh, lặng lẽ đứng đó. 2 mắt vẫn chăm chăm nhìn ngắm mọi vật nơi đây. Không nói 1 chữ, cả người bỗng nhiên toát ra vẻ bi thương lạ thường. Giống như là đang nhớ đến kỉ niệm nào đó. Cả người như cùng hoà vào làn gió nhẹ nơi đây.

Du nhìn 1 lúc đến thất thần nên không hề hay biết rằng sau lưng mình có 1 đôi mắt màu hồ phách dõi theo tất cả. Chỉ là, cậu cũng không ở lại lâu, 3 phút sau cậu đã quay lưng đi.

Nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy hứng thú với cái gì đó ngoài vẽ tranh khoa thân. Lần đầu tiên trong suốt hơn 5 năm qua, khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của cậu lại xảy ra chút biến hoá.

Khi Du về đến nhà thì Khải cùng Kiệt vẫn chưa về. Chỉ thấy được cái tên Sang mặt lạnh ngồi lì lì 1 đồng không lên tiếng. Làm cô bị dọa hết cả hồn.

- Anh ba về sớm vậy? _ Du miễn cưỡng nở nụ cười bất chuyện. Dù sao thì cũng là anh mình, không chào thì thật không phải phép.

Nhưng mà... Đợi cả nửa ngày sau mà Sang vẫn chưa hề đáp lời. Đến lúc Du định mở lời tiếp để gỡ cục diện rồi rầm này thì Sang lại đứng dậy, đặt ly nước trong tay xuống rồi lạnh lùng xoay lưng đi lên lầu.

Du ở phía sau là lười, bủn xỉn lắm lắm "Đồ khó ưa". Nhưng mà không ngờ rằng tai của Sang lại tốt đến vậy. Vừa dứt lời cậu liền quay lưng lại liếc Du 1 cái làm cô giật thót. Nhưng cũng may là vài giây sau anh ta liền bước đi tiếp.

Phía sau, Du thở phào nhẹ nhõm. Cái nhìn của anh ta thật kinh khủng. Cứ như muốn đông cứng người ta lại vậy.

.....

Trưa đó, Du ngủ liền 1 mạch tới gần 4 giờ chiều. Vì là sinh viên năm nhất nên lịch học vẫn còn khá là thoải mái. Và lại, Cô chính là 1 con heo cực kì cực kì lười biếng. Trong mấy năm gần đây ngoài việc học trên trường ra thì cô chỉ biết đến ăn và ngủ.

Thực ra thì đầu cấp 3 cô cũng có 1 sở thích. Nhưng là... Nếu sự việc đó không xảy ra... Trong đầu lại chợt nhớ đến hình dạng đồ nát, cũ kĩ của Võ Quán khi nãy. Bất giác, cảm xúc chợt ứa về. Đôi mắt vừa mở ra đã nhoe nước.

.....

Khuya hôm đó, ngay lúc Du đang ngủ say. Cánh cửa phòng của cô bị 1 đôi tay thon dài mở ra. Người đó chầm chậm tiến đến sát bên giường.

Hắn nhìn cô 1 lúc rồi mới vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Động tác nhẹ đến nỗi sợ làm cho cô thức giấc. Vuốt 1 hồi lại cảm thấy chưa đủ. Hắn lại tiến đến gần hơn nữa. Khoảng cách giữa 2 người ngày càng gần....

.....

Sáng. Những tia nắng ấm áp len lỏi qua khung cửa sổ. Chiều rơi lên 2 thân ảnh đang nằm trên chiếc giường rộng.

Du mơ mơ màng màng tìm 1 tư thế thoải mái hơn để ngủ. Thân thể theo bản năng tìm đến nơi ấm áp, đầu dụi dụi vài cái rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

....

Dưới lầu Khải với sự giúp đỡ của cô giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng. Nhưng là... Ngoài Sang mới sáng sớm đã chạy bộ rồi về ngồi 1 cục đây thì lại chẳng thấy 2 người kia đâu cả. Du thì không nói gì. Nhưng ngay cả Kiệt cũng chẳng thấy tăm hơi.

- Sang, em lên gọi Kiệt cùng Du dậy nhé _ đặt đĩa thức ăn lên bàn, Khải nhẹ giọng bảo.

- Tại sao... Em phải làm vậy? _ Sang nghiêng đầu, giọng điệu không mặn không nhạt nhưng có điều là khí lạnh đã bay khắp nơi.

- A ha ha... Không sao. Để anh đi cũng được _ Khải bất đắc dĩ cười gượng 2 tiếng. Lại nhìn khuôn mặt như muốn đóng băng của Sang liền im lặng.

Cuối cùng vẫn phải là tự thân vận động. Khải rửa tay sạch sẽ, tháo tạp dề rồi bước lên lầu. Anh thở dài, Đôi khi anh cảm thấy bản thân quá hiền lành nên cứ bị mấy thằng em dè dặt cười cợt.

Cạch...

Khải vừa vào phòng được vài bước liền khựng lại. Cả người như đông cứng, 2 mắt cũng tròn to. Oh my god... Anh đang thấy cái hình ảnh gì thế này!!!

Trên giường, chàng trai với mái tóc nâu hạt dẻ đang vòng tay ôm trọn vòng eo của cô gái. Tắm mền bị rút sang 1 bên. Còn cô gái tóc đen dửng dưng như rất hưởng thụ cùng thoải mái. Bằng chứng là khoe miệng cô đang cong lên, thỉnh thoảng còn cọ cọ vài cái vào ngực chàng trai.

Càng nhìn càng cảm thấy đáng nghi. Giữa 2 người sẽ không xảy ra cái gì mờ ám đấy chứ.

Sau vài giây để bình ổn lại tâm trạng của mình Khải lại tiến đến gần hơn. Quả thật là anh không có nhìn nhầm a.

Anh rất hiểu rõ Kiệt, hẳn tuy ngoài mặt hay cười tưng bừng như rất hoà đồng nhưng lại là kẻ xa cách đối với người khác nhất. Trước giờ hẳn chưa từng tiếp xúc thân mật với con gái như vậy. Du... Chính là ngoại lệ đó.

- Kiệt, dậy nào _ Khải vươn tay đánh thức Kiệt.

Nhưng mà... Kiệt chỉ mở mắt ra nhìn Khải 1 cái rồi lại tiếp tục ngủ. Coi sự tồn tại của Khải như không khí. Ai bảo anh ta làm phiền hắn ôm mèo con chứ. Nha, hẳn muốn ngày nào cũng được ôm mèo con ngủ như vậy. Thật thoải mái.

Đầu của Khải chảy đầy vạch đen. Ông trời ơi, tên này có phải là em trai con không vậy???

- Kiệt, em không định nghỉ học luôn sao? _ Khải hơi nghiêm giọng. Anh biết Kiệt đối với việc học rất nghiêm túc.

1 phút sau...

- Hừ,... Thật là... _ Kiệt hừ lạnh, lẩm bẩm vài tiếng rồi mới luyến tiếc rời đi. Động tác đối với Thanh Du đang ngủ say như heo kia rất là dịu dàng, như sợ làm cô thức giấc.

Khải lại tiếp tục trợn mắt ếch nhìn Kiệt. Hắn từ trước tới giờ chính là kẻ phúc hắc, giả dối cùng tà ác đến sâu tận xương tủy. Hành động dịu dàng như vậy là trước đây chưa từng có.

- Này, em ấy cũng phải dậy đi học chứ _ Khải lên tiếng cắt ngang hành động của Kiệt.

Vừa nghe lời này tay Kiệt liền khựng lại hậm hực liếc Khải 1 cái như không cam lòng rồi dùng 1 phát lùi luôn xuống lầu.

Còn 1 mình Khải lắc đầu thờ dài. Ai nha, giới trẻ ngày nay càng ngày càng khó hiểu.

(Anh đã quên? Anh cũng là giới trẻ đấy)

Sau đó Du được đánh thức như bình thường. Mà cô cũng không phát hiện có điều gì khác thường cả. Chỉ là đêm nay cô ngủ ngon hơn hẳn so với mấy hôm trước. Vẫn dĩ tâm trạng đang bất ổn không vui, vừa ngủ 1 phút liền thấy cả người khỏe hẳn ra.

Tuy là lúc ăn sáng cùng nhau, bầu không khí có hơi bất thường nhưng Du không để ý lắm nên đã không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hôm nay thầy chủ nhiệm có chút việc nên cả lớp được về sớm 1 chút. Minh anh rủ Du cùng đi đến quán nước nhà của Minh Anh mới khai trương.

- Hai oi, em về rồi đây _ Vừa vào đến nơi Minh Anh liền hướng bên trong hô lớn. Bộ dạng chẳng có chút nào giống thiếu nữ cả.

Nhìn thấy cảnh này, cả Du lẫn người con trai đang đứng bên trong quầy nước đồng thời lắc đầu thờ dài ngao ngán.

- Từ từ nào, em xem, có đứa con gái nào mà lúc nào cũng hấp ta hấp tấp như em không chứ? _ Vừa lau cái ly trong tay, anh vừa nói. Nhưng trong giọng nói lại không mang nửa phần trách cứ.

- Plè, em cứ như vậy đấy thì sao _ Minh Anh nghịch ngợm lè lưỡi.

- Haizz, thật là... Cứ như vậy thì khi nào mới có người yêu đây. Coi bộ là phải ế tới già rồi _ Anh vuốt vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ.

- Phải đó, phải đó _ Du đứng bên cạnh lúc này cũng lên tiếng.

Lúc này anh mới để ý đến sự có mặt của Du.

- Cô bé này là bạn em sao?

- Chào anh, em là Thanh Du, người duy nhất chịu làm bạn với nhỏ Minh Anh này _ Sau khi tự giới thiệu bản thân Du còn bồi thêm 1 câu chọc ghẹo Minh Anh.

- Hừ? Gì mà duy nhất chứ? Tớ có 1 đồng bạn đấy nhé! _ Minh Anh hậm hừ, bĩu môi.

- Ô... Vậy thì 1 đồng bạn đó của cậu hiện đang ở đâu hả? _ Du vuốt cằm ra vẻ khinh bỉ châm chọc.

- Ô... Thì... Chỉ là bọn họ không có mặt ở đây thôi _ Minh Anh hơi lấp bắp viện cớ.

- Hề? Nói vậy ai mà tin chứ! Thật là... Chỉ tại tớ quá tốt bụng nên mới làm bạn với cậu thôi đấy _ Du cười hắc hắc tự sướng.

- Phải rồi, chỉ tại lòng tốt bụng vô bờ bến của mình nên tớ mới chơi với cậu đấy.... _ Minh Anh cầu ngược lại.

Trông mặt 2 người tuy nhìn rất hình sự và nghiêm túc nhưng khoé môi khẽ cong như đang nhịn cười cùng đôi mắt sáng rỡ đã bán đứng họ. Nhìn kĩ liền thấy, việc cãi nhau ở 1 chủ đề chả đâu vào đâu này rõ ràng là đang đùa giỡn.

- Được rồi, được rồi. Đừng cãi nhau nữa. 2 đứa muốn uống gì nào, để anh đi làm nào_ Thiện đứng ra giảng hoà.

- Hừ. Cho em 1 ly sinh tố dâu đi_ Minh bấu môi, ngồi xuống ghế ra về khách hàng.

- Cho em 1 ly nước ép cóc_ Du tự nhiên vung tay.

- Rồi, có liền

Nhìn bóng lưng của Thiện lòng Du bỗng dưng dâng lên 1 cảm giác khác thường. Giống như là trước đây 2 người từng gặp nhau rồi vậy. Nhưng mà... Là ở đâu nhỉ?

- Nè, nè... Thấy anh tớ thế nào? Đẹp trai chứ?_ Minh anh hưng trí hỏi.

- Ừ thì cũng được_ Du điềm nhiên trả lời.

- Hề? Gì chứ? Tương cậu thích trai đẹp lắm mà. Sao hôm nay lại thờ ơ vậy hả?_ Minh Anh mắt húng, kì lạ hỏi.

- hừm. Ồ, đúng là như vậy. Tại sao nhỉ?_ Du cũng hơi khó hiểu với chính bản thân mình.

A. Không phải là do ngắm 3 tên trai đẹp kia riết rồi cách đánh giá mức độ đẹp trai của cô cũng tăng lên rồi chứ.

- Anh tớ trước kia cũng được nhiều cô thầm mến lắm đấy nhé. Mắt 2 mí này, mũi cao, môi đỏ này. Đủ tiêu chuẩn để làm hot boy rồi đấy_ Minh Anh bắt đầu lái nhái, có lẽ là cô rất tự hào về anh mình.

- Ừm. Rồi rồi. Anh cậu rất đẹp mắt được chưa?

....

Chiều nay khi Du về đến nhà thì chỉ thấy 1 mình Kiệt đang nằm trên sofa xem ti vi.

- Em đã về rồi à_ Du lên tiếng chào.

- Ồ_ Kiệt chỉ thờ ơ đáp lại. Mắt cũng không thèm nhìn 1 chút.

Đúng là hần có hứng thú với cô thật nhưng chỉ với tư cách là thú cưng không hơn không kém.

Sau khi Du tắm xong đi xuống lầu thì lại thấy được 1 hình ảnh cực kì nóng bỏng.

Trên sofa, 2 bóng người đan quần quýt lấy nhau không 1 kẽ hở. Môi lưỡi đan nhau tạo thành những tiếng tách tách làm người nghe đỏ mặt tía tai. Quan trọng là tay người con trai lại luồn thẳng vào trong áo cô gái. Quần áo 2 người đều xóc xếch, hở khá nhiều da thịt.

Du đỏ mặt ngạc nhiên trừng mắt. Oh my god... Mới đi có 1 lát mà hần ta đã dẫn gái về nhà rồi hả. Hồng lễ hôm nay cô sẽ được coi 18+ miễn phí. Yes. Quá tuyệt vời.

Kiệt vốn đã thấy Du cho nên mới cố tình luồn tay vào trong áo cô gái kia. Nhưng không ngờ, tuy cô đúng là có đồ mặt thật nhưng cũng không có ngưng ngưng chạy mất. 2 mắt cứ như lập lánh ánh sao chờ đợi 1 màn nóng bỏng.

Kiệt hơi nhếch môi, bàn tay bỗng nhiên buông lỏng. Hần không thương tiếc xô cô gái kia xuống sàn. Cô gái vốn đang hường thụ không thể ngờ rằng Kiệt lại làm ra hành động này.

- Anh Kiệt_ Cô gái bị ngã, vai áo rách xuống phân nửa thấp thoáng 2 khoả tròn của bộ ngực hùng vĩ. Cồ ra về tui thân quyền rũ hần.

- Cút_ Kiệt hơi ngửa đầu, không nhìn cô. Giọng nói không mang 1 chút cảm xúc nào.

- Anh... Sao lại...

- Tồi bảo cút, không nghe thấy gì sao?_ Kiệt gằn giọng, đôi mắt hồ phách không bị che dưới lớp kính toát ra từng tia lạnh lẽo.

Du nín thở đứng 1 bên nhìn, không hiểu tại sao hần lại tức giận. Mà ánh mắt đó của hần ta làm cho cô sợ hãi. Ánh mắt như 1 con thú hoang dã, không kiềm chế được.

Đôi lúc cô cảm thấy hần thật khó hiểu. Khi thì hoà nhã, phóng túng thích chọc ghẹo. Nhiều khi lại phúc hắc, lạnh lùng đến đáng sợ.

Cô gái sợ hãi chưa kịp chỉnh lại quần áo liền xách giày chạy ra ngoài.

Trong phòng rơi vào im lặng.

- Lại đây_ Được 1 lúc, Kiệt mới lên tiếng

Hơi bất ngờ, không nghĩ hẳn ta đột nhiên gọi mình nên cô chưa kịp phản ứng.

- Hề? Anh gọi em?_ Du chỉ vào mặt mình, hỏi ngược lại.

- Hiện tại còn có người nào khác sao? Ngu ngốc_ Kiệt trả lời tiện thể bồi thêm 1 câu mỉa mai. Có vẻ như tâm trạng hẳn không được tốt cho lắm.

Du tiến lên nhưng lại không dám đứng quá gần hẳn. Cách hẳn khoảng 2, 3 bước chân.

- Tôi sẽ không ăn thịt cô_ Kiệt khẳng định.

Nhưng Du cũng chỉ nhích thêm nửa bước nữa. Khuôn mặt lộ rõ vẻ dè chừng.

Kiệt mất kiên nhẫn, vươn tay kéo Du lại. Xoay người, đè Du xuống ghế dài, 2 người trong tư thế mặt đối mặt. Khoảng cách gần đến nỗi có thể cảm nhận rõ hơi thở nóng bỏng của đôi phương.

- Anh... Anh sao lại..._ Du ngạc nhiên tròng mắt lấp lấp. Còn chưa kịp phản ứng đã bị Kiệt giữ chặt dưới thân.

- Cô... Sợ sao?_ Kiệt nhếch môi nhưng vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

- Làm... Làm gì có chứ!_ Du to giọng nhưng mắt lại không dám nhìn thẳng, muốn che dấu sự lo lắng trong lòng lại.

- Hừm? Thật sao?_ Kiệt nắm cầm Du, ép cô nhìn thẳng về phía mình.

- Đúng vậy ... Ha ha... Anh là cái thứ gì mà tôi phải sợ chứ. Tôi là ai..._ Du cười gương, giả bộ kiên cường trong khi 2 mắt đã nhắm tịt.

Và những lời tiếp theo của Du chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Kiệt nuốt chửng. Du tròng lớn mắt nhìn khuôn mặt phóng đại của Kiệt. Môi chạm môi rồi!

Nhưng nó không hẳn là 1 nụ hôn mà như là 1 cái chạm môi nhẹ. Chỉ như vậy cũng đủ làm cho Du cảm nhận được luồng điện đang kích thích từng tế bào trong cơ thể cô.

- Thế nào? Đã hết sợ?_ Kiệt nhếch môi, nhìn thế nào cũng cảm thấy đều.

Du im lặng trong giây lát, 2 mắt tối sầm. Chỉ là do cô hơi cúi đầu nên hẳn không có phát hiện ra.

- Hự..._ Bỗng nhiên, Kiệt rên lên 1 tiếng đau đớn, 2 tay theo bản năng ôm lấy bộ phận nhạy cảm.

Du nhân cơ hội này mà vùng ra khỏi vòng tay của Kiệt. Đây, đừng có mà coi thường Hoàng Thanh Du này chứ! 4 năm học võ đâu chỉ để trưng bày.

Du tức giận chà môi. Dường như muốn phủ sạch mùi hương của Kiệt trên môi mình. Chà mạnh đến nỗi 2 cánh môi đỏ hồng cùng sưng phồng lên mới thôi.

Xong 1 loạt động tác này. Du chạy thẳng lên lầu. Để lại 1 mình Kiệt còn cuộn lại 1 cục, đau đớn ôm thẳng nhỏ.

Hừ! Xem ra sủng vật của hẳn cũng không có yếu ớt như vẻ bề ngoài. Thật thú vị a. Nhưng mà... Đau thật đấy. May là còn chưa bị phế.

(Tất nhiên rồi, chị ấy dùng hết sức mà.)

Phía trên lầu....

Bạn học Du của chúng ta đang đau khổ lẫn lộn quần quai trên giường. Trong lòng thầm lời 18 đời tổ tông của hẳn ra mà chửi.

- Tuấn Kiệt xấu xa. Tuấn Kiệt đáng chết. Tuấn Kiệt họ nhà Cậu...

Cô chỉ muốn được nhận nụ hôn từ anh Khải mà thôi. Tại sao? Tại sao hẳn ta lại.... Cô không hiểu... Rốt cuộc thì hẳn ta là loại người như thế nào? Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy rối rắm đến vậy.

Du bỗng dưng đặt tay lên môi mình. 2 mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

....

Tối.

Khi 4 người quây quần bên nhau ăn cơm. Khải liền cảm thấy bầu không khí hơi kì lạ. Sang lạnh lùng ít nói thì không lạ gì nhưng Du bình thường nói chuyện rôm rả nay lại im thin thít. Mặt mày cứ như đang cấu gien ai vậy.

Cả Kiệt cũng vậy, bình thường rất hay đá đầu người khác nay lại 1 chút động tĩnh gì cũng không có. Hay người này... Gặp vấn đề gì hả.

- Em ăn xong rồi_ Du đặt chén cơm mới voi phân nửa lên bàn.
- Nhưng em mới ăn được có 1 chút mà_ Khải khuyên nhủ.
- Em... No rồi_ Tầm mắt cô hơi lướt qua Kiệt rồi xoay người đi mất, mặt mày hằm hằm.
- Em ấy... Làm sao vậy?_ Khải như là đang tự hỏi.

Sang vẫn tiếp tục ăn như thường. Dường như không có cái gì có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu.

Kiệt thì không trả lời. Mặt hơi cuối, chỉ là bàn tay cầm đũa đang siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Khuya hôm đó, Kiệt lại đi ra quán bar nhậu. Lúc về đến nhà đã say quá cần câu. Hấn loạn choạng bước vào phòng Du. Nhưng lúc này cô vẫn chưa ngủ mà còn đang trần trọc suy nghĩ vụ hồi chiêu.

Đến lúc phát hiện ra mặt nệm hơi lún xuống thì cô đã bị người kia ôm chặt. Du dùng hết sức lực nhưng lại chẳng nhích nhích được dù chỉ 1 chút.

Hề? Cái quái gì thế này! Tên điên này đang làm cái quái gì thế này? Cả người còn đầy mùi rượu nữa chứ!

- Nè, thả tôi ra_ Du quát lớn, tay cũng dùng hết sức đẩy hắn ra nhưng Kiệt dường như đã bất tỉnh nhân sự. Tất cả sức nặng đều dồn lên người Du.

- Tên khốn nạn_ Du hét to vùng vẫy lần cuối. Nhưng 2 người kia không hề nghe gì cả vì cửa ở đây hiệu quả cách âm quá tốt.

Cuối cùng, ai đó cũng đành phải chấp nhận trước số phận. Và lại, cô... Buồn ngủ quá à! Du gấp dài 1 cái, bỏ qua sự tồn tại của tên to xác kia mà ngủ lúc nào không hay.

....

- Uhm._ Du cảm thấy hơi khó thở mà nhích nhích. Hình như ngực cô bị cái gì đó khá nặng đè lên.

Nhưng mà... Loay hoay mãi vẫn thấy nặng. Thế là rốt cuộc cô cũng màng tỉnh dậy.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô chính là khuôn mặt yêu nghiệt, khuyh thành đồ nước. Làn da bóng loáng, sống mũi cao, hàng lông mi cong dài cùng đôi môi mỏng đỏ chót hơi khép mở theo nhịp thở.

E... Hèm... Sau vài giây ngắm trai đẹp đến chảy nước miếng, rốt cuộc ai đó cũng tỉnh táo khỏi cơn mơ. Chết tiệt, có cần phải đẹp như vậy không hả? Thật làm người ta tui thân quá đi.

Bốp... Tiếng va chạm giữa bàn tay Du và má phải của Kiệt.

- Dậy... Dậy..._ mỗi chữ dậy Du liền phát xuống 1 cái tát.

Đến cái thứ 5 thì lại bị Kiệt giữa chừng ngăn lại.

- U... Ngủ thêm chút nữa đã_ Bất lấy tay Du rồi vòng tay ôm cô chặt hơn. Miệng miễn cưỡng nói vài câu rồi lăn đùng ra ngủ tiếp.

Du khóc không ra nước mắt.

Hôm nay là ngày chủ nhật đẹp trời.

~ loneliness, there is loneliness,

Don't need you lie you can see me cry

Loneliness there is loneliness

Quit playing games with all my heart~

Tiếng nhạc chuông rộn rã đã đánh thức Du đang say ngủ trên giường. Cô mắt nhắm mắt mở bắt máy.

- Đứa nào? _ mơ màng bắt máy.

<- Đứa nào? Giờ này mà mày còn hỏi đứa nào hả? Không phải hôm trước 2 đứa đã trao đổi số điện thoại cho nhau rồi sao?>_ Minh Anh tức tối quát lớn làm Du gần như bay mất con buồn ngủ.

- A. Rồi rồi.. Đã tỉnh. Mày đừng có vạ to âm lượng nữa!_ Vì 2 đứa đã thân nhau nên trực tiếp xưng mày tao luôn.

<- Hừ! Đôi khi tao tự hỏi mày có phải là họ nhà heo không mà tới 9 rưỡi sáng còn chưa chịu rời giường>_ Minh Anh hậm hực trách móc.

- Này, oan uổng cho tao quá nha. Nếu tao mà là heo thì mày cũng có khác gì đâu. Hôm trước nhờ nào 1 lần cần quét hết đồ ăn của 2 đứa trên bàn hả?_ Du lập tức phản bác.

<- Hề! Thế là tạo thành 1 cặp heo rồi. Quá xứng rồi còn gì>_ Minh Anh lên giọng, không hề bác bỏ mà lại đồng tình.

- Tạm bỏ qua vấn đề này, mày gọi tao làm gì thế?_ Du thắc mắc

- À, hôm nay lớp cũ tao có buổi họp mặt, mày có muốn đi cùng luôn không?>

- Hừ! Tao có quen biết ai đâu mà đi chứ?_ Du chề môi, không hứng thú lắm nói.

<- Mày đừng nên khinh thường nhé! Lớp tao có nhiều trai đẹp lắm đấy!>_ Minh Anh nhin không được mà cười đều. Mỗi khi có chuyện gì, lấy trai đẹp ra dụ dỗ Du là biện pháp tốt nhất.

Khi Minh Anh vừa nói đến 2 chữ trai đẹp thì Du lại nhớ đến khuôn mặt yêu nghiệt của tên Kiệt đáng chết kia. Cái cảnh 2 người hôn nhau lại hiện ra mồn một trong đầu cô. Thật là tức chết mà! Nếu đó mà là Khải thì sẽ là 1 việc hoàn toàn khác a.

- Chết tiệt_ Du không nhin được mà thấp giọng nging.

<- Nè, mày nói gì vậy?>

- À, không, không có gì. Khi nào buổi tiệc bắt đầu_ Du qua loa trả lời.

<- Khoảng 5 giờ chiều. Hiện tại tao muốn đi shopping chọn vào bộ đồ, mày qua nhà tao được không?>_ Minh Anh ra yêu cầu.

- Ừm. Tao chuẩn bị 1 chút rồi qua liền_ Du gật gù đồng ý.

....

- Minh Anh, ở bên này_ Du cùng Anh đang đi đến điểm hẹn thì có 1 giọng nữ gọi ngược lại.

- Cậu là... Mai phải không?_ Minh Anh không chắc chắn lắm, vuốt cằm hơi suy tư.

- That right. It's me(chính xác. Là tớ đây)_ Mai dựng ngón cái lên trả lời.

- Woa. Mày thay đổi nhiều quá, xem tí nữa là nhận không ra luôn rồi! Bất quá... Phong cách nói chuyện vẫn y như cũ a_ Minh Anh cảm thán, dùng ánh mắt dò xét 1 lượt.

- Ha ha... O, đây là..._ Mai chỉ vào Du thắc mắc.

- À, đây là bạn mới của tớ, chắc họ sẽ không phiền nếu tớ mang cô ấy đến đó đâu nhỉ?

- Chào bạn_ Du cười cười chào hỏi.

- Phiền gì chứ? Càng đông thì càng vui chứ sao? Đi thôi!_ Mai rất tự nhiên nắm tay Du kéo đi.

Địa điểm tụ họp là 1 phòng VIP của quán karaoke. Buổi tiệc được tổ chức hẳn ở 1 phòng riêng.

- Hơ! Maria và Pig đến rồi này nọ người_ cô gái ra mở cửa vừa thấy 2 người liền hô lớn.

- Maria... Pig(heo)...Gọi ai vậy?_ Du tò mò hỏi. Sẽ không phải gọi Minh Anh là heo luôn đấy chứ??

- Ly, mày nói nhầm gì nữa vậy hả? Mau vào thôi_ Minh Anh khẩn trương lấp liếm, sợ Du phát hiện ra bí mật của mình.

- Nhảm gì chứ? Ở đây toàn bạn bè cũ không à, mày ngại ngại cái gì chứ. Cả lớp ai mà chẳng biết cái nickname này của mày_ Ly bừa bãi, vẫn vô tư nói mà không phát hiện ra Minh Anh đang liên tục nháy mắt với mình.

- A haha... Ly. Để tao giới thiệu với mày. Bạn mới của tao ở Cao San_ Minh anh cố tình cắt ngang chủ đề này. To giọng kéo Du lên phía trước.

- Ha ha... Chào, mình tên là Thanh Du_ Du tuy cười cười nhưng trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ. Rõ ràng là Minh Anh đang dấu diếm cô chuyện gì đó mà.

- Ha... A, chào bạn_ Ly hơi sững sốt vì sự có mặt của Du. Rồi lại như nhớ đến điều gì, tay bịt miệng mắt tròn to nhìn khuôn mặt thối của mình anh. Ôi trời à, miệng cô lại gây ra hoạ nữa rồi.

- Này, còn ở ngoài đó làm gì, sắp bắt đầu rồi đó_ 1 giọng nam trầm trầm từ bên trong truyền ra.

Thế là 4 người lũ khù kéo nhau vào.

- Minh Anh, đừng có nói với tao nickname hời cấp 3 của mày là Pig đó nhé_ Du cười gian xảo, dùng khủy tay đẩy đẩy Anh.

- A haha... Mày vui tính thật đấy_ Minh Anh không trả lời mà cười qua loa rồi vỗ cái bốp vào lưng Du.

- Uy hiệp cũng vô dụng. Tao đã nắm được điểm yếu của mày rồi... A, mày biết gì không? Từ Pig (heo) đọc gần giống như từ bitch (chó cái) đấy_ Du thì thâm châm chọc đủ thứ.

Minh Anh khóc không ra nước mắt. Đã đến nước này thì dù cô có biện hộ mấy cũng vô dụng rồi.

....

- Mọi người chú ý, chú ý..._ Du hơi hoảng hốt khi Minh Anh đột nhiên kéo mình ra giữa phòng.

Đợi đến khi mọi ánh mắt đều tập trung vào 2 người thì Minh Anh mới nói tiếp.

- Đây, đây là bạn mới của tui, Hoàng Thanh Du, bạn ấy đang có nhu cầu tuyển bạn trai, Ai có hứng thú với những kẻ mê trai thì cứ tự nhiên nhé!_ Minh Anh lớn giọng đùa giỡn.

- hú hú...

- Dễ thương quá ..

Đám con trai phía dưới bắt đầu rần rần cả lên.

Bốp... Bỗng nhiên 1 tiếng bốp vang lên làm không gian xung quanh im bật.

- Xin lỗi mọi người, tôi không có quen con nhỏ mới trốn viện này_ Du hùng hồn khẳng định.

- Ha ha ha... Tiếng cười rào rào từ phía dưới truyền đến.

- Hú. Minh Anh bị chơi đùa rồi ...

...

- Mày là đồ độc ác..._ Minh Anh gầm lên giận dữ.

Tiếng cười vang vọng khắp căn phòng. Mọi người ở đây đều khá là thân thiện nên Du rất nhanh hoà nhập được.

Lớp có tới 12 bạn nam, 1 vài người cũng có đến làm quen với Du nhưng cô cười qua loa cho xong chứ không có nói chuyện lâu.

Quý Minh Anh chỉ toàn lừa cô thôi. Hotboy gì chứ, tuy không có ai xấu nhưng ngoại chỉ tầm trung khá dễ nhìn mà thôi.

- Xin lỗi mọi người, bọn tớ đến trễ_ Lúc này, bỗng nhiên căn phòng có thêm sự xuất hiện của 3 người nữa mà ai cũng sáng lạng đẹp trai ngời ngời.

Du quay sang nhìn Minh Anh thì thấy cô nháy nháy mắt quắc cô sang đó. Du kinh bị bừa bãi, nhỡ này rõ ràng là không biết cách của trai. Nếu muốn bọn trai chú ý đến mình trong 1 đám người thì bản thân nên tách riêng ra.

Thế là Du quyết định giữ vững vị trí. Chân nọ gác lê chân kia, bắt chéo chân làm ra vẻ tiểu thư sang chảnh. Tay cầm ly rượu lắc nhẹ.

20 phút sau... Mẹ nó, cô đã ra cái quyết định cực kì sai lầm rồi. Du nhìn nhìn xung quanh rồi lại nhìn chỗ ngồi của mình. Sao cô lại quên mất chứ, vì tránh đám con trai mà cô đã chui vào 1 chỗ khuất trong góc. Ngồi ở chỗ như thế này thì ai sẽ thấy được tư thế ngồi tuyệt đẹp của cô chứ.

Thanh Du thở dài.

- Có tâm sự gì sao? _ đột nhiên bên cạnh chỗ xuất hiện 1 người. Là 1 người trong 3 tên đẹp trai lúc nãy.

- Ồ... À không. Không có gì _ Du ngập ngừng.

- Tớ tên là Thuận, làm quen nhé! _ Thuận vui vẻ vươn tay.

- Thanh Du, rất vui được làm quen _ Du cười cười nắm lấy bàn tay của Thuận.

Thuận là 1 người rất hoà đồng và dễ gần lại khá vui tính nữa. 2 người tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Đột nhiên, điện thoại của Thuận reo lên. Sau khi nghe điện thoại xong mặt Thuận liền sa sầm. Hình như không phải là tin tốt.

- Này, đã xảy ra chuyện gì sao? _ Du hơi lo lắng.

- Xin lỗi. Nhưng mà cậu giúp tớ 1 việc được không? _ Thuận nhờ cả, đôi mắt của hắn dường như hơi đỏ

.....

- A... Thuận... Cậu định làm gì _ Bất ngờ vì bị đẩy vào vách tường, Du hoang mang hỏi.

- Ồ... Cô em quá ngây thơ rồi đấy. Bị lừa rồi mà còn không biết gì sao? _ Thuận nắm lấy cằm Du vẽ mặt đều giả đến cực độ.

- Tớ không hiểu, chẳng phải bà cậu mới mất nên muốn tớ an ủi cậu sao? _ Du tự thuyết phục mình. Ai mà ngờ được cậu bạn dịu dàng vừa mới tui cười cùng mình lại trở thành như vậy chứ. Do cô quá dễ tin người mà.

- Ha ha... Không ngờ còn có kẻ bị lừa bởi cái chiêu này đấy. Nào, ngoan ngoãn coi đồ ra cho anh xem nào... _ Thuận dẫn Du vào góc tường.

Đây là phía sau quán karaoke, nằm tận trong hẻm. Bình thường chẳng có ai muốn bước chân vào đây cả.

- Cứu tôi với. Có ai không? Cứu tôi với... _ Du đột nhiên điên cuồng la hét.

- Ha ha ha... Sẽ chẳng có ai đến cứu em đâu. Ngoan ngoãn nghe lời anh nào _ Anh tiến đến gần, liếm liếm môi.

Mặt Du tối sầm. Nắm tay siết chặt đến nỗi nổi cả gân xanh.

Trong lòng thầm ra quyết định

"Sư phụ. Con xin lỗi vì đã không giữ được lời hứa với người"

Lẽ ra hôm qua đã xong rồi nhưng Du ngủ quên mất

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Du siết chặt nắm tay, chuẩn bị ra tay. Nhưng được giữa chừng lại buông lỏng xuống. Có vẻ như cô đang phải đấu tranh tâm lý rất dữ dội.

Lần nữa lại nhìn đến khuôn mặt trở nên kinh tởm xấu xí của Thuận,

- Tên khốn khiếp... _ Du nhìn không được chửi thề. Con trai thời nay toàn là những kẻ 2 mặt thôi sao. Hết tên Kiệt biến thái giờ lại đến tên điên này.

Du nhắm mắt hạ quyết tâm vùng tay.

Bốp...

Nhưng có vẻ như người khác đã ra tay trước cô. Du không thể tin trọn trừng mắt nhìn người trước mặt.

- Tại sao lại là anh?..._ Du bất ngờ bật thốt lên.

Bốp... Bốp... Theo đó là 1 tràng dài tiếng va chạm da thịt. Anh không trả lời cô mà điên tiết vung nắm đấm.

Vì quá bất ngờ Tên Thuận chỉ biết cố gắng vuron 2 tay để đỡ những cú đánh của Khải. Mày anh nhú chặt, dường như đang rất tức giận.

Mỗi cú đánh anh đều dồn hết sức. Không hề có 1 chút nhân từ. Đây là 1 mặt khác của Khải mà Du chưa bao giờ nhìn thấy trước đây.

Trong mắt cô, anh luôn là 1 đàn anh dịu dàng, thân thiện. Không ngờ công phu quyền cước cũng tốt như vậy. 1 chút cũng không hề nương tay.

- Đừng tha... Tha cho tôi... Á...

Thuận liên mồm cầu xin. Nhưng Khải ngay cả 1 cái nhú mày cũng không có mà cứ mãi đánh người.

- Anh Khải, được rồi đó. Còn đánh nữa hấn ta sẽ chết thật đấy_ Du lên tiếng khuyên can đồng thời kéo tay của Khải. Làm anh dừng động tác kia lại.

- Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?..._ Khải dường như bùng tỉnh từ cơn tức giận. Bắt đầu lo lắng sẫm soi Du từ trên xuống dưới.

Có trời mới biết lúc anh nhìn thấy tên kia vô đến người Du anh đã lo lắng đến mức độ nào. Anh chỉ hận không thể chặt bàn tay dơ bẩn đã chạm vào Du của hấn ra.

- Không có gì đâu mà. Hấn chưa làm gì em hết đó_ Du cười cười gãi gãi đầu. Không hiểu sao lúc này nhìn Khải thật đáng sợ a.

- Gì mà không sao hả? Lỡ như anh không đến kịp lúc thì sao? Lúc đó... Lúc đó..._ Khải gần lên, vẻ mặt nghiêm túc nắm chặt vai cô.

- Đây... Không phải hiện tại anh đã đến rồi sao? Hấn ta còn chưa kịp chạm vào 1 sợi tóc của em nữa kia mà_ Du an ủi.

Mặc dù trong suy nghĩ của cô là "Em khỏe lắm, đai đen karate đấy, judo cùng teawondo cũng thuộc hàng đầu đấy. Ai dám đụng vào em là em cho đo ván tên đó". Hừ. Nhưng mà cô vẫn muốn giữ hình tượng thực nữ trong lòng Khải nên không dám thốt ra.

- Nhưng mà... Sao anh lại phát hiện ra em ở đây vậy?... Du tò mò hỏi. Nơi đây nằm sâu trong con hẻm nhỏ. Bình thường thì phía ngoài sẽ không thể nghe được tiếng kêu cứu của cô.

- Là...

- 2 người lâu quá rồi đấy_ Khải đang định trả lời thì có 1 giọng nói lạnh lùng chen vào.

Từ đầu hẻm, Sang không kiên nhẫn đi tới. Du ngạc nhiên vì sự có mặt của cậu.

- Tại sao anh ba lại ở đây?

- À, là Sang nghe được tiếng kêu của em nên anh mới kịp đến cứu em đấy_ Khải giải thích. Lại trở về với tác phong hiền hoà dễ gần lúc trước.

- Ờ, xa như vậy mà cũng có thể nghe được sao?... Du ngạc nhiên tròn mắt hỏi.

- Lúc đó cũng trùng hợp là dây giày của Sang bị lỏng nên 2 người mới dừng lại. Mà thính giác của nó có vẻ khá tốt nên mới nghe được tiếng kêu cứu_ Khải tận tình giải thích.

- Vậy sao!_ ngoài mặt Du cười cười nhưng trong lòng thăm thán tài của Sang thính như tai chó.

~Loneliness there is loneliness

Don't need you lie you can see me cry

Loneliness there is loneliness

Quit playing games with all my heart~

Lúc này đột nhiên chuông điện thoại của cô reo lên.

<- Nè, mày có sao không vậy? Tên Chó Thuận đó đã làm gì mày rồi hả>_ Đầu bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Minh Anh.

- A, không có gì. May là anh trai tao đến kịp lúc_ Du đáp, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

<-Xin lỗi mày. Lúc nãy nghe tui kia nói chuyện với nhau mới biết. Ra là chúng cá cược với nhau xem Thuận có thể ngủ với mày hay không?... Là lỗi của tao. Tao thành thật xin lỗi>_ Minh Anh giải thích rồi liên tục xin lỗi.

- Ha ha.... Không phải tao vẫn rất ổn hay sao?... Du trấn tĩnh Minh Anh, không muốn cô quá lo lắng.

<-Nhưng mà cũng tại tao dẫn mày đến đây nên mới xảy ra chuyện như thế này>_ Minh Anh tự trách mình. Cô cũng không thể ngờ được rằng 1 người luôn luôn dịu dàng hoà thuận như Thuận lại có thể làm ra hành động như vậy.

- Mày không cần phải tự trách đâu. Thôi, tao về đánh 1 giấc đã, có gì ngày mai nói tiếp_ Du chào tạm biệt rồi cúp máy.

3 người cùng đi về nhà...

Vì quá mệt mỏi nên vừa về đến nhà là cô lăn đùng ra ngủ.

.....

---Một đêm không mộng寐---

.....

Sáng, mơ màng thức giấc, Du cảm thấy được có cái gì đó đè lên vòng eo của cô. Mở mắt ra lại thấy khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc.

Lần này cô quyết không nhường nhịn nữa. Du lấy đà đập 1 phát ngay bụng của Kiệt làm hắn ngã lăn xuống giường.

- Ách, mèo con ác thật đấy..nhẹ nhàng 1 chút thì chết à_ Kiệt đau đớn ôm đầu, than vãn.

- Hừ. Đáng đời._ Du phán 2 chữ rồi chạy tọt vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Còn Kiệt vẫn ngồi đó, khoẻ môi bắt chọt cong lên. Đôi mắt cũng sáng ngời. Chẳng ai biết hắn ta đang nghĩ gì.

(bị đánh mà còn cười, anh này cường bị ngược~) SM

Trong phòng tắm

- Tên Kiệt chó điên, biến thái, 2 mặt, tiểu nhân đáng ghét_ Du cực kì sáng khoái tuôn 1 đồng lời nguyên rủa Kiệt.

Chết tiệt! Hắn ta cũng có phòng có giường đang hoàng, tại sao không về mà cứ leo lên giường cô ngủ là sao chứ! Không lẽ, tối mai ngủ cô phải khoá cửa? Đề phòng hắn ta đột nhập với ý đồ xấu?

Mà khoan, lúc nãy hình như hắn gọi cô là mèo con! Mèo con? Á, tên đáng ghét! Ai cho hắn tự tiện đặt biệt danh cho cô hả???

....

Khi cô xuống lầu tất cả đồ ăn đều được chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng vẫn không thấy Kiệt và Sang đâu cả.

- Du này, em lên gọi Sang xuống dùng anh nhé! Tên Kiệt đã đi trước rồi_ Khải nói vọng ra từ nhà bếp.

Du khó có được 1 ngày vắng lời, ngoan ngoãn lên gọi Sang xuống. Thực ra thì cô đang muốn cảm ơn cậu vì chuyện hôm qua.

Cốc.... Cốc ... Cốc

- Anh ba, mau xuống ăn sáng đi nào. Anh ba...

Sau 1 hồi gõ cửa cùng la hét, không có ai ra mở cửa.

Cuối cùng cô cũng phải mở cửa mà không có sự cho phép của chủ nhân.

Phải công nhận, phòng của Sang cực kì gọn gàng sạch sẽ. Chẳng bù cho cô, hôm trước vừa sạch đẹp hôm sau liền thành 1 đồng rác. Làm mỗi lần tìm đồ đạc là phải xới 1 đồng lên.

Sang đang gục mặt trên bàn học, có lẽ là ngủ quên. Du đang tiến gần lại thì đột nhiên khựng lại, chân hướng về phía khác.

Mục tiêu của cô chính là cái ti vi 47 inch màn hình phẳng cực to kia. Không thể nào! Cậu ta có riêng 1 cái ti vi ở trong phòng luôn sao? Đừng đùa nhau như vậy chứ.

Du quét mắt sang bên cạnh. Hề??? Là... Là cái lap top hiệu LG đời mới nhất đây mà. So sánh căn phòng này với phòng mình, cô liền cảm thấy cuộc đời thật bất công.

Du táy máy muốn bật ti vi lên xem thử nhưng mà... Sao nó chỉ có 1 kênh duy nhất vậy? Và lại, đây chẳng phải là phòng tắm của cô sao? Với cái đồng sticker hình động vật nằm chễm chệ trên tường thì không thể lẫn vào đâu được.

Hơn thế nữa, nó còn chia ra thành 6 màn hình nhỏ. Quay ở 6 góc độ khác nhau.

Lại nhìn đến người nào đó còn đang ngủ say. Du đen mặt, tên này sẽ không phải là có sở thích biến thái gì chứ. Cưng nhiên lại đặt máy quay trong tầm cô. Cái khối băng này cũng có lúc hư hỏng sao?

Này, không phải lúc cô đang tắm tên này đã nhìn thấy hết rồi sao. Trán ai đó bắt đầu nổi gân xanh. Cô rất không thích đòi tư của mình bị soi mói.

Du tiến đến gần định đánh thức Sang dậy nhưng cánh tay đi được nửa đường chợt khựng lại.

Cô đổi hương sang sắp giấy nằm dưới tay Sang. Nếu cô nhìn không lầm hình như giấy này là đang vẽ cô đi. Nhẹ nhàng rút ra để không làm cậu thức giấc.

Du trở mắt đứng nhìn chăm chăm nghiên cứu bức hoạ. Trong hình, cô toàn thân không có lấy 1 mảnh vải. Ngực cũng lộ ra hoàn toàn chỉ có vùng bí mật phía bên dưới được người vẽ cố tình làm mờ đi. Còn vài nét vẽ chưa hoàn thiện nhưng rõ ràng đây là 1 tác phẩm đẹp.

Đang lúc Du không để ý, Sang cũng đã tỉnh giấc.

- Cô đang làm cái gì? _ Giọng nói lạnh lạnh không chút cảm xúc. Sang mặt không đổi sắc nhìn cô.

2 người 4 mắt nhìn nhau. Sang còn tưởng mình sẽ bị chửi 1 trận té tát. Nhưng không... Những lời tiếp theo mà Du thốt ra làm cậu cực kì kinh ngạc.

- Này, Anh vẽ ngực em sai rồi! _ Du cực kì bình thản đưa ra nhận xét.

- Sai chỗ nào? _ Sang hơi bất ngờ cong cong khoé môi hỏi.

- Kích cỡ thì không sai biệt lắm nhưng chỗ này (chỉ vào bức hoạ)... Không có nhon như vậy, nên làm tròn 1 chút, còn nữa, phía này nên nhỏ lại... _ Du rất tự nhiên chỉ ra lỗi sai.

Sang lúc này cũng nghiêm túc nhìn bức tranh, đầu gật gù công nhận.

- Haizz, vì camera góc quay khá nhỏ nên mới vẽ không được chính xác. Nếu anh cần người mẫu sao không chịu nói sớm, em sẽ làm người mẫu khoả thân cho anh... _ Du hồn nhiên phán ra 1 câu là Sang điều đứng. Khoé mắt mãnh liệt giựt giựt.

- Cô....

- Không sao cả. Vì là người nhà hết nên em sẽ giảm giá cho anh ba, chịu không? _ Du tiếp tục nói, cắt ngang lời của Sang.

- Người mẫu khoả thân? Cô làm? _ Khuôn mặt lạnh lùng bị phá tan, mắt hơi tròn lên, hỏi ngược lại. Biểu hiện của cô thực sự vượt xa dự đoán của cậu.

- Ừm nhưng mà... Anh phải giữ bí mật với 2 người kia đấy nhé. Nhất là anh Khải _ Du giảm nhỏ âm lượng lại, thì thầm.

- Phụt... AHa ha ha ha.... _ cuối cùng, Sang không nhịn được nữa mà cười ra tiếng. Thú vị! Quá thú vị rồi. Đây là lần đầu tiên sau 5 năm cậu được cười thoải mái đến vậy.

Du khó hiểu gãi đầu, cậu ta bị làm sao vậy? Bộ cô có nói gì sai sao?

Lúc trước vì gia đình nợ nần chồng chất nên việc gì có thể làm cô đều làm. Chỉ trừ việc bán thân. Người mẫu khoả thân cô cũng đã làm không dưới 5 lần. Lúc đầu tuy có hơi ngại. Nhưng dần dần da mặt đều chai hết cả rồi.

Hướng chỉ đạo này ngân sách của cô đang trong tình trạng eo hẹp. Cô lại không thể nào mở lời được với mấy ông anh chỉ hơn mình có 1, 2 tuổi này được nên hiện tại có cơ hội nên nắm bắt chứ!!""

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tiếp Xúc Thân Mật

- Mà có thật là không sao chứ? _ Minh Anh soi Du 1 lượt từ trên xuống dưới, hỏi.

- Tao đã bảo là không có sao rồi mà! _ Tuy được quan tâm cảm giác rất tốt nhưng như vậy thì quá phiền đi. Đây là lần thứ 17 trong ngày Minh Anh hỏi câu này rồi.

- Haizz, ai ngờ được 1 tên đảng hoàng như vậy lên đại học tự nhiên bị biến chất chứ_ Minh Anh thở dài than vãn.

- Phải, ban đầu nhìn cậu ta tớ cũng bị lừa đấy thôi_ Du bĩu môi, đúng là thời đại này không thể tin ai được.

.... Ra chơi....

Thầy chủ nhiệm nhờ Du đem chồng tài liệu lên phòng hiệu trưởng.

Rầm.... Giấy bay là tả...

Vì không nhìn đường nên Du đụng phải 1 người khác làm tài liệu bay tám hướng.

- Xin lỗi, em không sao chứ?_ truyền đến là 1 giọng nam dịu dàng, trầm ấm. Ờ, sao cái giọng này nghe quen quá vậy.

- A, anh..._ Du ngạc nhiên bật thốt lên.

- Sụt!_ Nhưng còn chưa kịp nói hết câu đã bị anh cắt ngang, đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Đu lúc này mới sực nhớ ra mà nhìn xung quanh, mọi người gần đó đều hướng ánh mắt về phía 2 người.

Khái tự nhiên khom người nhặt những tấm giấy. Du cũng cúi xuống.

- Xin lỗi em nhé, đám fan club của anh hơi táo bạo, mong em thông cảm_ Khái nhỏ giọng thì thầm.

- Không sao ạ_ Du hơi lắc đầu, cô cũng cảm thấy mấy ánh mắt hình viên đạn đang hướng về cô. Xem ra, giả bộ không quen biết là biện pháp tốt nhất. Chứ nếu không, thì cô còn chưa kịp giải thích đã bị xé tan xác.

Nhặt xong 2 người liền tách nhau ra. Du vẫn hướng về phía văn phòng mà đi. Sau khi đi ra từ phòng hiệu trưởng cô nghĩ mình nên lên sân thượng hóng mát 1 tí.

- Haizz_ Du thở dài thườn thọt. Ông ba cũng thật độc ác, dám bỏ mặc cô không thèm ngó ngang. Mặc dù bọn họ chăm sóc cô tốt lắm. Nhưng là... Bảo cô mở miệng xin tiền những người hơn cô có 1, 2 tuổi thực khó a.

- Mèo con mà cũng thở dài sao?_ Bỗng nhiên sau lưng truyền đến 1 giọng nói.

Mèo con? Cách xưng hô này cũng chỉ có tên biến thái đó mới gọi mà thôi.

- Tại sao anh lại ở đây? Theo dõi tôi?_ Quả nhiên, cô đoán không sai. Đúng là hắn.

- Ha ha, Em đánh giá quá cao giá trị của bản thân rồi. Chỉ là tình cờ thôi_ Kiệt cười 2 tiếng điềm nhiên nói. Đôi mắt hổ phách bị che bởi lớp kính, không rõ cảm xúc.

- Không được gọi tôi với cái xưng hô ghê tởm đó nữa_ Du thờ phào nhẹ nhõm khi nghe Kiệt giải thích, sau đó lại gắt lên. Ngay cả xưng hô cũng đổi thành "tôi" rồi.

- Anh đây cứ gọi đấy, thì sao? Mèo con, mèo con, mèo con...._ Kiệt trêu tức. 1 bên đùa giỡn.

- Im miệng. Không cho nói nữa_ Du nhón chân, bịt miệng Kiệt lại.

Nhưng lại bị hắn nắn tay lại kéo vào lòng mình. Bất ngờ, cả người cô đều dựa sát vào lồng ngực hắn.

Mùi hương bạc hà vờn quanh chóp mũi cô. Tuy cảm xúc thật tốt nhưng Du rất nhanh lấy lại bình tĩnh mà đẩy hắn ra.

Kiệt bỗng nhiên cảm thấy hơi hụt hẫng, luyến tiếc nhưng hắn chỉ khẽ cau mày mà không nói.

- Tôi vào lớp trước đây_ Du 1 mạch chạy thẳng ra ngoài, che dấu đi khuôn mặt đang dần nóng lên của mình.

Còn lại mình Kiệt vẫn lặng yên đứng đó, nhìn trời không rõ đang suy nghĩ điều gì.

....

Cạch.... Du tự nhiên mở cửa bước vào phòng Sang. Ấn tượng xấu đối với cậu cũng càng mờ nhạt. Trong mắt cô lúc này chỉ có tiền và tiền thôi. Ai bảo cô đang trong tình trạng thiếu thốn chứ.

- Đây, khi nào thì anh bắt đầu vẽ được vậy?

- Tôi là họa sĩ đấy. Tôi còn không gấp cô gấp cái gì?_ Sang nhếch môi, vẫn tập trung vẽ về gì đó.

- Nhưng hiện tại tôi muốn làm_ Du khẳng định,. Mốt là tới rằm trung thu rồi, cô không thể trì hoãn thêm nữa.

- Được rồi_ Im lặng 1 lát, Sang nói. Động tác vẽ trong tay cũng dừng lại.

Cậu đi lấy giá vẽ cùng giấy bút đặt giữa phòng.

- Còi đồ ra hay để tôi đến còi hộ_ Sang lạnh lùng nói. Cứ như người còi nói với Du lúc sáng là 1 người khác.

Du bấu môi, cậu ta lại trở lại làm cái tên tù lạnh đi động như ban đầu rồi.

Cô từ tốn còi bỏ từng lớp đồ đến khi bên trong chỉ còn đồ lót thì lại nghe Sang bảo dừng lại.

- Nghiêng người sang đây 1 chút, mặt hơi cúi xuống..._ Đến khi chỉnh xong tư thế cho Du thì Sang bắt tay vào vẽ.

Nhưng mà nhìn kĩ mới thấy tay cầm bút của cậu hơi run. Nhìn qua màn hình quả khác hẳn với ngoài đời. Tuy đã vẽ qua rất nhiều tranh khoả thân nhưng hầu hết nhân vật trong đó đều do cậu tưởng tượng ra. Đây là lần đầu tiên cậu vẽ từ người mẫu thật.

....

- Đã xong chưa vậy?_ đây là lần thứ 13 cô hỏi câu này.

Sang đen mặt. Chính cô ta là người hỏi cậu vẽ tranh, giờ lại hỏi cậu vẽ cho nhanh. Thật là... Nóng này, không kiên nhẫn như vậy mà đòi làm người mẫu tạo hình.

- Ừm. Đã xong_ Khi Sang vừa nói ra lời này thì ngay lập tức bay cái vèo lại. Cô xoè tay, mắt chớp chớp long lanh nhìn cậu.

- Hừm?_ Sang khó hiểu nhìn Du.

- Tiền a. Anh không nghĩ là tôi sẽ làm miễn phí đấy chứ!_ Du chu môi, thân nhiên đáp.

Đúng lúc này thì cửa phòng lại mở ra. Khải tròn mắt nhìn 1 màn trong phòng.

Hiện tại thì Du vẫn chưa mặc đồ bên ngoài vào. Cả người đổ về phía Sang tạo thành 1 tư thế cực kì ái muội.

- 2 đứa..._ Khải bật thốt lên.

Du cùng Sang giật mình quay lưng lại..

- A... Không, không có gì đâu... Ha ha_ Du cười gượng 2 tiếng, cật lực lắc đầu giải thích.

Khải không nói gì nhưng tay lại chỉ lên người Du. Lúc này cô mới sực nhớ ra là mình còn chưa có mặc đồ đàng hoàng

Du hô "Á" lên 1 tiếng rồi xách đồ chạy thẳng về phòng mình.

Nhưng bởi vậy nên cô không có thấy được đôi mắt đang loé sáng lên của Khải.

.....

Hiện tại, Du đang đi lang thang trên đường.

- Á, điên mất thôi_ Du bực bội làm bầm. Hừ! Sao anh ấy lại đột nhiên lao vào phòng làm gì chứ. Người mà cô muốn giấu nhất thì ngay lần đầu lại bắt gặp mới điên chứ.

Đi 1 lát, cô dừng chân trước 1 khu nhà có cổng lớn rộng rãi. Ở trên cổng có tấm biển đề "Cô Nhi Viện Sunshine". Du bước vào trong.

- Á, chị Du đến rồi kìa_ Có 1 đứa nhỏ thấy cô liền la toáng lên. Làm cho tất cả những đứa khác cũng đồng loạt quay lại nhìn.

- Chị...

- Chị tới rồi.

- Chị Du tới thăm chúng ta.

Những đứa trẻ gần đó khi nhìn thấy cô đều vui vẻ la lên, đứa nào cũng cầm đầu chạy về phía cô. Trên mặt ai nấy đều nở nụ cười và háo hức. Đứa nào cũng nhao nhao muốn đứng gần cô.

- Chào mấy đứa, dạo này mấy đứa có ngoan không đấy? Hay là lại quậy phá làm viện trưởng đau đầu đây_ Du cười cười mở miệng hỏi thăm.

- Bọn em ngoan lắm ạ_ Cả đám đồng thanh trả lời.

- Giới_ Du cười híp mắt xoa đầu vài đứa.
- Mấy đứa, Viện trưởng đâu rồi?_ Nhìn quanh này giờ không thấy người, Du lên tiếng hỏi.
- A, em biết, mẹ cả đang ở trong bếp_ 1 cô bé nhanh nhẹn giơ tay trả lời.
- Ủ, mấy đứa ở đây chơi ngoan nhé, chị vào trong 1 lát
- ...
- Viện trưởng_ nhìn dáng người bận rộn trong bếp Du chào hỏi.
- Ôi, con đến rồi đây hả? Tụi nhỏ trông con bữa giờ đây_ Viện trưởng dịu dàng đáp lời. Bà là 1 người phụ nữ trung niên tầm 40, khuôn mặt phúc hậu khá dễ nhìn.
- Ủa? Di 2 và di 3 đâu cả rồi?_ Du thắc mắc, hỏi.
- À, di 2 đã đi mua đồ ăn rồi, còn di 3 có việc nên phải về nhà sớm, hiện tại cũng chỉ còn mình di ở đây.
- Hôm nay con đến là có việc này. Đây, di cầm lấy mua quà cho tụi nhỏ_ Vừa nói, Du vừa lấy số tiền lúc nãy Sang ra đúi vào tay bà.
- Này, không nên a. Con cầm về mà lo tiền ăn học đi chứ. Tụi nhỏ xài bộ lông đèn cũ cũng được mà_ Bà không nhận mà đẩy ngược lại.
- Cũng chỉ là chút tiền vặt trong tháng của con thôi. Cứ lấy mua đồ cho tụi nhỏ chơi trung thu_ Du nhất quyết không nhận lại.
- Đứa nhỏ này, thật là.... Sau này cũng không cần làm vậy nữa. Sự phụ con cũng sẽ không muốn con tự làm khó mình như vậy đâu_ Bà nhẹ giọng khuyên nhủ.
- Làm khó gì chứ! Con chỉ là muốn tụi nhỏ chơi trung thu vui vẻ mà thôi_ Du gãi đầu, cười cười.

.....

Cảm thấy trời khá nhá nhem tối rồi nên Du chào tạm biệt mọi người ra về.

Thật ra thì nơi đây là nơi mà trước kia sư phụ, giáo viên dạy võ của cô thường hay lui tới.

Bà chính là người đã tài trợ để nơi này phát triển tốt hơn. Cho các em nhỏ có 1 mái ấm tốt hơn. Nhưng kể từ khi bà "đi" người chịu trách nhiệm việc đó là cô. Tuy không giúp được nhiều nhưng cô thường hay mua quà và đến chơi với lũ nhỏ.

Cô thật sự rất yêu nơi này!

Du chậm chậm bước ra khỏi cổng.

Mà ở gần đó có 3 thanh niên. Nổi bật nhất là người có mái tóc nâu hạt dẻ và đôi mắt hổ phách cực kì điển trai ở giữa.

- Ha ha, công nhận mày vậy mà vợ được nhờ bạn gái xinh phết nhờ_ chàng trai bên trái nói.

- Ta mà, ai như mày..._ Chàng trai bên phải bôn cọt.

Chỉ là chàng trai ở giữa lại không để ý đến những gì 2 người kia nói mà chỉ chú mục vào thân ảnh của Du. Ánh mắt loé lên tia sáng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đám Đông Náo Nhiệt

Hôm nay, khí trời trong lành mát mẻ. Lớp cô được học thể dục dưới sân trường. Nhưng đến khi thầy cho lớp được tự do luyện tập thì lại nghe tiếng la hét từ sân bóng truyền đến.

- Hú! Nhanh, có tiếng la hét có nghĩa là sẽ có trai đẹp, đi thôi_ Còn chưa để Du đáp 1 tiếng thì cô đã bị Minh Anh nắm áo lôi xềch xệch đến sân bóng

nhiều chuyện cùng người ta.

- Á...

2 người khó khăn lắm mới chen vào được thì lại bị tiếng la hét, cổ vũ ngập trời tấn công màng nhĩ.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho đám nữ sinh này mất bình tĩnh thế hả? _ Du nhăn mặt, bịt lỗ tai bảo vệ màng nhĩ đồng thời lên giọng than vãn.

- Oa, tao nói không sai mà. Đúng là có trai đẹp rồi này _ Minh Anh không trả lời Du mà 2 mắt toà sáng nhìn chăm chăm sân bóng.

Lúc này Du mới nhìn đến 1 màn trên sân. Cô tròn mắt nhìn đôi mắt ra ngoài. Trời ạ! Sao lại xui xẻo đụng ngay tên ôn thần này chứ.

- Anh Kiệt, cố lên.

- Cố lên

- Á.... Hú....

Chỉ thấy giữa sân 1 thân ảnh nổi bật hẳn so với những người khác. Mái tóc nâu vì hoạt động nhiều mà dính lại 2 bên má càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ. Dưới chân liên tục ghi bàn cho đội nhà.

Mọi người dường như đều đổ dồn sự chú ý đến mỗi bước chân của Kiệt. Từng bước đi đều mang 1 vẻ đẹp làm người ta mê muội. Nhất là cái nhếch môi đầy phong tình kia.

Ngay khi trở về hiện tại điều mà Du muốn làm nhất là thoát ra khỏi chỗ này nhưng mà... 5 phút sau cô vẫn chưa thể chen ra khỏi cái đám đông này. Căn bản là cô còn không thể chen nổi vào thì sao mà ra ngoài được chứ.

Du ảo não thở dài, chẳng lẽ hết cách rồi sao. Cô cần còn tức giận hẳn vì chiếm tiện nghi của cô. May là nụ hôn đầu vẫn là dành cho anh Khải rồi.

Lại nhìn khuôn mặt rạng rỡ trên sân bóng của Kiệt, Du có cảm xúc muốn giết người. Mẹ nó, tại sao cô phải trốn chui trốn nhủi khi gặp anh trai của mình hả.

Hết đường, Du đành đứng yên tại chỗ.

Lúc này trận đấu đã kết thúc và điều hiển nhiên là đội của Kiệt toàn thắng.

Sau khi kết thúc, nguyên bản 1 đám con gái còn vây quanh ở ngoài nay lại nhón nhón nháo nháo cả lên. Người thì đưa nước, người đi lấy khăn. Đúng là người nổi tiếng có khác a, đãi ngộ cũng thật quá con mẹ nó tốt rồi. Du bĩu môi thầm than "Đúng là không công bằng mà".

Du lại cảm thấy được có 1 đôi mắt đang theo dõi mình nên theo bản năng quay lưng lại.

Chỉ thấy Sang đang ngồi trên cành cây cao, đầu dựa vào thân cây. Khuôn mặt cân đối, trắng nõn rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Thân hình thon dài thấp thoáng sau tán cây rậm rạp. Làm Du phải thầm mắng 1 tiếng "Yêu nghiệt".

Lấy tay lau lau khoé miệng. Thật may a, còn chưa có chảy nước miếng. Ai nha, nhìn ngắm 3 ông anh đẹp trai này riết. Định lực của cô càng ngày càng kém a.

(Giờ chị mới nhớ ra họ là anh trai của chị hả?] _ =)

Lúc này, đột nhiên có 1 nữ sinh nào đó đụng phải cô làm cô mất trọng tâm mà ngã xuống. Vì ngã về phía trước nên cô khụy cả 2 đầu gối xuống, 2 tay chống ở phía trước.

Khi Du định đứng lên thì thấy 1 bàn tay chìa ra trước mặt mình.

- Không sao chứ? _ Kiệt cười rạng rỡ, có ý tốt xoè tay ra. Cô biết đây là bộ mặt giả tạo của hắn. Bộ dạng chi có thể lừa đám nữ sinh ngây thơ thôi, không thể đánh lừa được cô đâu.

Nhưng Du lại cảm thấy được hàng loạt ánh mắt hình viên đạn như muốn xuyên thủng cô của bọn nữ sinh.

Cuối cùng cô quyết định cắn răng chịu đựng cơn đau. Du gạt bàn tay của Kiệt ra rồi tự mình đứng lên. Tuy có hơi khó khăn nhưng cô cắn môi, không hề rên lên 1 tiếng. Du dứt khoát đi ra ngoài. Đám đông cũng rất ngoan ngoãn để cô bước qua.

Đám đông nữ sinh rộn ràng vây quanh Kiệt trở lại mà chẳng ai để ý thấy khuôn mặt hắn tối sầm lại, dường như đang rất khó chịu.

- Áy, Du mày đi đâu nãy giờ vậy hả? Làm tao tìm gần chết _ Lúc này Minh Anh bị đám đông đẩy ra vòng phía ngoài nên không thấy được 1 màn khi đó.

- Không có gì đâu _ Du cười yếu ớt tỏ vẻ không sao . Nhưng bước chân khập khiễng đã bán đứng cô.

- Này, mày bị làm sao vậy? Mới xa tao 1 chút mà đã thương tích đầy mình rồi hả? _ Minh Anh lo lắng ngồi xổm xuống sờ quần lên xem vết thương của Du.

- Mày làm cái gì thế hả? Tao đã bảo là không... Á _ Đang nói bỗng nhiên Du đau đớn trợn mắt hét toáng lên.

- Chảy máu nhiều thế này mà bảo là không sao hả? _ Minh Anh, tay không thương tiếc nhấn vào vết thương.

Du không đáp mà chỉ cười trừ, cô cũng không ngờ lại nặng đến vậy. Quần thể dục cũng chỉ bị rách có 1 chút thôi mà. Cuối cùng, Minh Anh vừa đỡ Du vào phòng y tế vừa mắng cô về cái tật đi đứng không cẩn thận.

Nguyên lai là Du không giải thích gì cả mà chỉ bảo rằng do bản thân không cẩn thận mà thôi. Chứ nếu Minh Anh mà biết cô bị người khác đẩy trúng thì với cái tính tình nóng nảy của mình, chắc cô sẽ xối tung cái đám người kia lên để tìm ra thủ phạm mất.

.....

Chỉ là... Du vừa nằm nghỉ ngơi trong phòng y tế 1 lát thì có người mở cửa bước vào.

- Du? Sao em lại nằm trong này? Bị thương sao? _ 1 giọng nói lo lắng mà cực kì quen thuộc vang lên.

- à, không sao. Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi _ sắc mặt Du có hơi tái nhợt, chắc lúc nãy chảy khá nhiều máu.

- Tại sao lại để bị thương vậy hả? Thật không cẩn thận tí nào _ Khải vẫn hơi nhủu mày, nhìn chăm chăm vào vết thương đã được băng bó kĩ càng.

- là chuyện ngoài ý muốn thôi _ Du trả lời qua loa. Không dám nhìn thẳng mặt anh. Khoảng cách giữa 2 người hiện tại có hơi gần làm cô thấy bối rối, tim cũng đập thật nhanh.

- Em đấy, hậu đậu hết sức. Lần sau đi đứng cho cẩn thận vào _ Khải cương chiều gõ trán cô, ra dáng anh cả nhắc nhở.

- Hư! Em biết rồi mà _ Du chu môi, không được tự nhiên lắm đáp. Tất nhiên là phải hồi hộp rồi, mối tình đầu của cô ở ngay trước mặt mà.

- Mà, anh vào đây có chuyện gì sao? _ Du tò mò hỏi.

- Anh trốn tiết đấy mà _ Khải nhún vai, ngồi vào chiếc giường còn lại, đáp.

- Hở? Trốn tiết? _ Du không thể tin được trợn mắt éch.

Cũng phải thôi, trong trí nhớ của cô thì Khải 1 người người cực kì để ý đến việc học tập. Cả năm trời, dù nắng hay mưa cũng đều không vắng 1 buổi nào, sao hôm nay lại đòi cúp tiết. Lại nói ra với thái độ bàng quang như vậy.

- aiii. Khó tin lắm sao? _ Khải thờ dài bằng quơ hỏi.

- À. Vâng. Em cảm thấy thích anh giống 1 tên mọt sách hơn là 1 tên vô kỉ luật _ Du nghĩ gì nói đó. Cô cảm thấy dường như có điều gì đó làm anh thay đổi, trở nên xa cách hơn. Và cô không thích điều này tí nào.

- Vậy à! _ Khải nhìn chăm chăm Du hồi lâu, đến khi mặt cô hiện lên 1 tầng đỏ ửng mới nhẹ nhàng thốt lên 2 tiếng rồi im bặt.

.....

Trưa hôm nay, đến khi Du định gọi taxi về thì lại thấy chú tài xế quen thuộc đến đón mình.

- Cậu chủ đã dặn dò tôi đến đón cô chủ về.

- Là ai? Anh Khải sao? _ Du háo hức suy đoán, tưởng tượng. Thật chu đáo a.

- Không, là cậu hai _ Nhưng khi vừa nhận được câu trả lời thì cô muốn đứng hình.

Cái gì? Cái tên không tim không phổi chết tiệt đó mà cũng biết quan tâm tới cô sao? Chính hắn là kẻ đã gián tiếp gây ra vết thương này cho cô đó.

Mặc dù trong lòng hậm hực nhưng Du vẫn bước lên xe.

....

Nhưng chẳng hiểu sao, vừa về tới nhà lại bị ông anh mặt lạnh không nói 1 lời mà ầm Du đến ghế sa lông.

- Này, này. Anh làm gì vậy hả? _ Du giấy giụa hét lớn, chân vẩy lung tung.

Nhưng... Hiển nhiên là Sang không hề đáp lời. Đến khi Du yên vị trên ghế dài thì Sang mới quay lưng đi lấy bông băng.

Sang tự nhiên đi đến vén ống quần của Du lên.

- Nè, rốt cuộc anh muốn làm gì hả? _ Du đang muốn di chuyển thì lại bị Sang giữ lại trên ghế.

- Thay bằng _ Lặng mặt đáp 1 câu rồi tiếp tục vui công việc của mình.

Lúc này Du mới bớt gầy gù. Nằm yên để Sang bôi thuốc. Trong lòng thầm rủa "nói nhiều thêm 1 chữ thì chết à". Từ ngày hôm qua thì Du cũng không còn ghét Sang như lúc đầu nữa.

Nhưng mà... Để 1 người con trai đi bôi thuốc cho mình cô cũng cảm thấy thật xấu hổ a!

- 2 người đang làm cái gì? _ lúc này, 1 giọng nói trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến. Kiệt hơi nhíu mi khi nhìn thấy màn này. Trong lòng cũng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Du thì bĩu môi khinh thường, không thèm trả lời. Sang thì vẫn ít nói như thường lệ.

- Để anh _ Kiệt giành lấy hộp thuốc từ trong tay Sang ra.

Sang lạnh lùng nhìn hấn. Kiệt cũng giận giữ trừng mắt lại. Được 1 lúc, cuối cùng Sang cũng thu hồi tầm mắt rồi bước thẳng lên lầu.

Để lại Du cùng với tên sói biển thái. Không khí nhất thời rơi vào im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nội Bộ Lục Độc

.

- Là kẻ nào làm? _ Kiệt dùng giọng điệu lạnh lẽo hỏi, hiển nhiên là đang tức giận.

- Đây chẳng phải từ anh mà ra hết sao! _ Du nhíu mày, giọng điệu giận dữ nói, chẳng hiểu sao Kiệt lại nổi điên.

- Do tôi? Mèo con, giải thích rõ xem nào _ Kiệt lại cảm thấy bộ dạng này của cô thật đáng yêu. Vì thế mà tâm trạng cũng tốt lên đôi chút.

- Thì cũng vì anh mà cái đám nữ sinh kia mới mất bình tĩnh như vậy. Mà tôi chỉ là 1 nạn nhân của đám đông điên cuồng đó mà thôi _ Du bĩu môi, thầm khinh bỉ bọn kia thật là mê trai mà quên mất bản thân cũng là 1 sắc nữ.

- Ồ, nói vậy thì đây phải là lỗi của mẹ tôi mới đúng _ Môi mỏng khẽ nhếch, đột nhiên nói đến 1 chủ đề không liên quan.

- Hừ? Mẹ thì có dính dáng gì với chuyện này? _ Du khó hiểu hỏi.

- A, là vì... Mẹ đã sinh ra 1 đứa con quá đẹp trai! _ Kiệt cong cong khoe môi, phán. Tròng mắt cũng lấp lánh ý cười.

- Hừ! Bớt tự ki đi, ngoài kia còn cả khối người đẹp mắt hơn anh nhiều _ Du cực lực phản bác, không cho ai kia tự đắc.

Nói chuyện phiếm 1 lúc thì vết thương cũng đã được băng bó xong xuôi.

Du định tắm rửa xong xuôi rồi xuống phòng khách nghỉ ngơi giải trí 1 lúc. Không ngờ lại dẫn đến sự có mặt của 2 người khác.

- Chiều nay 2 anh không đi học gì sao? Thế mà lại rảnh rỗi ngồi đây xem phim _ Du xụ mặt nhìn 2 cái người mặt dày ngồi sát bên cô.

Trên ghế dài, Du ngồi giữa, Kiệt bên trái, Sang bên phải. Cô thật khóc không ra nước mắt, chẳng hiểu nổi bọn họ định giờ trò gì. Rốt cuộc lại đem cô ép thành 1 khối ở giữa, muốn nhích nhích cũng thật khó khăn.

- Sao vậy? Mèo con không thích ngồi chung với anh hai sao? _ Kiệt cười tà mị, giọng điệu trêu chọc. Tay cũng khoác lên vai Du.

- Nếu tôi nhớ không lầm thì chiều nay cậu có 1 tiết hoạt động ngoại khoá. Định không đi luôn sao? _ Sang điềm tĩnh nói, chỉ ánh mắt dừng lại ngay bàn

tay ở trên vai Du nhiều hơn vài lần.

Tuy 1 người sinh trước 1 người ra sau nhưng cả 2 anh em đều cùng tuổi nên bình thường đều xưng hô ngang hàng.

- A, không sao. Có lên cũng chẳng làm được gì nhiều, vẫn là nên ở nhà bởi em gái thân yêu a_ Kiệt giọng điệu càn rỡ nói.

- Được rồi. Tôi biết anh quan tâm đến tôi rồi, vậy nên hãy bỏ cái bộ móng vuốt của anh ra khỏi lưng tôi_ Du liếc đến cánh tay trên lưng mình, khó chịu ra lệnh.

- Nếu anh đây không muốn thì sao? Mèo con định làm gì anh?_ Kiệt nhếch môi mỉm cười, bông đùa.

- Tôi sẽ... Thiện anh a_ Để cho sinh động, vừa nói cô vừa nhìn chăm chăm xuống chỗ nhạy cảm của Kiệt. Ánh mắt độc ác nhìn cứ y như thật.

- A. Mèo con thật độc ác_ Kiệt cười cười, thực thời rút tay về, không tiếp tục trêu chọc cô nữa.

.....

- Xin lỗi mọi người, anh về hơi trễ. Mấy đứa đã ăn tối cả rồi chứ?_ Khải tay xách 1 đồng hồ gì đó, miệng liên tục xin lỗi.

- Không sao, bọn em đều ăn cả rồi. Anh Kiệt đã gọi cho cô giúp việc đến. Ngược lại, còn Anh đã ăn uống gì chưa.?_ Du ra về em gái ngoan, quan tâm hỏi.

- Vậy thì tốt_ Khải gật gù đầu, tay trái tay phải đều lụ khụ đủ thứ đồ. Nào là túi giấy hay bịch ni lông gì đó.

- Để em xách phụ cho_ Du nhanh nhẩu chạy tới, muốn phụ 1 tay.

- Không cần__ Nhưng lại bị Khải không tiếc đẩy ra, dứt khoát từ chối.

- A, anh cũng không có ý gì khác, chỉ là hiện tại em không nên dựa vào chúng_ Thấy mình nói hơi nặng lời, Khải dùng giọng điệu hơi tránh né nói. Xong liền đi thẳng lên lầu, dường như có điều giấu giếm.

Du có cảm thấy hơi thất vọng nhìn theo bóng lưng Khải. Kiệt cũng mang ánh mắt khác thường nhìn 2 người. Sang thì vẫn 1 mực im lặng theo dõi. 3 anh em, 3 suy nghĩ khác nhau.

Nhưng họ không biết rằng, bất giác ánh mắt của họ dần hướng về cùng 1 người.

~~~~~Ta là phân cách tuyến thời gian~~~~~

- Đi mà, mày giúp tao nha, nhaa..._ Minh Anh dùng chất giọng cực kì nhão của mình để năn nỉ Du.

- Thế còn cái chị phụ làm ở đó đâu rồi!

- Hôm nay nhà chị ấy có việc rồi nên tao mới nhờ mày đến giúp đấy_ Minh Anh lắc lắc tay Dy, mắt chớp chớp tỏ vẻ đáng thương.

- Thôi được rồi. Chỉ là phụ vật cho anh mày thôi chứ gì!?_ vì không chịu nổi bị tra tấn lỗ tai nên Du đành miễn cưỡng đồng ý.

- Ủ, ừ. Mày đồng ý rồi đấy nhé!, không được nuốt lời đâu đấy_ Minh Anh vui mừng hơn hờ, nhảy cẫng lên.

Du nhìn mà chỉ biết lắc đầu vỗ trán. Đã lớn rồi mà cứ như con nít ấy!!

(Chị cũng có hơn gì ai đâu mà nói =...=)

Ohio gozaimasu!!

4g30 Tại quán trà sữa Yummy. Lúc này, học sinh đi học về càng ngày càng nhiều nên khách khứa cũng ngày 1 đông theo.

- Rồi, tới ngay, tới ngay. Quý khách dùng gì ạ_ Du 1 thân vấy bẩn, năng động, niềm nở chạy khắp nơi. Trên khuôn mặt luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng làm mọi người nhìn vào liền có thiện cảm.

Thiện phụ trách phần nước uống, còn Du thì bung bê.

.....

- Phù, cuối cùng cũng xong_ Du thở phào nhẹ nhõm, lau lau mồ hôi trên trán khi thấy vị khách cuối cùng đã về.

- Cảm ơn em nhé! Nếu không có em không biết 1 mình sẽ xoay sở ra sao nữa!_ Thiện chân thành cảm ơn.

- Không có gì đâu mà. Dù sao thì Minh Anh nó cũng là bạn em, giúp nó cũng là chuyện bình thường thôi_ Du cười cười gãi đầu.

- Đây, em cầm lấy_ Bỗng nhiên, Thiện đưa ra tờ 100k cho Du.

- Này, em không thể nhận được_ Du lắc đầu từ chối. Mặc dù trong lòng đang thầm hận không thể giựt ngay lấy.

- Cái này coi như là tiền công của em đi. Nếu lần sau anh thiếu người anh sẽ gọi em đến phụ, thế nào?_ Thiện ra sức thuyết phục.

- Được rồi, nếu anh đã kiên quyết như vậy thì em sẽ nhận. Thôi, em về trước nhé_ Du làm bộ miễn cưỡng nhận nhưng trong lòng thì đang cườm tươi như nở hoa.

- Hay là để anh đưa em về_ Du đang vui vẻ nên cũng không có từ chối.

.....

Trên đường...

- Du này, trước kia, chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?_ Thiện gác tay ra sau đầu, băng quơ hỏi.

- Không có a. Nếu có, thì em đã nhớ rồi_ Du nói lời này là thật, chỉ cần không phải trai quá xấu thì gương mặt của họ cô đều nhớ được. Huống chi, Thiện còn đẹp trai ngời ngời như vậy.

- Thật vậy sao? Lại thật đấy, không hiểu sao anh lại cảm thấy trước kia chúng ta đã từng gặp nhau. Mà gặp không dưới 2 lần_ Thiện nói ra điều mình đang thắc mắc.

Du nhún mày, suy nghĩ. Lần trước cô cũng đã cảm thấy điều này. Rằng 2 người có quen biết nhau nhưng không nhớ rõ là đã gặp khi nào.

Không khí lần nữa rơi vào im lặng, mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng của mình.

Mãi cho đến khi, 1 giọng nói trầm ấm cất lên.

- Em đi đâu mà giờ này mới về tới nhà_ Vừa ngẩng đầu lên, cô liền thấy Kiệt đang nhíu mày, khoanh tay đứng trước cửa nhà.

- Sao anh lại ở đây?_ Du ngạc nhiên hỏi.

- Mèo con hôm nay cũng lú lẫn rồi. Trước cửa nhà anh chẳng lẽ anh lại không được đứng sao?_ Kiệt nhếch môi, không khó để nhìn ra tâm trạng của cậu hiện đang không tốt.

Ra là do Du tập trung suy nghĩ quá nên đến nhà lúc nào không hay.

- Lâu rồi không gặp, vẫn khoẻ chứ Kiệt?_ Lúc này, Thiện đứng 1 bên yên lặng nãy giờ mới lên tiếng.

- Ồ, Thiện, cậu làm gì ở đây vậy?_ thái độ của Kiệt bỗng nhiên thay đổi 180 độ. Mặt đầy ý cườm hỏi.

- A, nhỏ em tớ nhờ Du phụ tớ trông cửa hàng đó mà_ Thiện thành thật đáp.

- thế, 2 người là quan hệ gì vậy?_ Thiện tò mò hỏi.

- Anh ấy là anh tra..._ Du còn chưa kịp nói hết lời đã bị Kiệt kéo tay lại.

- Cô gái này là của tớ. Cậu không đụng tới đây đấy nhé_ Kiệt cắt ngang lời Du. Dù cho có vùng vẫy mạnh tới đâu cũng không thể thoát khỏi vòng tay hắn.

- à, vậy sao?_ Kiệt nhạy cảm phát hiện được cảm xúc của Thiện có hơi biến hoá. Cuối cùng hắn lại ra 1 quyết định.

Sau đó, hắn liền nắm cầm Du để cô nhìn về phía mình. Ngay sau liền dùng môi mình đè lên cặp môi đỏ mọng của Du. Làm cô cứng đờ cả người quên cả phản ứng.

- Xin lỗi, có lẽ tớ đã làm phiền 2 người rồi_ Thiện buông 1 câu xin lỗi rồi quay lưng đi mất.

Chát....

Ngay khi Kiệt vừa buông Du ra, cô liền tặng cho hắn 1 bạt tai thật mạnh.

- Đồ dê tiện_ Xong liền uất ức chạy thẳng vào nhà.

Còn lại mình Kiệt đứng đó. Tay vẫn còn đặt lên bên má vừa bị tát còn đau rát. Không biết là đang suy nghĩ đến điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lần Đầu Bị Đánh Ghen

1 đêm không yên bình lại trôi qua.

Du vẫn đang cực kì bức tức trước cách làm việc của Kiệt. Vì vậy mà cô quyết định không thêm nói chuyện với hắn. Kiểu như trò chiến tranh lạnh của lũ con nít ấy.

Ai bảo hắn ta dám làm 1 việc như vậy ngay trước mặt người khác chứ. Nó giống như là sỉ nhục cô vậy.

Tối qua, hắn ta cũng không có mò vào phòng ngủ của cô a.

Ăn sáng xong, 3 anh em lại lên xe, đến trường. Điều khác biệt là bình thường thì Du sẽ nói không ngớt nhưng nay, trong xe lại im lặng bất thường.

Ngay cả Sang và Khải cũng nhận ra có gì đó không ổn giữa Du và Kiệt. Nhưng không ai lên tiếng cả.

Xe vẫn dừng lại trước 1 nơi gần trường để Du đi bộ vào. Còn 3 người kia ngồi xe vào, vì không muốn gây thêm nhiều phiền phức cho cô nên bọn họ đã thống nhất cách làm này.

Nhưng... Hôm nay không may cho họ là có 1 nữ sinh cũng tình cờ ở gần đó nên đã nhìn thấy 1 màn này.

Và tất nhiên, tin tức này được truyền miệng từ người này sang người khác với tốc độ cực nhanh. Chẳng mấy chốc cả trường đều biết việc Du ngồi cùng xe với 3 hot boy nổi tiếng nhất trường. Đã vậy còn thêm thất đủ thứ.

Cuộc sống của cô từ giờ sẽ không được bình yên.

....

Giờ ra chơi... Trong phòng học.

Minh Anh hấp ta hấp tấp từ bên ngoài chạy vào.

"Bốp". Còn chưa lên tiếng đã vỗ 1 cái vào lưng Du.

- Nhỏ này, sao mày lại giấu tao chuyện lớn như vậy hả? _ Minh Anh cao giọng, dường như vẫn còn chưa tin được những gì mình đã nghe thấy.

- Hờ? Chuyện gì chứ? Tự dưng xông vào đánh tao à _ Du bức bối nhăn mặt, chả hiểu Minh Anh lên cơn điên cái gì.

- Cả trường đang đồn ầm lên việc mày đi chung xe với 3 hot boy trường mình đấy! _ Minh Anh hấp tấp nói, còn không ngừng phun nước miếng.

- Cái gì? Sao lại... _ Du ngạc nhiên trợn mắt. Bọn họ cũng không có công khai đi vào trường. Sao lại có người thấy được chứ.

- Nói vậy... Chuyện này là thật hả? Mày bí mật hẹn hò với 1 trong 3 bọn họ sao? _ Minh Anh không dấu nổi tò mò hỏi. Trong đầu còn tưởng tượng ra đủ thứ.

- Hẹn hò gì chứ? Là ai đồn bậy vậy? _ Du hơi nhăn mày.

- Thế thì quan hệ của 4 người là sao chứ? Mau nói đi tao biết đi, tao tò mò muốn điên rồi đây này _ Minh Anh nắm cánh tay Du, ra vẻ cún con chớp chớp mắt. Máu nhiều chuyện lại nổi lên.

- Haizz. Thật ra thì tao cũng không muốn đầu giẫm mày làm gì. Nhưng mà... Mày nên chuẩn bị tâm lí trước khi nghe tao nói ra a _ Du thờ dãi, ảo não đáp. Đây cũng là điều làm cô chán nản bấy lâu.

- Được . được. Đã chuẩn bị tốt, mày mau nói đi _ Minh Anh liên tục thúc dục Du.

- Ủ thì... Bọn họ là anh trai tao _ Du phóng ra 1 quả bom tấn cực kì nặng làm Minh Anh sững sờ

- Cái Gì? _ Minh Anh không kiềm chế được mà hét lớn làm tất cả những người ngồi gần đó đều quay lại nhìn.

- Cái gì? Mày nói thật hả? _ Nhận ra mình có hơi lố nên cô giảm âm lượng lại.

- Ủ, họ là gia đình mới mà tao kể cho mày nghe đấy. Mà mày nghe được tin này từ đâu vậy.? _ Du gật gật đầu đáp.

- Nãy đi ngang sân trường, ở đâu người ta cũng nói về chuyện này hết á. Hiện tại chắc toàn trường đều biết cả rồi _ Minh Anh cực kì tự nhiên thuật lại quá trình bản thân đi nhiều chuyện.

- Haizzz... Nói vậy là... Rắc rối sắp kéo đến rồi a _ Du thờ dài, ảo não vỗ trán, trong đầu cũng rối thành 1 đống.

- Rắc rối gì chứ? Bọn nữ sinh mà biết mày là em bọn họ thì lấy lòng còn không kịp đấy

Lấy lòng sao? Chỉ sợ là bọn họ sẽ không nghe lời mà cô giải thích thôi. Đánh ghen a! Quả thật rất đáng sợ đấy.

....

Ra về...

- Minh Anh, có bạn tìm kia _ 1 nữ sinh gần đó gọi.

Khi cô vừa nhìn thấy người ở ngoài liền nhủ mày. Chỉ thấy cậu ta có làn da trắng trẻo hồng hào, gương mặt cũng thuộc loại thanh tú dễ nhìn. Điểm đặc biệt là khi cười để lộ chiếc răng khênh cực kì đáng yêu..

- Tổ về trước nha _ Minh Anh quay sang nói với Du 1 tiếng

- Biết rồi, đi hẹn hò với trai đi _ Du cười bí hiểm nhìn 2 người, rõ ràng trong lòng đang nghĩ bậy.

Minh Anh cũng lười giải thích mà xách cặp đi luôn.

...

Sau đó, Du cũng thu dọn đồ sách vở ra về. Chỉ có điều là, còn chưa ra tới sân trường đã bị 1 đám nữ sinh khoảng 5,6 người chặn lại.

Dẫn đầu là con nhỏ khá dễ thương, khuôn mặt trắng trẻo bầu bĩnh. Môi đầy đặn điểm thêm màu sắc đỏ thắm. Có vẻ như là tụi đàn chị lớp trên. Nhỏ khoanh tay trước ngực, ra dáng đại ca quát:

- Nhỏ kia, mày là Hoàng Thanh Du có phải không?

- Xin lỗi nhưng mà muốn gì thì cứ nói thẳng, bà chị không cần phải quát tháo như mấy bà bán cá ngoài chợ đâu! _ Du nhếch môi. Cực kì khinh thường nói. Biết sẵn là cô sẽ không được yên thân mà.

- Mày... Mày nói cái gì? _ Nhỏ tức giận gầm gừ.

- Ô. Tội thật đấy, đẹp vậy mà bị cả lũ a _ Du lên giọng, bốn cọt. Biết rõ là đám người này tới đánh ghen nhưng cô chẳng hề nao núng chút nào. Cùng lắm thì bị đánh thôi!

- Hừ! Nghe nói mày lớn mật dạn dĩ để bọn anh Khải cho mày lên xe có phải không? _ Nhỏ hừ lạnh, bắt đầu chất vấn.

- Dạn dĩ? Tôi khinh thường lắm. Nếu tôi nói tôi là em gái bọn họ, bà chị đây sẽ tin sao? _ Cô nhếch môi. Biết sẽ không có hiệu quả nhưng vẫn nói ra.

- Em gái sao? Ha ha... Thật không may cho cô em rồi. Bọn chị đây là fan ruột của họ nên sơ yếu lí lịch của bọn họ đều thuộc nằm lòng rồi. Đừng có hòng mà tìm lí do ngụy biện, phải không tụi bây?

-Đúng đó. Đúng đó _ Tụi đi sau nhiệt liệt hưởng ứng.

Du chán nản vỗ trán, biết ngay là giải thích sẽ vô dụng mà. Đúng là tốn nước miếng vô ích rồi.

- Còn chờ gì nữa, xông lên đánh nó cho tao. Đề nhắc cho nó nhớ vị trí của mình là ở đâu _ Nhỏ dẫn đầu hung ác, trợn mắt nói. Khuôn mặt xinh đẹp cũng vì vậy mà vằn vẹo đến đáng sợ.

Thế là... Hành lang gần đó chỉ vang 1 loạt âm thanh va chạm của da thịt. Du chỉ để 2 tay ngang mặt, cong lưng lại thành 1 khối, mặc bọn chúng đánh đập.

Thỉnh thoảng cũng có vài học sinh đi ngang qua nhưng không ai dừng lại quá lâu vì sợ vurôn vào rắc rối.

Người nào tỉnh mắt thì sẽ biết bọn nữ sinh mặt đầy phấn son này rất có tiếng trong trường. Là tụi lập ra fan club của 3 anh en Khải, Kiệt, Sang. Ai muốn tiếp xúc với 3 hot boy trước tiên phải thông báo và được họ chấp nhận.

Nếu tự tiện hành động sẽ bị đánh rất thâm a. Trước kia cũng có 1 nữ sinh không biết điều, đi tặng quà cho Kiệt. Còn cố tình ôm lấy hân. Kết quả là

hôm sau mặt mũi sưng như cái bánh bao. Vài tuần sau liền chuyển trường.

Đây được gọi là sức mạnh của đồng tiền a.

Tối hôm đó Du mới khập khiễng bước vào nhà. Nhìn quanh 1 lát rồi mới thở phào nhẹ nhõm. May mắn, chưa có ai về nhà.

Nhưng khi cô định bước vào phòng thì lại nghe tiếng động từ phía sau vang lên. Sang đang từ lầu 3 bước xuống nói.

- Sao giờ này mới về?_ Qua 1 thời gian ở chung thì cậu cũng không còn kiêu lời như lúc đầu nữa.

- À, thì... Em sang nhà bạn làm bài tập 1 chút đấy mà_ Du cứng cả người, tìm đại 1 lí do trả lời Nhưng cũng không có quay đầu lại.

- Thật vậy sao?_ Khái vẫn giữ bộ mặt lạnh, giọng nói lại thâm trầm thêm vài phần.

- Vâng ạ_ Du tay hơi run, nắm chặt tay nắm cửa. Nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh trả lời, sợ người đằng sau phát hiện ra điều gì đó.

Sang không trả lời mà rơi vào im lặng. Đôi mắt hổ phách sắc bén đảo qua đảo lại trên lưng Du.

Được 1 lúc đến khi Du không chịu được nữa.

- Em vào phòng tắm trước nhé! Cả người đều đầy mồ hôi rồi_ Vừa nói xong liền 1 quay lưng phóng thẳng vào phòng. 1 loạt động tác cũng không hề quay lưng lại nhìn Sang 1 tí nào.

Cạch... Trước khi cánh cửa khép lại hoàn toàn thì đã bị 1 chiếc giày chặn ngay giữa.

- A..._ Du ngạc nhiên thốt lên 1 tiếng, còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị Sang nắm chặt vai, làm cho mặt cô đối diện với mặt cậu..

Chỉ thấy, khuôn mặt trắng trẻo giờ khắp nơi đều đầy vết thương, xanh xanh tím tím, có vài nơi còn chảy máu. Không chỉ mặt mà còn có vai, tay và chân cũng bị không ít vết thương

- Bị đánh?_ Sang nâng cằm Du lên, xem xét vết thương, nói.

- Không sao. Là do bị té thôi!_ Du lắc đầu phủ nhận. Quay đầu tránh né không nhìn vào mắt cậu.

- kẻ nào?_ Sang gần giọng, giống như là đang tức giận. Bị té sao/ thật nực cười. Cô coi cậu là con nít sao? Những vết thương này, vừa nhìn là biết là bị đánh rồi.

Du búng bình, mím môi, không có trả lời cậu. Cô không muốn làm lớn chuyện này lên. Như vậy thì thật là rắc rối. cứ coi như lần này cô bị chó cắn đi.

Thấy cô thế nào cũng không chịu trả lời. Sang chỉ biết thở dài rồi ấn cô ngồi xuống giường bắt đầu xoa thuốc cho cô.

Vừa nhìn kĩ vết thương, Sang liền nhíu mày. Vết thương ngay chân còn chưa có khỏi hẳn, nay lại bị nứt ra máu đỏ thắm đầm băng gạc.

Du nhìn Sang động tác nhẹ nhàng bôi thuốc cho mình, trong lòng như có 1 dòng nước ấm chảy qua. Thật ra thì có anh trai cảm giác cũng không đến nỗi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thăm Người Cũ

Cũng may hôm nay là chủ nhật nên dù cô dậy trễ cũng không có ai để ý. Tối qua, Kiệt cũng chẳng hề làm phiền cô. Sang cũng đã đồng ý sẽ không nói chuyện này với 2 người kia rồi.

Du soi gương 1 chút, xem ra vết thương cũng đã mờ đi khá nhiều. Dặm thêm 1 chút phấn nền lên chắc sẽ không ai thấy.

Nhưng lúc Du đi ngang qua tắm lịch lại thấy... Hôm nay là ngày 12 tháng 11. Cả người cô chợt căng cứng. Thế mà... Xem chút nữa là cô quên mất. Hôm nay là ngày giỗ của người đó. Tròng mắt xẹt qua 1 tia ưu thương nhưng rất nhanh liền biến mất.

Du vệ sinh cá nhân 1 chút rồi thay 1 bộ váy áo trắng đen đơn giản. Lúc cô bước xuống lầu thì chỉ thấy 1 mình Sang đang ngồi trên ghế dài ở phòng chính uống cà phê.

- Anh Khải và Anh Kiệt đều đã đi rồi sao?_ Du ngó nghiêng 1 lát rồi mới hỏi.
- Ủ. Tôi đã sớm đuổi họ đi rồi_ Sang nhẹ nhàng đặt ly cà phê trong tay xuống, đáp.
- Cảm ơn_ Du trong lòng cảm động không thôi. Cũng biết Sang vì cô mà dẫu giếm 2 người kia.
- Khỏi rồi sao?_ Sang bước đến gần Du, chạm lên vết thương trên mặt cô hỏi.
- À, cũng đỡ nhiều rồi_ Du ngại ngùng lùi về sau 1 chút. Bởi vì khoảng cách hiện tại của 2 người rất gần a. Đến nỗi, cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của cậu phả lên mặt cô.

Bàn tay Sang hơi cứng đơ, trong lòng bỗng nhiên thấy mát mát nhưng trên mặt vẫn thủy chung là lạnh lùng.

- Định ra ngoài sao?_ thấy cô ăn mặc tươm tất cậu liền ngầm đoán.
- Vâng. Anh nhớ bảo với 2 người kia, có lẽ hôm nay em sẽ về hơi trễ_ Du nói xong liền quay người định bước đi.
- Để tôi đưa em đi_ Sang nói với theo.
- Không cần đâu, để chú Tài chở em đi là được rồi_ Du không hề quay lưng lại. Nói xong rồi vội vã đi mất.

Cô sợ, nếu cô còn ở lại thêm chút nữa thì Sang sẽ phát hiện ra điều gì đó. Ánh mắt đó quá mức đáng sợ, cứ như là nhìn thấu lòng cô vậy. Mà cái quá khứ đó, cô không muốn để cho bất cứ ai biết.

....

Leo lên xe, Du bảo bác Tài dừng ngay tiệm hoa mua 1 bó hoa cúc rồi mới đi tiếp. Địa điểm dừng là ở 1 nơi gần nghĩa trang.

Du ôm bó hoa đi bộ vào cổng. Vì hôm nay cũng không phải ngày lễ gì cho nên cũng có rất ít người.

Du dừng chân lại trước 1 ngôi mộ đơn giản, phủ lên bằng lớp sơn trắng. Có vẻ như đã lâu chưa có ai tới viếng thăm nên ngôi mộ bị bao phủ bởi 1 lớp đất mỏng. Vài chiếc lá khô nằm rải rác.

Cô đặt bó hoa sang 1 bên rồi lấy những dụng cụ đã chuẩn bị từ trong túi ra, bắt tay vào dọn dẹp. Động tác cực kì thuần thục, có vẻ như đã làm qua việc này rất nhiều lần.

1 lát sau, chỉ thấy lớp bụi dần dần biến mất để lộ bề mặt gạch trơn nhẵn. Mà chính giữa là hình của 1 người phụ nữ trung niên. Trong hình, bà nở nụ cười hiền hoà, khuôn mặt cũng mang theo nhiều nếp nhăn.

Du lúc này mới đặt bó hoa lên cạnh tấm hình rồi bắt đầu đốt nhang. Trước khi cắm nhang trong miệng Du còn lầm bầm vài câu:

- Cũng đã hơn 2 năm rồi, sự phụ có khoẻ không? Tụi nhỏ ở nhà tình thương vẫn tốt lắm, mấy hôm trước con còn mua đồ chơi đến cho chúng mà.
- Con cũng sống rất tốt, có 1 gia đình mới, 3 ông anh trai tuy biến thái cùng khó ưa nhưng lại rất thương con a....

Du cứ đứng đó nhìn tấm bia mộ mà nói, giọng điệu nhẹ nhàng như có như không. Đem từng việc, từng việc trong mấy tháng qua báo cáo lại 1 lần. Mà người trên tấm hình vẫn như cũ cười ngọt ngào.

Du không để ý đến việc không có ai đáp, cô chỉ vẫn nói và nói cứ như thực sự có 1 người đang đứng ở đây vậy.

- A, Du... Là em sao?_ bỗng nhiên, từ phía sau truyền đến 1 giọng nữ ngạc nhiên.

Du theo bản năng quay lại nhìn.

- Đúng là em rồi_ còn chưa để Du nhìn kĩ khuôn mặt thì cô gái đó đã chạy đến ôm chặt lấy Du.
- Chị... Thanh?_ Du ngạc nhiên không thể tin
- Ừm... _ Cô gái nhẹ nhàng đáp lại, khuôn mặt đầm nước mắt thoát nhìn thật đầm đìa đáng yêu.

.....

Chiều đó, trời bỗng dưng đổ cơn mưa. Sang nhìn bầu trời xám xịt liền nhíu mày. Cậu lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Chú Tài, cho tôi địa điểm của em ấy_ giọng nói mười phần là ra lệnh.

....

Sang lái chiếc Ferari dừng lại ngay trước nghĩa trang. Trong lòng lại không hiểu Du vào đây làm gì. Nhưng chú Tài đã nói rõ ràng là Du đi về hướng này mà.

Cậu bước xuống xe, trên tay là chiếc ô màu xang dương. Từ tốn đi vào nghĩa trang.

Từ xa cậu đã bắt gặp được 2 thân ảnh gầy yếu bên trong. 1 cô gái đứng 1 bên cầm và 1 cô gái đang quỳ gối ở phía trước.

Mặc dù giọt mưa xối xả tấp vào mặt nhưng cô không mấy may để ý. Vẫn cứ quỳ trên nề đất cứng, khuôn mặt toát ra nồng đậm đau buồn cùng ưu thương.

Cô gái này không ai khác ngoài Du. Hiện tại khuôn mặt của cô đã tái nhợt, môi cũng tím tái vì lạnh. Nhưng vì cái gì mà cô vẫn kiên định quỳ ở đó không chút di chuyển.

Sang đang định bước đến kéo cô dậy thì cô gái bên cạnh lại lên tiếng.

- Này, nếu sư phụ, bà ấy nhìn thấy em như vậy thì sẽ không vui về gì đâu. Chị biết làm em rất đau khổ nhưng người cũng đã mất lâu rồi. Đừng mãi cứ tự hành hạ bản thân mình nữa_ Thanh uyển chuyển khuyên nhủ.

- Làm sao chị biết... Sư phụ sẽ không vui, người nói cho chị biết sao?_ Du đáp, âm giọng khàn khàn run run khác thường. Thanh vừa nghe xong câu này liền cứng họng "người đã chết thì làm sao nói được chứ?".

Lần nào cũng vậy, ngoài việc nói mấy câu khuyên nhủ rồi đứng 1 bên quan sát, cô chẳng làm được việc gì giúp Du cả. Chỉ biết đứng nhìn cô rơi vào tuyệt vọng rồi tự làm khổ bản thân mình.

Năm nào cô cũng quỳ ở nơi đây!

Năm nào cũng tự lẩm bẩm trước ngôi mộ!

Năm nào cũng tự trách!

- Sư phụ... Bà ấy ... Đến khi ra đi cũng vẫn mỉm cười dịu dàng như vậy! Không 1 câu trách mắng

- Chỉ là... Bà ấy lại bắt em hứa... Từ nay về sau không được dùng võ học bà ấy dạy cho em để đánh người nữa... Bà ấy sợ em lại gây thù kết oán với mấy kẻ xấu...

- Nhưng... Em rất thích học võ. Càng yêu võ học bà ấy dạy cho em.

- Em tự hỏi... Nếu như lúc đó em nghe lời sư phụ. Không hề 1 chút là mắng, đừng 1 chút là đánh... Không biết hiện tại võ đường có còn được nguyên vẹn hay không...

- Nếu lúc đó em không bông bột như vậy. Nếu như...

Tiếng của Du nức nở, đứt quãng trần thuật lại chuyện cũ. Từng câu từng chữ đều là nỗi lòng của cô. Nước mắt hoà vào mưa, Đắng chát.

Từng chữ từng chữ 1 cậu đều nghe rõ mồn một. Từng chữ như đánh sâu vào lòng cậu. Sang đặt tay lên ngực, trấn an nơi đang nhói đau này.

- Du... Du... Em không sao chứ?_ bỗng nhiên cậu nghe giọng nói hốt hoảng của Thanh vang lên. Chiếc dù của cô không biết đã rơi xuống lúc nào. Thanh vòng tay ôm lấy Du, cô hiện tại đã ngất xỉu.

- Để tôi_ giọng nói của Sang vang lên làm cô giật thót, không ngờ rằng giờ này còn có người ở đây.

Cậu bước đến, đưa chiếc dù cho Thanh cầm. Còn mình thì nhẹ nhàng nâng Du dậy.

Bệnh viện Hoàng Long...

- Nước... nước..._ giọng Du khàn khàn.

- Đây_ Thanh dịu dàng đưa ly nước cho Du.

- Em thấy thế nào rồi? Có cần chị gọi bác sĩ đến không?_ Thanh luống cuống quan tâm hỏi han.

- Không sao, đỡ nhiều rồi_ Du cười yếu ớt đáp lời.

- Haizzz... Em tự dưng ngất xỉu làm chị lo muốn chết_ Thanh thở phào nhẹ nhõm.

- Này, này.. Em đang làm gì vậy?_ Thanh hoảng hồn khi thấy Du rút ống truyền ra.

- Em, hiện tại phải về, mọi người ở nhà chắc đang lo lắng lắm_ Du dứt khoát ngồi dậy muốn đi.

- Nhưng...

- Để tôi đưa em ấy về_ Giọng nói không cảm xúc của Sang vang lên.

- sao anh lại ở đây?_ Du ngạc nhiên hỏi.

- A, Anh..._ Thanh bật thốt lên được vài chữ rồi đột nhiên yên lặng.

Sang dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Thanh. Ý bảo, nếu cô mà khai vụ lúc sáng ra thì ... Tự nhận lấy hậu quả.

- Ưc... Anh ấy... Là do chị gọi đến đây_ Thanh nuốt nước miếng, đáp.

- Làm sao mà chị biết số anh ấy được chứ?_ Du thắc mắc.

- Chị lấy điện thoại em gọi đây_ Thanh nhanh nhẹn tìm được cái cớ hợp lý.

- Ô, nếu vậy thì anh hãy đưa tôi về đi...

.....

- Tại sao 2 người lại về chung với nhau?_ Kiệt khoanh tay ngồi trên ghế, giọng điệu chất vấn. Rõ ràng là rất không hài lòng

- Tình cờ_ Sang phun 2 chữ rồi đi thẳng lên lầu. Chẳng thèm cho Kiệt 1 sắc mặt tốt.

- Mặt em... Sao lại tái nhợt vậy hả?_ Kiệt không nhịn được quan tâm hỏi. Tay vươn đến định chạm vào má cô. Du thấy vậy liền nghiêng mặt, lùi sang 1 bên. Bày ra bộ mặt ghét bỏ.

Rồi cũng y như Sang, đi thẳng lên lầu. Không đáp 1 tiếng.

Kiệt tức giận đen mặt, nắm tay siết chặt hằn sâu vào lòng bàn tay lưu lại đầy vết đỏ hồng.

Trên phòng. Những lời nói của Thanh vẫn còn vang mãi trong đầu cậu.

- bà ấy không chỉ Thầy cô mà Du xem bà như người mẹ thứ 2 của mình. Tình cảm của họ rất tốt.

- lúc bà mất cũng là lúc Du từ bỏ theo học võ. Bà ấy bắt Du hứa từ nay về sau không được dùng võ để đánh người nữa.

- Vì bọn người cô đã gây chuyện với đã đốt cháy toàn bộ võ đường. Bà ấy chỉ không muốn Du vướn vào mấy loại người đó nữa.

-Nhưng Du cứ cho rằng mình là người gián tiếp gây ra cái chết của bà. Bởi vì bà ấy bị bệnh tim từ trước. Tin tức võ đường bị cháy làm tình trạng của bà ấy nặng hơn.

.....

Câu bình luận a!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gây Thù Tắt Báo

Mấy ngày nay Khải có vẻ rất bận rộn. Do anh rất thích nấu ăn nên công việc chuẩn bị cơm nước liền giao cho anh làm. Nhưng... Hiện tại tất cả anh đều giao cho cô giúp việc làm hết. Còn mình thì trốn trong phòng không biết làm cái gì.

Sau sự việc khi cô muốn xách phụ bị Khải đẩy ra hôm trước. Ở trước mặt anh cô vẫn tỏ ra bình thường vẫn cười nói mặc dù trong lòng rất khó chịu.

Cũng phải thôi, bị người mình thích thẳng thừng từ chối như vậy ai mà không buồn được chứ.

Cốc... Cốc... Cốc...

- Vào đi _ Du vừa đem sách vở nhét vào cặp, vừa nói.

- Du này, anh có 1 số việc muốn nhờ em giúp, không biết... Hôm nay em về sớm 1 chút được không? _ Khải gãi gãi đầu ngượng ngùng nhờ vả.

- Được chứ! Chiều nay em cũng khá rảnh. Và lại, em đâu thể nào từ chối 1 ông anh đẹp trai như thế này được đâu chứ! _ Du đồng ý, tiện thể còn chen thêm 1 câu trêu chọc anh.

Đúng như cô nghĩ, Khải cười gượng, 2 má cũng trở nên hồng hồng. Ngay từ trước cô đã biết da mặt của anh rất mỏng nhưng không ngờ vừa chọc 1 câu liền xấu hổ. Đúng là đáng yêu quá đi mất!! ^•^

....

Thế là có ai đó vì 1 câu nói lúc sáng của Khải liền cười không khép miệng được.

- Hey, bộ có chuyện gì vui sao? _ Minh Anh nhún mày, nhìn bộ dạng điên điên khùng khùng của nhỏ bạn liền không chịu được.

- Hi hi... Không có gì đâu, tự dung... Hôm nay tao thấy mày đẹp hơn bình thường đó mà _ Du cười híp cả mắt, nói đến 1 chủ đề chẳng hề liên quan.

Minh Anh tròn mắt nhìn cô:

- Mày... Thực sự bị điên rồi!

....

Ra chơi, Du và Minh Anh đi tản bộ trong sân trường.

- Này, nghe tin gì chưa?

- Ý cậu là cái tin những người thành lập ra câu lạc bộ fan hâm mộ số 1 của 3 hot boy bị đuổi học sao?

- Ừ. Không biết bọn họ đắc tội với nhân vật lớn nào nữa. Dù sao thì địa vị của mấy nhỏ đó cũng không thấp đâu.

- Xem ra thì chắc trăm phần trăm là đi đánh ghen nhầm người rồi.

- Ê, không phải hôm trước bọn họ đi đánh ghen nhỏ năm nhất nào đó sao?

- Phải rồi ha, là nhỏ đi chung xe với 3 anh hot boy đấy. Hình như tên Du gì đó.

Du và Minh Anh đi gần đó nghe không sót 1 chữ.

- Mày... Có phải mày bị bọn đó đánh ghen không hả? _ Minh Anh nắm lấy vai Du, lo lắng hỏi.

- Mày nhìn đi... Hiện tại tao vẫn đang khoẻ mạnh đứng trước mặt mày mà _ Du xoay 1 vòng, vỗ vỗ bắp tay ra chiều tốt lắm. Chuyện này, Minh Anh vẫn không nên biết thì hơn.

Minh Anh đang định nói tiếp thì lại nghe tiếng hô của nữ sinh kia

- Nhìn này, trên diễn đàn trường có hình bọn họ này.

- Ha ha... Tức cười quá đi mất. Nhìn cứ y như mấy con chuột lột

Nghe vậy Minh Anh cũng lật xách điện thoại ra xem.

Kéo 1 lát liền thấy 4, 5 tấm hình được phóng cỡ lớn. Trong hình, tụi nữ sinh đó toàn thân ướt đầm. Vết son cùng chì kẻ mắt bị nhoè đi, tóc thì như ổ gà, bộ dạng cực kì chật vật.

Mà Du đối với việc này cũng không có nhiều cảm xúc cho lắm. Cũng không nghĩ rằng chuyện này có liên quan tới mình. Chỉ cho rằng bọn họ chọc phải người không nên chọc mà thôi.

- Hừ, đáng đời! Còn mày, khôn hồn thì khai tất cả ra cho tao biết, tụi nó đã là gì mày rồi hả? _ Minh Anh hừ mũi, quay sang Du bắt đầu chất vấn. Nhỏ này, chuyện gì cũng đem giấu trong lòng, thật không xem cô là bạn mà.

- Tao đã bảo là không có....

- Mày đừng hòng nói dối _ Minh Anh cắt ngang lời Du khi thấy cô muốn phủ nhận.

- Tao... Haizzz... Đọc rồi... Tao nói... Chuyện là vậy..._ Du bắt đầu nhìn bộ dạng trợn trừng mắt dữ tợn của Minh Anh cuối cùng cũng quyết định nói ra sự thật.

Bộp...

- Lần sau mà còn xảy ra chuyện như vậy thì phải nó tao nghe đó. Không được ôm tất cả vào mình nữa đấy_ Minh Anh đập 1 phát vào lưng Du, quát.

- Ha ha... Tao biết rồi mà_ Du gãi đầu, cười gương 2 tiếng. Nhưng trong lòng lại âm ỉ đau. Nhỏ này, tuy ngoài miệng là vậy nhưng thật ra lại rất quan tâm đến cô.

- Lại đây, tao nói cho mày nghe cái bí mật này nè_ Minh Anh bỗng đứng kéo Du lại gần mình.

Du cũng tò mò đứng ló tai lên nghe.

- Anh tao từng là thủ lĩnh của 1 băng nhóm hắc đạo đó. Cho nên có gì cần cứ nói tao, gì chứ đánh người là tao không sợ đâu_ Minh Anh cực kì tự hào mà khoe khoang.

Du không đáp lời mà rơi vào trầm mặc. Thủ lĩnh băng hắc đạo? Chẳng lẽ trước kia cô và Thiện đã gặp nhau ở chỗ kia?

.....

Lúc này, ở 1 nơi vắng vẻ trên sân thượng, Sang đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

- Mọi chuyện đã xử lí tốt chứ?_ Giọng điệu thờ ơ mà lạnh băng.

<- Đã xong, thưa thủ lĩnh>

- Tốt nhất là đừng để cho tôi gặp lại họ nữa

<- Vâng>

Vừa nghe được câu trả lời xong cậu liền cúp máy. Vẻ mặt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Nếu Du mà biết người đã xử lí đám nữ sinh kia là tên suốt ngày mặt lạnh không cảm xúc này không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào nữa.

Người ta thường nói, mấy kẻ im im ít nói thường là những kẻ nguy hiểm nhất và cũng là những kẻ đầu óc đen tối nhất. Đúng không nhỉ (^_^)?

- Này, Minh Anh, cậu nói anh cậu là thủ lĩnh 1 băng nhóm đúng không. Vậy nhóm đó tên gì vậy?_ Du tò mò hỏi. Có khi là trước kia cô và Thiện đã từ gặp rồi.

Thật ra thì trước kia cô cũng thường xuyên lui tới mấy chỗ tụ họp của mấy băng nhóm. Có thể 2 người gặp nhau lúc đó rồi không chừng.

Nói vậy, chắc là khi đó anh đã đeo mặt nạ rồi. Vị trí của Thiện trên hắc đạo... Có thể là ai nhỉ?

- Suyt, lại gần đây tao nói cho nghe nè_ Minh Anh ra dấu im lặng, nhìn quanh 1 lượt thấy không có ai gần đó mới ngoác Du lại gần. Chuyện này không được để cho người khác biết a. Nếu không anh hai sẽ chém cô chết.

- Băng nhóm của anh ấy tên là Blue Stage_ Minh Anh thì thầm vào tai Du.

Du trợn mắt, à nà? Cái gì chứ? Không thể nào! Sao có thể là... Cô không thể nào ghép cái người máu lạnh, tàn bạo cùng ngông cuồng kia với 1 Thiện dịu dàng, thân thiện này được.

Cùng là 1 người sao có thể có những mặt trái ngược với nhau như vậy chứ?

- Không... Không thể nào_ Du hoàn toàn sững sờ bật thốt lên.

- Ha ha... Sao? Ngỡng một tao sao? Tao biết anh tao là nhất mà!_ Minh Anh không tiếc lời tâng bốc anh trai mình, miệng cười hớ hớ.

Du chỉ bĩu môi, không thèm đáp lại cái con nhỏ đang tự sướng kia. Trong lòng lại suy nghĩ đến 1 đồng chuyện phức tạp. thiện thực sự là cái người đó sao?

....

Bên đầu cầu thang dãy phòng bên trái. Kiệt đang đi xuống cầu thang thì lại gặp Khải. Vừa định đi thẳng thì lại nghe anh gọi mình.

- Kiệt này, em đã nghe tin đồn đó rồi sao?

- Rồi thì sao? Mà chưa thì sao?_ Kiệt dùng giọng điệu bất cần nói. 2 tay đút túi, lưng tựa hẳn vào tường.

- Em không lo lắng gì sao? Anh biết em cũng rất quý Du mà. Anh nghĩ chúng ta nên tìm cách chấm dứt tin đồn này. Để hoài như vậy cũng không hay lắm. Em cũng biết đám fan club của chúng ta rồi mà_ Khải giọng nói đều đều ra sức thuyết phục.

- Nếu thằng em này bảo không? Anh... Sẽ làm gì?_ Kiệt hơi ngửa mặt, khiêu khích nói.

- Em... Sao lại... Dù sao thì con bé cũng là em gái của em mà_ Khải nhún mày, rõ ràng là không hài lòng lắm với thái độ này của Kiệt.

- Em gái? ... Hừ... Tôi chưa bao giờ coi em ấy là em gái của tôi cả!_ Kiệt khẳng định, nhưng dường như trong câu nói còn mang theo 1 tầng nghĩa khác khó phát hiện ra. Nói xong liền quay người bước đi.

Hắn... Chỉ muốn xem cô như 1 người con gái bình thường mà thôi. Chứ không phải dưới vị trí là gia đình. Nếu là anh em thì sẽ không thể yêu nhau, không phải sao?

....

Ra về, Du không về thẳng nhà mà ghé qua nhà Minh Anh 1 lát. Xem như là thăm dò thêm 1 ít thông tin từ Thiện.

Tính ra thì trước kia 2 người cũng được xem như là bạn. Nhưng khi đó vì không muốn để lộ danh tính nên ở nơi tụ họp hầu như ai cũng mang mặt nạ. Nên chẳng ai thấy được mặt của nhau.

(Về phần nơi đó là đâu thì... Sau này mọi người sẽ biết)

- Hai oi, em về rồi đây_ Minh Anh vô tư hô lớn, quăng thẳng cặp lên bàn, chẳng có chút nữ tính nào cả. May là hiện tại không có khách hàng nào.

- Từ từ nào, con gái con nứa... Tém vào, tém vào..._ Thiện nhìn dáng vẻ của đứa em gái mình, ảo não vỗ trán.

- Nhìn bộ dạng này của mày trai chạy hết là phải_ Du từ phía sau đi lên, tặc lưỡi nhận xét.

- Mày... Đồ miệng lưỡi độc ác_ Minh Anh tức tối phồng má, vỗ lưng Du.

- A, em cũng tới đây chơi sao? Uống nước gì không để anh đi làm_ Thiện niềm nở hỏi han.

- Nè nè, em gái còn đứng đây mà anh trai không thèm quan tâm luôn, như thế nào lại hỏi nhỏ này trước chứ_ Minh Anh hục hặc bêu môi làm nũng.

- Được rồi cô nương. Anh đi làm ngay đây_ Thiện cung chiêu xoa đầu Minh Anh, cười cười.

- Anh hai là nhất...

.....

2 tiếng đồng hồ sau, Du ảo não đi bộ về nhà. Từ nãy đến giờ chẳng thăm dò được tí gì cả. Thiện ngay từ đầu vẫn 1 mực tươi cười. Nhìn thế nào cũng không giống tên ác quỷ kia a.

Ai đó chán nản thờ dài...

Tóm tắt tập tới:

"Du nhận được vinh hạnh làm người mẫu "xém" khoả thân của 1 người anh khác"

"Tên biến thái đeo mắt kính nào đó lại ghen lồng lộng lên"

= _ =

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lên Cơn Ghen!

Về đến nhà Du tắm rửa qua 1 lượt rồi mới xuống lầu xem ti vi. Hôm nay ngược lại Khải về nhà khá sớm.

Vào nhà lại thấy Du nằm gác chân trên sa lông. Mắt nhắm nghiền, lông mi cong cong khẽ run run theo từng nhịp thở. Có vẻ như là ngủ quên mất.

Mà hiện tại Du đang mặc chiếc váy khá ngắn nên khi gác chân vừa lộ ra góc nhỏ của quần lót. Khải dường như bị bộ dạng này của cô quyến rũ, mơ mơ hồ hồ bước lại gần.

Do cô vừa mới tắm xong nên mùi hương thơm ngát của phái nữ như quần quanh chớp mũi anh. Khải ngồi xuống đối diện Du, tay nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rơi xuống trước mặt cô.

Khuôn mặt cùng làn da trắng nõn không chút tí vết hiện ra trước mặt anh. Hình như cô ngủ không được an ổn cho lắm, bằng chứng là hàng lông mày đang nhíu chặt.

Khải kiểm lòng không được liền vươn tay ra vuốt vuốt mi tâm của Du. Được 1 lúc hàng lông mày của cô mới hơi dần ra.

*Mi tâm: điểm giữa 2 hàng lông mày.

Lúc này, bỗng nhiên Du hơi trở mình, cả người xoay về phía đối diện với mặt Khải. Đầu gối hơi cong lên để lộ màu trắng thuần của chiếc quần lót.

Khải hơi đỏ mặt nuốt nước miếng. Ma xui quỷ khiến thế nào tự nhiên lại muốn hôn lên làn da trơn mịn của Du. Nghĩ là làm, Khải đặt 1 nụ hôn nhẹ lên trán Du.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong nhà xuất hiện thêm 1 người khác nữa..

- Anh... Đang làm cái gì? _ Kiệt gầm nhẹ, thần sắc hơi giận dữ.

- A, khu... Khu... Không ... Không có gì! _ Khải giật mình thu hồi nụ hôn lại, liên tục ho khan vài tiếng. Không được tự nhiên lắm nhìn Kiệt.

- Anh... Thích cô ấy sao? _ Kiệt nghiêng đầu đặt ra nghi vấn. Mặc dù rất không thích cái suy nghĩ này của mình.

- Chuyện này... Em nói gì vậy chứ! Làm sao có chuyện đó được. Anh chỉ xem em ấy như em gái của mình thôi _ Khải cười cười, tìm lí do chối bỏ cho hành động lúc nãy của mình. Mắt cũng không dám nhìn thẳng Kiệt.

- Vậy sao? Tôi đây sẽ nói thẳng luôn, tôi thích em ấy. Không phải cảm giữa 2 người anh em mà là tình cảm giữa nam và nữ _ Kiệt nhếch môi, nhìn Du đang nằm hờ hênh 1 bên, giận dữ buộc miệng nói ra.

Chân cũng tiến đến gần Du. Trước đôi mắt không thể tin được của Khải, hắn đặt 1 nụ hôn lên môi Du. Vừa hôn vừa cắn nhẹ.

Du cảm thấy môi mình tê ngứa nên hơi mở môi ra, tạo điều kiện cho Kiệt luôn lười mình vào. Du trong vô thức cũng đáp lại Kiệt. Môi lưỡi dây dưa không dứt, những âm thanh khiến người nghe đỏ mặt tía tai lên tục phát ra.

Trong khi Kiệt dường như đang phát tình, Khải chỉ biết trơ mắt nhìn 1 màn nóng bỏng này.

Còn chị Du thì... Haizz... Đang mơ là mình được ăn kem. Ăn đến chẳng biết trời trăng mây gió. Đâu hay biết cái đó thật ra là lưỡi của Kiệt. Cô chỉ cảm thấy cây kem này thật sự rất ngọt a.

Kiệt rời môi Du, than nhẹ 1 tiếng. Mị lực của cô ngày càng tăng rồi. Rõ ràng chỉ là hôn 1 chút cũng đã khiến cho nửa thân dưới của hắn có phản ứng. Đây là điều mà trước đây chưa từng xảy ra.

Mà lúc Kiệt nhìn lại chỗ của Khải thì đã không thấy anh đâu. Kiệt chỉ hừ 1 tiếng rồi nhẹ nhàng vươn tay, ẵm Du lên phòng. Mỗi động tác đều thật dịu dàng như sợ cô sẽ bị đánh thức.

Còn Khải, ngay khi lên phòng liền 1 mực trầm mặc. Trong lòng lại tự hỏi "cảm xúc của anh thực ra là gì?".

Khi Sang về đến nhà thì đã cảm thấy được bầu không khí nặng nề này. Kiệt cùng Khải đang ăng cơm.

- Du đâu? _ Sang buông 1 câu cụt lủn.

- Vừa ăn xong, đã lên lầu _ Khải đáp, bình thường mỗi khi cậu về Khải sẽ nở nụ cười tươi rói nhưng nay ngay cái nhếch môi cũng không có. Sang mang theo 1 đồng nghi hoặc bước lên phòng.

Ăn xong, Kiệt liền ra ngoài gọi điện thoại cho ai đó.

<- xin chào anh yêu, em nhớ anh lắm đây> _ giọng nữ ồm ồm từ đầu kia vang lên.

- Bớt nhảm tí đi, đi mà làm nũng với tên bạn trai của cậu đây _ Kiệt mặt không chút thay đổi trực tiếp bóc mẽ cô bạn.

<- Hừ, cậu thật là... Chả có tí hài hước nào cả!> _ cô giận dỗi bấu môi lên án.

- Việc tớ giao cậu đã làm xong chưa? _ Kiệt mệt mỏi xoa trán. Hắn chỉ biết bó tay với cô bạn này.

<- Đương nhiên là đã làm tốt, tất cả tin tức đều đã bị phong tỏa. Tin chắc là hôm sau sẽ không còn ai bàn ra tán vào chuyện của cô bé nữ> _ cô cực kì tự tin khẳng định.

- Tốt

- Nè. Không phải là cậu đã động tâm rồi chứ?> _ cô gái tò mò hỏi.

Nhưng đáp lại cô là những tiếng tút dài, Kiệt đã tắt máy. Cô chỉ biết tức giận dậm chân. Lòng âm thầm thề lần sau phải hỏi cho ra lẽ mới được.

.....

Khải đang ngồi ngẩn ngơ ở trong phòng thì lại nghe tiếng gõ cửa.

- Vào đi _ Anh vô thức đáp lời, mắt cũng không thèm nhìn ra cửa.

- Anh Khải, lúc sáng anh có nhờ em 1 việc, không biết đó là gì vậy? _ Du vừa đi vừa hỏi. Trong lòng cũng vô cùng hồi hộp. Không ngờ Lại nhìn thấy bộ dạng thất tha thất thêu của anh.

- Anh Khải... _ Du tiến tới vỗ vai anh.

- A... _ Lúc này Khải mới từ trong mơ hồ tỉnh lại. Anh vừa nghĩ đến Du không ngờ rằng ngay sau đó cô lại đứng ngay trước mặt anh.

- Bộ, có chuyện gì sao? _ Thấy Khải suy nghĩ đến xuất thần, Du tò mò hỏi.

- À, không có gì đâu. Còn em, sao lại đến đây? _ Khải hơi ngạc nhiên nhìn Du hỏi, có vẻ như là đã quên bèn đi mất chuyện lúc sáng.

- Đừng nói là hồi sáng anh nói gì anh đều đã quên hết rồi sao? _ Du giận dỗi bĩu môi. Khải là người nhờ vả nhưng anh lại không nhớ. Người được nhờ là cô lại không giây phút nào quên.

- A, phải rồi. Anh quên mất, xin lỗi em nhé _ Khải cười cười, gãi đầu đáp. Nãy giờ xảy ra nhiều chuyện quá làm đầu anh rối tinh lên hết.

- Không sao cả, anh không cần phải xin lỗi. Thế... Việc mà anh nhờ em giúp chính xác là việc gì vậy?

- Thật ra thì... Anh muốn... Em làm người mẫu cho anh _ Khải không được tự nhiên lăm lăm đáp, mắt nhìn xuống đất. Sợ Du sẽ từ chối.

- Được thôi _ Nhưng ngược lại với suy nghĩ của anh, Du ngay lập tức vui vẻ đồng ý.

....

Nhưng vài giây sau Du thực sự cảm thấy hối hận với quyết định của mình. Hiện tại trên tay cô chính là bộ bikini 3 mảnh.

Thì ra ước mơ của Khải là trở thành nhà thiết kế thời trang. Nhưng vì anh mới chỉ có ý tưởng làm áo tắm nên mới khiến cô lâm vào hoàn cảnh này.

Mặc dù da mặt cô dày nhưng đứng trước Khải liền trở thành mỏng. Dù sao thì anh cũng là đàn anh mà cô yêu thầm từ lâu.

Lát sau, Du ngượng ngùng bước ra. Khải sáng mắt lên nhìn cô.

- Thật đẹp, rất hợp với em _ Khải cảm thán. Màu đen làm tôn lên làn da trắng nõn của cô. Eo nhỏ gọn, chân thon dài. Tất cả những đặc điểm của 1 người mẫu cô đều có đủ.

- Thật vậy sao? _ Du ngượng ngùng hơi cúi đầu. 2 bên má cũng hiện lên rặng mây đỏ đáng nghi.

(Khụ khụ... Đỏ mặt rồi ^^)

- Được rồi, cười lên nào. _ Khải đột nhiên cầm lấy máy ảnh lên, muốn chụp hình.

- Ách, anh đâu có nói là sẽ chụp hình đâu chứ! Em... Em không thể... _ mới mặc bộ đồ thôi mà cô đã mặt đỏ tía tai. Làm sao mà có thể tạo dáng chứ!

- Không sao đâu. Em .... Dễ thương lắm _ Khải vừa nói xong câu này liền muốn cắn lưỡi. Anh là đang bị sao vậy nè.

Lời nói này của Khải như trở thành động lực để cô bước tiếp. Du bắt đầu tạo dáng, tuy là thân hình còn hơi cứng nhắc. Dần dần tạo hình cũng bạo dạn hơn chút ít.

Nhưng vẫn không quá lộ liễu. Mấy động tác như ưỡn ngực cong hông như mấy người mẫu cô thực sự không dám làm.

....

Trong này là vậy nhưng ở chỗ Kiệt lại là 1 hình ảnh hoàn toàn khác. Trong 1 ngôi nhà hoang, ở giữa nhà là 1 đám nữ sinh. Nếu nhìn kĩ thì chính là đám người lúc trước đánh ghen Du. Xung quanh có mười mấy người, đều là đàn em của Kiệt.

- Lần sau còn dám như vậy không hả? _ Kiệt tay cầm roi dài, vung mạnh.

- Dạ, dạ không ạ... _ Mấy cô hiện tại đồ trên người đều rách nát, máu rỉ ra từ nhiều chỗ. Có lẽ là bị đánh không nhẹ. Bọn họ chỉ biết liên tục cầu xin tha thứ.

Nếu biết trước đụng vào con nhỏ kia sẽ gây ra nhiều họa như vậy thì họ tuyệt đối sẽ không làm đâu.

Có ai mà ngờ được những hot boy mà họ cực kì hâm mộ cùng ca tụng, một người so với 1 người càng độc ác hơn.

Nếu nói Sang lựa chọn cách hành hạ tinh thần là đăng những tấm hình xấu xí nhất của bọn họ lên diễn đàn trường. Thì Kiệt lại ưa thích việc hành hạ thể xác hơn.

- Được rồi, đánh nữa bọn họ sẽ chết thật đấy_ Cô gái mang vẻ phong tình quyến rũ đứng bên cạnh Kiệt lên tiếng.

- Còn không mau cút_ Kiệt gầm nhẹ. Bọn người kia như được nhận đại xá, luống cuống chạy đi mất.

- Ha ha... Tớ thật muốn gặp cô em gái dễ thương kia của cậu đấy. Khiến Kiệt của chúng ta điên cuồng mất kiểm soát như vậy, cô ta... Là người đầu tiên đấy_ Như mỉa hoặc cười ra tiếng.

Kiệt chỉ đơn giản hừ nhẹ mà không có đáp lời. Khi này vừa nhận được tin tức truyền tới là bọn này dám động tay động chân với Du quả thật làm hắn điên tiết lên.

Hình phạt lúc này với bọn họ tựa hồ còn quá nhẹ.

Nếu để cô gái tên Như nghe được điều này chắc sẽ nhảy đông đông lên. Tra tấn người ta như điên vậy mà còn kêu là nhẹ hả!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thân Phận Của Du

- Du nè, chiều mai tao có được 1 buổi hẹn gấp với tụi nam sinh bên trường của anh tao ấy!_ Minh Anh vỗ vai Du rù rê.

- Anh mày còn đang đi học sao?_ Du tròn mắt lên hỏi.

- Hừ? Chứ mày nghĩ năm nay ông bao nhiêu tuổi?_ Minh Anh gõ đầu Du, không thể tin nhìn cô nói.

Nghĩ lại thì năm nay Thiện cũng chỉ mới 20, bằng tuổi của Sang và Kiệt.

- Thì tại mỗi lần qua tao đều thấy ảnh ở nhà, còn tưởng anh ấy là chủ quán_ Du chớp chớp mắt, nghĩ gì nói đấy.

- Ông chỉ là chủ quán tạm thời thôi. Ba mẹ tao lên thăm họ hàng nên mới nhờ ông trông tiệm. Mà trường ông cũng đang cho nghỉ phép 1 tuần để chuẩn bị cho lễ kỉ niệm thành lập trường cùng hội chợ ẩm thực.

- Ô. Ra là vậy. Thế còn buổi hẹn là sao đây?_ Du hiểu rõ, đầu gật gù.

- Tao đi với chị kia bạn của anh tao. Bà kêu rù thêm người nên tao mới rù mày đấy. Tất nhiên là không thiếu sự có mặt của mấy anh trai đẹp rồi_ Minh Anh 2 mắt lấp lánh toả sáng nói.

- Mày chỉ được cái hám trai là giỏi_ Du bĩu bĩu môi khinh thường.

- Mày cũng có hơn gì tao đây hả? Thế, giờ có đi không thì bảo_ Minh Anh nhìn Du trừng mắt. Bản thân mê trai như thế mà cứ thích đi phán xét người khác, thật là...

- Nếu mày đã ra sức thuyết phục như vậy rồi thì tao đành phải Miễn Cường mà đi thôi,_ Du ra về miễn cưỡng nhún vai.

- Mày còn bày đặt giả bộ, thích lắm mà cứ ra vẻ_ Nhìn bộ miến cường này của Du, Minh Anh thật xúc động muốn đánh người.

Và tất nhiên... Sau đó chỉ nghe tiếng la đầy ai oán của Du.

....

5 giờ chiều, Du 1 thân váy trắng, áo khoác đen sạch sẽ bước ra ngoài. Tóc được buộc cao, môi mỏng được điểm lên chút đỏ tươi.

- Định đi đâu?_ Ngồi trên ghế dựa, Sang nhàn nhật cất tiếng hỏi.

- Em chỉ qua nhà nhỏ bạn 1 lát thôi, tối sẽ về sớm_ Du qua loa đáp lời rồi vụt chạy đi mất.

Sang hơi nhíu mày, rõ ràng là chưa hài lòng với đáp án này. Trang điểm đậm như vậy mà chỉ qua nhà bạn thôi sao? Không phải là đi hẹn hò gì chứ? Vừa nghĩ đến đây trong lòng cậu liền cảm thấy khó chịu.

Lúc này Du đã gọi 1 chiếc taxi chở cô thẳng đến nơi hẹn. Địa điểm là quán cà phê nằm trên đường lớn.

- Du, bên này_ Vừa vào được mấy bước cô liền nghe thấy giọng của Minh Anh. Cô nhanh chân bước đến bên chỗ còn trống kế Minh Anh.

- Chào mọi người_ Du ra về thực nữ, hơi cúi đầu chào mấy người ngồi đối diện. Nhìn tổng quát 1 lượt thì 3 nam sinh này cũng được xem là thanh tú, dễ nhìn.

- Giới thiệu với mọi người, đây là Thanh Du bạn em. Còn đây là chị Thanh bạn anh hai tao..._ Minh Anh chỉ tay vào người con gái ngồi phía còn lại của mình, nói.

Cô gái này giờ vẫn cúi gằm mặt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại khi nghe nhắc đến tên mình mới ngẩng đầu lên nhìn. Không nhìn thì thôi, vừa thấy mặt Du liền ngạc nhiên tròn trũng mắt.

- Du? Sao em lại ở đây?_ Người được gọi là Thanh kia nghi hoặc nhìn Du. Không ngờ lại gặp cô ở chỗ này.

- Cái này em phải hỏi chị mới đúng! Chị là bạn của anh Thiện?_ Du nhướn mày, vẫn là hơi ngạc nhiên hỏi.

- Phải, lúc trước cái cậu bạn hàng xóm thân từ lúc nhỏ chị kể cho em nghe chính là Thiện đấy_ Thanh tiến lên giải thích nghi ngờ.

- OA, không ngờ 2 người lại có quan biết từ trước, xem ra lại cũng khá thân thiết_ Minh Anh lên tiếng cắt đứt cuộc trò chuyện của 2 người. Dù sao thì ở đây còn 3 anh đẹp trai đang rất tò mò quan hệ của bọn họ.

- À, phải. Chị quen biết Du chắc cũng phải được 3 năm rồi_ Thanh ngồi xuống, từ tốn nói.

Tuy 2 người cũng khá thân thiết nhưng kể từ khi bà ấy mất thì Thanh càng ngày càng khó liên lạc được với Du. Bữa đi thăm mộ là bữa đầu tiên chị thấy Du sau khi bà ra đi.

- Sẵn tiện để tao giới thiệu luôn, đây là anh Tú_ Minh Anh chỉ vào anh chàng ngồi phía ngoài bên trái nói. Anh có mái tóc đen dày và làn da ngăm đen khỏe mạnh, điều đáng chú ý nhất phải kể đến đôi mắt đen sáng như sao kia, nhìn vào liền thấy rất dễ gần.

- Đây là anh Trung_ Cô lại chỉ vào người ngồi ở giữa nói. Chỉ thấy anh có làn da rất trắng nhưng lại hơi tái nhợt, có chút xanh xao. Diễn hình cho loại người dễ bị bệnh. Nhưng nhìn tổng thể lại không đến nỗi tệ. Mũi cao, môi mỏng, mắt xéch.

- Còn người này là anh Tuấn_ Minh chỉ chỉ vào người còn lại ở bên phải. Người này lại khác hẳn với Trung. Da trắng hồng, bộ dáng luôn tươi cười bùng bùng sức sống. Khi cười còn để lộ chiếc răng khênh đáng yêu.

- Chào mọi người_ Du cười chào hỏi.

- Chào

- Chào em..

2 chàng cũng niềm nở đáp lời. Chỉ có Trung là im hơi lặng tiếng nhất. Nãy giờ cậu chỉ lẳng lẳng ngồi uống nước, nhìn có vẻ tách biệt hơn so với 2 người kia.

Tuấn ở bên cạnh thấy vậy mới đẩy đẩy vai Trung, nhắc nhở. Lúc này cậu mới miến cường ngẩng đầu lên nhìn 3 cô gái.

- Chào_ miến cường chào 1 tiếng rồi lại tiếp tục cúi đầu khuấy khuấy ly nước.

- Ha ha... Mấy em thông cảm, tính nó từ trước đã vậy rồi. 1 ngày nói được 10 câu đã là kì tích rồi_ Tuấn cười cười giải thích.

- Không sao đâu ạ_ Du cũng chẳng để bụng.

.....

Lát sau, trên đường đi dạo 6 người đều lần lượt tách thành 3 cặp. Minh Anh với Tuấn còn Thanh thì đi với Tú. Bất đắc dĩ bị bọn họ bỏ xó, Du đành phải cùng đi với cái người cực kì kiêu kì kia.

Nhìn hần cô lại chợt nhớ đến 1 người. Chẳng phải tên Sang kia cũng thường xuyên trưng ra bộ mặt lạnh tanh sao! 2 người này không phải là từ 1 chuồng mà ra chứ?

Du đang định mở miệng nói chuyện thì lại nghe tiếng chửi mắng vang lên từ con hẻm gần đó.

- Mẹ nó, nếu thức thối thì mau nộp tiền tháng này ra cho tao, tao tha cho....

Du nhủ mầy, bước chân cũng chậm lại. Vừa nghe liền biết là 1 vụ chấn lột, ý đồ hoành hiếp yếu. Mặc dù cô rất muốn giúp Nhưng mà... Sự phụ nếu biết chắc chắn sẽ không vui, cô đã hứa rồi mà.

Hay là... Tìm người đến giúp. Du nhìn quanh... Xung quanh chẳng có 1 bóng người. Chỉ thấy bóng dáng gầy yếu của Trung phía trước. Nhưng hần ta nhìn ốm yếu như vậy, giúp được cái gì chứ. Du chần nản, xem ra tên kia hôm nay không may rồi.

Lúc đang định cất bước đi tiếp thì lại bị 1 câu nói của đám côn đồ kia làm khựng lại.

- Hừ! Dám khinh thường bang Dark Blue của chúng ta à, nằm mơ đi. Thứ rác rưởi như mầy còn chưa xứng chửi giày cho tụi tao_ 1 giọng nói cực kì hống hách vang lên.

Dark blue? Là băng đảng của Thiện? Từ khi nào mà dark blue lại hoành hành ngang ngược như vậy?

Du đang định bước về phía trước lại thấy 1 bóng người nhanh hơn. Trung đi phía trước này giờ bỗng nhiên đổi hướng rẽ vào con hẻm kia.

Du cũng tò mò đi theo xem hần ta định làm gì.

- Từ khi nào mà Dark blue lại thu nhận mấy loại tạp chủng này vậy?_ Trung tiến đến gần, bình thân lên tiếng khinh bỉ.

Du ngạc nhiên nhìn Trung, cũng không thể ngờ rằng Trung sẽ thốt ra 1 câu như vậy.

- Mày là thằng nào hả?_ Tên đại ca dứ tợn lên tiếng.

- Tao là ai không quan trọng, chỉ là... Mày thực sự là người của dark blue thật sao?_ Trung nhếch môi, ánh mắt được bao phủ bởi 1 tầng lạnh lẽo.

- Hừ! Sao hả? Sợ rồi sao? Đúng vậy! Nói cho chú mày biết, địa vị của anh này trong dark blue chính là phó thủ lĩnh đấy nhé_ hần ta kiêu ngạo hát hàm.

BỐP.... Không nói trước 1 tiếng, Trung vung 1 cú thật mạnh vào ngay giữa mặt tên đại ca.

Du tròn mắt, không thể tin nhìn. Ngay cả Mấy tên đàn em đang xử lí tên bị ăn hiếp kia cũng dừng ngay động tác.

- Mày vừa nói gì nhi? Phó thủ lĩnh? Mày xứng sao?_ Trung hừ lạnh, khuôn mặt bỗng trở nên cực kì tàn nhẫn.

- tụi bay còn đứng đó làm gì hả? Còn không mau bắt nó cho tao_ tên đại ca giận dữ rống lớn.

5 tên kia nghe vậy liền xông thẳng lên. Và kết quả không khác với tên đại ca là mấy. Từng tên từng tên đều bị đánh gục, đau đớn ôm lấy cơ thể mình mà ngã xuống.

Du đứng 1 bên nhìn tư thế đánh người của Trung. Đây, rõ ràng là người có võ nha, hơn nữa trình độ cũng không thấp hơn cô chút nào. Nếu như không thấy không 1 màn này cô đều bị bộ dáng kia của anh lừa gạt.

- nè, nếu tao nhớ không lầm, phó thủ lĩnh của các người được gọi là Rin nhi? Vậy... Mày là hần sao?_ Trung dùng chân dẫm lên bàn tay của tên đại ca, chà sát.

- á.... Không.. Không ... Em xin lỗi.. _ Hần sợ hãi liên tục cầu xin tha thứ.

- Thế.. Lỗi của mày là gì?_ Trung cười tàn ác, dúi chân càng thêm nhấn mạnh.

- á á.... Em... Không nên... Lấy danh của dark blue ....ra làm loạn..._ hần đứt quãng nói, tay đau như muốn nứt ra.

- Hừ! Lần sau đừng để tao thấy mặt tụi bay nữa_ Trung phát tay, xoay người rời đi.

Du thấy vậy cũng trầm mặc đi theo. Vừa ra khỏi hẻm được vài bước, Trung quay lại nhìn Du. Lúc này khi cậu đánh nhau cũng có chú ý đến cô. Người con gái này, không đơn giản tí nào.

Chứng kiến cảnh độc ác đầy máu me như vậy mà trên mặt lại không tí sợ hãi nào cả.

- Cô... Là ai?
- Anh nói gì vậy? Chẳng lẽ anh đã quên tên em rồi sao? Để em giới thiệu lại... _ Du thân thiện cười cười.
- Cô biết... Tôi là đang nói đến cái khác. Thân phận của cô là gì? _ Trung nhường mày chất vấn.
- Xin lỗi nhưng tôi không hiểu anh đang nói gì! _ Du vẫn giữ nguyên nụ cười, không muốn trả lời.

Thân phận đó sao? Cô đã từ bỏ từ lâu rồi.

- Nói, mục đích của cô khi tiếp cận tôi là gì? _ Trung đẩy mạnh Du vào góc tường, giam đầu cô giữa 2 tay.
- Tôi không có _ Du lắc đầu nguầy nguậy, tên này rõ ràng là đang hiểu lầm rồi.

Trung đang định chất vấn tiếp thì lại nghe 1 tiếng gọi.

- Du? Sao em lại ở đây?

Giây sau, Du liền rơi vào 1 vòng ngực ấm áp.

.....

Hố hố... Ai vậy nhỉ?

Đố mấy nàng đố! Đoán thử xem

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tuyên Bố Sở Hữu

Thật ra thì cảnh tượng đó cũng không có lãng mạn như mọi người nghĩ. Vì bị kéo mạnh quá nên mũi Du đập thẳng vào lồng ngực người kia.

Du tròn mắt lên nhìn hấn. Mẹ nó, nhẹ nhàng 1 chút thì chết người à. Nhưng mà phải công nhận, hấn tới thật đúng lúc. Vừa kịp giải nguy cho cô.

- Anh Kiệt? _ Du thật không thể ngờ rằng lại có thể gặp hấn ở đây.
- Kiệt? Mày đừng có nhúng tay vào chuyện của tao! _ Trung có vẻ như cũng nhận ra Kiệt. Nhíu mày nói.
- Chuyện của mày? Sẵn tiện đây tao nói cho mày biết luôn, Du là người của tao, đừng hòng đụng vô 1 cọng tóc của cô ấy _ Kiệt tức giận nói, đôi mắt hổ phách cũng toé lên lửa giận.. Lời nói mang theo nồng đậm mùi dấm chua. Rõ ràng là đang ghen tức.

Du này giờ vẫn giả vờ muốn thoát ra khỏi lồng ngực ai kia. Khi nghe đến cụm từ "Người của tao" tim bỗng nhiên đập lệch 1 nhịp. Cái này được gọi là tuyên bố quyền sở hữu sao?

Đây không phải là lần đầu tiên nghe thấy cụm từ này nhưng lúc này nghe được, trong lòng bỗng dưng dâng lên 1 cảm giác khác thường.

- Hừ! Lần này tôi tha cho cô, lần sau đừng để tôi nhìn thấy mặt cô _ Trung hừ lạnh, cuối cùng quay lưng bỏ đi. Hơn ai hết, Trung biết mình không thể đấu lại Kiệt.

Ngay cả Thiện cũng chỉ có thể đấu ngang tay với hấn mà thôi.

- Nè, buông tôi ra được rồi chứ? _ Du cảm thấy hơi nhột thờ, lên tiếng. Tên chết tiệt này ăn cái giống gì mà siết chặt thế không biết.

Nhưng mà... Sau khi nghe cô nói, vòng tay của Kiệt càng siết chặt hơn như muốn hoà làm một với cô.

- Hấn ta đã làm gì em rồi hả? _ Kiệt giờ giọng chất vấn.
- Trước tiên... Buông tôi ra... Thật... Khó thở _ Du dứt quãng nói, rõ ràng là bị Kiệt ép đến thiếu ôxi.

Kiệt lúc này mới thả lỏng 1 chút nhưng cũng không có buông tay.

- Yên tâm đi, hần chẳng làm gì tôi cả, chỉ là 1 hiểu lầm nhỏ nhỏ_ Du trấn an, nói. Trong lòng thầm cảm thấy ấm áp. Hần đây là thực sự quan tâm đến cô đi.

- Hiểu lầm nhỏ? Anh rất hiểu thằng Trung nó sẽ không vì 1 hiểu lầm nhỏ mà làm ra bộ mặt giận dữ như vậy! Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?_ Kiệt tuy dễ nóng nảy nhưng khi lấy lại được lí trí lại là 1 người cực kì thông minh.

Du trong lòng thầm kêu không ổn, không ngờ rằng tâm tư của Kiệt lại nhạy cảm đến vậy. Nếu trả lời không tốt, hần có thể sẽ nghi ngờ về thân phận của cô.

- Cũng không có gì đặc biệt. Chuyện là.. Hôm nay em với vài nhỏ bạn đi hẹn hò nhóm..._ Du hơi đảo mắt, bắt đầu muốn bịa chuyện.

Nhưng cô cũng không biết là khi Kiệt nghe tới chỗ hẹn hò nhóm

, trông mặt giận dữ như muốn phun lửa. Hẹn hò? Ngay cả hần còn chưa có được vinh hạnh đó, sao lại bị mấy tên kia cướp mất chứ!

- Bọn em bị chia thành 3 cặp, vì chỉ còn sót lại 2 người nên em đành phải đi chung với anh Trung.

Ngắt quãng 1 chút, Du tiếp lời.

- Vốn dĩ cũng không có gì đặc biệt, đến khi nghe được tiếng đánh lộn từ trong ngõ truyền ra Trung bỗng nhiên đi vào hẻm nhỏ, vì tò mò nên em cũng theo sau_ Vừa nghe tới đây chân mày của Kiệt đã nhíu chặt, hiển nhiên là rất không hài lòng với cách làm của Du.

- Lúc đó em thật không ngờ là 1 người nhìn có vẻ ốm yếu như Anh trung lại mạnh đến vậy, vung tay vài cái 5, 6 tên liền như vậy mà ngã xuống_ Vừa nói Du vừa khua tay múa chân miêu tả cho thêm phần sinh động.

- Chỉ là... Không hiểu sao lúc đó Anh ấy lại đột nhiên giận dữ chất vấn em, còn hỏi em tiếp cận anh có mục đích gì nữa chứ? Thật là khó hiểu_ Du nửa thật nửa giả nói. Bộ dáng nhíu mày, tự hỏi cũng y như thật.

Kiệt hơi cúi đầu, tay xoa xoa cằm, dường như đang suy nghĩ gì đó. lát sau hần ngẩng đầu lên nhìn Du chăm chăm. Cái nhìn như muốn xuyên thủng mặt cô.

Du tránh đi tầm mắt của Kiệt, âm thầm nuốt nước miếng. Hần không phải là đang nghi ngờ gì chứ?

Nhưng mà, Kiệt chỉ đơn giản thờ dài 1 hơi. Sau đó cầm tay Du kéo đi, suốt quãng đường về nhà hần cũng không nói thêm 1 tiếng nào.

Có những thứ biết nhiều quá cũng không tốt. Thôi thì hần sẽ đợi đến khi cô tự mở lòng, đem những chuyện đó kể hần nghe.

Làm sao hần biết là cô còn chuyện dấu diếm ư? Đơn giản thôi, câu chuyện lúc này của cô chứa đầy lỗ hổng. Chỉ là hần không có bắt bẻ, cũng không muốn vạch trần. 1

.....

- 2 đứa sao lại về chung với nhau vậy?_ Khải mang tạp dề, có lẽ là vừa nấu ăn xong, thắc mắc hỏi. Lúc đi cũng không thấy đi chung mà.

Có điều, anh không để ý, lúc anh nói ra những lời này. Biểu hiện rõ ràng là đang khó chịu.

- Chỉ là... Tình cờ gặp trước cửa thôi_ Du nhanh nhẹn đáp, rõ ràng là ngu ý không muốn Kiệt nói ra chuyện lúc này.

Kiệt chỉ nhàn nhạt nhìn 2 người, không nói 1 tiếng mà đi thẳng lên lầu. Chỉ là ánh mắt nhìn Khải mang theo vài phần khác thường.

Người khác không biết nhưng hần vừa nhìn liền thấy biểu cảm không bình thường của Khải. Anh em sống với nhau gần 20 năm rồi mà. Không được, hần phải nhanh tay trước. Nếu không, đợi đến khi Khải nhận ra tình cảm của mình thì sẽ càng khó khăn hơn nữa.

....

Tối đó, Kiệt lại hưng trí bùng bùng chui vào giường của Du. Chỉ không may chi hần là Du vẫn còn đang thức. Khi hần vừa đặt mộng xuống cô đã vung chân đạp hần ngã xuống đất.

- Ấy. Mèo con thật độc ác a_ Kiệt bủn rủn làm ra bộ dạng ủy khuất, đáng thương nói.

- Bộ dạng này chỉ có thể lừa được đám nữ sinh kia chứ không thể nào gạt được tôi đâu_ Du khoanh tay, hất mặt, 1 chút cũng không nhường nhịn.

Qua 1 hơn 1 tuần sống chung cô cũng đã biết mức độ biến thái của hần ta rồi.

- aii.. Được rồi..._Kiệt thở dài quay lưng bước đi.

Du thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm nhắm mắt muốn đi ngủ. Nhưng... Cô không để ý thấy Kiệt vừa quay lưng không quá 2 giây liền quay ngược lại, phóng thẳng lên giường của Du.

Du đột nhiên bị đè ép đến khó thở mới mở mắt nhìn. Ngay lập tức liền thấy khuôn mặt yêu nghiệt đang ở gần ngay trước mắt. Kiệt ôm trọn Du vào lòng mình.

- Anh làm gì vậy hả? Còn không mau cút_ Du lớn giọng muốn đuổi người kia đi. Tay chân cũng bắt đầu giãy dụa nhưng sức lực của cô không thể chống lại được Kiệt nên chỉ có thể vô vọng quát tháo.

- Ngoan ngoan đi nào, giờ này mà còn thức chắc em bị khó ngủ phải không? Để anh hát cho em nghe_ Kiệt tuy là nói như vậy nhưng chẳng hề xin phép Du liền muốn cất tiếng hát.

~~Đôi tay em nay đã giá lạnh

Ngồi bên nhau nhưng sao chẳng như lúc xưa

Cứ hững hờ, cứ thản thờ

Phải chăng tim anh đang mơ đến người

Anh hoang mang trong bao nỗi đau

Tìm lại em hôm qua giờ đã mãi xa

Đã không còn những nhi ngờ

Một khi tin yêu trong anh vỡ nát

Người hãy cứ bước trên con đường dài riêng em đã chọn

Người hãy xóa hết bao nhiêu ngọt ngào mà ta đã từng

Vì anh chẳng cho em được điều em muốn

Vì anh chẳng thể giữ em bên mình

Đừng cố níu kéo thêm chi, làm tình ta thêm dối gian

Đừng cố nắm lấy yêu thương nhạt nhòa sau bao đổi hờn

Còn đâu những đam mê ngày còn yêu dấu

Còn đâu khi trái tim em đổi thay

Thì xin hãy rời xa~~

(Xin hãy rời xa_ UN15)

[Tuy không hợp với ngữ cảnh cho lắm nhưng ta đang nghiệm bài này nên.. Biết làm sao được... ^^]

Kiệt hôn nhẹ lên trán Du rồi kéo chăn lên cao hơn cho cô. Cả 2 đều dần chìm vào giấc ngủ.

....

.....

.....

Sáng hôm sau, Du mơ màng tỉnh dậy liền phát hiện ra bên cạnh xuất hiện thêm 1 người. Du ôm đầu, mẹ nó! Cô cứ nhiên nghe hân hân hát vài câu liền ngủ quên mất.

- Tỉnh dậy rồi sao?_ Cảm thấy người trong lòng đang rục rịch, Kiệt lên tiếng. Thanh âm khàn khàn nồng đậm giọng mũi, rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ.

- Còn không mau đứng dậy, mặt trời đã lên cao rồi đấy_Du chống tay ngay lên ngực của Kiệt, muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn.

- Mèo con ngoan nào, ngủ thêm 1 lát nữa_ Kiệt mặc kệ cô giãy giụa trong lòng. Mặt không đổi sắc vuốt vuốt tóc cô, nói.

- Anh không sợ trẻ học sao?_ Du càng mạnh mẽ muốn thoát ra thì tay Kiệt càng siết chặt tay.

- Ngủ Tiếp đi _ Kiệt cung chiều búng nhẹ vào trán Du rồi đè đầu cô xuống gối êm.

....

Lát sau... Bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

- Du này, Anh Vào nhé _Mấy cái gỗ cửa chỉ mang tính chất tượng trưng vì thường thì nếu Du tự động dậy thì sẽ xuống rất sớm. Còn nếu đã ngủ quên thì dù trời sắp cũng chẳng hề hay biết.

Tuy nói là ngủ nhưng hiện tại cô ngủ lại không được. Tự nhiên lại nghe tiếng của Khải vang lên làm cô hoảng hồn.

Tình huống hiện tại không thể để anh thấy được. Làm sao bây giờ.?

Kiệt tuy nói vậy nhưng cũng không có ngủ tiếp. Giây phút hấn đợi đã đến. Thật không biết ông anh này của hấn sẽ có biểu cảm như thế nào đây a!

Khoé môi Kiệt hơi giương lên.

Du bối rối trừng mắt muốn bật dậy.

Cạch...

Khải bước chân vào phòng.!

Căn phòng trong chốc lát liền rơi vào im lặng. Chỉ nghe tiếng hít thở của 3 người.!!!!

....

Cho Du xin nick facebook của mấy mem nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Là Lão Đại Sao?

- 2 người...đang làm cái gì?_ Khải lấp bắp sợ hãi nhìn 2 thân hình đang quấn quýt trên giường. Đôi mắt xanh tròn trĩnh.

Bình thường chỉ cần nhìn cảnh này đã gây ra hiểu lầm lớn. Huống chi, nửa thân trên của Kiệt không mặc gì cả. Vòm ngực rộng lớn cứ như vậy bại lộ trước mặt Khải.

- Không phải nh..._ Du định lên tiếng giải thích lại bị Kiệt tà ác đè xuống lại.

- Như anh thấy đấy_ Kiệt nhếch môi lạnh lẽo đáp. Tay còn lại không ngừng trấn áp người trong lòng.

Nắm tay Khải siết chặt, cũng không hiểu vì sao bản thân lại tức giận đến vậy. Chỉ cảm thấy nơi trái tim thật khó chịu.

- Nhưng... 2 đứa là anh em..._ Khải tuyệt vọng muốn tìm cái lí do.

- Thì sao chứ? Bọn tôi không có 1 chút quan hệ huyết thống nào cả. Anh không có quyền ngăn cản chúng tôi yêu nhau_ Kiệt hừ lạnh, đáp. Mấy cái ranh giới nhỏ nhoi này chưa từng làm ảnh hưởng đến hấn.

- Thế nào? Anh còn muốn làm phiền bọn tôi yêu đương, gần bó?_ Kiệt nhường mảy muốn đuổi người.

Du chỉ có thể ở 1 bên liên tục tròn trĩnh mắt lên nhìn Kiệt. Chết tiệt, bao nhiêu thế võ của cô dưới tay hấn đều bị vô hiệu hoá cả. Cô căn bản không thể nhích nhích.

Khải cắn răng quay người đi về phía cửa nhưng gần tới nơi lại khựng lại.

- Hừm? Chuyện gì nữa?_ Kiệt không hiểu nhìn động tác của Khải.

- Anh chỉ muốn nhắc 2 đứa nhanh xuống ăn sáng kéo trẻ học_ Khải không quay đầu, nói. Không ai đoán được cảm xúc của anh lúc này. Chỉ có giọng nói hơi run run như đang kiềm nén điều gì đó.

- Đã biết_ Kiệt cụt lùn đáp 2 tiếng.

Khải quay người liền rời khỏi. Anh sợ nếu đứng ở đó thêm chút nữa anh sẽ không kiềm lòng được mà chạy đến bên Du.

Trong phòng. Kiệt rút cuộc cũng buông cái tay đang che miệng Du ra.

Chát... Ngay lập tức, 1 cái tát vang dội đập thẳng làm má trái của Kiệt.

- Anh... Tại sao anh lại làm như vậy hả?_ Du quát lớn, trông mắt có hơi ẩm ướt.

Tại sao chứ? Tại sao hần cứ luôn trêu ghẹo cô, chọc giận cô, còn làm ra những chuyện quá đáng như vậy?

- Thế nào? Không cam lòng? Không muốn để anh ta thấy sao? Anh biết em thích Khải! Anh ta sẽ nghĩ thế nào về em sau khi thấy cảnh này nhỉ? Quên nữa! Hiện tại 2 người chẳng phải là anh em sao?_ Kiệt tà ác vuốt cằm, 1 bộ dạng trêu chọc nói. Thực chất là trong lòng lại ghen tị không thôi.

Du dường như không thể phản bác được gì! Phải. Ngay từ lâu cô đã rất thích anh Khải. Cô lại quên mất, bây giờ trên danh nghĩa thì Khải chính là anh trai của mình. Cô nên làm gì đây?

Du trầm mặc không đáp mà lặng lẽ vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi thay đổi. Sau đó cũng đi thẳng xuống lầu.

Kiệt 2 tay chống lên trán, trong đầu là 1 mảnh rối rắm. Không chỉ với Khải mà ngay cả hần cũng là anh trai của Du. Hiện tại hần ghét cái mối quan hệ này đến cực điểm.

Bạn cũng sẽ thích Không có truyện nào. Về phần Sang thì ngay từ sớm đã ra ngoài không biết làm gì. 3 người ngồi trên chiếc bàn, bầu không khí có hơi ngột ngạt.

.....

- Uầy, mày... Ôn chứ?_ Minh Anh cắn răng thắc mắc. Sáng giờ Du cứ như người mất hồn ấy. Không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa.

- Hờ? À ừ... Có chuyện gì sao?_ Nghe giọng Minh anh Du mới thoát ra từ trong suy nghĩ. Bộ dạng có bao nhiêu bơ phờ liền có bấy nhiêu.

- Mày....

- Minh Anh..._ Chưa đợi để Minh Anh nói hết câu thì bên ngoài đã có tiếng gọi vọng vào.

Nhìn kĩ liền phát hiện chính là tên con trai ra về hay sang tìm cô.

- Chuyện gì hả?_ Minh Anh không quay đầu bộ dạng chán ghét nhăn mày nói.

- Về thôi! Còn ở đây làm gì vậy hả?_ Cậu nắm tay Minh Anh giọng điệu ra lệnh.

Mà khi Du nghe tiếng của chàng trai liền hơi nhủu mày ngẩng đầu lên. Giọng nói này sao lại quen như vậy nhỉ? Cậu ta làm cô nhớ đến 1 người.

- Mồ. Phiền phức, không về!_ Minh Anh dứt khoát cắt ngang. Nhỏ bạn còn đang bị như vậy, sao cô có thể bỏ mặc chứ?

- Nè, tao muốn đi công viên giải trí_ Du bỗng nhiên thốt lên 1 câu chẳng liên quan...

- Được, chúng ta đi công viên_ Nhưng Minh Anh không nói 2 lời liền gật đầu đồng ý. Đây xem như giúp Du xả stress đi.

Thế là Minh Anh chẳng nói thêm lời nào mà kéo thẳng Du đi, cũng chẳng thèm ngó ngang đến người nào đó. Còn người con trai kia thì bất đắc dĩ phải lèo đèo theo sau. Ôi! Sự nghiệp của gái của cậu thật là dài đằng đằng a.

Người con trai này chính là Sơn. Thanh mai trúc mã của Minh Anh. Vì ở gần nhà nên 2 người thân nhau từ khi còn rất nhỏ.

Công viên giải trí

- Bên này, bên này...._ Minh Anh hí hửng kéo Du thử đủ loại trò chơi. Du chỉ cười cợt yếu ớt theo sau. Sơn cũng chỉ biết ảo não nhìn người nào đó hăng hái không thôi.

Sau 1 hồi chạy nhảy khắp nơi nào là Du quay, xe điện đụng, tàu lượn siêu tốc, nhà ma. Cuối cùng Minh Anh mới dừng lại ở 1 ghế đá có bóng râm.

- Mày ngồi đây, Để tao đi mua nước_ Minh Anh đẩy Du ngồi xuống rồi hấp tấp chạy đi mất. Mà này giờ cô quên hần luôn cái người cao lớn đi phía sau.

Lúc này Du mới có thời gian nhìn đến cậu. Lúc trước khi nhìn từ xa đã biết cậu là người đẹp trai. Đúng thật là không có chỗ nào chê được. Khuôn mặt thanh tú, mắt to dài, mũi cao, môi đỏ không mỏng cũng không quá dày.

- Chào, chúng ta làm quen 1 chút đi, mình là Du, Hoàng Thanh Du_ Du khá niềm nở chào hỏi Sơn. Cũng bởi vì ở cậu, cô cảm thấy sự quen thuộc.

- Tôi là Sơn, Đỗ hoàng Sơn, bạn trai Minh Anh_ Sơn cũng ngồi xuống ghế đá, mở miệng chào hỏi.

- Tôi chưa bao giờ nghe Minh Anh nói là cô ấy có bạn trai đấy_ Du hơi híp mắt, tuy cười nhưng không hiểu sao làm Sơn nhìn vào liền cảm thấy rùng mình.

- Khụ khụ... Không nói không có nghĩa là không phải_ Sơn ho khan 2 tiếng, như bị nói trúng tim đen. Không được tự nhiên lắm né tránh tầm mắt của Du.

- Ồ, vậy sao? Để tớ đi hỏi Minh Anh thử nhé! Nhiều khi nó ngại nên không dám nói ra đấy thôi_ Du đứng dậy làm bộ muốn đi. Hè mắt nhìn Sơn thấy cậu không nhúc nhích liền thắc mắc. Chẳng lẽ cô đoán sai sao? 2 người họ thật đang quen nhau?

Du vừa đi vừa suy nghĩ đến nhập tâm không ngờ rằng từ đằng sau Sơn tiến đến vỗ vai cô. Du vì quá bất ngờ, theo bản năng của người học võ. Cô ngay lập tức chụp lấy cánh tay kia, kéo 1 phút, vật người kia vòng qua vai làm Sơn ngã phịch xuống đất.

- Lão đại_ Sơn dường như không thể tin được bật thốt lên.

- Không... Không phải. Cậu nhận nhầm người rồi._ Du né ánh mắt của Sơn, phủ nhận.

- Không thể nào. Chính là lão đại mà. Vết sẹo này, còn có động tác lúc này nữa. Không thể nhầm lẫn vào đâu được_ Sơn thập phần khẳng định, mừng rỡ nắm lấy cánh tay Du.

Du biết bản thân đã bị phát hiện và cũng không thể chối được nữa nên đành gật đầu.

....

- Không ngờ thằng nhóc cậu còn nhớ cái sẹo này luôn đấy_ Du sờ sờ vết sẹo dài chừng 3 cm hơi nổi ở bắp tay trái.

- Nhớ lúc trước ngày nào em cũng cầm tay lão đại ra soi vết sẹo này mà. Dù sao thì cũng nhờ chị đỡ cho em 1 nhát em mới còn nguyên vẹn mà ngồi đây_ Sơn như lạc vào kí ức những ngày đầu khi 2 người mới gặp nhau.

Sơn xuất thân từ gia đình có truyền thống đều làm hắc đạo, sống trong bóng tối của xã hội.

Khi đó, cậu bị bọn giang hồ đuổi giết, rơi vào 1 con hẻm cụt. Biết mình đã hết đường trốn thoát, sơn chỉ có thể nhắm mắt chịu trời.

Bỗng nhiên, trong đám đó có 1 tên nổi điên, cầm dao muốn xông lên đâm Sơn. Biết mình không thể tránh thoát, Sơn nhắm mắt chờ đợi con dao đâm tới. Khuôn mặt dưới mặt nạ đã trắng bệch không còn chút máu.

Nhưng... Nhắm mắt hồi lâu mà chẳng có gì xảy ra cả. Mà xung quanh như rơi vào yên lặng. Sơn lúc này mới từ từ mở mắt ra, bất ngờ lại thấy trước mặt mình là 1 bóng người gầy nhỏ.

Mà trên tay cô cầm 1 con dao, đâm thật sâu vào da thịt. Máu nhỏ tong tong xuống đất từng giọt.

- Đông đúc như vậy mà lại đi ăn hiếp 1 kẻ đơn độc, thật không biết xấu hổ_ Cô gái hùng hồn nói, giọng nói trong trẻo đến không ngờ. Mái tóc dài phấp phới trong gió, lộ ra chiếc mặt nạ màu bạc..

- Nhóc con, mày là ai hả? Lại dám cản trở bọn đây làm việc_ 1 tên có vẻ là đại ca lên tiếng.

- Tại bây không có đủ tư cách biết tên tao_ cô cuồng vọng lại kiêu ngạo, khí thế lãnh liệt 10 phần làm bọn kia cảm thấy run sợ.

- Thật là kiêu ngạo, bay đâu, bắt hết 2 tên này lại cho tao_ Đây lui cảm xúc sợ hãi trong lòng, hấn ta quát lớn ra lệnh

1 hồi chém chém đánh đánh cứ diễn ra như vậy.

Sơn ôm vết thương chăm chú dõi theo từng bước đi, từng cú đánh của cô. Bàn tay tuy nhỏ bé nhưng lực lượng lại cực kì mạnh mẽ, chưa tới 3 phút đã xử xong 1 đám 8 người.

- Không sao chứ?_ cô dịu dàng vươn tay về phía cậu. Sơn cảm thấy dường như dưới tầm mắt nạ ấy cô đang nở nụ cười.

Đặt tay vào bàn tay nhỏ nhắn kia. Sơn bỗng nhiên muốn biết nhiều hơn về cô. Từ đó, cậu đã quyết tâm đi theo con người này. Tuy nhìn cô yếu ớt nhưng bất kì ai cũng không thể khinh thường.

.....

Dứt hồi tưởng, trở về hiện tại.

- Không cần gọi tờ là lão đại cũng đừng tự xưng là em nữa, dù sao thì chúng ta cũng bằng tuổi nhau mà _ Du cười gương, nói.
- thói quen rồi, rất khó thay đổi a _ Son gãi gãi đầu, đáp.
- Nhưng sao ban đầu cậu lại không nhận thân phận thật của mình vậy? _ Son cực kì tò mò, ngay từ đầu cô đã phủ nhận lời nói của cậu.
- Thật ra thì...
- Tao mua nước về rồi đây _ Đang định nói thì Minh Anh chạy từ xa tới, la lớn.
- Về thân phận của tớ... Không cần nói cho người khác biết, nhất là mình anh. Chuyện kia... Hôm khác chúng ta sẽ nói tiếp _ Du thấp giọng nói.

Tuy không hiểu lắm nhưng Son vẫn gật đầu đồng ý.

.....

Nick face của ta là Du Coin nha!

Avatar là nhỏ mặc áo đỏ.

Mọi người nhớ add ta, chứ nhiều tên giống nhau quá ta chả phân biệt được ai với ai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Con Gái Của Ba

Khi Du vừa về đến nhà thì điện thoại lại reo lên.

<- Ôi con gái yêu dấu, nhớ con quá đi mất. Con có khoẻ không? Có ăn uống đầy đủ không? 3 vòng có tăng thêm cen ti mét nào không?> _ còn chưa kịp để Du cất tiếng thì 1 giọng nói cực kì nhõa nhọt từ đầu kia vang lên.

- Nhớ á? Thế người nào chỉ để lại đúng 1 tờ giấy rồi bỏ đi biệt tích hả? _ Vừa nghe giọng ông là cô không kiềm được mà quát lớn.

Nhớ? Có người bố nào mà vô tâm như vậy không chứ? Mười Mấy ngày qua thậm chí còn không chịu gọi về hỏi thăm 1 lần. Cứ thế mà giao cô cho 3 người xa lạ.

<- Ôi con gái, con giận ba sao? Hay là cỡ áo bữa trước ba mua cho con không vừa?> _ Ông nhỏ giọng ủy khuất nói. Hoàn toàn không có đáng về của 1 ông bố.

- Ba còn nhắc tới chuyện đó trước mặt con thì con... Con không thèm nói chuyện với ba nữa luôn đây _ Du đen mặt. Cái đồng áo ngực kinh tòm kia là nỗi ô nhục của cô.

Cảm thấy quãng đi thật uổng phí cho nên Hiện tại chúng còn nằm chình ình trong tủ đồ đấy. Thế mà giờ ông ba lại còn nhắc đến nỗi đau này của cô.

<- Ấy, được rồi. Không nhắc, không nhắc nữa. Ba chỉ gọi về thông báo trước với con 1 tiếng. Tuần sau...>

- 2 người sắp về? _ Nghe đến đây Du cất lời ông, tò mò đoán.

<- Thực ra thì kế hoạch ban đầu là vậy... Nhưng mẹ con, bà ấy đã lên kế hoạch đi Mi thăm ba mình. Mong con thông cảm, mẹ con lâu lắm rồi chưa gặp lại ba mình>

Trầm mặc.... Xung quanh chỉ còn 1 mảnh cực kì yên tĩnh

- Đã biết _ Du hơi cúi mặt, trả lời. Cộc lốc đáp lại 1 câu rồi dập máy.

Phía bên kia, ông Minh thở dài. Ông biết, mỗi khi cô mà xưng hô cộc lốc không đầu không đuôi như vậy là cô đã giận thật rồi.

Còn Du, Ngay từ đầu cô đã không ủng hộ cuộc hôn nhân này rồi và cũng không thích nổi người được xưng là mẹ kia.

À mà cô còn chưa được thấy mặt mũi bà ta ra sao nữa mà. Cứ mỗi lần hẹn tới nhà là bà ta đều viện cớ, lí do này, lí do nọ. Vốn dĩ cô phải tham gia ngày cưới của 2 người nhưng lúc đó đột nhiên lại bị bệnh.

Cô không hẳn là 1 người khó tính. Nhưng người này làm cho cô có cảm giác không ưa nổi. Và cô vẫn chưa chấp nhận người mẹ kia.

Lúc này Du bỗng nhớ đến 1 việc. Bữa trước cô còn chưa có xem tấm hình. sang vẽ như thế nào nữa. Tuy nói cô chỉ là người mẫu tạm thời nhưng cũng không muốn bị vẽ ra thành xấu xí đâu.

Cốc... Cốc...

- Vào đi _ Giọng nói lạnh lạnh mà thân nhiên của Sang.

- Anh ba, em muốn xem mấy tấm hình hôm trước anh vẽ em đây _ Vừa nói vừa từ tốn đi gần lại bàn.

- Đằng kia, có vài tấm đã được đóng khung ấy _ Sang không hề ngẩng mặt lên mà vẫn nhìn chòng chọc vào màn hình máy tính, tiếng đánh máy vang lên tạch tạch.

Nhìn 1 vòng cuối cùng Du cũng thấy chỗ để mấy khung ảnh. Cô tiến lại gần để xem.

Lại phát hiện 1 góc của tấm hình khác trên bàn. Du tò mò lấy ra xem. Thì thấy người trong hình chính xác là cô. Địa điểm là trước võ đường mục nát kia. Cô hơi cúi đầu, tuy không nhìn rõ mặt nhưng lại cảm thấy được nỗi tang thương toát ra từ cô. Xung quanh vài chiếc lá vàng rơi tạo nên 1 khung cảnh xơ xác tiêu điều.

- Tấm hình này... Làm sao anh vẽ được? Anh... Theo dõi tôi? _ Du cầm tấm hình trên tay không thể tin hỏi.

- Theo dõi? Tôi là đường đường chính chính đi theo, chỉ là cô không phát hiện đấy thôi _ Sang vẫn không hề ngẩng đầu, điềm nhiên như không đáp.

- Anh... _ Du nghẹn họng trân trối không biết nói gì cho phải. Cuối cùng bĩu môi rồi quay sang xem mấy tấm hình khác. Dù sao, vẽ là quyền tự do của con người, cô đâu có quyền cấm.

.....

Mối quan hệ giữa Du và Khải không có chút tiến triển. Chính mắt anh ấy đã nhìn thấy cô và Kiệt... Cô không nghĩ rằng anh ấy sẽ nghe cô giải thích.

Tuy anh vẫn đối xử với cô vẫn như bình thường nhưng cô có cảm giác. Nụ cười trên mặt anh lúc đó thật miễn cưỡng cùng gương gao.

Còn Kiệt hả? Cô trực tiếp không nhìn đến mặt hắn luôn. Kiệt cũng không có phản ứng gì nhiều chỉ hằm hừ vào tiếng tỏ ra hơi bất mãn mà thôi.

Tối đó cũng không thấy hắn chui vào phòng ngủ của cô nữa. Cũng tốt thôi.

Nhưng điều khiến cô bức bối là đột nhiên cô lại không ngủ được. Cô từ trước đến nay đều là 1 con sâu ngủ. Cũng đã không còn bị Kiệt quấy rối, tại sao, tại sao lại không ngủ được đây?

Lại 1 hồi lẫn lộn cô mới nhận ra... Mấy hôm trước khi Kiệt ôm, cô ngủ ngon vô cùng. Dường như nó đã ngấm sâu vào da thịt, trở thành 1 thói quen không thể đổi. Hôm nay lại không có hơi thở của hắn bên cạnh lại cảm thấy thiếu.

....

Sáng hôm đó, Du mang theo đôi mắt gấu mèo lét xuống lầu.

- Tối qua em ngủ không ngon sao? _ Khải vẫn đóng vai trò của 1 người anh lớn trong nhà, cất tiếng hỏi han.

- Dạ, em không sao. Do thức khuya học bài thôi _ Du vụng về lấy 1 lí do.

Khải chỉ "À" 1 tiếng xem như đã rõ. Cũng không hỏi thêm bất kì câu nào nữa.

....

Như thường lệ, 3 người đi đến trường. Vẫn cho xe dừng ở 1 nơi gần đó rồi thả Du xuống đi bộ. Tuy lời đồn kia đã lắng xuống nhưng... Ai biết được... Lỡ có những kẻ ngu ngốc gan lớn nào đó lại thích đi gây chuyện chứ.

Du đang ngồi ngơ ngẩn mây ngấm trời ở ngoài ở cửa sổ thì bỗng nhiên Minh Anh hấp ta hấp tấp như bà điên chạy vào.

- Du ơi, mày đã nghe tin gì chưa? _ Minh Anh không bình tĩnh liên tục lắc tay của Du.

- Cái gì? Bình tĩnh đi rồi hãy nói _ Du kiềm chế Minh Anh lại 1 chút, lắc thêm chút nữa chắc tay cô gãy luôn quá.

- Sao mày có thể bình tĩnh được hả? Bên ngoài đang đồn ầm lên kìa_ Minh Anh tròn mắt, nhìn Du như người từ hành tinh khác rớt xuống.
- Mà chuyện gì mới được?_ Du hiểu kì hỏi. Cô cũng đâu phải thuộc loại nhiều chuyện đâu mà chuyện gì cũng biết chứ!
- Nghe nói tên trùm Huyết Ảnh quay đã trở lại rồi đấy_ Minh Anh hưng phấn đến nỗi giọng run run.
- Chuyện này là thật sao? Mày nghe được từ đâu hả?_ Du nhủ chặt mày, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì.

Huyết Ảnh? Đây, sao có thể? Không thể nào. Chuyện này cô khẳng định là không thể nào xảy ra. Rốt cuộc là kẻ nào to gan dám giả mạo tên tuổi Huyết Ảnh?

- Trên diễn đàn trường có hàng trăm thông tin nói về chuyện này đấy, còn có cả hình minh họa nữa mà. Khi nào rảnh rồi mày cũng nên lên đó xem thêm thông tin đi chứ.
- Mày mở ra cho tao xem với_ Mặt Du hơi trầm xuống, trong lòng đang mãnh liệt tức giận.
- Đây, đây, đợi tí_ Minh Anh tưởng Du cũng có hứng thú với vụ này nên rất nhanh nhẹn lôi điện thoại ra bấm bấm.

Nhìn tấm hình trên diễn đàn Du cũng ngạc nhiên giật mình không thôi.. Cô không thể tin được là nó lại giống đến như vậy. Cả thân hình, mái tóc hay chiếc mặt nạ này đều giống như đúc.

Nhưng... Tại sao? Rốt cuộc là kẻ nào làm ra cái việc giả mạo này. Trong đầu Du lúc này có hàng tấn thắc mắc.

Chuyện này... Có khi nào là tên nhóc kia làm lộ. Không, không thể nào.. Cô có lòng tin tuyệt đối với Sơn. Vậy mục đích của bọn chúng khi giả dạng cô là gì?

....

.

Ra về....

Sơn vẫn như thường lệ đến đón Minh Anh mặc dù cô còn chẳng thèm ngó ngang gì đến cậu cả.

- Minh Anh này, tao qua nhà mày chơi 1 chút nhé!_ Du bỗng nhiên mở miệng.
- ừm_ Minh Anh mặc dù có hơi bất ngờ nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều mà gật đầu đồng ý.

Du ở phía sau ra hiệu cho Sơn cùng đi chung. Cô có chuyện muốn nói với cậu.

Sơn gật đầu, ý đã hiểu.

.....

Ngồi trong quán 1 lát, đến khi Minh Anh vào nhà vệ sinh.

- Cậu đã nghe chuyện gần đây rồi chứ?_ Du quấy ly nước, nhường mày hỏi. Cô biết Sơn là 1 người nắm bắt thông tin rất tốt, khác hẳn với cô.
- Tổ đã cho người điều tra... Lão Đại...à không.. Cậu có nghi ngờ bất kì ai không?_ Sơn quen miệng định gọi lão đại nhưng đã kịp thời sửa lại.
- Tổ đã rời hắc đạo được 1 thời gian rồi. Trước đó cũng đã có không ít kẻ thù, làm sao phân biệt được ai với ai chứ?_ Du lắc đầu
- Vấn đề là cậu rời đi cũng lâu rồi. Tại sao bây giờ chúng mới hành động và mục đích của hành động này là gì? Có thực sự là vì trả thù như ta đã nghĩ_ Sơn nhủ mày đưa ra 1 đồng nghi vấn.
- Cho tôi mượn điện thoại của cậu..._ Du vươn tay ra.
- Đây là số điện thoại của tôi. Nếu có bất cứ thông tin gì hãy gọi cho tớ. Tớ đang rất muốn biết kẻ nào to gan như vậy. Đúng là cây muốn lặn mà gió chẳng ngừng mà_ Trả lại điện thoại cho Sơn cho khoanh tay nói...

Cô vốn dĩ đã từ bỏ cái nơi gió tanh mưa máu đó lâu rồi. Vậy mà kẻ nào lại dám làm ra việc này thách thức cô hả .

----;

Sorry mọi người nhiều.

Ta sắp thi rồi nên cần nhiều thời gian ôn bài.

Có thể sẽ ra chậm 1 tí. Nhưng mà yên tâm... Thi xong ta sẽ ra bù a.

Ôi! Mỗi ngày đi học là mỗi ngày bị khảo bài a. Đời học sinh của ta! = _ =

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hội Chợ Âm Thực

- Oáp... Có chuyện gì? _ Du ngáp dài, mắt nhắm mắt mở cầm lấy điện thoại. Giọng nói hơi khàn

khàn, rõ ràng là chưa tỉnh ngủ.

<- Hắc...lúc sáng Tao quên nói cho mày biết ngày mai trường của anh tao tổ chức hội chợ âm thực đấy. Sáng mai mày phải có mặt ở bên đó phụ tao đấy. Cầm không được ngủ quên nghe chưa?> _ Minh Anh giờ giọng rần ðe rồi cúp máy cái rụp.

Du 2 tay ôm đầu. Mẹ nó! Khó khăn lắm mới có thể ngủ được mà lại bị nhò này làm phiền. Chắc cô điên mất.

Thế là lại thêm 1 hồi lăn lộn trên chiếc giường rộng lớn.

....

Sáng ngày chủ nhật.

Reng...reng... Reng...

Biết tính mình ham ngủ nên sau khi được Minh Anh nhắc nhở cô đã cài sẵn báo thức.

Nhưng mà... Do buổi tối khó lắm cô mới chìm vào giấc ngủ được nên giờ phút này cô đang ngủ rất say a. Còn cái đồng hồ hả? Bị cô đập rớt xuống đất từ lúc nào rồi.

1 tiếng sau....

- Á... Trễ... trễ rồi _ Du trợn mắt nhìn đồng hồ, thảm mắng đồ vô dụng. Nhưng lại quên bén đi mất chính bản thân là người đã sử dụng bạo lực.

Cô vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị các thứ trong vòng có 7 phút rồi nhanh chân vọt đi. Lúc đi chỉ kịp nói 1 tiếng với Khải, còn chưa kịp ăn sáng liền không thấy bóng dáng.

Nhìn theo bóng dáng hấp ta hấp tấp của cô, Khải thở dài. Trong lòng chứa đầy phiền muộn. Anh đã cố hết sức tỏ ra bình thường nhưng không hiểu sao, hình ảnh Du và Kiệt quần quýt trên chiếc giường cứ hiện lên trong tâm trí anh.

.....

Nhưng vừa chạy ra ngoài cô lại nhớ đến 1 vấn đề. Cô không biết trường học của Thiện nằm ở đâu cả. Gọi cho Minh Anh thì cô không bắt máy. Du loay hoay mãi chẳng biết làm sao!

Lúc này, cô bỗng nhớ đến 1 người. Không phải Kiệt cũng quen biết Thiện sao? Hẳn chắc sẽ biết nơi Thiện học đi.

Nhưng là... Báo cô đi nhờ và tên biến thái đó sao, cô thực không muốn tí nào. Vừa nghĩ đến những chuyện hán đã làm là cô liền hận không thể 1 chương chụp chết hán.

Thế là sau 1 hồi đấu tranh nội tâm quyết liệt cuối cùng Du cũng phải quay ngược trở lại. Khải đang bày biện đồ ăn thấy Du quay lại liền ngạc nhiên.

- Em để quên đồ gì sao? _ Khải nhìn Du, hỏi.

- À, vâng _ Du qua loa trả lời rồi chạy tít lên lầu.

Gõ cửa phòng Kiệt, Du hồi hộp nghĩ, đây chính là lần đầu tiên cô bước sang phòng Kiệt đấy. Lát sau liền thấy Kiệt mặc quần thun áo thun đơn giản ra mở cửa.

- Có chuyện gì sao? _ Kiệt kinh ngạc hỏi, bình thường Du tránh xa hán vạn dặm sao hôm nay lại tự động tới tìm hán vậy.

- Tôi muốn nhờ anh 1 chút. Anh với Thiện rất thân sao? _ Du hơi cúi đầu, né tránh tầm mắt mãnh liệt của Kiệt.
- Cũng có thể xem là như vậy! _ Kiệt không mặn không nhạt đáp, hắn rất muốn biết lí do mà cô đến gặp hắn sau bao ngày trốn tránh a.
- À, thì tôi chỉ muốn biết trường anh ấy học nằm ở đâu mà thôi _ Du nghịch ngón tay, không dám đối mặt với Kiệt.

Nếu mà để hắn biết buổi tối không có hắn ở bên cạnh cô liền khó ngủ thì chỉ có nước nhắm mắt chết mất.

- Vì sao tôi phải chỉ cho cô biết? _ Giọng Kiệt âm trầm, ngay cả xưng hô cũng đã đổi.

Du trong lòng thâm than không ổn. Không phải mấy hôm trước còn anh em em em sao. Sao giờ lại xưng tôi rồi.

Nhưng mà... Cô nghe ra giọng điệu của hắn sao giống như là đang giận dữ vậy? Không phải chứ?

- Anh còn giận tôi việc hôm trước? Sẽ không phải nhỏ nhen đến vậy chứ? Tôi chỉ tát anh có 1 cái liền như vậy, đó là còn chưa kể những gì anh đã làm với tôi... _ Du vỡ lẽ, ngước mắt lên nhìn hắn. Cô mới là người phải giận dữ nè.
- Khụ... Được, tôi sẽ dẫn cô đến đó _ như cảm thấy chột dạ, Kiệt ho khan 1 tiếng liền đồng ý.
- Không cần phiền toái đến anh, chỉ cần chỉ đường cho tôi là được _ Du nhàn nhạt đáp, đúng thật là không muốn Kiệt cùng đi. Bởi đi đâu hắn cũng tuyên bố cô là người của hắn làm ai cũng hiểu lầm.
- Giờ cô có 2 lựa chọn, 1 là tôi cùng cô đi đến đó, 2 là cả hai cùng ở nhà, Thế nào? _ Kiệt hást cằm, bày ra bộ dạng cao cao tại thượng làm Du muốn đánh ngời.

- Được, đi thì đi, Anh còn không mau thay đồ đi _ Du hậm hực đồng ý rồi đi thẳng xuống lầu.

Kiệt cười thầm khi thực hiện được mưu kế, xoay người đi vào phòng thay đồ. +

.....

- Woa... Lớn đến vậy sao? _ Du há hốc mồm nhìn ngôi trường mang tên K.O Yorks.
- Vào thôi _ Còn chưa kịp để cô chiêm ngưỡng hết vẻ hùng vĩ của ngôi trường thì Kiệt đã nắm tay cô lôi vào.

Hôm nay là hội chợ ẩm thực được tổ chức mỗi năm 1 lần của trường nên hiện tại sân trường rất đông người, tấp nập ra ra vào vào.

2 bên sân là những quầy hàng nước uống, đồ ăn đủ loại đủ màu sắc và kiểu dáng khác nhau. Lát nữa sẽ có ban giám khảo đến mỗi quầy hàng để chấm điểm thức ăn và hình thức trưng bày. Mỗi lớp là mỗi quầy hàng khác nhau.

- nè, anh dẫn tôi đi đâu vậy? _ Cô là tới tìm người a, chứ có phải đi chơi đâu.
- Lễ hội ngày được mở ra là để giúp học sinh ăn uống và thư giãn mà, không đi tham quan thì thật là uổng phí _ Miệng thì nói, tay thì vẫn tiếp tục kéo Du đi xem mấy quầy hàng.

Du tuy ban đầu chỉ hơi miễn cưỡng đi theo nhưng sau đó, cô dần bị những món ăn ở những nơi này hấp dẫn. Hưng trí bừng bừng đi thăm thú khắp chỗ gặp nơi nào cũng thử món, món nào ngon liền mua về.

Chỉ 1 lát sau, 2 tay liền linh kinh đầy đồ ăn. Quên mất luôn là phải đi tìm Minh Anh.

2 người đi đến quầy hàng cuối cùng. Không ngờ lại đụng phải Thiện ở đây. Minh Anh đứng 1 bên phụ bán.

Bốp.... Minh Anh đập mạnh vào ót của Du. Hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

- Tao đã bảo là không được ngủ quên mà, sao giờ này mới xuất hiện hả? _ Minh Anh gào lên

Kiệt ở đằng sau nhìn thấy động tác này thì hơi nhú mày nhưng vẫn không có lên tiếng.

(Anh ấy xót đó ^_^)

- Tao... Tao có gọi cho mày rồi mà mày không bắt máy, tao đâu biết trường của anh mày nằm ở đâu đâu chứ? _ Du kiểm lí do thoái thác.

Minh Anh mãnh liệt vỗ trán. Vì sợ bị làm phiền nên từ sớm cô đã để điện thoại ở chế độ im lặng. Cũng quên mất là cô chưa đưa địa chỉ cho Du.

- Thôi được rồi, chuyện thì cũng đã qua. Du, em lại đây thử mấy món này đi _ Thiện muốn hạ hỏa cho mọi người, vung tay giới thiệu mấy món anh làm.

Du vừa thấy đồ ăn liền sáng mắt. Tay liên tục gấp lia lia, của chưa mà, không ăn thì thật lãng phí.

Thiện lúc này cũng thấy Kiệt, anh gật đầu xem như chào hỏi. Kiệt cũng gật đầu xã giao 1 cái.

Minh Anh nhìn theo động tác của anh mình liền thấy 1 hot boy soái ca đẹp trai sáng loáng. Lặng lẽ chụp lấy cánh tay Du, lôi cô sang 1 chỗ không xa hỏi chuyện.

- Đừng nói là mày được anh trai mày hộ tống tới đây đây_ Minh Anh thì thầm, cực kì hiếu kì hỏi.
- Nói Hộ tống thì hơi quá, tại tao không biết đường nên ông đã dẫn tao đến đây đó_ Du riu rít giải thích, lại sợ Minh Anh hiểu lầm cái gì.
- chỉ vậy thôi hả?_ Minh Anh bĩu môi, làm cô cứ nghĩ đến quan hệ sâu xa gì đó giống như trong tiểu thuyết ngôn tình.
- Chứ mày nghĩ sao hả? Quan hệ giữa tao và anh tao hoàn toàn trong sáng nhé! Mà nè, sao không thấy Sơn đâu vậy? Bình thường cậu ta vẫn dính lấy cậu mà. Sao nay lại không thấy bóng dáng đây cả?

Du nhìn 1 vòng xung quanh, không thấy người liên tò mò hỏi.

- Mày đừng có nhắc đến tên đó nữa, chả hiểu sao dạo gần đây hần liền lặn mất tăm. 1 chút mặt mũi cũng không thấy_ Minh Anh thờ dài, sắc mặt có hơi khác thường khi nhắc đến chuyện này.

Du lạnh lẽo Thấy được tia mắt mát trong mắt Minh Anh liền nổi hứng muốn chọc ghẹo.

- Đừng nói là mày thích tên Sơn rồi đấy nhé! Có thể lắm chứ_ Du tặc lưỡi, tỏ vẻ đã hiểu.
- Mày... Mày điên hả? Làm gì có chuyện đó chứ_ Minh Anh lấp bắp nói. Mặt bỗng dưng đỏ hồng 1 mảng.
- Ồ... Đỏ mặt rồi nhé. Rõ ràng là có ý với người ta mà bày đặt làm bộ nè nhá!_ Du cao giọng đùa giỡn.
- Tao... Mối không có..._ Minh Anh liên tục chối nhưng mặt thì vẫn cứ đỏ.

.....

Ra về. Kiệt và Du vẫn luôn giữ 1 khoảng cách nhất định.

Đột nhiên, Kiệt lên tiếng làm Du hơi giật mình.

- Xin lỗi.
- Hả? Anh vừa nói cái gì cơ?_ Du còn tưởng bản thân mình nghe nhầm nên hỏi lại.
- Anh xin lỗi, về chuyện hôm trước_ trong giọng nói đã bớt đi 1 phần hống hách, thêm vào đó là sự thành khẩn.

Cô biết, hần là đang xin lỗi cô về việc trong phòng cô, làm anh Khải thấy được. Nhưng mà... Vấn đề là... Cô không có nghe nhầm. Kiệt thực sự đang xin lỗi cô.

Tuy ở với nhau mới 2 tuần nhưng cô hiểu Kiệt chính là 1 tên kiêu ngạo không chị được...nay hần lại đi cúi đầu nhận lỗi với cô trước là sao hả. Oh My God!!!

Thế là Du ngạc nhiên tròn trĩnh mắt nhìn Kiệt. Quên luôn cả trả lời.

.....

Có những thứ sẽ thay đổi... Khi bạn đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

Nguyên 1 đêm hôm đó, Du thức trắng. Cô không thể ngừng suy nghĩ về chuyện của tối hôm đó và lời nói của Kiệt. Sáng hôm đó, Du vội vội bước xuống lầu với đôi mắt thâm quầng.

Ngó nghiêng 1 lúc chỉ thấy mỗi Sang ngồi 1 đống trên bàn.

-Oáp... Sao không thấy anh Khải đâu vậy?_ Ngáp dài 1 tiếng, Du tò mò hỏi. Bình thường thì giờ này Khải sẽ có mặt để nấu ăn mà.

- Đã ra ngoài_ Sang vẫn kiêu kì như mọi khi.

- Cả Anh Kiệt cũng vậy?_ Du khó hiểu hỏi. Không phải mọi khi vẫn là Kiệt xuống cuối cùng sao. Sao hôm nay lại đi sớm vậy nhỉ?

- Ủ_ Sang nhàn nhạt đáp. Trên tay là ly cà phê khói bốc nghi ngút.

Du lúc này mới ngồi vào bàn ăn.

Được 1 lúc Sang mới cất tiếng hỏi

- Ngủ không ngon sao?_ cậu không hề ngẩng đầu, hỏi.

- Hả... À, ừ. Có 1 chút_ không nghĩ tới là Sang sẽ hỏi thăm mình, Du hơi bất ngờ.

Không khí lần nữa rơi vào im lặng. Ăn xong, 2 người cùng ngồi xe đến trường. Nhưng hôm nay không biết cái động lực gì đã khiến cho Sang sai tài xế chở thẳng vào sân trường.

- Này, Sao lại ... Anh không sợ bị người khác thấy hay sao?_ Du lo lắng đến đứng ngồi không yên, trong khi Sang vẫn điềm nhiên như không mà ra lệnh cho bác Tài.

Đến ngay giữa sân trường chiếc xe mới dừng lại. Sang bước xuống xe rồi mở cửa bên kia cho Du.

2 người cũng không tới quá sớm. Hiện tại sân trường đã khá đông người. Nhiều học sinh cũng tò mò đứng lại nhìn. Nhiều fan nữ đã nhận ra đây là xe mà 3 hot boy thường hay dùng để đến trường.

Thấy động tác mở cửa của Sang ai cũng tò mò suy đoán xem người bước xuống sẽ là ai.

Tuy không muốn nhưng Du bắt buộc dĩ phải xuống xe. Trong đầu càng khó hiểu, không biết cậu định làm gì.

Sang nắm tay Du xuống xe. Rồi kéo cô vào trong.

- Anh... Rốt cuộc anh muốn làm gì vậy hả?_ Du không kiên nhẫn muốn rút tay ra. Nhưng Sang nắm quá chặt rút mãi cũng chẳng nói lỏng được chút nào.

- Công khai quan hệ!_ Sang rất điềm tĩnh phán 1 câu mơ mơ hồ hồ.

Du chẳng hiểu gì, chỉ có thể tròn mắt nhìn Sang. Mơ mơ hồ hồ mặc cậu kéo đi.

- Này, này nhìn kia...

- gì chứ!

- Sao lại là nhỏ đó chứ.

- Đừng nói là họ đang quen nhau đấy nhé!

- Không thể nào...

Tiếng xì xầm ngày càng nhiều. Có người hâm mộ cũng có người phẫn hận, ghen tị.

Du chỉ có thể cúi đầu,thở dài, bỏ ngoài tai những lời không hay kia.

Bỗng nhiên Sang mất lạnh nhìn xung quanh những người gần đó 1 lượt. Ánh mắt lạnh lẽo cho thấy cậu rất không hài lòng về việc này. Bọn người xung quanh thấy ánh mắt giận dữ của cậu liền im bất.

Bỗng nhiên Sang đột ngột dừng lại. Du vẫn còn theo đà mà đi nên đầu mũi hướng thẳng ngay lưng Sang mà đến. Còn chưa kịp để cho cô than vãn thì Sang đã lên tiếng.

- Đến nơi rồi.

- Gì cơ?_ Du không hiểu ngờ ngạc nhìn Sang hỏi.

- Đến lớp của em rồi_ Vẫn điềm nhiên như không phán.

Lúc này Du mới phát hiện bản thân đã đi đến lớp lúc nào không hay. Vậy tên này này giờ không nói 1 lời chi để kéo cô tới đây.

Mà khoan... Du chợt rùng mình... Da gà muốn nổi lên từng đợt. Này, hình như cậu gọi cô là em thì phải! Không phải bình thường đều xưng tôi-cô hay sao.

Sao hôm nay lại đột nhiên xưng hô thân thiết vậy chứ. Nói thật, cách xưng hô này không hợp với giọng điệu của anh ta tí nào. Nghe cứ cứng nhắc sao ấy.

- Chỉ như vậy thôi á!_ Cô không thể tin nhìn cậu. Tên này mới sáng sớm lên con động kinh hả!?

- Ủ. Anh về lớp trước đây_ Sang khoát tay chào rồi rời đi để lại 1 mình Du đứng như trời trồng. Rốt cuộc thì sáng nay anh ta ăn trứng cái gì vậy hả?

- ÁÁ....(Bóp)_ Minh Anh xuất hiện 1 cách rất là bạo lực. Miệng thì la oai oái, tay sẵn tiện quất 1 cái vào lưng Du.

- Mày lên con gì vậy hả?_ Du hơi nhủu mày nhìn Minh Anh. Sáng nay sao chẳng có ai được bình thường hết vậy.

- Lại đây lại đây nói chuyện_ Ngại xung quanh nhiều người nhìn Minh Anh kéo Du vào 1 góc khuất vắng người.

- Giờ, Khai thật đi. Nhìn 2 anh em tụi bay rõ ràng là có gian tình gì đó mà_ Minh Anh thì thầm suy đoán đủ thứ.

- Hừm? Mày cũng biết tụi tao là anh em? Vậy mày nghĩ giữa tao với anh ta sẽ có cái gì hả? Anh em thân thiết với nhau là chuyện bình thường mà_ Du không kiên nhẫn giải thích. Cô biết rất rõ, sau ngày hôm nay cả trường sẽ đem cô ra mà bàn tán.

- Ấy da, lúc đó mày làm sao mà thấy được chứ? Ánh mắt của anh Sang nhìn mày rất khác thường. Hình như anh ta kết mày rồi đấy_ Minh Anh tự cho là đúng, vô ngược phản.

- Mày dựa vào cái gì mà đưa ra cái kết luận vô lý như vậy chứ?_ Du bĩu môi, không cho là đúng đáp.

- Đây là trực giác của phụ nữ đó_ Minh Anh vuốt cằm suy đoán.

- Mày mới là nhầm đấy! Thôi, vô học đi._ Du muốn chặn lại cái miệng nói không ngừng của cô. Xua xua tay đi vào lớp.

Minh Anh bắt mắt bĩu môi nhưng rồi cũng lờ mờ theo sau.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kẻ Giả Mạo

Hiện tại, Kiệt đang mặc bộ đồ thun quần thể thao đơn giản. Tuy vậy nhưng không hề làm giảm đi sức hút của hắn tí nào. Thân hình cân đối thon dài, cơ bắp cũng nổi lên rõ ràng.

Đôi mắt hổ phách là điểm nhấn khiến người ta không thể nào quên được. Và lúc này hắn không có đeo kính.

Cốc... Cốc... Cốc ... Hắn gõ cửa 1 căn phòng.

- Vào đi_ Giọng nói đậm bạc nghe không ra cảm xúc cất lên.

Bước vào, nhìn đứa em trai song sinh giống mình đến chín phần này, hắn bỗng nhiên cảm thấy chán ghét.

Chán ghét vì Sang dành mất "thú cưng" của hắn. Chán ghét vì Sang đã nhận được hết tình yêu thương của mẹ. Chán ghét vì... Từ trước đến giờ Sang chưa bao giờ gọi hắn bằng 1 tiếng "Anh".

(Hình như có gì đó sai sai... Anh ấy vẫn xem Du như con thú cưng của mình. Cả cái khái niệm về "thích" của hắn cũng thật lạ =_=)

- Có chuyện gì sao?_ Sang không hề ngắt đầu mà vẫn chăm chú nhìn màn hình máy tính.

- Chuyện sáng nay là như thế nào vậy hả? Cậu làm vậy là có ý gì?_ Kiệt vào thẳng vấn đề chính. Vốn, hắn cũng không thích dài dòng.

- Ý như trên lời nói. Không phải đã quá rõ ràng rồi sao?_ Sang không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại hẳn.

- Cậu... Thích em ấy_ Kiệt cắn răng nói ra 1 câu này. Không phải là câu hỏi mà chính là khẳng định.

Sang hơi nhàu mày, ngón tay đang lướt trên bàn phím cũng dừng lại. Thích sao? Cậu chỉ cảm thấy ghen tị khi cô thân mật với người con trai khác. Cậu cảm thấy khó chịu thậm chí là giận dữ khi thấy trên người cô đầy vết thương.

Đó được gọi là thích sao? Ngay cả Cậu cũng không rõ ràng lắm..

(Thông cảm a~ cả 2 ông này chỉ số EQ cực thấp) 1

Thấy biểu cảm đầy rẫy rầm mầu thuẫn của Sang, Kiệt thở dài 1 cái rồi đứng dậy.

- Hãy cho tôi biết lí do cậu làm vậy là gì?_ giọng nói ngập tràn sự nghiêm túc.

- Tôi... Không biết_ Sang rất hồn nhiên trả lời sự thật.

Kiệt bắt đầu chăm chú nhìn Sang, 2 người con trai đối diện nhau được 1 lúc rồi Kiệt lại im lặng rồi khỏi.

Sang vẫn đang cúi mặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

....

Còn Du, sau khi đánh 1 giấc ngon mới từ tốn xuống lầu ăn bữa tối. Gì chứ nói đến ăn uống là cô đứng giờ lắm.

- Hôm nay có món gì thế?_ Du tò mò thò đầu vào phòng bếp.

- Ha ha... Đã đói bụng rồi sao? Đợi lát nữa sẽ biết_ Khải đứng chắt 1 bà nội trợ. Người đeo tạp dề, tay ném thức ăn. 2

Du đứng phía sau mê mẩn nhìn bóng dáng bận rộn của anh. Cái tính mê trai bỗng dưng trở dậy. Ai nha, nhìn anh ấy từ góc độ này thật là đẹp mắt a~ Du lén lút tiến lại gần tìm 1 góc đẹp lấy điện thoại ra chụp vài tấm.

- Nè, em đang làm gì vậy?_ Khải hơi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn động tác của cô.

- À, không.. Không có gì đâu. Món ăn đã xong chưa?_ Du đảo mắt, chối đây đây nhanh chóng đổi chủ đề.

- ừm. Rất nhanh sẽ xong thôi_ Khải đáp rồi lại tiếp tục bận rộn xào nấu nẫu nẫu. Nấu ăn chính là sở thích của anh nên lúc làm anh đều rất nhập tâm.

Du ở phía sau thở phào nhẹ nhõm. May là ngay khi anh vừa quay lưng lại cô liền rút điện thoại vào túi.

Trên bàn ăn...

- Nhân tiện có đủ 3 người ở đây, em có chuyện này muốn hỏi?_ đặt đôi đũa xuống bàn. Du nghiêm túc nhìn 3 người, hỏi.

Ba người đều đồng loạt dừng lại động tác, nhìn cô ý muốn bảo cô nói tiếp.

- Chuyện sáng nay là ý của ba anh?_ Du hơi nhường mày, hỏi. Thực sự cô không đoán được tại sao Sang lại hành động kì lạ như vậy.

Kiệt không trả lời, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có, lại chăm chú ăn tiếp.

- Chuyện này... Anh nghĩ em nên hỏi Sang đi ấy nhỉ?_ Khải hơi mím môi quay qua Sang, nói.

Tuy trong lòng thực khó chịu nhưng anh sẽ không hỏi Sang bất kì điều gì cả. Ngay từ nhỏ, cả Sang và Kiệt đều là những đứa nhỏ khó hiểu.

Anh có cảm giác, họ chưa bao giờ thật sự xem nhau là anh em. Bởi vì Sang chưa bao giờ gọi Kiệt bằng "Anh". Và Kiệt cũng chưa bao giờ nhắc nhở Sang về cách xưng hô. Giữa 2 người lúc nào cũng có 1 khoảng cách.

- Nói vậy là 1 mình anh tự tiện quyết định đi rêu rao khắp nơi em là bạn gái của anh sao? Ít nhất anh cũng phải cho em biết lí do vì sao anh lại làm vậy đi chứ?_ Du quay sang nhìn Sang, lộ ra vẻ mặt không vui.

Có trời mới biết, trên đời này, cô ghét nhất là những kẻ đi sắp đặt cuộc đời của người khác.

- Không có lí do_ Sang vẫn trung ra bộ mặt lạnh, hờ hững nói...

- Anh..._ Du tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé đi cái bộ mặt lạnh lùng của Sang.

- Hai đứa, thôi nào. Thôi nào_ Khải đứng ra muốn khuyên giải.

- Trước khi làm việc gì anh nên nghĩ đến hậu quả của nó trước đi, đem công bố chuyện này toàn trường anh nghĩ... Bọn fan club kia sẽ ngồi yên sao?_ Du lớn tiếng thuyết giáo cậu.

Không phải cô sợ bị đánh mà cô rất ghét dính phải phiền phức. Huống chi... Lại 1 cục nợ lớn như thế này nữa. Chỉ sợ... Có thể Minh Anh cũng sẽ bị liên lụy.

- Anh đã cảnh cáo họ_ Sang không cho là đúng, ngay lập tức đáp lời.

- Hừ, Anh nghĩ chỉ có như vậy đủ để khiến họ ngoan ngoãn sao? Ồ. Hay là anh không nghĩ đến việc bọn họ lén lút ra tay hả? Tới lúc đó anh sẽ biết người nào hăm hại tôi hay sao?_ Du dường như muốn đồ hết con tức giận lên đầu Sang.

Khái chỉ biết trừng mắt ếch nhìn 2 người. Những lời vừa muốn bật ra khỏi miệng lại nuốt ngược trở lại.

Còn Kiệt thì vẫn 1 bộ dạng điềm tĩnh ăn món tráng miệng. Nhưng thật ra thì cả 2 lỗ tai đều vểnh lên nghe ngóng tình hình.

- Bọn họ... Sẽ không có cơ hội đó_ Sang khẳng định.

- Dựa vào cái gì mà anh dám chắc chắn như vậy? Đừng cho rằng tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình... Em lên phòng trước đây_ Vừa nói xong Du dứt khoát xoay người đi lên lầu.

Cô... Ghét sự sắp đặt sẵn!

.....

- Alô_ Du nghe máy. Trong lòng thầm thắc mắc, không biết đã trễ thế này còn ai gọi.

<- Lão đại... Là Sơn đây!>...

- Ồ. Tôi đã bảo là cậu đừng gọi tôi như thế nữa rồi mà_ Du nằm úp sấp trên giường, chán nản nói.

<- Nếu tâm trạng cậu không tốt thì để bữa khác nghe cũng được>_ Sơn có hơi lo lắng, quen biết với nhau bao nhiêu lâu. Vừa nghe cách nói chuyện là cậu biết Du đang không được vui.

- Không sao. Cậu đã tìm ra được manh mối rồi sao?_ Du lắc đầu từ chối, ý bảo cậu cứ nói.

<- Phải. Theo thông tin tìm được thì người đó có thể là... Snow>_ Sơn hơi ngập ngừng khi nói ra cái tên đó.

- Không thể nào. Nếu là hắn ta thì chắc chắn sẽ không để lại chút dấu vết nào_ Du kinh ngạc, không thể tin được.

<- Không. Khả năng hắn ta làm việc này rất cao. Thứ nhất, hắn là 1 kẻ thù dai nên chắc chắn sẽ không quên mối thù giữa 2 người. Thứ 2, hắn cố tình để cho tổ điều tra được có thể là muốn dụ cậu ra.>_ Sơn bình tĩnh phân tích từng chỗ.

-.....

- Lão đại_ Thấy Du không lên tiếng Sơn kêu cô 1 tiếng.

- Tôi đã biết, chuyện này cứ để đó tôi tính toán sau. Nhớ, đừng làm gì ngu ngốc đấy_ Du dặn dò kĩ càng rồi cúp máy.

- Vâng. Lão đại..

Du thờ dài... Cái thằng nhóc này, có 1 cái xung hô mà mãi vẫn không đổi được.

Cô nằm bẹp xuống giường. Trong đầu suy nghĩ về nhiều thứ. Nhớ lại những tháng ngày cũ.

Snow... Chính là cái tên mà cô hận nhất. Là kẻ tàn phá hết những thứ mà cô yêu quý.

Hiện tại.. Hắn ta đang muốn cái gì nữa đây???

..

.

_____

Chương hồi ngắn 1 tí. Mong mọi người thông cảm.

Ta có hơi nhức đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thân Cận Mỹ Nam

Mỗi ngày đến trường cô đều phải chịu đựng đủ loại ánh mắt và hầu hết đều là ghen tị. Nhưng vẫn chưa có kẻ nào dám hành động cả.

Cuộc sống học đường của cô vẫn khá an nhàn trước khi nghe tin là mình sắp phải thi học kì.

Mọi người đã biết cô là chúa lười chưa nhỉ! Siêng năng chỉ là nhất thời mà thôi còn lười biếng mới là trường tồn mãi theo thời gian a. Lúc thi vào trường này cô chỉ vừa đủ điểm trung bình tất cả các môn mà thôi. Và 1 phần khác là do may mắn.

Và vấn đề là từ đầu năm đến giờ cô chưa học gì cả. Về nhà chỉ có ăn với ngủ, tập võ thì chất thành đống mà có bao giờ đụng vô đâu.

Du dựng người dậy, đến ngồi vào bàn. Bắt đầu lấy tập sách ra...

5 phút sau...

- Con mẹ nó, trong này ghi cái gì vậy nè!_ Du ôm đầu, nhìn không được mà chửi thề. Thực sự thì cô hiểu gì cô chết liền.

Du nhớ lại những lúc thầy cô giảng bài nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Hình như... 2 phần 3 số tiết trong ngày cô toàn nằm ngủ. Còn 1 phần 3 còn lại thì lại ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa sổ ngắm chim (= _ =". Bỏ tay)

Đặt cuốn tập xuống bàn, Du bỗng nhiên nghĩ ra 1 cách. Sao cô không nhờ mấy ông anh mình kèm cho nhỉ?

Nhưng vấn đề là nên chọn ai bây giờ. Kiệt hả? Trực tiếp bỏ qua. Hay là Sang? Cũng không được, cô không nghĩ là 1 người kiêu lời như cậu có thể giảng bài, và lại cô còn đang tức giận cậu chuyện kia. Còn người cuối cùng chính là Khải.

Cô nghĩ Khải là người thích hợp nhất. Ngay từ hồi cấp 2 anh đã nổi tiếng không chỉ về khuôn mặt mà còn về sự thông minh của mình. Đó cũng là 1 trong 1 đồng lí do khiến cô hâm mộ anh đến vậy.

Hít sâu 1 cái, Du chuẩn bị tinh thần rồi gõ cửa.

- Vào đi, cửa không khoá_ giọng nói trầm ấm của Khải từ trong truyền ra.

Du đẩy cửa vào thì thấy Khải đang ngồi trên bàn học ghi ghi chép chép gì đó. Có vẻ như là đang học bài. Nhưng hình như do quá tập trung nên không để ý thấy Du đã đi đến bên cạnh.

- Anh Khải_ Du ngập ngừng 1 lúc rồi mới dám lên tiếng.

- Ách, Du. Em làm gì ở đây vậy?_ Khải hơi ngạc nhiên nhìn cô.

- À thì... Em có việc muốn nhờ anh giúp_ Du cúi đầu, nghẹn nghẹn móng tay, nhỏ giọng nhờ vả. Sợ rằng anh sẽ từ chối.

- không cần ngại, Chúng ta là anh em với nhau cả mà, có gì cứ nói. Nếu làm được thì anh sẽ tận lực giúp đỡ_ Khải nở 1 nụ cười ấm áp, sáng khoái đáp.

- Chỉ là... Sức học của em không được tốt cho lắm nên em muốn nhờ anh giảng vài môn_ Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lí nhưng khi đứng trước anh ấy cô vẫn cảm thấy hồi hộp.

- Anh cũng đang ôn tập đây, sẵn tiện giảng cho em vài bài cũng không sao_ Khải vẫn lưu loát nói 1 cách tự nhiên. Không nói 2 lời liền đồng ý.

- Ờ, Ngay bây giờ sao?_ Du hơi ngạc nhiên, còn tưởng anh phải sắp xếp tính toán thời gian nữa chứ. Không ngờ lại đồng ý nhanh vậy

Lát sau, Du ôm theo 1 đồng tập sách sang phòng Khải.

- Ừm, bắt đầu từ đây đi nhé!

....

....

Ở 1 nơi khác, trời cũng đã nhá nhem tối, các quán bar cũng bắt đầu đông khách.

Trong quán bar, ở 1 góc vắng người. Có 3 chàng trai đang ngồi đó. Tuổi cũng chỉ trong khoảng trên dưới 20 mà thôi. Chàng trai ngồi ở vị trí trung tâm còn đang hút thuốc lá.

- Những chuyện đại ca dặn em đều đã hoàn thành hết rồi, tiếp theo em nên làm gì ạ_ Chàng trai phía bên trái cẩn thận, hơi dè dặt nói.

- Không cần làm gì hết, cứ việc đợi là được. Bên đó... Vẫn chưa có động tĩnh gì sao?_ người ngồi ở giữa bình thản đáp, tay cầm điếu thuốc đưa lên rút 1 hơi dài. Khói thuốc bay khắp nơi.

- Hình như có 1 nhóm người đang đi điều tra chúng ta nhưng hành tung của bọn họ rất bất thường. Có vẻ như hậu thuẫn ở phía sau khá lớn nên mỗi lần điều tra đều bị họ cắt đuôi_ tên ngồi bên phải báo cáo.

- Ồ. Vậy sao?_ Tên đại ca gác 2 chân lên bàn. 2 tay gác sau đầu tạo thành 1 tư thế rất thoải mái.

Môi bạc khẽ nhếch, tạo thành 1 độ cong tuyệt đẹp. Tuy bị bóng tối làm mờ đi nên không thấy rõ khuôn mặt của hắn nhưng có thể khẳng định khuôn mặt này tuyệt đối mê người.

"Huyết Ảnh. Sao nào? Người sẽ làm gì khi bỗng nhiên xuất hiện 1 kẻ thế chỗ người. Ta đang rất chờ mong để gặp lại người đấy"

....

....

Sáng hôm sau là Chủ Nhật. Khải dẫn Du ra ngoài với lý do là hóng mát, thư giãn. Còn Du hả? Thấy đồ ăn ngon là 2 mắt loé sáng quên đi mệt mỏi.

2 người đang vừa dạo mát trong công viên vừa trò chuyện. Bỗng nhiên 1 người nước ngoài tóc vàng mắt xanh dương tiến lại gần.

- Excuse me, Do you know where's the closest cinema?(bạn có biết rạp chiếu phim gần nhất nằm ở đâu không)_ chị ta bắt chuyện với 2 người.

Khải vừa định trả lời thì lại bị người đứng kế bên cướp lời mất.

- Er... I Know where it is. Not too far from here. You go straight ahead then turn right at the corner (Tôi biết nó ở đâu, không có xa lắm đâu. Đi thẳng đến hết đường rồi quẹo phải) 1

Du giống như chỉ theo phản xạ mà trả lời. Còn Khải thì kinh ngạc không ngớt nhìn cô. Rõ ràng là anh phải mất cả tối giảng cho cô 1 đồng ngữ pháp mà mỗi lần cô làm không sai cái này thì cũng sai cái nọ.

Thử hỏi 1 người như vậy sao có thể phản ứng nhanh đến vậy khi bị 1 người ngoại quốc hỏi chứ.?

- oh. Thank you. Er... There one more thing i would like to ask(ồ, cảm ơn. Còn 1 điều nữa tôi muốn hỏi)_ Thấy mình gặp được người nói tiếng anh khá tốt nên sẵn tiện cô gái đó cũng hỏi luôn.

- I'll go to see the film with my boy friend but I still not choose one. You can introduce to me some (Tôi sắp đi xem phim với bạn trai nhưng tôi vẫn chưa chọn được bộ nào. Bạn có thể giới thiệu vài cái cho tôi không)

- So... What kind of film do you want to see?(bạn muốn xem thể loại phim nào)_ Du vuốt cằm thân thiện hỏi.

- it should be romance(nó nên là phim lãng mạn)

- Er... Me before you is a great one you should watch(Bộ phim "Me before you" là 1 bộ phim hay bạn nên xem)_ Cô suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời.

- Thank you very much. I should go by the way(Cảm ơn rất nhiều. Tôi nên đi ngay)_ Cô gái cười chào tạm biệt với Du.

- Bye Bye_ Du cũng cười vẫy tay. Người nước ngoài cũng thân thiện quá nhỉ!

Khải từ nãy đến giờ vẫn đứng như trời trồng. Anh còn chưa tiếp thu nổi chuyện vừa xảy ra. Vừa nãy Du... Nói tiếng anh như gió... Sao?

- Em. Em có thật là không biết chút kiến thức gì về anh văn không vậy?_ Anh quả thật rất nghi ngờ, chẳng lẽ cô giả vờ học dở để được sự giúp đỡ của anh sao?

- Thật mà. Cứ nhìn 1 đồng ngữ pháp là em muốn quăng cuốn sách rồi_ Du đây là thật lòng trả lời.

- Nhưng mà... Nãy giờ em đối đáp với cô gái kia rất tự nhiên. 1 chữ cũng không thấy vấp_ Khải đưa ra thắc mắc nãy giờ của mình.

- Đó là nhờ bao ngày luyện phim hành động của Mi đấy._ Du cười cười, giải đầu đáp.

Tuy cô dở môn anh thật nhưng cô lại rất thích xem phim của Mi. Kiểu như là mưa dầm thấm lâu ấy..nghe lâu thì ghi nhớ ở trong đầu thôi.

- Vậy lý do em học dở anh vẫn là gì? Nếu đam mê thì những thứ đó em phải giỏi chứ? Sao phần ngữ pháp em lại tệ vậy? _ Khái hỏi Du, cũng là tự hỏi bản thân mình.

Du nhún vai, lắc đầu. Cô cũng không rõ nữa.

...

.

Về đến nhà chỉ thấy Kiệt ngồi 1 đồng trên sofa xem tivi.

- Đi chơi có vui không? _ Kiệt lên tiếng hỏi. Không hiểu sao giọng điệu tràn đầy khinh bỉ.

(Ghen tị thì nói đại đi =_=)

- ừ, Vui lắm _ Du cộc lốc trả lời rồi đi thẳng lên lầu.

Trong lòng càng ngày càng cảm thấy bất mãn với mấy ông anh này.

Bỗng nhiên điện thoại cô reo lên bài nhạc quen thuộc. Là số lạ...

- Alo. Ai vậy ạ? _ Cô bắt máy, hỏi.

<- Xin chào, con gái của mẹ>

- Bà là....

....

Xin đừng hỏi tôi ra chụp mới.

Viết cái này còn phải phụ thuộc vào tâm trạng.

Không suy nghĩ được gì thì sao mà viết.

= _ =

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Xin Chào, Mẹ Kế

<- à, ta là mẹ của con đây.> _ giọng nữ dịu dàng từ đầu bên kia truyền đến.

- Mẹ... Không phải là đang đi du lịch với ba con sao? _ Bàn tay cầm điện thoại của Du siết chặt. Trong lời nói tràn đầy trách móc.

<- Có vẻ như con đang hiểu lầm mẹ nhỉ? Mẹ sợ dĩ không về sớm được là vì ông ngoại con bị bệnh, mẹ không thể cứ nhắm mắt làm ngơ được> _ Bà lên tiếng giải thích, giọng điệu lại rất thành khẩn.

- Con đâu trách móc gì mẹ đâu chứ? Cũng chẳng có hiểu lầm gì cả. Chỉ là hơi nhớ ba con thôi _ Mặt Du tối sầm lại. Bà ta xưng hô thật tự nhiên. Ông ngoại? Cô có ông ngoại từ lúc nào vậy hả? Ngay cả mặt bà ta cô còn chưa kịp thấy nữa.

<-vậy thì MAY quá, ba con cứ sợ con sẽ giận ông ấy nên khẳng khái bảo mẹ gọi con cho bằng được> _ Người phụ nữ mỉm cười.

- Bà... Mẹ gọi chỉ để nói chuyện này thôi sao? Nếu vậy thì con cúp máy đây _ Định xưng hô là bà nhưng cảm thấy không ổn nên cô buộc miệng sửa lại thành mẹ. 1

<- À, các anh con không có ăn hiếp con đấy chứ?> _ người phụ nữ nhẹ giọng hỏi thăm.

- Không. Mọi thứ đều ổn cả _ Du mỉm môi, trả lời qua loa.

<- Ừm. Con yên tâm, theo dự tính thì tuần sau ba mẹ sẽ về. Sống hoà thuận với các anh đấy nhé!>_ Vừa nói xong câu này bà liền cúp máy.

Du buông thõng tay, ngồi bệt xuống, dựa lưng vào tường. Khuôn mặt đắm chìm nhiều suy nghĩ.

"Giả tạo, giọng nói đó thật giả tạo làm sao! Không giống mẹ cô 1 chút nào" Cô là 1 người rất nhạy cảm, vừa nghe giọng nói đó cô đã cảm nhận được chủ nhân của nó là người như thế nào. Bề ngoài hoàn hảo nhưng nội tâm thối nát.

Lần này, chỉ hy vọng là khả năng đánh giá người khác của cô đã sai. Nếu không.. Chỉ sợ ba cô... Ông ấy sẽ không chịu được nữa mất.

...

Tối đó khi Du đang mơ màng muốn ngủ thì lại tiếng động khác thường. Cứ tưởng là tên Kiệt lại đến quấy rối nhưng cửa phòng lại chẳng chút động tĩnh. Mà tiếng động lại phát ra từ cửa sổ.

Lúc này cô nhớ rằng mình đã đóng cửa sổ rồi mà. Hay là do gió làm nó mở ra nhỉ?

Du bật dậy khỏi giường, tiến đến bên cửa sổ. Nhưng... Chân bỗng nhiên đập trúng vật gì đó mềm mềm. Cô hoảng hồn thu chân lại, nhanh chân chạy đi bật đèn.

1 chàng trai, do hấn ta nằm úp sấp nên cô không thấy rõ mặt hấn. Nhưng sao...cô lại cảm thấy quen quen vậy nè.

Nếu như là đứa con gái khác chắc sẽ hốt hoảng la toáng lên hay chạy ngay đi tìm người giúp nhưng cô thì khác. Thử hỏi 1 người học võ từ nhỏ, làm lão đạo trong giới hắc đạo hơn 2 năm như cô sẽ sợ sao?.

Du mạnh dạn bước đến gần, ngồi xổm xuống cạnh hấn. Trong lòng lại cảm thấy tò mò không thôi. Thế là cô dùng sức lật người hấn lại muốn xem mặt hấn ta.

Đập vào mắt cô chính là 1 khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Mái tóc màu nâu hạt dẻ, hàng lông mi cong dài như con gái. Dưới khoé mắt trái có 1 nốt ruồi nhỏ phải nhìn kĩ mới thấy.

Nhưng mà... Kiệt, hấn ta làm gì ở đây vậy? Du nhìn hấn rồi lại nhìn lên cửa sổ đang mở. Đừng nói là hấn leo vào đấy nhé! Đây là lầu 2 mà.

Du vươn tay khều khều hấn nhưng 1 chút động tĩnh cũng không có. Lực đạo trên tay ngày càng mạnh hơn. Thực ra thì 1 phần là cô muốn trả thù hấn vì đã ức hiếp cô bữa giờ.

Trên mặt hấn ngày càng hiện lên nhiều vết đỏ nhưng 1 chút phản ứng cũng không có. Lúc này Du mới phát hiện ra 1 mùi lạ phát ra từ người hấn, Du nhích lại gần hơn mới ngửi ra là mùi rượu.

Ngay lúc đó cô lại nghe từ miệng hấn đang lẩm bầm gì đó, vẻ mặt có vẻ như rất đau khổ. Du nhích tai lại gần sát miệng hấn.

- Mẹ... Đừng... Mẹ..._ Giọng nói tuy hơi nhỏ và ngắt quãng nhưng lại nghe được rất rõ ràng.

- Mẹ?_ Du hồ nghi Lặp lại. Không lẽ hấn ta nhớ mẹ hả.

Bỗng nhiên 1 giọt nước mắt rơi xuống từ khoé mắt hấn.

Du ngạc nhiên tròn mắt, sợ rằng mình nhìn nhầm. Mẹ hấn còn sống sờ sờ đây mà, sao hấn lại khóc chứ.

Không biết mà xui quỷ khiến thế nào mà cô vươn tay, lau đi giọt lệ ở khoé mắt hấn. Đến lúc nhận ra có gì không đúng thì Kiệt đã lờ mờ mở mắt ra.

Hấn đột nhiên nắm lấy tay cô, siết chặt, miệng lại lẩm nhẩm rên rĩ cái gì đó.

- Đừng... Đừng đi... Đừng bỏ con... Hức hức..._ lúc này hấn còn khóc dữ dội hơn nữa, nước mắt cứ liên tục chảy. Rồi hấn ôm chặt lấy cô, vòng tay siết chặt.

Du chỉ biết ngơ ngác chẳng biết làm gì khác. Bởi vì nhìn Kiệt khóc cứ y hệt như 1 đứa trẻ. Hình như hấn khóc trong vô thức, không hề nhận thức được hành động của mình.

Du chỉ có thể vỗ vỗ vài cái trên lưng hấn xem như là an ủi.

1 lát sau khi hấn khóc chán chê hấn gục mặt lên vai Du ngủ thiếp đi. Vòng tay vẫn cứ siết chặt như vậy. Cô tìm mọi cách tách hấn ra nhưng 1 chút nhích cũng không có.

Bây giờ, cô phải tính sao với cái cục nợ này đây.

....

Sáng... Du mơ màng tỉnh dậy. Thấy Kiệt nằm cạnh liền giật mình. Theo bản năng liền muốn đưa chân đá hấn xuống giường. Nhưng được nửa đường lại bỗng dừng nhớ đến chuyện gì.

Tối qua sao 2 người lết lên giường được nhỉ? À, phải rồi... Là cô "khiêng" hấn lên. Cũng may là trước kia cô có học võ và thường xuyên đánh lộn nên thể lực khá là tốt. Vừa xách hấn lên giường xong cô mệt quá nên ngủ quên mất tiu.

Nhưng mà... Hình như cô đã biết lí do vì sao trước đó cô cứ mất ngủ hoài rồi. Đó là do cái tên đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh nè. Vì hấn cứ ôm cô hoài nên đã hình thành 1 thói quen khi ngủ không có hấn liền bứt rứt khó chịu. Bằng chứng là tối hôm qua cô đã ngủ rất ngon đấy thôi.

Aizz... Du rồi rầm bước thẳng vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Ngay sau đó, Kiệt cũng ôm đầu tỉnh dậy. Ủa? Hấn đang ở đâu vậy nè! Đây đâu phải phòng của hấn! Cách bài trí này... Là phòng của con gái.

Lúc này do đầu óc còn mơ mơ hồ hồ nên Kiệt còn chưa nhận ra đây là phòng Du.

Hấn chỉ nhớ là hôm qua uống rất nhiều rượu. Còn phần sau đó 1 chút cũng không nhớ. Đây, chẳng lẽ là hấn nửa tỉnh nửa mê "phang" em nào đó rồi, không phải chứ?

Nhìn vậy thôi chứ hấn vẫn là trai tân đấy! Cái gì cũng làm rồi, sờ cũng đã sờ, hôn cũng đã hôn, duy chỉ có bước cuối là chưa làm. Chỉ là hấn cảm thấy bọn con gái ghê tởm đó không ai xứng cả.

Tất cả bọn họ chỉ nghĩ cách leo lên giường hấn mà thôi. Thử hỏi? Bọn họ thật sự có 1 chút tình cảm nào với hấn sao? Không phải chỉ là nghĩ đến đồng tiền kếch xù của bà mẹ hấn thôi sao! Hấn khinh thường.

Kiệt để lại 1 miếng giấy rồi 1 sấp tiền rồi ôm đầu vẫn còn đang nhức nhối bước ra ngoài. Tuy còn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng trong lúc nhất thời hấn không nghĩ ra được gì.

Đến khi bước xuống cầu thang, hấn nhìn quanh, lại nhìn quanh 1 lượt. Khoan đã, đây không phải là nhà của hấn sao? Vậy, căn phòng lúc này là... Thôi chết! Sao hấn có thể hồ đồ như vậy chứ!

Kiệt nhanh chân quay ngược lại lên lầu...

Du lúc này mới từ nhà tắm bước ra, lúc đến bên giường lại không thấy Kiệt đâu mà lại thấy 1 miếng giấy trên đầu giường.

Rầm...

Kiệt xô mạnh cửa ra, thờ hồn hén. Nhưng.. Trễ rồi. Trên tay Du chính là tờ giấy đó.

Trên giấy có ghi là "Dọn dẹp sạch sẽ đi. Tôi không muốn sau này cô vác cái bụng bầu tới rồi bảo tôi chịu trách nhiệm đâu!"

- Anh... Anh dám..._ Du tức giận đến mức đen xì mặt, nói cũng lắp bắp.

- Anh, xin lỗi. Cái này chỉ là hiểu lầm mà thôi... Đúng vậy, là hiểu lầm_ Kiệt liên tục lắc đầu giải thích.

- Anh nghĩ tôi sẽ tin những lời anh nói sao?_ Du mím môi, tức giận quát.

- Nhưng mà...._ Hấn còn đang muốn giải thích thì cô lại chen ngang lời hấn nói.

- Số tiền này xem như đền bù tổn thất cho tâm hồn bị tổn thương của tôi_ Du dứt khoát, mặt dày nói. Làm ra 1 hành động khiến Kiệt phải trợn mắt nhìn.

- Tất cả xem như xử lí xong xuôi. Từ nay về sau cũng không cần nhắc đến việc này nữa_ đếm tiền xong, Du phồng má, khoanh tay đứng đó làm bộ dạng đuổi khách..

Sau 1 hồi im lặng là tiếng cười không ngớt của Kiệt.

- Ha ha ha...._ Hấn ôm bụng cười đến chảy đến mắt..

- Còn không mau đi ra đi. Cười cái gì hả?_ Du mạnh tay đẩy hấn ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

Kiệt đã ngừng cười từ lúc nào, 2 tay đút túi, lưng dựa vào tường. Thú vị! Thú vị thật. Trên đời này tìm đâu ra 1 cô gái như em chứ! Tham tiền nhưng chính trực, không hề cho người ta cảm giác thô tục. Còn cả cái biểu hiện đó nữa! Dễ thương quá đi mất.

Không được rồi! Tôi càng ngày càng thích em nhiều hơn rồi đấy. "Mèo con của tôi!"

....

Vì là viết trên điện thoại nên không thể nào viết nhanh được.!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ăn Chung

- Lớp chúng ta hôm nay sẽ có học sinh mới. Em hãy vào đi _ Giọng của thầy chủ nhiệm oang oang khắp lớp.

Từ ngoài cửa, 1 cô gái từ tốn bước vào lớp. Mỗi bước chân đều mang theo nét mỉa mai hoặc chết người. Thân hình lồi lõm rõ ràng, eo thon gọn. Gương mặt trang điểm nhẹ không hề thô tục. Làn da trắng nõn, mắt xéch, môi đỏ hồng.

- xin chào, mình tên là Võ Hạ Trâm vừa du học ở Úc về, mong mọi người giúp đỡ _ Cô cười thân thiện, nụ cười tuyệt đẹp có sức công phá rất lớn.

- Oa, xinh thế!

- Mĩ nữ, mĩ nữ

- Hey, ngồi đây với anh nè!

Bọn con gái được 1 phen ghen tị không thôi

- Cả lớp trật tự, nào, em tự chọn chỗ ngồi cho mình đi _ Ông thầy đập bàn quát tháo.

- Vâng _ Trâm ngoan ngoãn đáp 1 tiếng rồi hướng về phía dưới.

Không biết là vô tình hay cố ý mà cô ngồi ở ghế trống nằm sát chỗ của Du.

- Chào bạn, mình ngồi ở đây được chứ! _ Trâm thân thiện cười cười

- À, Ừ _ Du cảm thấy không được tự nhiên lắm trả lời.

- Bạn ấy dễ thương quá đấy chứ! _ Minh Anh khều khều Du, thì thầm.

- Ừm, đúng vậy _ Du cũng không phản bác mà gật đầu đồng ý.

Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Cô từ trước đến giờ luôn rất nhạy cảm. Cách nhìn người rất đúng. Cô gái này... Cho cô cảm giác giống hệt như khi nói chuyện với bà mẹ kế kia.

....

- Á á... _ 1 tiếng hét chói tai vang lên làm mọi người đều quay lưng lại nhìn về phía phát ra tiếng hét.

- Ê, Du, mày nhìn kia. Đó chẳng phải là ông anh của mày hả _ Minh Anh lay lay cái người chuẩn bị ngủ gục trên bàn kia.

- Cái gì? _ Du còn đang mơ màng, vừa nghe thấy vậy liền giật mình nhảy cẫng lên.

Thế là Du lao thẳng ra ngoài, thấy Du đi tới gần Sang vẫy vẫy tay. Nhưng cô không hề dừng lại mà nắm tay cậu chạy thẳng ra ngoài

Đề lại 1 đồng nữ sinh ghen ghét nghiêng răng nghiêng lợi.

. Cả 2 dừng lại ở 1 nơi khá vắng người.

- Anh làm cái gì vậy hả? _ Du cảm thấy như muốn lên cơn với tên này. 1 chút hảo cảm với cậu lúc đầu đều bay đi hết.

- Đi ăn chung với em _ Sang xưng hô anh em 1 cách tự nhiên, không hề cảm thấy ngượng miệng.

- Tha cho tôi đi, tôi không muốn cứ phải chịu đựng 1 đồng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình hàng ngày đâu _ Du ảo não vỗ trán, than thở.

- Anh sẽ đi cảnh cáo họ _ vừa nói xong, cậu đã muốn bước chân đi.

- Stop, anh càng làm âm lên thì tôi càng khó sống đấy_ Du ngay lập tức nắm tay Sang lại không cho cậu đi.

- Nhưng...

- Được rồi. Anh lên sân thượng trước đi, tôi đi mua đồ ăn rồi sẽ lên đó ăn chung, vậy nha_ Du cắt ngang lời cậu, tay vỗ vỗ mấy cái trán anh. Sợ cậu làm ra chuyện kinh khủng nào đó nữa thì người chịu thiệt sẽ là cô đấy.

Du bưng 2 tô mì nóng hổi, khói bốc nghi ngút lên sân thượng. Thật ra thì cô muốn ăn cái khác hơn nhưng mà đám nữ sinh kia nhìn như muốn đâm thủng mặt cô vậy đấy. Cuối cùng đành mua đại 2 tô mì lên đây.

- Nè_ Du chìa đôi đũa ra chạm ngay má của Sang.

Lúc này do nhập tâm suy nghĩ gì đó nên cậu không để ý thấy Du đã đến gần.

Nhận lấy đôi đũa, 2 người ngồi xuống 1 góc khá mát mẻ cùng ăn.

- Nè. Cho tôi biết đi...thực sự... Lí do anh làm như vậy là gì?_ đang ăn giữa chừng đột nhiên Du dừng lại hỏi

- Hừm?_ Sang không biết là Du đang hỏi về vấn đề gì.

- dù sao chúng ta cũng là anh em. Vậy tại sao anh lại công bố với quan hệ với mọi người 1 mối quan hệ không có thật_ Du cúi đầu nhìn chằm chằm lý mỳ, hơi suy nghĩ.

- Chắc có lẽ là anh muốn... Ngày nào đó chúng ta sẽ ở trong mối quan hệ đó_ Sang nhìn trời, nhàn nhạt đáp.

Du ngạc nhiên tròn mắt nhìn cậu. Như vậy là có ý gì? Không phải là cậu ta thích cô đấy chứ? Đầu Du hiện giờ là 1 mảnh rối bời.

....

Cô bạn học sinh mới Võ Hạ Trâm cũng thuộc dạng con nhà giàu có. Cũng được xe riêng đến đón. Trâm có mở lời muốn chở Du về nhưng cô cười gượng rồi khéo léo từ chối.

Hôm nay cô có hẹn với Khải để ôn tập.

- Về rồi sao?_ Vừa mở cửa ra cô liền thấy Khải. Khải lên tiếng hỏi.

- Vâng, hôm nay sao anh được về sớm vậy?_ Du chui vào xe, ngồi cạnh Khải, tò mò hỏi.

- Hôm nay lớp anh trống tiết nên cũng khá rảnh rồi_ Khải tự nhiên cười đáp.

...

- Bài này... Em làm đúng chứ?_ Du đưa cuốn vở tới, hỏi Khải.

- Ừm. Có vài chỗ cần sửa_ Khải cầm cuốn vở suy ngẫm 1 chút rồi nói.

- Đầu ạ?_ Du nhích tới gần để dễ trao đổi hơn.

- Chỗ này chưa hợp lý cho lắm_ Khải chỉ vào chỗ sai.

Du hơi cúi đầu nhìn tới, khoảng cách giữa 2 người hiện tại khá gần. Nhưng đến khi cả hai ngẩng đầu lên thì mới phát hiện ra điều này.

1 mùi hương nhẹ nhàng mà thoang thoang vờn trên chóp mũi Khải. Hơi thở ấm nóng của cô phả lên mặt anh.

Cả 2 ngại ngùng đồng thời rút người về.

-Ờ, Em đã hiểu rồi chứ?_ Khải gỡ đầu, lên tiếng phá tan bầu không khí bối rối, ngượng ngùng này.

- À, vâng_ Du lí nhí đáp lời, 2 má hồng lên 1 mảng. Có trời mới biết, hiện tại tim cô như muốn văng ra khỏi lồng ngực vậy.

Lại nhìn Khải, anh là người mà cô yêu thầm từ hồi còn học cấp 2. Bây giờ vẫn vậy, con tim này vẫn đập loạn nhịp mỗi khi nhìn thấy anh.

.....

- Nè, cậu làm gì mà cứ cười 1 mình hoài vậy hả?_ 1 cô gái thăm đậm nét quyền rũ của 1 người con gái trưởng thành đi tới. Cô mặt áo hở ngực, tò mò hỏi.

- A, Cũng không có gì đặc biệt_ Kiệt cười bí hiểm nhưng không có trả lời. Thực ra thì hăm đang nhớ đến chuyện lúc sáng. Càng nghĩ đến càng không

ngừng cười được.

Ai mà ngờ được rằng hấn say rượu lại leo lên ngay phòng của Du chứ! Mà hơn hết là biểu hiện của cô thật làm cho hấn cảm thấy bất ngờ cùng thú vị không thôi.

- Hừ. Được rồi, có chuyện gì cũng không thềm chia sẻ cho người bạn này 1 tiếng._ Như bĩu môi, cảm thấy thật bất mãn..

- Ha ha.. Thật ra cũng không có gì để kể cả. Thế còn, đám người kia đã xử lí xong cả chưa?_ Kiệt cười 2 tiếng, nhanh chóng chuyển sang 1 đề tài khác...

- Đã xong, chúng ta bắt ngờ tập kích mà. Đương nhiên sẽ giành được lợi thế hơn rồi_ Như khảy khảy móng tay, ra chiều không để ý lắm.

- Ồ. Mạnh mẽ như vậy? Không cảm thấy xót sao? Dù sao cũng là người yêu cũ mà_ Kiệt nhếch môi, dùng giọng điệu châm chọc.

- Bạn trai cũ gì chứ? Chỉ là 1 kẻ phụ bạc đáng đánh đòn mà thôi_ Như cũng không có tức giận mà chỉ thờ dài rồi đáp lời.

- À_ Kiệt biết cô không đáp thật lòng nhưng cũng không có gắng hỏi nữa.

Không gian xung quanh lại rơi vào yên tĩnh.

.....

Buổi tối Du có ghé qua trại trẻ mồ côi chơi với đám nhóc 1 chút. Vì giờ không còn nhà tài trợ là sư phụ của cô nên ngân sách còn trong giai đoạn eo hẹp. Cô cũng chỉ có thể tích góp 1 ít tiền đưa cho mấy má.

Số tiền bữa trước trấn lột được từ Kiệt cũng đưa cho họ để mua vài bộ dụng cụ thiết bị cần thiết cho bọn trẻ.

Du tàn tàn đi bộ về nhà xem như tập thể dục.

Đến khi gần về tới cổng nhà lại vấp phải vật gì đó mém ngã nhào.

Du ngạc nhiên nhìn vật thể đã ngáng chân mình. Hử? Là 1 chàng trai.

Cô ngồi xổm xuống để nhìn kĩ hơn 1 chút. Woah... Là trai đẹp nga~ tuy hấn mắt nhắm nghiền nhưng không vì thế mà giảm đi vẻ đẹp của hấn. làn da màu đồng rắn chắc, lông mi tuy không cong nhưng khá đậm và dài

. Làn da mình không 1 nốt mụn, môi không mỏng không dày nhưng do bị thương nên có vẻ hơi tái nhợt.

Đề ý kĩ mới thấy, toàn thân cao thấy của hấn ta đều bị thương

. có rất nhiều chỗ đang rỉ máu. Áo quần lộn xộn cũng dính không ít máu.

Du lường cuống nhìn quanh 1 hồi cũng không biết phải nên làm gì tiếp theo.

Gọi xe cấp cứu? Không được, nếu vậy chẳng phải là cô sẽ phải đóng tiền viện phí cho hấn. Lỡ hấn không chịu trả tiền lại cho cô thì sao? Nhìn đồng thương tích này... Rất có thể hấn ta là người trong hắc bang!

Hãy là... Bỏ mặc hắn ở đây. Hắn ta bị gì cũng đâu có liên quan đến cô. Thế là Du quay lưng bước đi. Nhưng... Vừa đi được vài bước lại khựng lại. Vài giây sao lại quay về chỗ cũ.

- Haizz. Du thử dài. Suy đi tính lại 1 hồi cô cũng đã quyết định cứu hắn. Đúng là cô không thích hợp để làm người xấu mà.

Nhưng... Còn 1 vấn đề nan giải nữa... Máy ông anh sẽ cho phép cô đem 1 tên không hề quen biết với 1 đồng thương tích như vậy vào nhà sao?

Suy ngẫm 1 lát cô cũng nghĩ ra cách giải quyết. Đi bằng cái đường mà bữa trước Kiệt đã leo vào.

Du tìm 1 sợi dây thừng dài thả xuống từ phòng mình rồi cột đầu dây còn lại vào người tên kia. Sau khi kiểm tra chắc chắn cô kéo hẳn lên từ trên phòng mình.

Tuy có hơi khó khăn nhưng việc này không làm khó được cô. Vài phút sau tên kia an toàn nằm trên giường cô.

Cô tìm vài dụng cụ bằng y tế để giúp hấn băng bó lại vết thương. Mọi người cũng biết, cô là lão đại của 1 hắc bang nên việc bị thương thường xuyên xảy ra. Kỹ thuật băng bó cũng từ đó mà tốt dần lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Chàng Trai Bí Ẩn

Ánh nắng mặt trời buổi sớm nhẹ nhàng lan tỏa khắp căn phòng. Trên giường, 1 người con trai đang cuộn người nằm đó. Ánh sáng chiếu đến chiếc khuyên tai bạc trên tai hắn lấp lánh.

Bỗng ngón tay hắn hơi động đậy. Mắt từ từ mở ra. Đau đớn! Điều đầu tiên hắn cảm nhận được là sự đau nhức lan truyền ra khắp cơ thể.

Hắn ôm đầu, ngồi lặng đi 1 lát để làm quen với nỗi đau. Sau khi nhìn quanh 1 lượt mới phát hiện hắn đang ở 1 nơi xa lạ. Đây đâu phải là phòng hắn!

Hắn chỉ nhớ là băng nhóm của hắn bị tên Jack kia phục kích. Tất cả anh em đều bị đánh trọng thương và bị bắt lại. Duy chỉ có hắn chạy thoát được.

Còn về phần sau đó thì 1 chút ấn tượng hắn cũng không có. Lại sờ sờ mặt, mặt nạ của hắn đã rơi ra từ lúc nào.

Tuy toàn thân đều đau đớn đến khó chịu nhưng hắn lại muốn ngồi dậy. Lại 1 lượt đánh giá căn phòng, cách bài trí này là phòng của con gái.

Lúc này, Du mới từ nhà tắm bước ra. Bốn mắt nhìn nhau.

Trước mặt Du là 1 mỹ nam chính hiệu. Tuy vẫn cảm thấy không bằng ba ông anh nhà mình nhưng cũng không kém nhiều lắm. Mắt tuy là mắt 1 mí nhưng lại khá to và dài. Làn da có hơi tái nhợt nhưng khí thế lạnh lùng, trong trẻo nhân nhật tỏa ra. Thân hình tuy không quá vạm vỡ nhưng lại rất cân đối.

- Đã tỉnh rồi sao?_ Du lên tiếng. Ánh mắt của hắn làm cô cảm thấy quen thuộc, hình như cô đã từng thấy ánh mắt giống vậy trước đây.

- Là cô đã cứu tôi?_ Hắn nghiêng đầu hỏi. Nhìn Du chắc cũng gần bằng tuổi hắn.

- Phải, hiện tại anh có thể về. Chỗ này không thể ở lâu được_ Du nhàn nhạt đáp. Vì không muốn mọi người phát hiện nên cô đã phải dậy sớm hơn bình thường.

- Tại sao... Lại cứu tôi?_ Hắn mơ màng nhìn vào khoảng không vô định. Vì hắn mà tất cả các anh em đều bị bắt, hắn không còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.

- cái này... Tôi cũng không rõ. Có thể xem như là 1 thói quen đi. Tôi vẫn thường hay cứu những chú chó nhỏ lạc đường mà_ Du cười nhạt, cũng không nói rõ ràng.

Thực ra thì lúc đó cô có nhớ đến lúc cô cứu Sơn, cậu ta cũng giống như 1 chú chó nhỏ lạc đường không tìm ra lối thoát vậy.

Câu trả lời của Du làm hắn bất ngờ, bất giác, ánh mắt chăm chú hướng về cô. Cô so sánh hắn với 1 con chó nhỏ sao?

- Lẽ ra... Cô nên bỏ mặt tôi!_ Vừa nghĩ đến anh em của mình gương mặt hắn lại xụ xuống.

- Anh muốn tôi bỏ mặc anh chảy máu đến chết?_ Nhìn hắn, Du điềm tĩnh hỏi.

Hắn mím môi im lặng, không có trả lời.

- Anh muốn chết?

Lại 1 hồi im lặng.

- Nếu anh muốn chết thì sau khi ra khỏi đây muốn làm gì cũng được. Nhưng... Đừng có ở trước mặt tôi mà bày ra cái bộ mặt đó. Tôi cứu anh không phải để nghe câu này_ Lại nhìn bộ dáng nhũn nhũn của hắn cô nói tiếp.

-Tôi làm vậy chỉ vì không muốn thấy 1 kẻ đáng thương chết trước mặt mình thôi. Nếu muốn chết thì hãy chết vinh quang 1 chút đi... Chẳng lẽ anh không việc gì muốn làm trước đó sao?_ Nói xong, Du kiên nhẫn đứng 1 bên chờ hắn suy nghĩ.

Câu nói cuối cùng đó cứ lẩn quẩn trong đầu hắn. Việc hắn muốn làm trước khi chết sao? Chính là... Trả thù cho anh em và giải cứu bọn họ.

1 lúc sau hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định.

- Tôi muốn trả thù

- Tốt, đợi 1 lát nữa, trong nhà không có ai hãy đi xuống. Tôi sẽ để cửa mở cho anh, hãy ra bằng cổng sau_ Nói xong Du đóng cửa bước ra ngoài.

Hắn ngồi đực mặt ra 1 lúc mới nhận ra rằng hắn còn chưa biết tên cô là gì!

....

- Ha ha... Cậu vui tính thật đấy_ Vừa bước vào lớp Du liền nghe thấy tiếng cười nói của Minh Anh và Trâm.

- Hey, mày đến rồi à_ Thấy Du tới gần, Minh Anh vẫy tay chào.

- Nhìn mày coi bộ tâm trạng tốt quá nhỉ?_ Du đề cập lên bàn, ngồi vào vị trí.

- mày có lẽ còn chưa biết... Mẹ của Trâm chính là nhà văn nổi tiếng, người viết ra cuốn "Tuổi thơ dữ dội" đấy_ Minh Anh háo hức khoe khoang, vừa nói vừa khua tay múa chân. 7

- Woa... Ngỡng mộ thật đấy_ mặt dù không có nhiều hứng thú cho lắm nhưng cô vẫn mỉm cười giả vờ ra vẻ hâm mộ, cô chỉ là không muốn làm Minh Anh mất hứng thôi.

- À, cũng không có gì đâu_ Trâm ngượng ngùng gãi đầu. Diễn hình cho loại con gái nhút nhát dịu dàng.

- Lúc này tớ đã coi thực đơn dưới căn tin rồi, lát nữa chúng ta cùng đi ăn đi nhé_ Minh Anh lắc lắc tay của Trâm, rủ rê.

- Ừm_ Trâm cũng cười gật đầu đồng ý. Bỗng nhiên lại thấy Du đang nhìn mình nên nhìn Du mỉm cười.

Du quay đầu lại, nhìn tập. Là do cô quá nhạy cảm hay là Trâm thực sự có cái gì đó không bình thường?

Giờ ra chơi... Căn tin vẫn đông đúc như thường lệ. Người người chen lấn để mua đồ ăn.

3 người Trâm, Anh, Du cùng ngồi 1 bàn vừa nhâm nhi thức ăn vừa trò chuyện. Đương nhiên, người nói nhiều nhất cũng là người hăng hái nhất chính là Minh Anh rồi.

Đột nhiên, Trâm đứng dậy, bỏ dở đĩa cơm, quay lưng bước đi.

- Nè, còn chưa ăn xong mà! Đi đâu vậy?_ Minh Anh ngạc nhiên lên tiếng. Nhưng Trâm cứ như là không nghe thấy, 1 đường đi thẳng.

Du cũng lặng lẽ bỏ xuống, im lặng lắng nghe tình hình.

- Kiệt, Sang, Khải... Là 3 cậu sao?_ Giọng của Trâm tuy không lớn nhưng đủ để mòi mòi mấy con người ngồi gần đó nghe được.

Mọi người đều vênh tai lên nghe ngóng tình hình.

- O... Trâm? Là Em đó sao?_ Người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng chính là Khải. Giọng điệu kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

- May quá, Em đã về_ Nhưng Khải đã làm ra 1 động tác khiến xung quanh như vỡ oà. Anh ôm chầm lấy Trâm.

Du ngồi đó, chứng kiến tất cả, nắm tay siết chặt. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh ấy cười tươi cùng kích động như vậy, 1 nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

- Về là tốt rồi_ Kiệt cũng vui vẻ tiến tới dịu dàng xoa đầu Trâm.

Lần này Du lại trợn trừng mắt, hấn ta chưa từng dịu dàng như vậy đối với cô cả. Còn nữa, cái vẻ mặt cùng biểu cảm đó là như thế nào? Hấn lúc nào cũng chỉ biết ức hiếp cô mà thôi.

- Nhóc con, đã lâu như vậy rồi mà vẫn không cao thêm tí nào._ Sang 1 bên nói.

Du còn kinh ngạc hơn nữa, Sang tên mặt lạnh này còn biết nói đùa sao? Với lại... Tại sao nhìn ánh mắt cậu lại vui như vậy. Khoé môi cũng cong lên 1 khúc như đang cười.

Thình thịch... Tim cô bỗng dưng cảm thấy khó chịu. Không biết là do Khải ôm Trâm hay là do biểu cảm của Sang hay là vì hành động quá mức dịu dàng của Kiệt làm cô khó chịu. Cô cũng không rõ nữa.

Cô chỉ biết rằng mình không muốn nhìn thấy hình ảnh đó. Cô không muốn nhìn thấy bọn họ thân mật. Cô muốn ra khỏi đây.

- Này, sao con Trâm lại thân thiết với mấy người anh trai của mày như vậy? Bạn cũ sao? Mày có biết không?_ Minh Anh tò mò phun ra 1 đống câu hỏi.

Đợi mãi không thấy cô trả lời, Minh Anh quay sang nhìn cô.

- Mày sao vậy?_ Thấy biểu cảm Du hơi bất thường Minh Anh lo lắng hỏi.

Nhưng Du không đáp lời mà 1 mạch rời ghế, chạy thẳng ra khỏi căn tin. Minh Anh cũng bị hành động của Du là giật mình đứng đực cả ra.

Xung quanh, tiếng nghị luận ngày càng nhiều. Ai cũng lo suy đoán mối quan hệ giữa 4 người. Còn bóng hình Du thì dần khuất xa.

....

Hôm nay, Du xin được về sớm với lý do bị bệnh. Minh Anh lo lắng đến đứng ngồi không yên. Quên mất luôn cả chuyện muốn hỏi Trâm.

...

Hôm nay là Sang về nhà sớm 1 chút. Bỗng nhiên điện thoại cậu lại reo.

<- Chào, cậu có phải là Sang, anh trai của Du?>_ Bên kia là 1 giọng nữ trong trẻo

- Phải, cô là...

- Tôi là người anh đã gặp ở mộ sư phụ của Du đấy!>_ Thanh nhắc lại chuyện cũ.

(Ai không nhớ chi thì coi lại chương 13)

- Ô. Cô gọi tôi có chuyện gì?_ Sang không hứng thú lắm, hỏi.

<- Tôi quên nói với cậu, vào cái thời tiết chuyển mùa này thì dạ dày của Du luôn không tốt, nhớ để ý nó 1 tí... Vậy thôi>_ Nói xong, Thanh liền lạnh lùng tắt máy.

Sang ngồi gục trên ghế, suy nghĩ. Sáng nay vẫn còn tốt lắm, ăn hùng hỏ như 1 con heo mả. Chắc không sao đâu nhỉ?

....

Đến tối, khi cả 3 anh em đầy đủ có mặt lại không thấy Du đâu cả.

- Sao giờ này em ấy còn chưa về nữa vậy? Có đứa nào biết em ấy đi đâu không?_ Khải cảm thấy hơi hoang mang bắt đầu đứng ngồi không yên.

Cả Kiệt và Sang đồng loạt lắc đầu.

Thế là cả 3 anh em bắt đầu sốt sắng hốt hoảng chạy đi tìm người.

Thế là chạy vòng vòng cả buổi tối vẫn không thấy người đâu. Điện thoại thì lại không bắt máy.

Kiệt bỗng đứng suy nghĩ tới 1 điều, liền gọi điện cho chú Tài_ tài xế riêng của họ.

- Chú chiều nay có chở Du về nhà không?_ Kiệt hỏi. Sang với Khải cũng vênh tai lên nghe ngóng.

<- có đấy, không hiểu sao cô chủ lại gọi cho chú rất sớm. Chú đã chở cô ấy về từ lúc trưa rồi. Nhưng... Nhìn sắc mặt cô chủ không được tốt lắm>_ chú Tài thành thật đáp.

Kiệt cúp máy rồi quay sang hỏi 2 người kia.

- Đã có ai kiểm tra phòng em ấy chưa?

Cả Sang cùng Khải đồng loạt lắc đầu.

Kiệt ảo não vỗ trán.

.....

Ta hầu như chỉ đăng vào khoảng cuối tuần.

<3

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thăm Bệnh!

Cạch...

Mở cửa phòng, cả 3 người đều thở phào nhẹ nhõm khi thấy Du nằm trên giường.

Khải đến gần gọi cô dậy.

- Du, tỉnh.... O_ Nhưng vừa đụng vào người cô Khải liền nhận ra được điều khác thường.

- Hừm?_ Kiệt nghi ngờ nhìn Khải.

- Sao người em ấy lại nóng như vậy?_ Khải vươn tay sờ vào trán cô, rất nóng.

Sang cũng bước tới thử úm nhiệt độ.

- Sốt rồi.

- Đây, Du em tỉnh lại đi, Du_ Khải lay mãi nhưng cô không hề mở mắt.

- Giờ phải làm gì?_ Kiệt cũng luống cuống đến độ mặt xanh mét không biết làm gì.

- Đúng rồi, mau gọi cho chú Tài chở em ấy đến bệnh viện_ Khải bật thốt lên, rồi rút báo 2 người kia.

Thế là cả 2 đồng loạt gọi cho chú Tài.

- Không gọi được_ và cả 2 đều đồng loạt trả lời.

Khải quay lại nhìn 2 tên đàn cùng cầm điện thoại kia, thờ dài.

- 1 đưa gọi thôi. 2 đưa cùng gọi thì biết chừng nào mới được hả?_ Khải thấy máu nóng trong người như sôi sục.

Thấy vậy. Sang ngắt máy để cho Kiệt gọi.

Vừa gọi xong Khải liền ẵm Du xuống lầu. 2 người kia cũng lo lắng lật đật chạy theo.

...

Bệnh viện.... Ba người chán nản ngồi ở hàng ghế bên ngoài chờ đợi.

- Em ấy sao rồi bác sĩ?_ Vừa thấy bác sĩ bước ra khỏi phòng bệnh, anh liền hỏi.

- Thật ra thì cũng không quá nghiêm trọng, ban đầu là bị đau dạ dày, lại thêm bị cảm do trời trở lạnh nên mới không chịu nổi mà ngất đi. Chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài bữa là tốt, tôi sẽ đi kê đơn thuốc_ Bác sĩ từ tốn giải thích.

- May quá, cảm ơn bác sĩ_ Khải thở phào nhẹ nhõm, chân thành cảm ơn.

Kiệt và Sang cũng thoải mái không ít. Tuy đã khá trễ nhưng vẫn không có ai chịu về trước.

....

Tờ mờ sáng hôm sau Du mới mở mắt tỉnh dậy. Phòng trắng, giường trắng ngay cả chăn cũng màu trắng. Đây là đâu vậy? Sao đầu của cô đau quá.

Du ôm đầu vẫn còn đau nhức nhìn quanh 1 lượt lại thấy 3 người Khải Kiệt Sang ngủ gật 1 bên.

- Nè..._ tuy muốn lên tiếng kêu bọn họ dậy nhưng hình như cô bị mất tiếng, chỉ có thể phát ra những âm thanh nhỏ mà khàn khàn.

- Tỉnh rồi sao? Cảm thấy thế nào?_ chỉ có Sang tỉnh lực tốt nhất lại ngồi gần nên phát hiện ra đầu tiên. Cậu tiến tới hỏi han, tay đặt lên trán đo thân nhiệt của cô.

- Nước..._ Du khó khăn lắm mới nói ra được đầy đủ 1 chữ, cổ họng của cô đang cực kì khô rát.

Sang đưa ly nước cho Du. Có trời mới biết cậu đang ân hận cỡ nào, ân hận vì chủ quan mà không nghe lời nhắc nhở của Thanh. Ai ngờ được 1 người lúc nào cũng hùng hăng hỗ trợ ăn uống như cô lại bị bệnh về dạ dày cơ chứ.

Sau đó Khải và Kiệt cũng lần lượt tỉnh dậy khi nghe tiếng ồn.

Cả ba đồng loạt muốn nghỉ học ở bệnh viện chăm sóc cho Du.

- Mọi người không đi học sao? _ cảm thấy cổ họng tốt lên không ít Du chậm chậm hỏi.

- Không

- Không cần

- không muốn.

Ba chữ không lần lượt được phát ra 1 cách dứt khoát.

Du cũng ngạc nhiên tròn mắt nhìn 3 người. Hồng lẽ cả 3 người đều đồng loạt được nghỉ hả? Du ngáy thơ thẩn nghĩ.

....

- Trâm này, sao cậu lại quen với anh Khải anh Kiệt với anh Sang vậy. Nhìn 3 người có vẻ rất thân thiết! _ Minh Anh mang theo 1 đồng tò.mò quay sang hỏi.

- À, bọn tớ có thể xem là bạn rất thân đấy. Ngay từ rất nhỏ chúng tớ đã chơi với nhau rồi. Nhà tớ từng ở sát nhà họ mà _ Trâm không hề keo kiệt thành thật kể.

- Cậu may thật đấy. Ước gì tớ cũng được như cậu, ở bên cạnh 3 hot boy đẹp trai ngồi ngồi thì quá sướng rồi còn gì _ Minh Anh chống cằm cảm thán.

Trâm chỉ cười cười mà không đáp lại.

- Mà hôm qua nhỏ Du bị đấy. Tự đứng về giữa chừng, gọi thì không bắt máy _ Minh Anh thở dài, than vãn.

- Sao cậu không thử đến nhà cậu ấy xem sao? _ Trâm đề xuất ý kiến.

- Phải rồi ha. Nhưng ...tớ không biết nhà nó ở đâu hết _ Vừa có chút hi vọng liền bị dập tắt. Mấy lần trước hỏi nhà đều bị Du qua loa từ chối.

- A, cậu biết nhà của 3 người hot boy kia đúng không? _ mình Anh bỗng nảy ra 1 ý tưởng, hỏi Trâm.

- Ừm Sao vậy?

- Mau chỉ cho tớ đi _ Minh Anh nắm tay Trâm nài nỉ.

- Nhưng mà... Không phải cậu đang muốn tìm nhà của Du hả? _ Trâm không hiểu lắm, hỏi.

- Thì nhà của Du cũng chính là nhà của họ đấy. Cậu chưa biết gì sao? Du là em gái của họ mà _ Minh Anh giải thích.

- Thật sao? _ Trâm hỏi ngược lại, mặt không nhìn ra cảm xúc.

- Ừ, tớ lừa cậu làm gì chứ? Đi thôi!

- Woa... Nhìn khủng thật đấy. Này! Đừng nói là nhà họ ở đây đấy nhé! _ Minh Anh trầm trồ, không thể tin hỏi.

- Phải _ Trâm đáp rồi từ tốn bấm chuông cửa.

Trùng hợp là Khải có ghé về nhà lấy vào thứ.

- A, Trâm Sao em lại ở đây? _ Khải có hơi ngạc nhiên khi thấy cô.

- Bọn em có hơi lo cho Du nên đến hỏi thăm. Cô ấy đâu rồi ạ? _ Trâm mở lời hỏi thăm vì Minh Anh vẫn còn chưa phản ứng kịp khi được đứng gần trai đẹp như vậy.

- À, bạn của Du sao? Các em có vẻ chưa biết là Du đã nhập viện rồi _ Khải cũng không dấu diếm gì.

- Hả? Cậu ấy... Sao lại? _ Minh Anh kinh ngạc hỏi ngược lại.

- Cũng không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Hiện tại anh đang định đi thăm em ấy, các em có đi chung không? _ Khải đề nghị.

Minh Anh đương nhiên là gật đầu liên tục.

....

- Khoẻ rồi sao? _ Kiệt chạm trán mình vào trán Du để kiểm tra nhiệt độ.

Vì quá bất ngờ nên Du chưa kịp phản ứng lại. Cứ thế, mắt đối mắt, chớp mũi hơi chạm vào nhau. Cổ hơi thở cực nóng phả lên mặt cô.

Chớp chớp mắt... Lại chớp chớp mắt...

- Đờ sốt rồi đấy! Đợi lát nữa ăn chút cháo giải nhiệt_ Kiệt luyên tiếu rời xa trán Du, nói.

Thân thể cô còn hơi yếu ớt và tay chân còn hơi bủn rủn 1 chút. Nhưng không hiểu sao mặt cô lại nóng bừng lên. Không biết là do cơn sốt hay là do... Hành động vừa nãy của Kiệt.

Chỉ là... Không hiểu sao cô lại không cảm thấy bài xích hay ghét bỏ gì cả. Trong lòng còn có 1 chút cảm xúc chờ mong khác thường nữa.

Cạch....

Sang vừa đi mua cháo về, rồi lại bận rộn đổ cháo ra chén.

- Để tôi đút cho em ấy_ Kiệt bảo, dường như cái cách xưng hô xa lạ này đã ngấm vào tim 2 người, muốn sửa cũng thật khó.

- không cần_ Sang vẫn kiệm lời như vậy, đáp.

Thực ra thì trước kia bọn họ đã từng rất thân. Lúc nhỏ có gì cũng chia sẻ với nhau, bị phạt cũng cùng nhau bị, thậm chí còn cho Khải ra rìa nữa kia. Nhưng... Vì 1 vài lí do, họ đã chẳng thể quay trở lại như xưa.

- Em ổn mà, em có thể tự ăn được_ khi nằm trên giường bệnh cô thấy mình yếu ớt ra hẳn, cảm giác được chăm sóc thật là tốt. Nhưng cô không muốn mình quá phụ thuộc vào mọi người.

Thấy Du đã kiên quyết như vậy Sang cũng không cưỡng ép mà lại đặt chén cháo vào tay cô.

.....

- Duuu.....!!!!_ Vừa bước vào phòng bệnh là y như rằng Minh Anh rống lớn 1 tiếng, "bay" thẳng về phía Du.

Du còn đang cực kì sững sờ thì đã bị Minh Anh ôm chặt.

- Nhỏ đáng chết này, sao tao gọi mà mày không bắt máy hả? Làm tao lo lắng gần chết luôn à_ Minh Anh càng siết chặt hơn nữa, 1 mặt lại tiếp tục than thở đủ thứ.

- Mau bỏ tay ra_ Lúc này bỗng dưng Kiệt gầm lên 1 tiếng làm mấy người đứng gần đó hoảng hồn. Mắt trừng lớn nhìn cực kì dọa người.

Minh Anh cũng hốt hoảng theo bản năng mà buông lỏng tay.

- Khụ khụ..._ lúc này Du mới ho vài tiếng đứt quãng, có vẻ như là bị siết quá chặt nên không thông hơi nổi.

Kiệt nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng giúp cô nhuận khí.

- Ách... Tao... Tao xin lỗi, tao không có ý đầu mà_ Minh Anh rỏ rít xin lỗi, là do cô quá kích động.

Du còn chưa kịp nói gì Kiệt đã dữ tợn trừng mắt lên nhìn Minh Anh. Minh Anh run run không dám nhìn thẳng vào Kiệt.

.

- Thôi nào! Em ấy đâu có cố ý đâu chứ. Chỉ là lo lắng hơi quá thôi_ Khải đứng ra khuyên giải.

- Ủm. Đúng đấy_ Trâm đứng 1 bên cũng gật đầu phụ họa theo.

Nhưng khuôn mặt hấn vẫn không có giãn ra được tí nào mà ngày càng trầm hơn.

- em không sao. Chỉ là ho khan vài cái thôi mà. Đầu thể trách cậu ấy được_ Du cười cười vỗ vỗ bắp tay ra chiều tốt lắm.

- Hừm..._ nghe vậy, Kiệt hừ lạnh 1 cái rồi quay mặt sang chỗ khác, rõ ràng là đang kiềm chế cơn nóng giận.

Sang thì vẫn đứng dung ngồi 1 bên xem kịch.

Thực ra thì lúc này khi thấy Minh Anh làm ra động tác đó cậu cũng đã định đến Nhưng Kiệt đã nhanh tay giành trước rồi.

Du vẫn còn đang vui vẻ nói chuyện với mọi người nên không hề phát hiện ra 1 ánh mắt ghen ghét ở gần đó nhìn cô chằm chằm.

Trong vô thức cô đã trở thành tình địch trong lòng người ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Papa Về Với Con

Vài ngày sau Du đã khỏi bệnh hoàn toàn nhờ sự chăm sóc tận tình của các anh trai. Nhưng cô cứ cảm thấy Trâm nhìn cô với ánh mắt lạ lạ sao ấy.

Nhưng mà .... Tình cảnh hiện tại mới là đáng nói.

– Hu hu... Con gái yêu dấu của ba! Con đã chịu khổ nhiều rồi_ người đàn ông nuôi nấng cô bao nhiêu năm rồi cuộc đã về. Vừa hay tin cô bị bệnh liền ôm cô cứng ngắc rồi khóc bù lu bù loa lên.

– coi nào! Con không sao! Chẳng phải con đang cực kì khoẻ mạnh đứng trước mặt ba sao?_ Mặt dù ngoài mặt ra vẻ khó chịu nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng an ủi.

– Con cũng thật là... Biết dạ dày mình không tốt mà vẫn cứ ăn nhiều như vậy, không sợ mập ra hay sao hả?_ Ông Hùng vỗ vỗ đầu Du nói.

– Hề? Ba cũng biết... Cho dù con có ăn bao nhiêu cũng không mập ra mà. Ngược lại, ba xem lại mình đi... Mới đi chơi có vài bữa mà đã béo lên không ít a_ Du không tiếc lời xiên xỏ ông ba của mình.

– Nè! Tại sao con lại nói ba mình như thế hả?_ như cảm thấy chột dạ, ông Hùng che lại cái bụng đã lớn hơn 1 vòng của mình.

– Thôi được rồi, có gì vào trong rồi nói chuyện tiếp. Cũng sắp tới giờ cơm tối rồi đấy_ cuối cùng, Khải vẫn là người đứng ra khuyên giải.

– Bà... Mẹ không về chung với ba sao?_ vừa định xưng là bà ta nhưng cuối cùng vẫn phải đổi lại.

– À, không. Mẹ con có việc nên đi trước rồi_ Ông Hùng gãi gãi đầu trả lời.

– Vậy sao!_ Mặt Du không biểu lộ nhiều cảm xúc cho lắm. Đáp 2 tiếng rồi đi thẳng vào nhà.

.....

Bữa cơm tối hôm nay vì có ba cô nên nhộn nhịp hơn hẳn. Các anh trai có vẻ như rất kính trọng ông. Nhưng... Ông nhiều khi cũng có hơi phiền 1 chút.

– Các con biết không? Hồi 5 tuổi con bé vẫn còn tè dầm ấy chứ”_ Người nào đó không hề ngại ngần kể về quá khứ 1 thời của cô.

– Ba à!_ Du phồng má lên phản ứng kịch liệt.

Mà 3 chàng trai thấy phản ứng dễ thương của cô thì liền đập tình tình tình a~

Mặt dù thiếu vắng đi sự có mặt của người kia nhưng ngôi nhà lại ấm áp 1 cách lạ thường.

...

Tối đó, khi Du bước xuống kiểm đồ ăn vặt lại không may đụng phải 1 người.

– Xin lỗi ạ_ theo bản năng Du hơi cúi đầu xin lỗi.

– A con gái của mẹ còn xinh đẹp hơn trong hình nữa đấy_ 1 giọng nữ trong trẻo vang lên.

Du ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn. Đây chẳng lẽ là người mẹ trong truyền thuyết kia sao?

Tóc dài búi cao, mặt trang điểm nhẹ. Mắt xanh to giống hệt mắt của Khải, lông mi cong, môi đỏ. Là 1 điển hình của hình tượng người phụ nữ cường chạc. Nhưng nhìn có vẻ còn trẻ hơn so với tuổi thật.

– Mẹ mới về à_ Du Không được tự nhiên lắm cười cười đáp.

– Ừm, mọi người đã ăn tối hết rồi chứ_ bà rất ra dáng của 1 người mẹ tốt hỏi thăm.

– Rồi ạ! Con xuống nhà dưới 1 chút đây_ Dù sao cũng không nặn mà gì với người mẹ này lắm nên cô cũng không muốn nói nhiều. Xoay người liền

bước thẳng xuống lầu.

Đó buổi trò chuyện đầu tiên của 2 mẹ con họ.

....

– Con gái...

– Con gái yêu...

– Con gái, dậy nào...

– Im đi... _ còn chưa ngủ đủ đã bị làm phiền khiến Du bực mình không thôi.

– á...Biến thái _ Mặc dù đã quá quen với việc bị vỗ mông nhưng Du vẫn hậm hực ngồi dậy.

– Ba này. Con gái của ba năm nay đã hơn 18 tuổi rồi đấy, tại sao cứ nhắm ngay mông con mà vỗ không vậy hả? _ Du phồng má

– Lớn thì sao hả? Đối với ba thì con chẳng bao giờ lớn nổi hết á, 1 chút nét của con gái cũng không có. Mau Thay đồ rồi xuống ăn sáng _ ông Hùng vén màn cửa sổ lên, dận dò vài câu rồi ra ngoài.

Mặc dù rất không tình nguyện nhưng Du vẫn thất tha thất thểu bước vào nhà tắm.

.....

– Nè, nè... Làm gì mà sáng giờ mày thờ dài hoài vậy? _ Minh Anh ngồi cạnh chọt chọt mấy cái, hỏi.

– Ba tao... Về rồi _ Du chán nản yếu xìu đáp.

– Ê? Nhanh vậy! _ Được nghe Du kể Minh Anh cũng biết được phần nào về ông ba biến thái của cô.

– Ồm. Tao vừa xuất viện là ông về luôn. hôm qua còn đứng trước nhà khóc bù lu bù loa lên. _ Du than phiền kể lể.

– Nhưng... Chẳng phải mày cũng rất vui đấy sao? _ Minh Anh nhìn Du hỏi.

– ... Ừm thì cũng có vui... 1 chút _ Im lặng 1 lát Du mới trả lời.

Hôm nay Du lại ghé sang quán nước nhà Minh Anh 1 lát. Ba mẹ của Minh Anh đều đã về nên Thiện cũng không cần phải mãi trông cửa hàng nữa.

– Du này... Dạo này, sao tên Sơn cứ tránh mặt tao sao ấy... Không biết có phải do tao tự tương tượng ra không nữa _ Minh Anh khuấy khuấy ly nước, không vui nói.

– Hửm? 2 túi bay xảy ra xích mích gì à? _ Du tò mò hỏi.

– Không. Chỉ là mấy bữa nay cậu ta chẳng thèm đến trường. Gọi thì không nghe máy, qua thăm thì hẩn lại trốn luôn trong phòng _ Minh Anh chán nản chống cằm kể lại.

– Không ỏn... Hay là chúng ta qua xem cậu ta thế nào đi! _ Du cắn cắn môi, nói.

Quen biết với Sơn bao nhiêu lâu cô rất hiểu rõ cậu. Có chuyện gì cũng đều 1 mình gánh chịu. Không biết có phải là chuyện với đám Snow kia không?

Minh Anh cũng cảm thấy có gì đó kì lạ. Từ khi nào mà Du lại hứng thú với chuyện của Sơn vậy nhỉ? Nhưng chưa kịp nghĩ nhiều đã bị Du kéo đi.

....

Kính coong... Kính coong...

– Đó... Có ai chịu ra mở cửa đâu chứ _ Minh Anh bấm chuông cửa trong vô vọng

Du vuốt vuốt cằm nhìn quanh.

– Huytt... _ bỗng nhiên cô huyt sáo 1 tiếng dài.

– hửm... Mày làm gì vậy? _ Minh Anh không hiểu nhìn cô hỏi.

Gâu... Gâu... Gâu..

Lúc này bỗng nhiên từ trong nhà có 1 chú chó nhỏ lông xù chạy ra. Nó thấy Du liền vui mừng chạy tới quẫy quẫy đuôi.

– A... Mina... Hề? Mà sao mày biết nhà Sơn có chó vậy hả? _ Minh Anh hô lên khi thấy chú chó chạy ra nhưng rồi lại thấy điểm kì lạ hỏi Du.

Du chưa trả lời vội mà lại gần vuốt vuốt đầu con Mina. Tay sờ xuống vòng cổ của nó, từ chỗ kẹp giữa sợi dây lấy xuống chiếc chìa khoá.

– Ê? Ở chỗ đó có để chìa khoá á? _ Minh Anh dè dặt như không thể tin vào mắt mình.

Từ nhỏ cô đã chơi thân với Sơn nhưng lại chưa bao giờ nghe qua chuyện này. Còn Du, 2 người chỉ mới quen nhau gần đây thôi mà, tại sao cô ấy lại được biết chuyện này chứ?

– Xin lỗi vì đã giấu mày. Đại khái là tao với Sơn thực ra là đã có quen biết từ trước. Còn về chi tiết thì hiện tại tao chưa thể kể với mày ngay được. Tha thứ cho tao nhé! _ Du cúi đầu trước Minh Anh, thật tâm xin lỗi.

Cô đã lựa chọn không nói ra vì sợ Minh Anh sẽ bị tổn thương. Và lại, cô của hiện tại và cái quá khứ đó không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi.

Lại là 1 khoảng không im lặng.

– Ừm... Tao đợi... Tao sẽ đợi đến khi mày nói ra sự thật... Mày... Sẽ không phản bội tao phải không? _ Mãi đến 1 lúc sau Minh Anh mới đáp lời.

Cô đã lựa chọn tin tưởng.

Du dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Minh Anh. Cô biết mà... Ngay từ đầu cô đã chọn đúng bạn rồi. Minh Anh là 1 người bạn tốt.

Lí do khiến cô cùng đi với Minh Anh mà không phải là lên đi 1 mình là vì cô sợ, cô ghét cái cảm giác đó. Nó giống như đang làm 1 việc phản bội bạn mình. Cuối cùng cách cô lựa chọn chính là quang minh chính đại mà đi.

Sau đó Du mở cửa bước vào. Cả Minh Anh và Du đều đã quá quen thuộc với nơi này. Con chó Mina quẫy đuôi theo chân 2 người.

Cửa nhà không khoá. Nhưng trong nhà lại đóng kín mít và tối đen như mực.

– Lên lầu xem thử đi _ Du kéo Minh Anh đi thẳng lên lầu 2.

Để xem nào... Theo như cô nhớ thì phòng Sơn nằm ở bên này.

– Mày biết phòng nó nằm ở đâu luôn sao? _ Minh Anh nghi hoặc hỏi, trong lòng bỗng dưng thấy hơi khó chịu 1 chút.

– À, trước đây có vào vài lần _ Du gãi gãi đầu, không dám nhìn thẳng Minh Anh mà trả lời. Do vội quá nên quên mất còn có Minh Anh ở đây luôn.

Cốc cốc... Cốc cốc...

Gõ cửa muốn đau cả tay nhưng không thấy ai ra mở cửa cả.

2 người quyết định xông vào. Cửa phòng, không khoá.

Bên trong cũng khá tối, chỉ có 1 chút ánh sáng chiếu vào từ khe cửa sổ khép hờ kia.

Minh Anh bật đèn lên. 2 người đều thấy trên giường có người nằm. Hình như là Sơn nhưng cậu đang nằm sấp không nhìn rõ mặt.

– Nè, tên Sơn chết tiệt này, giờ này mà còn ngủ à _ Minh Anh lại bên giường lay lay cậu dậy.

– Nè.... Ách... _ Minh Anh bỗng dưng giật mình khi đụng vào da Sơn.

– Sao vậy? _ Du tò mò bước lại gần xem xét.

– người cậu ta... Nóng quá _ Minh Anh hốt hoảng thốt lên.

– Mau... Mau lật người cậu ta lại _ Du lo lắng quay sang báo.

– Á... Sao? Sao lại thành ra thế này _ Minh Anh không tin vào mắt mình, hét lớn.

Du cũng kinh ngạc không kém nhưng vẫn còn bình tĩnh hơn Minh Anh nhiều. Cô lật phăng tấm chăn trên người cậu ra...

Người Sơn hiện tại đều chỉ chút đầy vết thương. Mặt rất nhiều mảng xanh xanh tím tím. Khoé môi bị sứt còn đỏ tươi còn chưa lành. Tay chân cũng chẳng có chỗ nào lành lặn cả. Mặt mũi thì tái nhợt đầy mồ hôi.

Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tôi Cũng Biết Ghen

– Cậu ấy sao rồi bác sĩ? _ Vừa thấy bác sĩ bước ra Minh Anh liền hỏi.

– Cậu ấy bị thương phần mềm là nhiều, cộng với cảm mạo mà không điều trị kịp thời nên mới sốt cao như vậy. Hiện tại thì không có gì đáng lo cả

Du và Minh Anh thở phào nhẹ nhõm sau khi nghe những lời này. 2 người cùng bước vào phòng bệnh.

– Này, mày có thể kể cho tao nghe về lần đầu tiên gặp mặt của mày và Son không? _ không muốn bầu không khí quá yên tĩnh Minh Anh tìm chuyện để nói.

– ờ thì cụ thể thì tao không thể kể rõ ràng được nhưng mà hôm đó tao đã cứu cậu ấy đấy _ Du gãi gãi đầu trả lời.

– Vậy sao? _ Nhẹ nhàng đáp lại 2 tiếng rồi im lặng như đang suy nghĩ gì đó.

Cạch... 2 người ngồi được 1 lúc thì có người vội vã bước vào.

– Ố... Quỳnh, _ Minh Anh ngạc nhiên nhìn người bước vào..

– Minh Anh? Sao mày lại ở đây? _ Cô gái vừa bước vào cũng ngạc nhiên hỏi ngược lại.

– Câu đó tao phải hỏi mày mới đúng chứ!

– ờ thì tao theo định vị GPS của tên Son đến đây. Thế... Hấn đâu? _ Quỳnh vô tư đáp rồi bước thẳng vào trong

– Định vị?... GPS? _ Minh Anh ngạc nhiên vặn hỏi.

– Ừ thì... Thiết bị định vị tao gắn trên máy của Son ấy! _ Quỳnh nhún vai không sao cả, đáp (= =)

Minh Anh vì lời này của Quỳnh mà trong lòng bức tức khó chịu. Ai lại đi cài thiết bị định vị vào điện thoại của người khác chứ? Tại sao cô ta có thể dễ dàng thốt lên những lời như vậy chứ hả?

Còn Du ngồi 1 bên từ khi thấy Quỳnh thì vẫn đang chìm sâu trong suy nghĩ.

– Son?... Này, tại sao hấn lại nằm bệnh viện vậy? Lại còn băng bó khắp người nữa, bị người ta đánh sao? _ vừa nhìn thấy Son nằm bất động trên giường, Quỳnh liền tuôn ra 1 đồng câu hỏi.

– Lúc tao thấy thì cậu ấy đã vậy rồi. Tối giờ vẫn chưa tỉnh _ Minh Anh nhàn nhạt đáp.

– Ồ... _ Quỳnh chỉ ồ lên 1 tiếng rồi im lặng ngồi xuống.

– Minh Anh này, mày cũng nên giới thiệu người bạn này cho tao biết chứ nhỉ? _ Du lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

– À, tao quên mất. Để tao giới thiệu với mày, đây là Quỳnh, bạn thuở nhỏ của tao và Son. Lúc trước tụi tao được gọi là Bộ Ba sậy _ Minh Anh cười cười đáp. Nhưng nhìn thế nào cũng không được tự nhiên cho lắm.

Quả nhiên là cô đoán đúng, Minh Anh không phải là đang ghen với cô gái này đó chứ!?

Mà, Du đã thực sự đoán đúng, Minh Anh cũng nhận ra điều này. Nhận ra rằng mình thích Son nên mỗi khi Quỳnh làm ra hành động lớn mật gì đó cô liền ghen lồng lộng lên. Nhưng lại không muốn muốn nói ra, chỉ ếm nhem trong lòng. Sợ làm mất quan hệ giữa 3 người tan vỡ.

– Chào! _ khác với lúc nói chuyện nhiệt tình với Minh Anh, Quỳnh chỉ quay sang nhìn Du vài giây lạnh nhạt chào cho có lệ.

– Mày thông cảm, tại gặp người lạ nên nó mới như vậy đấy _ Minh Anh cười trừ muốn xóa bỏ bầu không khí xấu hổ này.

– Ừm Không sao mà _ Du cong cong môi đáp.

Tính tình Quỳnh vẫn chẳng thay đổi gì mấy a. Vẫn ghét người lạ như vậy, vẫn cách nói chuyện vô tư đến vô tâm kia.

Không ngờ trên đời lại có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy.

Cô trùng hợp quen biết Minh Anh_ người mà trùng hợp là bạn thân Sơn_ đàn em của cô. Giờ lại trùng hợp đụng mặt với Quỳnh.

Vị trí của Quỳnh trong bang cũng cao không kém gì Sơn. Vốn dĩ trước kia 2 người đều dẫn đầu 2 hắc bang khác nhau được thừa hưởng từ gia đình. Nhưng sau đó họ đều đã đầu quân cho cô. Cuối cùng hợp lại thành 1 hắc bang mới là Hắc Ảnh. Và cô là người đứng đầu_ Huyết Ảnh.

....

– Vết thương của đại ca chưa khỏi, không nên cử động nhiều_ Cậu nói với người đang định ngồi dậy từ trên giường.

– Hừm! Mày quan nhiều quá rồi đấy! Nằm trên giường lâu như vậy khiến tớ thật khó chịu. Vết thương cũng đã tốt lắm rồi_ Chàng trai ngồi trên giường vỗ vỗ ngực, ra chiều tốt lắm.

Hắn là Phan Nhật Anh cũng chính là Snow_ thủ lĩnh hắc bang Bạch Ưng.

Nhật Anh không mặc áo, tấm mền rơi xuống để lộ cơ bụng săn chắc. Trên người còn có vài chỗ băng bó trắng xoá.

Hắn có mái tóc đen tự nhiên, phần mái hơi xoắn 1 chút. Mắt 1 mí to dài, tròng mắt màu nâu. Điểm nhấn chính là chiếc khuyên tai bạc trên tai trái kia.

– Bác sĩ đã nói mày không được hoạt động mạnh 2 tuần lận đấy_ Tuy xưng hô là đại ca nhưng cách nói chuyện lại giống như người ngang hàng hơn.

– Biết rồi. Biết rồi. Không hoạt động mạnh, mày càng ngày càng giống ông già rồi đấy, cứ cảm rằm mãi thôi_ Nhật Anh bĩu môi trả lời, khác hẳn với khi nói chuyện với những đàn em khác.

– Hừm_ Tuấn hừ nhẹ 1 tiếng coi như lời đáp.

Tuấn chính là chàng trai (ở chương 16) hôm đó đi gặp mặt cùng với Trung và Tú.

– Mà nè, mày đã xử lí cái đám xen vào chuyện của chúng ta chưa?_ Nhật Anh nhàn nhã bóc miếng bánh trên đĩa bỏ vào miệng.

– Ừm. Bọn chúng khá khó xoi đấy. Nhưng tao vẫn chưa điều tra ra bọn chúng ở băng nhóm nào. Nhưng ở đó có 1 thằng nhìn quen mặt lắm. Tao thấy nó rất giống thằng phó thủ lĩnh bên Hắc Ảnh

.

– Hừm? Sao mày không nói sớm hơn hả?_ Nhật Anh bật người dậy cú 1 phát ngay đầu Tuấn.

– Gì hả?_ Tuấn ngạc nhiên tròn mắt nhìn hắn.

– Bao lâu nay tao cho người giả dạng Huyết Ảnh là để tìm tung tích của hắn ta mà. Nếu có chút thông tin nào thì mày phải nói tao biết chứ_ Nhật Anh giãy nảy, động tác cứ y hệt con nít.

– Được rồi được rồi. Nhớ lời bác sĩ dặn chứ? Không được hoạt động mạnh! Yên tâm đi, mặc dù đã lỡ sai bọn đàn em dẫn hắn 1 trận nhưng tao sẽ cố gắng tìm hắn cho mày, được chưa?_ không muốn Nhật Anh nổi tính trẻ con nên cậu đành lên tiếng trấn an.

Trước mặt người khác thì Nhật Anh là 1 kẻ lạnh lùng, độc đoán Nhưng khi ở trước mặt cậu thì bao nhiêu tính nết thực sự nó lại phơi bày ra hết. Vừa trẻ con, hay đòi hỏi và rất thích chọc người khác nổi điên.

Và 2 người cũng không hề hay biết kẻ đã bị bọn đàn em đánh lên kia còn đang nằm bất tỉnh nhân sự ở bệnh viện.

.....

Ở 1 quán cà phê nào đó...

– Cô tìm tôi có chuyện gì?_ cô gái bước đến 1 bàn ở trong góc, lập tức lên tiếng hỏi.

– Cô... Có muốn trả thù không?_ người lên tiếng không ai khác ngoài Trâm

Còn người vừa mới đến chính là người cầm đầu nhóm đã đánh Du. Cũng là đám người bị Sang với Kiệt dẫn cho 1 trận đến nỗi phải chuyển trường.

....

– Tớ về trước đây, mày ở lại trông Sơn nhé_ Du nói trước 1 tiếng rồi bước ra ngoài.

– Ừm_ Minh Anh không nhìn Du, đáp.

Quỳnh vẫn còn ngồi 1 bên không có lên tiếng.

Du thờ dài bước ra ngoài. Quen biết Sơn đã lâu nên cô biết, gia đình Sơn không được hạnh phúc cho lắm. Ba mẹ cậu ly hôn từ lâu. Ba cậu lại đẩy cho cậu trách nhiệm nặng nề trông nom hắc bang rồi để cho cậu tự sinh tự diệt.

Kể từ lúc đó, việc gì cậu cũng phải tự mình gánh vác và chịu đựng.

Và có vẻ như Minh Anh vẫn chưa biết thân phận thật sự của Sơn.

Cô thế... Sẽ bắt kẻ nào làm Sơn ra như vậy phải trả 1 cái giá thật đắt.

....

– A, con gái về rồi sao?_ Hôm nay Khải không còn đơn độc 1 mình trong nhà bếp nữa, đã có ba cô_ người đàn ông đang ở đây rồi.

.

– Vâng. Mẹ... Vẫn chưa về sao?_ Thấy cả nhà đều có mặt chỉ trừ 1 người, Du lên tiếng hỏi.

– Ừm, Con cũng biết công việc của bà ấy rất nhiều mà, đâu có rảnh rỗi như ba con đâu chứ!_ ông Hùng gãi gãi đầu đáp.

– À_ Du chỉ đơn giản À lên 1 tiếng rồi không hề động đến chủ đề đó nữa.

Ba cô cũng không phải là người ăn không rồi ngủ. Ông ấy là 1 nhà văn, mà khoảng thời gian chuẩn bị cho 1 tác phẩm cũng khá lâu nên bình thường đều khá là rảnh rỗi.

Mới ở chung vài ngày mà cô đã phát hiện ra khoảng thời gian cô gặp mẹ rất ít. Sáng sớm chỉ ăn sáng liền đi. Buổi tối lại là người về nhà trễ nhất. Nói chuyện cũng không quá 2, 3 câu.

Cảm giác như có người mẹ này cũng như là không có. Cảm giác lúc nào cũng xa lạ.

Biểu hiện trên khuôn mặt bà ta thật là giả tạo. Không giống biểu hiện giữa mẹ và con mình 1 chút nào.

Cô còn phát hiện ra 1 điều.

Hình như mối quan hệ giữa Bà và Kiệt không được tốt cho lắm. Bà chưa bao giờ hỏi thăm đến Kiệt. Và mỗi khi hân đối mặt với mẹ mình, cô đều cảm thấy hân không được tự nhiên cho lắm.

Chờ em đến ngày mai~

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cứu Tinh

Sáng sớm 2 hôm sau Minh Anh có gọi điện báo rằng Sơn đã tỉnh lại. Tuy nhiên vẫn phải nằm bệnh viện theo dõi 1 thời gian.

Và cô ấy sẽ ở bệnh viện chăm sóc Sơn nên sẽ nghỉ 1 hôm.

– Chào Du, sao hôm nay cậu đến sớm thế?_ Trâm ngồi xuống ghế bên cạnh, vui cười chào hỏi.

– Cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là đột nhiên nổi hứng lên mà thôi_ Du gãi gãi đầu đáp cũng không có để ý thấy nụ cười của Trâm có hơi bất thường.

– Tâm trạng tốt sao?_ Trâm nghiêng đầu hỏi.

– Ừm...

.....

Giờ ra chơi Trâm lơ đãng theo Du xuống căn tin nhưng rồi khi vừa thấy ba anh em Khải, Kiệt, Sang gần đó thì liền nắm tay Du kéo sang ngồi chung.

– em ngồi đây được chứ? _ Tuy là hỏi nhưng chưa kịp để họ trả lời cô đã đặt mông ngồi xuống kế bên Kiệt.

Để Du ngồi kế Sang. Trong quá trình ăn Trâm liên tục gấp đồ ăn của mình qua cho Kiệt. Hắn không hề nói 1 lời mà chỉ bình tĩnh mà ăn. Du cảm thấy hình như tâm trạng của hắn không được tốt cho lắm.

Mà biểu hiện của Trâm làm cô cảm thấy khó chịu đến nỗi món ăn nào cũng không thấy ngon. Trong suốt buổi Trâm chỉ toàn chống cằm nhìn hắn ăn, trên môi luôn giữ nụ cười trong trẻo.

Thấy Du thất thần nhìn hành động của Trâm, Sang cũng bất chợt gấp đồ ăn của mình sang cho cô. Tuy không hiểu lắm Sang làm vậy là có ý gì nhưng Du cũng gấp bỏ vào miệng.

Hôm nay Khải lại yên lặng hơn bình thường. Chỉ ngồi im ăn phần của mình. Ánh mắt nhìn xa xăm không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ra về hôm đó Du muốn đi bộ đến bệnh viện vì khoảng cách cũng khá gần. Nhưng vừa đi được nửa đường lại bị 1 đám con trai vây quanh.

– cô em đây có phải là Hoàng Thanh Du? _ 1 tên có vẻ như là cầm đầu lên tiếng.

– Các người cũng đã chặn đầu tôi như vậy xem ra cũng đã biết tôi là ai rồi chứ nhỉ? Hỏi 1 câu như vậy có phải là quá dư thừa hay không? _ Như 1 thói quen Du mở miệng mà không kiêng nể 1 ai.

– Ồ. Cũng xinh phết mà sao lại đánh đá thế hả/ _ 1 tên đứng cạnh lên tiếng.

– Các người muốn gì? _ Du cảnh giác nhìn quanh, muốn tìm lối thoát.

Bọn này khác hẳn với lũ con gái tay yếu chân mềm. Tuy cô có thể chịu đánh nhưng tuyệt đối sẽ không chịu nhục. Nhưng mà lúc này theo thói quen lại nói ra lời chọc giận bọn chúng.

– Đương nhiên là chơi đùa với em gái xinh đẹp này rồi _ 1 tên khác cười đều cẳng hô lớn.

... 1 tiếng trước...

Cô gái đứng trước đám con trai ra lệnh.

– Các người cứ thích làm gì thì tùy ý, làm cô ta càng nhục nhã càng tốt ,tôi sẽ trả tiền hậu hĩnh.

– Cái gì cũng được hả? Lộ quần áo cũng được sao? _ hắn ta liếm liếm mép môi, mặt đáng khinh nói.

– Càng tốt. Tốt nhất là làm cho cô ta không dám ra ngoài gặp người _ Người con gái cười độc ác đáp lời.

....

– tụi bay, xông lên xử con mồi đẹp đẽ này nào _ Tên đại ca ra lệnh.

– Vâng...

Du cắn răng lùi bước, không được rồi, phía sau là ngõ cụt. Cô đã bị bọn chúng dồn vào ngõ cụt mà không hay, thật là sơ suất.

Chết tiệt! Nhìn những gương mặt đáng khinh này cô thực sự muốn đập cho chúng 1 trận. Không được, không được... Cô đã hứa với sư phụ rồi và cô sẽ giữ mãi lời hứa đó.

Nhưng mà... Nếu cô đánh chúng là chỉ là tự vệ thôi mà, đâu phải là cô gây chuyện trước chứ. Cũng không được... Du lại lắc đầu... Lời hứa là lời hứa. Nếu không giữ được thì cô còn mặt mũi nào đi thăm sư phụ nữa chứ.

Trong khi Du đang rối rắm với đồng suy nghĩ trong đầu thì bọn người kia đã tiến sát đến.

Mẹ nó! Hiện tại chỉ còn 1 cách duy nhất:

– Cứu tôi với! Cứu tôi với... _ Du bỗng nhiên la lớn làm bọn họ hơi giật mình.

– Hừ! Có kêu mồn cả cổ cũng không có ai đến cứu cô em đâu

– Đúng đấy, nên ngoan ngoãn chịu trói đi bọn anh sẽ nương tay cho.

Còn 2 bước nữa là bọn chúng tiến sát đến cô. Du trầm mặc, mặt tối sầm lại, 2 nắm tay siết chặt. “Su phụ, con xin lỗi, xem ra con phải thất hứa với người rồi”

Đến khi Du không còn 1 chút hi vọng gì nữa mà chuẩn bị ra tay thì trước mặt cô lại xuất hiện 1 người.

Tên cầm đầu vừa định vươn tay về phía cô thì đã bị người đó đánh bật sang 1 bên.

– Chắc chắc... Không ngờ trai hiện nay đang thiếu thốn đến như vậy? Mặt hàng chẳng có chút phẩm giá nào cũng dám đụng đến_ Nhật Anh tặc lưỡi, khinh bỉ lên tiếng.

– Anh... Du quả thật không biết nên buồn hay nên vui nữa. Hắn dám gọi cô là “Mặt hàng không có phẩm giá!” ư

Mà lúc này Du cũng đã nhận ra 1 điều, đây chính là người mà vài hôm trước cô đã cứu.

– Tại sao... Lại là anh?_ cô ngạc nhiên hỏi.

– Hừm? Nghe có vẻ như em không muốn gặp lại tôi nhỉ?_ Nhật Anh điềm tĩnh đáp, không để ý đến ánh mắt như muốn giết người của mấy tên kia.

– mày là thằng điên nào hả?_ Tức giận vì bị chen ngang chuyện tốt của mình, tên đại ca giận dữ lớn tiếng quát.

– Hừm! Chen ngang lúc người khác đang nói chuyện không phải là 1 đức tính tốt đâu nhé!_ Trên mặt vẫn giữ nụ cười nhưng tay thì lại rất dứt khoát đâm thẳng ngay mặt hất ta.

Thế là tên đại ca vừa mới lồm khồm bò dậy nay lại nằm bẹp dưới đất.

– Đại ca

– Đại ca

Tụi đàn em bắt đầu cảm thấy hoảng loạn chạy tới đỡ hắn ta đứng dậy.

– Mày dám đánh tao sao? Bay đâu, xử nó!_ Đại ca hét lớn ra lệnh.

Ngay khi vừa biết người tới là Nhật Anh thì cô liền an tâm được 1 chút. Dù sao thì cô cũng đã cứu hắn nên chắc hắn sẽ không bỏ mặc cô đâu!

Như những gì đã dự đoán trước, nhật anh rất dễ dàng hạ được bọn chúng. Động tác vừa nhanh, gọn gàng lại dứt khoát.

Không biết là ai có thể khiến 1 kẻ mạnh như vậy chịu bao nhiêu thương tích như thế.

– Không biết tự lượng sức mình_ Nhật Anh hừ lạnh, sau khi xử lí xong xuôi mới nhìn về chỗ Du đang đứng nhưng cô đã đi từ lúc nào!

– Ê?? ...Thật là! Còn chưa kịp hỏi tên nữa mà_ Nhật Anh tiếc nuối thờ dài không thôi. Lúc nãy do đánh hăng quá nên hắn cũng không có chú ý xung quanh. Không ngờ mới chớp mắt vài cái đã không thấy bóng dáng.

Mà hiện trường sau lưng Nhật Anh là 1 đống hỗn độn toàn người và người nằm lăn lóc. Tên nào cũng thương tích đầy mình. Nhất là tên đại ca, bị đánh mặt mũi sưng vù biến dạng.

Hắn có đi vài vòng gần khu vực đó để tìm nhưng cũng không thấy đâu cả.

– Tên Nhật Anh chết bầm kia,!! Còn không mau đứng lại đó_ Trong lúc hắn đang suy nghĩ vẩn vơ thì nghe được giọng sư tử hồng của Tuấn.

– Thôi chết! Dọt ẹ_ Nhật Anh vì cảm thấy quá chán nản khi cứ suốt ngày quanh quẩn trong nhà nên hắn đã lên Tuấn và trốn ra ngoài chơi. Không ngờ Tuấn lại tìm đến nhanh như vậy.

– Còn chạy? Để xem về nhà tao xử mày như thế nào_ Nhưng chưa kịp để Nhật Anh chạy thoát thì Tuấn đã bắt kịp.

– Hi hi... Chào! Tao đang tính rủ mày đi chung đấy_ Nhật Anh bày ra bộ mặt ngu ngốc cười cười ngây thơ.

– Đừng có mà giả vờ đáng thương. Mau đi về dùm thương tiếp đi_ Thế là trên đường xảy ra 1 màn... 1 chàng trai cao to khỏe mạnh nắm cổ áo của chàng trai cực kì đẹp mắt mà kéo đi không thương tiếc.

.....

– Sao mày đến trễ vậy?_ Minh Anh đang ngồi gọt vỏ trái cây, nói.

– Ha ha... Tao gặp người quen trên đường đi ấy mà_ Du cười 2 tiếng qua loa đáp lời.

– Giờ tao mới biết mày là 1 kẻ nhiều chuyện đấy_ Minh Anh bĩu môi nói.

- Vết thương... Thế nào rồi?_ Du bỗng quay sang hỏi Sơn_ người vẫn nằm yên lặng trên giường bệnh này giờ.

- à... Đã đỡ nhiều rồi_ Vì có Minh Anh ở đây nên Sơn không dám nói quá nhiều lời, cậu sợ cô sẽ nghi ngờ.

Du cũng chỉ ừ 1 tiếng rồi lại im lặng. Sơn cũng không có mở lời nói tiếp.

- Tao... Đã chơi thân với Sơn từ hồi chúng tao còn rất nhỏ. Nhưng... Tao chưa bao giờ nghe cậu ấy nhắc đến mày. Nhưng mày lại rõ ràng từng ngóc ngách trong nhà của Sơn hơn tao làm tao ghen tị thật đấy_ Minh Anh cười nhẹ, tuy giống như lời nói đùa nhưng đó thực sự là suy nghĩ của cô.

Sơn không hiểu chuyện nên giường đôi mất tò mò nhìn Du.

- cô ấy đã biết chuyện chúng ta quen nhau từ trước_ Du quay sang giải thích.

- Haizz... Nói trắng ra thì mày sợ tao cướp mất người mày thích chứ gì. Yên tâm, yên tâm, tao đã có người trong lòng nên không thèm lấy của mày đâu_ Du lên giọng đùa bỡn.

- Tao... Tao không có... Ai thích chứ... Tao đi rửa trái cây đây_ Minh Anh xấu hổ đến nỗi nói lắp bắp cầm mấy trái táo chạy thẳng ra ngoài.

Minh Anh vừa ra ngoài thì mặt của Du cũng trầm xuống.

- Là bọn Snow đã làm cậu thành ra thế này!_ không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

- Tớ không sao... Lão đại không cần phải tức giận_ Cậu vẫn muốn gọi Du là lão đại. Vì cậu vẫn giữ trọng vị trí đó cho cô.

- Không cần nói nhiều.. Là ai?_ Giọng Du hơi trầm, hình như đang kiềm nén cơn tức giận. Khác xa 1 trời 1 vực với hình tượng vui vẻ lúc này.

- Là bang Bạch Ưng_ Sơn mím môi 1 lúc lâu rồi mới đáp.

Được lắm. Cô không tìm bọn chúng. Ngược lại, chúng lại tìm cô gây chuyện. Tuy không thể dùng đến võ nhưng cô sẽ dùng trí. Dám đụng đến người của Huyết ảnh này, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

....

Sắp tết lại bị lỡ miệng. Ta phải sống sao đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tâm Sự Đêm Khuya

Trong phòng Khải

- Chỗ này... Như vậy đúng không?_ Du chìa cuốn tập sang chỗ Khải, hỏi bài.

- Ừm, khá tốt rồi đấy, chỉ cần chỉnh sửa lại cách trình bày 1 chút là được_ Khải xem xét 1 chút rồi gật gù nói.

- à mà....Anh Khải này...._ Du đắn đo mãi 1 lúc rồi mới nói ra.

- Hửm?_ Khải nhướn mày ý bảo cô nói tiếp.

- À, thì là... Em thấy hình như mối quan hệ giữa Anh Kiệt và mẹ không được tốt cho lắm! Giữa họ đã xảy ra chuyện gì sao?_ Du tò mò hỏi...

- Chuyện này... Đại khái thì mẹ anh có hơi thiên vị Sang nên nhiều khi làm Kiệt cảm thấy hơi tủi thân... Theo anh thấy là vậy! Còn về chi tiết thì em nên hỏi Kiệt_ Khải không chịu nói ra rõ ràng mà lại bảo Du tìm Kiệt.

Thực sự thì nếu kể ra thì giống như là đang nói xấu mẹ mình quá. Mà Du lại là thành viên mới nữa, nếu cứ kể ra sợ rằng em ấy sẽ ghét mẹ mình mất.

Mặc dù ngay từ đầu anh đã thấy cách đối xử của bà đối với 2 anh em Sang, Kiệt rất ư là không công bằng. Mà anh thực sự không hiểu tại sao bà lại đối xử với Kiệt như vậy. Mặc dù 2 người họ là 1 cặp song sinh.

.....

Trước khi đi học, từ trong đồng quần áo Du lôi ra 1 chiếc mặt nạ bạc đã phủ 1 lớp bụi, có lẽ là rất lâu chưa được đụng đến.

Đây là chiếc mặt nạ đã gắn với cô rất lâu. Lúc mà cô đeo nó nghĩa là cô sẽ xuất hiện dưới thân phận là Huyết Ảnh.

....

- chào mừng lão đại đã trở lại_ 2 hàng người chính tề đứng 2 bên đồng loạt cúi đầu chào Du. Thái độ hoàn toàn là sùng bái cùng tôn kính.

- Được rồi, mọi người không cần phải nhiều lễ tiết như vậy!_ Du phát tay đáp. Thật là, mãi mà cô vẫn chưa quen được cái vụ này.

- Lão đại đừng đi nữa nhé!

- Phải đó, lão đại mà đi thì bang chúng ta sẽ lại bị ăn hiếp đấy.

- Nhân dịp lão đại trở lại, chúng ta phải quây tanh bành 1 bữa mới được

Đám đàn em nhón nhón nháo nháo đề xuất ra ý kiến của mình.

- Mọi người bình tĩnh nào, tuy tôi đã trở lại nhưng mà... Tôi sẽ không dùng đến võ thuật_ Du vừa lên tiếng là mọi người liền im phăng phắc lắng nghe.

- Tại sao vậy?

- Đúng vậy, võ thuật cùng sức mạnh của lão đại là số 1 mà

Vài người lên tiếng hỏi.

- Mọi người chỉ là đề cao tôi quá mà thôi. Nhưng mà... Tôi đã hứa với người đó rồi. Từ nay về sau sẽ không đi đánh lộn nữa. Mọi người cũng không muốn lão đại mình là 1 kẻ thất hứa chứ!

Du bình tĩnh giải thích cho mọi người hiểu. Đối với cô, người trong bang Hắc Ảnh đều là người 1 nhà, mọi chuyện không nên dấu diếm làm gì.

- Vâng, chúng ta hiểu_ 1 tên thay mặt cả đám lên tiếng.

- Không sao. Không sao. Chỉ cần có mặt đại ca ở đây thì bọn kia sẽ sợ mà chạy mất dép ấy chứ!

- Phải đó. Phải đó.

Phải, đây là gia đình thứ 2 của cô. 1 nơi hoàn toàn không có ràng buộc, 1 nơi cô có thể tự do là chính bản thân mình mà không bị 1 ai phán xét, so sánh.

.....

Tối nay Du không hiểu sao lại cảm thấy khó ngủ. Đang trằn trọc lại bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân nặng nề vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng.

Du không phải là 1 người nhát gan nên cô ngay lập tức bật dậy khỏi giường định ra mở cửa.

Nhưng tay còn chưa kịp đụng vô tay nắm cửa thì cửa đã mở ra. 1 bóng người xông thẳng đến chỗ cô.

- Hức... Xin chào... Hức... Em gái dễ thương_ Kiệt nấc lên từng đợt, khó khăn nói. Có vẻ như đã uống khá nhiều rượu. Cũng may là không có đi bằng đường cửa sổ giống lần trước.

Du cũng thờ phào khi thấy người đến là Kiệt, cô còn tưởng là tên trộm nào ấy chứ.

Nhưng chưa kịp nói gì đã bị Kiệt còn đang say mèm đè thẳng lên người. Vì quá bất ngờ nên cả 2 cùng ngã nhào xuống đất.

- ui da... Anh làm gì vậy hả?_ Du xoa xoa lưng còn đang đau nhói, mặt mày nhăn nhó nói.

- Muốn ngủ với em gái... Hức... Muốn ngủ với em gái nhỏ_ Kiệt ngồi dưới đất tiến sát Du rồi lăm bắm mãi 1 câu.

- Đừng phá phách nữa, về đi để cho tôi ngủ_ Du đẩy mặt Kiệt ra, không thương tiếc ra lệnh.

- Nhưng mà... Mẹ... Hức... Mẹ sẽ không chịu ngủ cùng Kiệt... Mẹ sẽ không... Buối tối Kiệt rất cô đơn. Nhưng... Hức... Mẹ chỉ ngủ cùng mỗi mình Sang... Mẹ chỉ khen mỗi mình Sang, mẹ...

Kiệt vừa nấc vừa lăm bắm nói. Nhưng cũng đủ để cho Du ở gần nghe rõ ràng tất cả. Cô nghĩ, đây là cơ hội tốt nhất để hỏi hần về chuyện của mẹ.

- Anh Kiệt này, Anh thấy mẹ là người như thế nào?_ Du suy nghĩ 1 lát rồi lên tiếng hỏi.

- Mẹ... Hức... Xấu... Mẹ là người xấu. Kiệt ghét mẹ. Mẹ chỉ thương mỗi Sang... Hức. Mẹ luôn chỉ đánh mình Kiệt... Kiệt không có làm sai mà...
- Kiệt đã cố gắng đạt thứ hạng cao trong lớp nhưng cuối cùng vẫn thua Sang. Mẹ bảo Kiệt là 1 đứa trẻ ngu ngốc, đứa trẻ không nên được sinh ra.
- dù có cố gắng bao nhiêu, dù có ngoan ngoãn bao nhiêu Mẹ cũng hề vui lòng.

Có lẽ bây giờ nó là tiếng lòng của 1 đứa con nít Nhưng cô biết Kiệt thực sự đau lòng vì điều đó.

Nghe hẳn kể mà 2 mắt cô đã bắt đầu rung rung. Cô không thể ngờ rằng Kiệt ngay từ nhỏ đã phải chịu nhiều uất ức như vậy. Cô ôm chầm lấy hẳn, tay nhẹ vỗ lên vai như để an ủi.

– Không sao rồi! Cho dù ai có ghét Kiệt thế nào nhưng Du thì không. Hứa đấy_ Vì Kiệt đang mang tâm lý của 1 đứa nhỏ nên Du đã dùng cách này để trấn an hẳn.

– Ừm... Hứa!_ Kiệt do dự 1 hồi rồi mới rụt rờ vươn ngón út. Biểu hiện chẳng khác gì 1 đứa con nít.

2 ngón út quấn chặt vào nhau biểu thị cho 1 lời hứa dài lâu.

Khóc mệt. Kiệt mệt mỏi dựa hẳn cả người vào ngực Du mà ngủ. 1 đêm mệt mỏi lại mau chóng trôi qua.

.....

Trong khi đó, ở 1 ngôi biệt thự sang trọng không kém khác.

- Thất bại rồi sao?_ Trâm đang ngồi trên ghế dựa sơn móng tay, hỏi.
- Vâng_ chàng trai cúi người cung kính đáp.
- 1 đám vô dụng, đúng là tốn công mà_ Chỉ chăm chú nhìn móng tay mình, Trâm hừ lạnh.
- Đi lấy màu sơn khác đi_ Trâm thân nhiên ra lệnh.
- Vâng_ người kia máy móc đáp lại.

.....

Sáng, Kiệt mơ màng thức dậy. Đầu vẫn còn rất đau, tối qua hẳn lại uống quá chén nữa rồi.

Nhưng mà... Chiếc giường hình như có hơi chật hơn bình thường thì phải.

Nhìn sang bên cạnh mới phát hiện ra Du đang nằm ngủ ngon lành kế bên. Đang thắc mắc tại sao đêm qua lại ngủ ngon như vậy, thì ra là được ngủ cạnh mèo con.

Kiệt vươn tay gạt mấy sợi tóc loà xoà trước mặt Du. Động tác nhẹ nhàng như sợ cô sẽ tỉnh giấc. Dáng ngủ của mèo con vẫn không thay đổi gì cả. Nhất là vào mùa lạnh thường hay cuộn tròn lại thành 1 cục.

Ngay cả Kiệt cũng không để ý thấy động tác của hẳn lúc đó có bao nhiêu dịu dàng

1 lát sau khi thức dậy điều đầu tiên Du nhìn thấy không phải là trần nhà Mà là gương mặt phóng đại của Kiệt.

- Chào buổi sáng_ vì đã quá quen với việc này nên Du rất bình tĩnh mà chào Kiệt.
- Chào_ Kiệt vẫn giữ nguyên tư thế gần sát mà đáp. Không có 1 chút tự giác xích ra xa.
- Này, gần quá rồi đấy_ Du chống tay lên ngực Kiệt đẩy hẳn ra.
- Tại sao anh lại ở đây?_ vì hôm qua uống quá nhiều nên đầu hẳn cứ ê ẩm mãi.
- Anh không nhớ gì sao?_ Du ngạc nhiên nhìn hẳn hỏi.
- Không. Tối qua đã xảy ra chuyện gì à?_ Kiệt gãi gãi đầu, tò mò hỏi.

– Cũng không có gì. Tôi chỉ đá anh vào cái trước khi xách anh lên giường thôi_ Du thở phào trong lòng. May là hẳn không nhớ gì cả. Tối qua cô đã gọi lên những kí ức đau buồn trong hẳn.

– hể? Mèo con thật là độc ác_ Kiệt phồng má buông câu đùa đùa.

– Đã nói là đừng có gọi tôi là mèo con nữa mà_ Du vung tay cào cào mặt Kiệt.

– Á, ám sát. Ám sát_ mặc dù chỉ là cào nhẹ nhưng Kiệt lại la oai oái.

Đúng lúc này, tiếng mở cửa lại vang lên.

– Con gái..._ những chữ còn lại chưa kịp nói đã bị ông nuốt ngược trở lại.

– Thôi chết! Mau chạy đi_ Du cũng hoảng hốt khi thấy ba mình đứng đó. Điều đầu tiên cô làm là nhắc nhở Kiệt nên nhanh chân chạy mau.

Tình trạng hiện tại của cô và Kiệt rất dễ bị hiểu lầm a. Và lại ba cô ông ấy...

– Thằng ác ôn chó chết kia... Ai cho mày đụng vào con gái tao hả? Uống công tao tin tưởng giao con gái tao cho mày. Sao mày lại dám làm ra hành động này hả?

Còn chưa kịp để 2 người giải thích ông đã xách chổi đi đánh Kiệt.

– Ba à, nghe con giải thích_ kiệt vừa né cái chổi vừa yếu ớt nói. Bình thường thấy ông hiền lắm mà, sao nay lại dữ như vậy.

– tao không có thằng con như mày

Ở dưới lầu.

– Trên đó làm gì mà rộn ràng thế nhỉ?_ Khải thắc mắc hỏi.

– Không biết_ Sang lãnh đạm đáp lời, dường như không quan tâm lắm.

.....

Nếu mọi người muốn đọc 1 chương với đầy lỗi sai thì t sẽ không đăng lại nữa.

Có chỗ sai nào cũng đừng chỉ để khỏi sửa.

T chỉ viết vì sở thích. Viết cũng được mà không viết cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chịu Trách Nhiệm

Hừmmmm...

Ngôi nhà đang ở trong bầu không khí rất không được bình thường.

Ông Hùng ngồi trầm mặc khoanh tay. Tất cả thành viên trong gia đình đều có mặt đầy đủ. Kể cả người mẹ trên danh nghĩa kia nữa.

– Giờ, giải thích đi_ ông Hùng mặt hầm hừ, có vẻ như đang tức giận.

– Ba, đã nói là hiểu lầm...

– Ba không bảo con lên tiếng_ Du vừa định giải thích lại bị cắt ngang. Lúc ba cô tức giận thật là kinh khủng a.

Du bĩu môi nhưng cũng không dám hó hé thêm 1 tiếng nào.

Hồi trước có lần nhỏ bạn kia ngủ cùng với cô. Nhưng vì ngoại hình quá giống con trai đã gây ra hiểu lầm. Chưa kịp để cô lên tiếng giải thích đã bị đánh người ta.

– Anh à, tội nhỏ không có xảy ra chuyện gì đâu mà. Anh cũng phải tin tưởng chúng 1 chút chứ_ Hiếm khi Bà Thư ra mặt nói hộ cho ai đó.

– Chuyện đã rành rành ra trước mắt như vậy sao anh có thể bỏ qua 1 cách dễ dàng được chứ!_ Ông Hùng quyết không buông tha.

– Nếu ba đã nhất quyết không tin con thì hãy để con chịu trách nhiệm với Du_ Không có mất bình tĩnh hay rối rắm, Kiệt cực kì bình tĩnh mà nói.

– Mày... Mày... Nên nhớ... 2 đứa bay là anh em đó. Đừng nên đi quá xa_ nói xong, ông phất tay đứng dậy đi mất..

Không thể tin được, thằng nhóc đó đòi “chịu trách nhiệm!” với con gái ông sao? Không biết có phải là lời nói bất chợt hay là thật lòng nữa. Nhưng... Nhìn mặt hắn nghiêm túc quá. Ông Hùng trầm nghĩ.

Khái dù gì cũng đã từng chứng kiến qua, tuy biết giữa bọn họ không xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng lại đau nhói.

Nhưng mà... Còn tên Sang đang ngồi cạnh anh thì đang toả ra sát khí nồng đậm.

Không được rồi mấy bữa nay Sang không đụng chạm gì đến Du là muốn cô nguôi ngoai 1 chút con giận vì cậu đã tự tiện tuyên bố cô là bạn gái cậu trước kia. Lí do thứ 2 chính là cậu muốn suy nghĩ về mối quan hệ của 2 người.

Nhưng mà... Có suy nghĩ bao nhiêu cũng không thể hiểu ra tại sao hôm đó lại tuyên bố những lời như vậy. Tại sao lại cảm thấy ghen tức khi cô cùng Kiệt thân cận nhau chứ . cậu không hiểu.

(Khụ khụ... Ông này ngu trường tồn với thời gian luôn rồi nhĩ =_=)

.....

– Haizzz_ Du thờ dài thườn thọt nằm dài ra bàn.

– Hửm? Làm gì mà thờ dài ghê vậy?_ Minh Anh thấy vậy liền hỏi.

– cũng không có gì. Chỉ là hơi chán 1 chút thôi. À mà tên kia đã khoẻ chưa?_ Du trả lời cho có rồi nhanh chóng đổi chủ đề.

Có nên nói cho Minh Anh biết là cô bị ba mình bắt gặp ngủ với trai không? Cô nghĩ là không.

– Ừm. Vài ngày nữa là được xuất viện rồi_ Cô để ý thấy mỗi khi Minh Anh nói đến Son thì trên mặt lại mang theo 1 tầng ý tứ khác. Hình như là hạnh phúc thì phải.

Xem ra mấy ngày nghỉ học ở bệnh viện chăm sóc Son cũng không tồi nhĩ. Có 1 chút tiến triển rồi đấy.

– Vậy thì tốt.

....

Ra chơi. Du ,Minh Anh và Trâm đang ăn thì bỗng nhiên Kiệt tiến lại gần và điềm nhiên ngồi xuống.

Du và Minh Anh cùng giật mình nhìn hắn. Còn Trâm thì trong nháy mắt gương mặt liền tối sầm lại. Khái và Sang đi phía sau cũng ngạc nhiên không kém. Mà những người ngạc nhiên nhất là phải nói đến những học sinh xung quanh.

Nhiều tiếng “Ồ” kinh ngạc liên tục vang lên khi họ chứng kiến cảnh này.

Tuy không hiểu nhưng Khái cùng Sang buộc phải cùng ngồi xuống. Sáng nay đã xảy ra chuyện như vậy, hiện tại lại có tình tiếp cận Du. Không phải có ý đồ thì là gì.

Vì Kiệt đã giành ghế trống kế bên Du nên 2 người đành tản ra 2 ghế trống khác. Khái ngồi kế Trâm. Sang ngồi giữa 2 người.

– Anh... Anh làm gì vậy hả?_ Du cố gắng gằn giọng lại để người xung quanh không nghe thấy.

– Ăn_ Kiệt tự nhiên đáp rồi ngồi ăn ngon lành.

Du cảm tưởng giống như có 1 đàn quạ bay ngang đầu. Hôm nay hắn lại tới tháng hay gì thế?

Cuối cùng Du cũng chỉ có thể từ bỏ rồi tiếp tục ăn.

– Nè, nè họ bị sao vậy? Tự nhiên dòn lại đây 1 đồng vậy?_ Minh Anh kéo tai Du lại gần, hỏi nhỏ.

– Làm sao tao biết được chứ!_ Du nhún vai rồi lại tiếp tục ăn.

– Mày còn ăn được nữa hả? Đúng là con heo mà_ Minh Anh chán ghét bĩu môi.

Bữa ăn lại tiếp tục. Kiệt liên tục gấp đồ ăn của mình vào chén Du. Cô cũng không cảm thấy có gì không đúng mà gấp lên ăn.

Thấy vậy, Sang cũng không muốn chịu thua. Cậu cũng gấp đồ ăn của mình qua cho Du. Kiệt thấy vậy cũng hăm hừ rồi tốc độ gấp đồ ăn càng nhanh hơn.

Và thế là cuộc chiến gấp thức ăn bắt đầu diễn ra.

-Nhìn họ có vẻ thân thiết quá nhỉ? _ Trâm quay sang nói chuyện với Khải. Mặt tuy đang tươi cười nhưng bàn tay để dưới mặt bàn lại đang siết chặt đến trắng bệch.

- À, Ừm, xin lỗi. Em vừa mới nói gì cơ? _ Khải dường như vừa mới tập trung suy nghĩ gì đó nên không có để ý những lời Trâm nói.

- A, em nói là nhìn bọn họ có vẻ thân thiết quá nhỉ? _ Trâm hơi nghi ngờ nhìn Khải. Hiếm khi thấy anh thất thần, mà chỗ anh vừa nhìn đến là chỗ của Du.

- ha ha... Ngay từ lần đầu gặp mặt là chúng nó đã ồn ào vậy rồi! _ Khải cười ha ha 2 tiếng, đáp.

- Hề? Thật hiếm khi thấy anh Kiệt quá thân thiết với 1 người đấy. Anh cũng biết đấy, mấy mối quan hệ trước của anh ấy đều thuộc dạng hời hợt cả _ Trâm chống cằm, nhận xét.

- Anh không nghĩ lần này cũng giống vậy đâu _ Khải đáp lại trong vô thức.

Trước đây anh cũng đã từng cảm thấy Du rất quen thuộc. Ngoại hình cô ấy có hơi giống 1 đàn em của anh năm cấp 3. Năm lớp 10 cô bé đó đã từng tỏ tình với anh Nhưng đã bị anh từ chối. Tên cô bé đó là gì nhỉ?

Nhưng mà... Tuy bề ngoài có hơi giống nhưng từ phong cách ăn mặc cho đến tính cách đều khác hoàn toàn. Mà thôi, có lẽ là anh suy nghĩ nhiều rồi, chắc chỉ là người giống người.

Khải do mãi suy nghĩ nê. Không thấy dưới bàn, Những ngón tay Trâm siết chặt đến nổi trắng bệch.

.....

Hôm nay không hiểu sao bà Thư lại về sớm hơn bình thường. Bà chủ động gõ cửa phòng Du.

- Mẹ vào được chứ!

- à, vâng _ tuy có hơi bất ngờ nhưng cô vẫn nhanh chóng đáp lời.

- Xin lỗi, phòng con có hơi bừa bộn 1 chút _ Du gãi đầu, ngưng ngừng nói. Chỉ tại cô lười dọn dẹp mà.

- Mẹ có chuyện muốn nói, con không cảm thấy phiền chứ!? _ bà kiểm 1 chỗ trống ngồi xuống.

- Không có gì đâu ạ! Người 1 nhà cả mà _ Du cười cười lễ phép đáp. Mặc dù rất khinh bỉ những thứ giả tạo nhưng cô phải ép cho mình cười.

- Người 1 nhà! Ai cơ? Cô đừng nên hiểu lầm. Tôi không hề quen biết 1 người đáng kính tởm như cô _ bà Thư đột nhiên đổi giọng, khuôn mặt khinh khinh hất cao.

Du cảm thấy hơi choáng. Tốc độ lật mặt thật là nhanh a. Không đóng vai 2 mặt nữa sao? Chưa gì đã lật mặt nạ với cô rồi.

- Mẹ! Mẹ đang nói cái gì vậy? _ Nhưng Du vẫn nhất quyết giả ngu, đóng vai con ngoan cho đến cuối cùng.

- Im đi! Tôi không có đưa con gái hư hỏng như cô! Ngay cả anh trai mình cũng dám đi dụ dỗ. Cô là cái thể loại gì thế? Điểm à! _ Giọng bà Thư ngày càng cao, lời nói càng độc ác.

Du vẫn chưa đáp lời, chỉ cúi mặt và kiềm nén.

- Sao hả? Bị tôi đoán trúng rồi chứ gì? Thế 1 đêm của cô là bao nhiêu. 300.000 hay 400.000. Nhiều đây đã đủ chưa? _ Bà thư quăng thẳng sấp tiền vào mặt Du.

Tiền rơi là tả, vurun vãi đầy trên mặt đất. Nhưng tất cả Du có thể làm căn răng chịu đựng, nhin, nhin, cô phải nhin.

- Đẻ ra loại con như vậy chắc mẹ cô cũng thuộc loại “điểm” cao cấp ấy nhỉ? _ Được đà, bà càng lấn tới.

Chát... Tiếng va chạm của lòng bàn tay và 1 bên má vang lên cực kì rõ ràng.

- Ai cho phép bà nói mẹ tôi như vậy hả? Bà mới đích thực là 1 con điểm cao cấp đấy! _ Du tức giận quát. Bà ta có thể đánh mắng cô thế nào cũng được Nhưng nếu đụng chạm tới mẹ cô thì cô sẽ không tha.

– Mày.. Mày... Dám đánh tao..._ Bà trợn mắt không thể tin nhìn Du.

Đúng lúc này thì tiếng điện thoại lại vang lên.

– Vâng, vâng em sẽ đến liền_ lúc nói điện thoại thì giọng điệu bà rất nhẹ nhàng.

– Mày đợi đấy! Hôm sau tao sẽ xử mày tiếp. Hừ!_ bà hừ lạnh 1 tiếng rồi đi thẳng ra ngoài.

.....

Xin thông báo luôn. Con tác giả là 1 kẻ có tâm hồn mong manh dễ vỡ, hay suy nghĩ lung tung nên rất dễ bị tổn thương (dưới mọi hình thức).

Sợ rằng mai ta sẽ không kịp ra chương mới. Mai rất bận a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chuyện Của Quá Khứ

Du sắp phải thi học kì. Hôm nay là bữa cuối để ôn tập cùng với Khải.

– Du này, Trước đây chúng ta có từng quen nhau không nhỉ?_ Khải nghi ngờ hỏi.

– Ờ? Anh không nhớ em thật sao? Buồn thật đấy!_ Du chán nản trả lời.

– Ừm... Nói vậy là chúng ta có quen nhau thật hả?_ Khải cảm thấy hơi hộp, không lẽ suy nghĩ trước kia của anh là đúng. Du là đàn em cùng trường đó sao?

– Phải. Em còn nhớ rõ lúc đó em đã tỏ tình với anh nữa mà. Nhưng đương nhiên là bị từ chối thẳng thừng rồi_ Do quá tập trung suy nghĩ về bài tập nên khi Khải vừa hỏi đến Du liền theo bản năng phun ra 1 tràng mà không suy nghĩ.

– Hề? Cô gái ăn mặc như thằng lưu manh đó là em thật sao?_ Khải không thể tin hỏi, mắt cũng trợn tròn.

– Ách... À... Em..._ khi phát hiện ra mình lỡ lời Du bối rối cả lên. Giọng cũng lắp bắp không biết trả lời thế nào.

Khải không nói tiếp mà ngồi 1 bên đánh giá Du. Nhìn cô từ trên xuống dưới rồi lại đem đi so sánh với cô gái đã tỏ tình với anh trong trí nhớ.

Mặc dù đã từng nghi ngờ nhưng tính cách và cách ăn mặc đều hoàn toàn khác nhau. Chỉ có ngoại hình là khá giống. Nhưng theo anh nhớ thì cô gái đó khá ốm và đen chứ đâu có dễ thương như Du bây giờ đâu chứ.

– Em.. Đã thay đổi rất nhiều_ Sau 1 hồi đánh giá, Khải phán 1 câu.

– Ừm... Em cũng thấy vậy_ Du cắn cắn môi trả lời.

A, thế là cuối cùng cũng bị nhận ra. Cứ tưởng anh ấy đã quên hẳn luôn rồi chứ! Nhớ lại cảnh tượng đó làm cô xấu hổ quá đi mất.

– Ban đầu anh còn tưởng chỉ là người giống người thôi chứ! Thật không ngờ..._ Khải hơi ngượng ngùng nói. Nói thật ra nếu Du vẫn duy trì hình tượng như lúc trước thì có thể anh đã không có cảm tình với em ấy rồi.

– Con người cũng có lúc phải thay đổi mà nhỉ? Với lại... Hình tượng đó có lẽ là không hợp với em_ Du nhỏ giọng tâm sự.

.....

Du ngồi trên ghế chán nản thờ dãi.

Lúc này Sang từ trên lầu bước xuống bỗng dừng tóm lấy tay cô rồi kéo đi.

– này, đợi đã. Anh kéo tôi đi đâu vậy hả?_ Du hơi giật dử giật lên. Lúc nào Sang cũng không nói không rằng như vậy cả.

– Đi hẹn hò_ Sang rất ư là tự nhiên phán 1 câu làm Du sững người.

– Hề? Cái... Cái gì chứ?_ đến khi kịp phản ứng lại đã bị Sang nhét vào xe hơi.

– Chúng ta là người yêu mà phải không? Phải đi hẹn hò chứ!_ mặt vẫn lạnh như cũ, nói

Người yêu gì chứ? Tôi đã đồng ý đâu. Đó là do anh tự tiện đi tuyên bố với người ta như vậy mà! Du than vãn trong vô thức.

...

– Đến nơi rồi_ Sang lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Du. Chiếc xe cũng đã dừng lại.

– Đẹp quá!_ đây là điều đầu tiên cô nói khi vừa bước xuống xe.

Điều thứ 2 cô làm chính là nhắm mắt lại cảm nhận làn gió mát nơi đây, gió lượn qua từng kẽ tóc làm mái tóc của Du rối cả lên.

Đây là chân ngọn đồi, tuy vậy cô vẫn có thể thấy bãi cỏ xanh mướt dưới chân. 1 khoảng không rộng rãi toàn mùi cỏ cây tươi tốt.

– Đi thôi_ Sang kéo Du cùng chạy lên ngọn đồi.

2 người dừng lại ở trên đỉnh ngọn đồi. Hàng cây 2 bên đung đưa mạnh mẽ theo từng trận gió thổi qua.

Ở đây có thể nhìn thấy từng đám mây trôi lững lờ trên bầu trời chiều.

– Ở đây chắc ngắm mặt trời lặn rất tuyệt đấy nhỉ?_ Du vờn vai, tận hưởng bầu không khí trong lành.

– Ờ_ Sang nhìn Du 1 lát rồi mới đáp lời.

Tối hôm đó 2 người cùng nhau ngắm mặt trời lặn. Tuy Du không suy nghĩ gì nhiều và sâu xa gì nhưng đối với Sang thì nó lại mang 1 tầng ý nghĩa khác.

....

– Dừng lại ngay đây đi, tôi cần đến 1 chỗ._ Du quay sang nói với Sang.

– Nhưng trời tối rồi, để anh đưa em đi_ Sang tuy giọng điệu vẫn bình thường nhưng trong lòng thực sự lo lắng cho cô.

– Cảm ơn anh vì ngày hôm nay Nhưng tôi có thể tự chăm sóc cho mình được_ Du khéo léo từ chối.

– Vậy thì anh sẽ đợi ở đây, 1 tiếng nữa nếu không thấy em thì anh sẽ đi tìm đấy_ Sang vẫn cố chấp.

– Haizz. Thôi được rồi, tùy anh vậy, thích làm gì thì làm_ Du bước xuống xe rồi bước đi.

Sang nhìn theo bóng dáng cô mãi cho đến khi cô đi khuất.

....

Địa điểm mà cô muốn đến đó chính là nhà trẻ. Nhưng lúc cô còn chưa vào đến nơi đã nghe tiếng ồn ào của bọn trẻ và còn có .... 1 giọng nói rất quen thuộc mà hầu như ngày nào cô cũng được nghe.

– Máy đưa thua rồi nhá!

– ơ. Thật không công bằng tí nào. Đội bên đó có anh đẹp trai mà_ 1 đứa nhóc loi choi nói.

– Không được. Anh đẹp trai phải bên đội em_ 1 bé gái nắm lấy tay hấn không buông.

Du bước đến gần hơn 1 chút, đứng ngay sau bụi cây. Vẫn chưa ai để ý đến cô, họ quá tập trung vào trò chơi.

Đằng kia là... Tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt màu hổ phách thoát ẩn thoát hiện dưới lớp kính và vẻ đẹp trai trời ban đó. Không nhầm lẫn vào đâu được hấn chính là Kiệt.

Tại sao... Hấn lại ở đây? Du tự hỏi.

– A, chị Du đến_ Vì lo chú ý nhìn bọn họ dữ quá nên không để ý xung quanh và cuối cùng lại bị 1 đứa nhóc phát hiện.

– A, Chị Du đến, chị Du đã đến rồi_ Máy đưa nhóc bắt đầu hô hào lên rồi rồi rít chạy về phía Du. Kiệt cũng đã chú ý đến động tĩnh bên này và nhìn qua.

Lúc vừa mới nhìn thấy tuy có hơi ngạc nhiên nhưng cũng không có biểu hiện gì nhiều.

Bị phát hiện rồi. Cô còn đang tính theo dõi thêm chút nữa mà. Có vẻ như cô không được giỏi trò trốn tìm cho lắm.

– Chị Du chơi với tụi em_ 1 đứa kéo tay Du lại.

– Phải rồi, mỗi đội sẽ có 1 người lớn nhé!

– Như thế sẽ cô bằng hơn

1 đám nhóc nghe có lí nên đều gật đầu hưởng ứng. Không kịp để Du nói gì đó với Kiệt đã bị đám nhóc bắt chơi trò chơi với bọn chúng rồi.

Tiếng cười nói rôm rả vang khắp sân nhà.

....

– Lại đây, tôi có chuyện muốn hỏi anh đây_ Du thô bạo kéo Kiệt vào 1 góc vắng vẻ.

– Nhìn em thô bạo như vậy người ta sẽ tưởng em thèm khát đàn ông lắm đấy!_ Kiệt buông lời đùa giỡn.

– Tôi đang nói chuyện nghiêm túc đấy, tại sao anh lại có mặt ở đây hả?_ Du cố kiềm chế không muốn đánh người, lên tiếng hỏi.

– Nếu anh nói. Anh vì em mà đến đây chơi với bọn nhỏ thì sao?_ Kiệt tiến sát lại gần cô, còn cố tình phả hơi vào tai cô.

– ư... Tránh xa rồi hẵng nói_ Du ngại ngùng né tránh.

– Mấy đứa, vào ăn tráng miệng nào_ Giọng của 1 người phụ nữ trưởng thành vang lên.

– Vào... Vào ăn thôi_ Du né tránh cái nhìn chăm chú của Kiệt. Chân bước nhanh vào nhà, không hiểu sao tim cô vẫn còn đang đập thật mạnh đây nè.

Kiệt cong cong môi cười, chân cũng bước theo sau.

.

Hình như tụi nhỏ có ý đồ gì đó nên mới cố tình để cô ngồi cạnh Kiệt. Chắc có lẽ chúng còn chưa biết là cô có quen biết với Kiệt.

Nhưng mà... Lúc nãy cô đã nghe lỏm được bọn chúng nói chuyện với nhau.

– Chúng ta nên tác hợp 2 người đó với nhau.

– Tớ sẽ nhòm chỗ để họ ngồi gần nhau.

– 2 người đều rất tốt. Nếu họ làm người yêu thì sẽ vui lắm đấy.

Du đứng sau búa tìu thực sự muốn thốt lên. Hắn ta không có tốt như các em vẫn tưởng đâu. Đừng để bị vẻ bề ngoài đó đánh lừa chứ!.

...

Kiệt ở đằng trước phụ trách dỗ bọn nhỏ ngủ. Còn Du thì phụ nấy má rửa chén.

– Ôi, nếu thanh niên thời nay đều được như thằng Kiệt thì hay biết mấy nhỉ?_ Má Vy thờ dãi nói.

– Bộ má thấy hắn tốt lắm sao?_ Du dò hỏi. Bộ ai cũng bị hắn lừa hết sao?

– Ban đầu má cũng tưởng là mấy tên ăn chơi rảnh rồi phung phí tiền Nhưng mà sau này mới thấy rõ... Cứ cách 2, 3 ngày là thằng Kiệt sẽ ghé sang đây chơi với tụi nhỏ, tụi nhỏ mừng lắm đấy.

Mãi đến 1 lúc sau, những lời của bà vẫn không thể thoát ra khỏi đầu Du.

Cô nhớ lại câu nói kia của Kiệt “Nếu anh nói. Anh vì em mà đến đây chơi với bọn nhỏ thì sao?”

Điều đó là thật sao?

– Cùng về không?_ Kiệt chia tay ra, Du vô thức đưa tay mình vào lòng bàn tay hắn.

“Thật ảm” đó là điều mà cô đã nghĩ.

Vì muốn ở riêng bên Du lâu hơn nên Kiệt đã đề nghị đi bộ.

Nhưng Du mãi lo suy nghĩ nên đã quên mất sự tồn tại của chàng trai trầm lặng kia.

– Sao 2 người lại đi chung với nhau?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Anh Em Xích Mịch

– Sao hai người lại đi chung với nhau? _ tiếng Sang đột nhiên vang lên làm Du giật thót, cô quên mất là cậu còn đang đứng đợi.

– Hửm? Thế sao cậu lại ở đây? _ Kiệt dứt tay vào túi, hất cằm hỏi. Nhìn thấy 2 người họ thân cận với nhau làm hắn khó chịu.

– Tôi đang đợi cô ấy! Trả lời câu hỏi của tôi đi, sao 2 người lại ở cùng nhau! _ Sang lên giọng chất vấn, có vẻ đây là câu dài nhất cậu từng nói với Kiệt trong suốt mấy năm nay.

– em ấy là đến gặp tôi đấy, không được sao? _ Kiệt vác tay lên vai Du, tỏ vẻ thân mật.

Du còn chưa kịp lên tiếng giải thích thì đã thấy Sang mặt mũi hầm hầm bước tới gần. Cậu không nói không rằng mà vung cú đấm ngay thẳng mặt Kiệt. Vì không nghĩ Sang sẽ làm vậy nên Kiệt bất ngờ bị đánh ngã xuống.

– Tránh xa cô ấy ra _ Sang ngồi xuống nắm cổ áo Kiệt, buông lời cảnh cáo.

Du quá ngạc nhiên đến nỗi không biết phải làm gì. Ai mà ngờ được tên Sang suốt ngày làm bộ mặt lạnh cũng có 1 mặt như vậy cơ chứ.

– Tại sao tôi phải làm vậy chứ? Cậu lấy quyền gì mà bắt tôi _ Kiệt sửa lại gọng kính, ra chiều bình tĩnh lắm. Nhưng thực chất là đang muốn chọc cho Sang nổi điên. Hắn muốn thấy vẻ mặt này của Sang lâu lắm rồi.

– Tôi... _ Sang vừa định nói gì đó rồi lại chợt im bật đi.

– Sao hả? Không có gì đúng không? _ Kiệt khiêu khích.

– Tôi là người yêu của cô ấy! _ Sang cắn răng nói ra lời này.

– Người yêu? À... Cái đó không phải là do cậu tự tiện đi tuyên bố đó sao? Thế cậu nghĩ... Du đã đồng ý chưa? _ Kiệt tiếp tục đặt ra những câu hỏi.

– Việc đó... Tôi... _ Đây là lần đầu tiên trong đời cậu lờng lự lâu như vậy.

– Nói đến người yêu thì... Tôi mới là người yêu của em ấy đấy _ Kiệt bỗng nhiên kéo Du lại, choàng vai cô.

– Đây. Anh...

– Yên lặng tí nào. Anh có việc này cần nhờ em. Đóng 1 vở kịch với anh chứ! _ Kiệt cắt ngang lời Du, thì thầm vào tai cô.

Du còn chưa kịp đáp lời thì Kiệt đã nói tiếp.

– Phải, hiện tại chúng tôi đang là người yêu của nhau. Có vấn đề gì không? Hay là... Cậu đang ghen tị?.

Sang đứng như trời trồng, cậu đang suy nghĩ. Cậu... Thực sự đang ghen sao? Tại sao lại như vậy? Lí do... Lí do là gì?

Sang bỗng dung ôm đầu. Phải rồi! Tại sao đến bây giờ cậu mới nghĩ ra... Lí do vì sao cậu vẫn luôn khó chịu khi thấy Du thân cận với 1 chàng trai khác.

– Vì...

– Vì sao? _ Kiệt nhướn mày, đợi Sang nói tiếp.

– Vì tôi... Tôi yêu cô ấy. Phải, tôi đã yêu Du mất rồi và tôi tuyệt đối sẽ không nhường cô ấy cho anh đâu _ Sang ngẩng mặt lên nhìn Du chằm chằm, đôi mắt hổ phách sáng như sao.

– Hề? _ Du ngạc nhiên trừng to mắt. Cô còn ngoáy ngoáy lỗ tai vài lần xem mình có nghe nhầm hay không.

– Ồ... Cuối cùng cũng nói ra rồi. Thật tốn thời gian quá đi mất _ Kiệt nhìn đồng hồ đeo tay, sáng khoái nói.

– Gì cơ? _ Sang không hiểu, nhìn Kiệt.

– Gì chứ? Tại sao lại nhìn tôi với ánh mắt đó. Tôi đã giúp cậu nói ra lòng mình đấy. Tôi là người anh tốt, đúng chứ... Nhưng... Chúng ta vẫn phải cạnh tranh công bằng mà. Vì... Tôi cũng yêu em ấy mà! _ Kiệt nhún vai, nói rồi quay sang Du, đặt 1 nụ hôn lên trán Du rồi quay lưng đi.

Lần đầu tiên trong đời cô thấy 1 kẻ khó hiểu như Kiệt. Không phải nói Sang đã giành hết tất cả những thứ vốn dĩ phải thuộc về hắn sao? Không phải đã nói là rất ghét Sang sao? Tại sao lại còn đi giúp cậu ta nhận ra tình cảm của mình chứ? Thật là 1 con người khó hiểu.

Nhưng sao... Lúc hắn đặt nụ hôn lên trán cô 2 má cô lại nóng bừng như vậy.

– Cậu...rốt cuộc là đang muốn gì đây? _ Sang bắt chột thót lên.

– Hửm? Tôi vừa giúp cậu tỏ tình đấy thôi! À mà... Tôi sẽ đi bộ về, nhường cho 2 người vài phút riêng tư đấy _ Kiệt không quay lưng lại mà phát tay đi mất.

– Kiệt... _ Du thần thờ nhìn theo bóng lưng hắn, lẩm bầm.

....

– Anh là 1 người em thật tệ, phải không? _ Sang gục đầu vào vô lăng, nói trong vô thức.

– Em không cho rằng anh Kiệt cũng nghĩ như vậy đâu! _ Du vỗ lưng Sang, an ủi.

– Từ nhỏ đến lớn anh đều được hưởng tất cả. Vì thành tích học tập tốt nên cha mẹ luôn yêu thương chiều chuộng. Vì là sinh đôi nên Kiệt lúc nào cũng bị đem ra so sánh.

– Có 1 thời gian, anh đã sợ nếu anh ấy đạt thành tích cao hơn thì anh sẽ không được cha mẹ chú ý đến nữa. Anh... Đã làm những điều tệ!

Du vẫn tiếp tục im lặng nghe cậu nói.

– Sau đó... Khoảng cách giữa 2 người ngày càng xa. Và anh kiêu ngạo và không muốn gọi anh ấy là” anh”, số lần nói chuyện giữa chúng tôi càng ít. Cứ tưởng... Anh ấy sẽ mãi ghét tôi. Nhưng mà... Nhưng mà...

Du biết, Sang đang khóc. Bởi vì vai cậu đang run lên từng đợt. Và cả những tiếng nức nở rất nhỏ kia nữa.

Mãi 1 lúc sau Du mới lên tiếng.

– Nhưng... Không phải là anh ấy đã tha thứ cho anh rồi sao? _ Đi kèm đó là 1 nụ cười dịu dàng tiếp thêm cho Sang hi vọng.

.....

Sáng...

Hôm nay là ngày thi học kì 1 của cô. 3 môn thi đầu tiên chính là 3 môn cô ngu nhất trong cuộc đời học sinh của mình.

May mắn thay... Không có môn nào khiến cô phải cắn bút cả. Tất cả là nhờ công sức ôn tập 2 tuần liền của Khải mà ra.

Cô nghĩ chắc sẽ không có môn nào dưới mức trung bình đâu.

– Thế nào? Làm bài thi tốt chứ! _ Minh Anh từ đâu chạy đến quàng tay lên vai Du, hỏi thăm

– Tao nghĩ là tao sẽ đạt thôi! _ Du gãi gãi đầu, trả lời.

-Nè, lại gần đây, tao có bí mật này muốn kể mày nghe này! _ Minh Anh ngoắc ngoắc tay.

– Hửm? _ Du tò mò xích tai lại gần.

– anh tao bắt đầu hoạt động băng nhóm lại rồi đấy. Nghe đâu là vì trả thù cho chị Thanh. Mày biết đấy bà chị tao với mày gặp ở buổi hẹn hò nhóm đấy! À mà mày có quen với bà mà đúng không?

– Chị Thanh? Chị ấy làm sao? _ Du lo lắng hỏi. (Thanh là người đã ở bên Du lúc đi thăm mộ ấy)

– a, nghe đâu là bị đánh ghen đấy. Ông anh tớ vừa nghe chuyện là nổi điên lên tìm người đánh bọn chúng đó _ Minh Anh hứng khởi kể hết tất cả.

– Chờ đã, Anh mày... Đừng nói là anh mày thích chị Thanh đấy nhé _ Du ngạc nhiên hỏi ngược lại.

– Tao cũng nghi ngờ lâu rồi nhưng ông anh tao có vẻ lờ mờ lửng lửng _ Minh Anh chán nản đáp. Cô cũng mong có chị dâu lâu lắm rồi. Anh cô á, ngay cả 1 mối tình văt vai cũng không có.

– Hừm... _ Du vuốt vuốt cảm suy nghĩ.

– 2 câu làm bài được không? _ Trâm từ đằng sau bước đến hỏi.

– Cũng được...

.....

Du lấy điện thoại ra gọi cho Sơn.

– Cậu có thể giúp tôi liên lạc với lão đại của Dark Blue không? Tôi muốn gặp hẳn _ Du nói giọng nghiêm túc. Trước kia, cô đã từng kết bạn với Thiện nên anh có thể xem là đồng minh.

<- Không lẽ, chị định...> _ Sơn phán đoán.

– Ừm. Chúng ta sẽ liên kết với dark blue đánh bại Bạch Ưng _ Du đáp.

<- Vâng>

– Còn nữa, giúp tôi điều tra những việc xảy ra với chị Thanh gần đây. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với chị ấy...

– Vâng _ Vì Du rất tin tưởng Sơn nên những người thân cận với cô Sơn đều biết cả. Có khi cậu còn tự động điều tra nữa đấy. Như chuyện của mẹ kế của Du thì... Cậu nghĩ... Để sau này hẵng nói vậy. Hiện tại Du đã phải lo quá nhiều việc rồi, cậu lo cô sẽ bị kiệt sức.

Sơn quăng 1 sấp hình từ trong bao bì xuống. Trong đó toàn bộ là hình của bà Thư, mẹ kế của Du với 1 người đàn ông khác.

Cạch... Tiếng mở cửa. Quỳnh từ bên ngoài bước vào (chỉ là bạn thân của Sơn và Minh Anh từ nhỏ và đồng thời cũng cùng Sơn nắm giữ chứa vụ phó thủ lĩnh. Ai không nhớ thì xem lại Chương 25)

– Mới nói chuyện với lão đại sao? _ Quỳnh tự nhiên như không ngồi xuống ghế. Mặc dù đang mặc váy nhưng chân cũng gác lên cao.

– Ừ. Ngồi đằng hoàng lại đi bà nội, lâu lâu tui cũng hay nghỉ ngơi không biết bà có phải là con gái không đấy! _ Sơn ngửa mặt lên tiếng dạy dỗ.

– Tui không phải con gái? Bộ ông nghĩ Minh Anh thì giống con gái chặc! _ Quỳnh bĩu môi, chân càng gác cao hơn, để lộ cả quần lót.

– Hừ. Chuyện... Chuyện này thì xó liên quan gì đến cô ấy chứ _ Sơn mặt đã đỏ đến mang tai.

– Ồ. Không liên quan. Chưa gì mà mặt đã đỏ rồi, chộc ông không thú vị gì cả _ lần này, Quỳnh nằm sõng soài ra ghế luôn.

– bà ở Mĩ lâu quá cách sống cũng thoải mái giống họ rồi hả? Mà, bà rảnh rồi đến đây chỉ để tán dóc với tui thôi sao? _ Sơn chán nản gãi đầu, cậu thật bó tay với cô bạn này rồi

– Không. Tui chỉ đến thôn báo cho ông 1 tin, Tuần sau tui sẽ đi Úc _ Quỳnh không sao cả, điềm nhiên nói.

– Nửa hả? Sao bà ăn no rồi đi hoài vậy. Không ở lại phụ tui trông băng nhóm sao? _ Sơn lại cảm thấy ảo não.

– Hừ. Ông tự lo đi. Đến lúc tui về ông với Minh Anh phải trở thành 1 cặp cho tui đấy! _ Quỳnh buông lời đùa giỡn rồi quay lưng đi mất.

– cái bà này...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngày Nghỉ Của Du

Hôm nay chính là ngày nghỉ xả hơi sau kì thi cực kì căng thẳng kia. Nhưng mà... Minh Anh lại đi hẹn hò với tên Sơn kia mất rồi.

Còn mấy ông anh vẫn còn đang thi. Năm 2 với năm 3 có thi trễ một chút.

Thế là người nào đó bắt buộc phải đi hóng gió 1 mình. Vì là buổi sáng nên không khí còn khá trong lành và mát mẻ. Du tự thưởng cho mình 1 cây kem

rồi vừa ăn vừa đi dạo. Xem như tập thể dục luôn đi. Dạo này cô lười biếng quá chừng.

Thế nhưng... Do ngó đông ngó tây nên cô va phải 1 người khác. May là cây kem vẫn còn nguyên a. Đó là điều đầu tiên cô nghĩ đến.

– A, là cô... _ Nhật Anh giọng điệu tràn đầy mừng rỡ.

Nghe giọng nói cô mới ngẩng mặt lên nhìn.

– À, không ngờ lại gặp anh ở đây đây_ Du nói 1 câu xem như là xã giao. Giọng điệu không có nhiều thay đổi.

– Cô không thể tỏ ra vui mừng tí sao? Dù sao thì tôi cũng đã cứu cô 1 mạng đấy!_ Nhật Anh xiu mặt xuống.

– Tôi cứu anh, Anh cứu tôi. Thế là huề, không ai nợ ai_ Du liếm liếm cây kem, nhún vai nói.

– Lúc đó tôi đâu có bảo cô cứu tôi đâu chứ_ Nhật Anh cố cãi.

– Thì tôi cũng đâu nhờ anh cứu tôi đâu chứ!_ Du vẫn điềm nhiên như không, phán 1 câu xanh rờn.

–..._ Ai đó triệt để ghen hòng.

– Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước đây_ Du quay lưng định đi tiếp. Không thể để tên này phá hủy ngày nghỉ của cô được.

– Khoan đã, cô... Đi chơi với tôi đi_ Đây là lần đầu tiên hấn mở miệng rủ 1 đứa con gái đi chơi nên có hơi hồi hộp. Trước đây toàn là gái tự động tới rủ hấn đi thôi.

Du vuốt cằm suy nghĩ. Thật ra thì cô cũng đang chán nản vì không có ai đi chơi cùng đây.

– Ừm. Được thôi

– Thật á!_ Nhật Anh hơi ngạc nhiên vì cô lập tức đồng ý. Dù sao thì 2 người gặp nhau còn chưa tới 3 lần kia mà (Đó là anh nghĩ vậy thôi =_=)

– Còn ngần ngại gì nữa, đi thôi!_ Du ngoắc ngoắc Nhật Anh còn đang đứng suy nghĩ.

– À,Ồ...

.....

– Đây là nhà tôi, thế nào? Đẹp chứ?_ Nhật Anh nghênh mặt tự đắc.

– Trước tiên cho tôi biết lí do vì sao lại dẫn tôi đến đây. Nhà anh có trò hay gì à?_ không để ý đến lời đắc ý của hấn, Du hỏi.

– Hà? Đáng lẽ ra cô phải kinh ngạc thốt lên “Woa” “Nhà đẹp quá” hay “tôi chưa từng thấy nơi nào đẹp vậy!” hay đại loại như vậy chứ!_ Nhật Anh nhìn cô như người ngoài hành tinh. Trước đứa con gái nào đến nhà hấn đều có những biểu cảm như vậy mà.

– Không có gì đáng kinh ngạc cả, thế nào? Không định đi tiếp à?_ Du nhún vai, điềm nhiên đáp. Căn biệt thự này nếu so với cái cô đang ở thì đâu có chênh lệch bao nhiêu đâu chứ!

– ừm. Mà... Tôi quên mất, nhà cô cũng đâu có nhỏ nh?_ Nhật Anh mở cửa dẫn Du vào.

– Mà cô không sợ tôi bắt cô đem đi bán sao?_ Nhật Anh làm mặt nghiêm túc nói.

– Anh sẽ không!_ Du trả lời 1 cách chắc chắn.

– Hề? Cô tin tưởng tôi như vậy sao?_ Hấn vừa đi vừa bông đùa.

– Ai bảo là tôi tin anh chứ?

– Chứ còn sao nữa! Thừa nhận đi cô đã đổ vì sắc đẹp này của tôi rồi chứ gì_ Nhật Anh phồng mũi lên, tự tin nói.

– Bớt tự ki đi! Tôi chỉ tin vào trực giác của mình mà thôi_ Du phán 1 câu làm hấn rớt xuống từ chín tầng mây.

– Hừm. Cô thật là... Chẳng biết đùa giỡn gì cả!

Du vừa đi vừa ngắm cảnh xung quanh. Con đường ở đây được lát đá ngọc bích, nhìn cũng đủ biết độ xa xỉ nơi đây. Gần đó còn có vòi phun nước 3 tầng. Xung quanh được trồng rất nhiều hoa hồng và cây cảnh, đồ rực cả 1 góc vườn.

Nhật Anh vừa đi vừa lâu lâu quay lại nhìn Du. Cô không giống bất cứ người con gái nào mà hấn từng gặp. Và hấn cảm thấy đây chưa thực sự là con người cô.

Hôm hấn cứu cô, thật ra thì hấn đã ở gần đó từ trước nhưng không xuất hiện. Tuy là cô đang kêu cứu nhưng ánh mắt cô không có gì gọi là sợ hãi cả. Mà là ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

Lúc đầu hấn còn tưởng cô có chút võ vế gì đó. Nhưng mãi đến khi bọn chúng tiến sát đến gần Du vẫn không có chút phản ứng. Thế là hấn lại không nhận được mà nhảy bổ ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc tay của tên cầm đầu gần như đụng vào tay Du thì hấn lại ngửi thấy 1 mùi. Phải, chính là mùi sát khí. Cái mùi rất giống với cô ta _ Huyết Ảnh. Kẻ thù không đội trời chung của Nhật Anh hấn.

Lúc này Nhật Anh quay sang thì thấy Du đang đứng 1 bên bứt bông bẻ lá. Chán nản vô đầu, có lẽ là hấn suy luận sai rồi. Làm sao mà hấn có lại có thể liên hệ 2 người đó lại với nhau được chứ, thật nực cười mà.

– Uầy, đừng có phá hoại thiên nhiên đẹp trong sân nhà tôi nữ, vào nhà tôi_ Khi người giúp việc vừa ra mở cửa, Nhật Anh nói lớn.

Vào nhà...

– Cô uống nước gì? _ Sau khi Du vừa đặt mông xuống ghế, Hấn hỏi.

– À, nhà anh có nước gì? _ Suy nghĩ 1 lát rồi hỏi.

– Nước gì cũng có. Cứ bảo họ làm là được_ Nhật Anh chỉ chỉ mấy người giúp việc.

– ừm. Vậy cho làm tôi ly cam vắt nhé!

.

– Chẳng lẽ anh chỉ dẫn tôi đến đây để ngắm nhà anh thôi à _ Sau khi uống nước, Du lên tiếng hỏi.

– Đương nhiên là không rồi. Giờ thì đi theo tôi _ Nhật Anh ra vẻ thần thần bí bí dẫn đường.

Du tò mò đi theo sau.

– Woaaaa... Đẹp quá _ Du không nhận được mà thốt lên khi nhìn thấy cảnh tượng ở sân sau.

Trước mắt cô giờ đây chính là 1 vườn hoa hướng dương vàng rực. Xung quanh có rất nhiều bướm với đủ loại màu sắc đang bay lượn. Đứng ở đây có thể nghe rất rõ tiếng chim hót xa xa.

– Uầy, cô... Đang khóc đấy hả? _ Nhật Anh hốt hoảng khi nhìn thấy dòng nước mắt lăn trên má cô.

– Ờ? _ ngay cả cô cũng ngạc nhiên, không ngờ mình lại dễ rơi nước mắt đến vậy.

Có lẽ... Bởi vì nơi này làm cô nhớ đến nơi đó. Cái Võ đường mà cô đã gắn bó rất lâu. Sư phụ cô, bà ấy cũng có trồng 1 vườn hướng dương như vậy. Tuy không lớn bằng nhưng chúng thực sự... Rất đẹp.

Cô cố gắng lau đi dòng nước mắt Nhưng chúng cứ chảy mãi chảy mãi không dứt. Cô... Lại yếu đuối nữa rồi

– Cô làm sao vậy? Đẹp quá nên khóc à _ Nhật Anh đùa giỡn. Nhưng điều đó không làm tâm trạng của cô tốt hơn.

Sau 1 hồi ngập ngừng suy nghĩ Nhật Anh quyết định đến an ủi cô.

Hấn cô cô vào lòng. Mặc cho dòng nước mắt dần dần ướt vạt áo hấn. Cả khoảng thời gian sau đó hấn đã không thể thốt ra 1 lời.

.....

– Khăn giấy đây, lau cái mặt mèo của cô đi _ Nhật Anh lại kiểm chuyện đùa giỡn để tâm trạng cô thấy tốt hơn 1 chút.

– Cảm ơn! _ Nhưng Du chỉ nhận lấy chiếc khăn giấy rồi yếu ớt đáp lại.

– Tôi nghĩ mình nên về nhà, tôi đi cũng khá lâu rồi _ Du nhìn trời 1 lúc rồi nói.

– Ờ. Để tôi... tiễn cô _ Đây là lần đầu tiên trong đời hấn chủ động ra đề nghị như vậy.

Đúng lúc này thì điện thoại Du lại vang lên.

– Alô.

<- Nè, nè. Cái giọng yếu sùu đó là sao hả? Không phải sáng sớm còn la lối om sòm khi thấy anh đây nằm ké em sao?> _ Là giọng nói của Kiệt.

– Anh còn bảo tôi là lỗi om sòm sao? Đó không phải là lỗi của anh hả?_ Du bỗng dừng gặt gồng. Vừa nghe thấy giọng hân là cô lại muốn nổi điên lên.

<- Bình tĩnh đi nào! Nổi nóng nhiều quá sẽ mau già lắm đấy>_ Kiệt lại bông đùa.

– Nói nhiều! Gọi tôi làm gì vậy hả?_ Du đặt ra câu hỏi. Thường thì rất hiếm khi Kiệt gọi cho cô mà. Chắc là chuyện khá quan trọng.

<- A, chỉ là gọi báo em về ăn trưa thôi. Đồ ăn đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi>

– Được rồi. Tôi sẽ về liền_ Du đáp xong liền cúp máy. Không kịp để Kiệt trăng trối gì cả.

Nhật Anh đứng 1 bên này giờ vẫn nhìn biểu hiện của cô. Vừa nói vài câu đã làm cô ấy vui vẻ như vậy. Rốt cuộc người đó là ai?

Tuy đã gần trưa nhưng trời chỉ nắng nhẹ nên cô lại muốn đi dạo. Vì sợ mấy lúc giao mùa dễ bị bệnh nên cô đã mang theo cây dù.

Tất nhiên Nhật Anh vẫn lẻo đẻo đi theo. Tuy Du có đuổi vài lần nhưng hân không chịu đi.

Bỗng dưng cô ngừng lại đột ngột làm Nhật Anh xém ngã nhào vào người cô.

– Nè, có chuyện gì vậy?_ Hân hơi lo lắng hỏi thăm.

– Nè....

Nhưng mãi mà Du không hề đáp lời mà chỉ nhìn về 1 hướng. Cô ấy đã nhìn thấy cái gì sao?

Từ duy nhất mà cô phát ra từ miệng đó chính là”

– ME....

.....dạo này nghiện Conan quá nên có hơi bỏ bê

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Sự Thật Đằng Sau

– Uây, cô... Đang khóc đấy hả?_ Nhật Anh hốt hoảng khi nhìn thấy dòng nước mắt lăn trên má cô.

– O?_ ngay cả cô cũng ngạc nhiên, không ngờ mình lại để rơi nước mắt đến vậy.

Có lẽ... Bởi vì nơi này làm cô nhớ đến nơi đó. Cái Vò đường mà cô đã gắn bó rất lâu. Sự phụ cô, bà ấy cũng có trồng 1 vườn hướng dương như vậy. Tuy không lớn bằng nhưng chứng thực sự... Rất đẹp.

Cô cố gắng lau đi dòng nước mắt Nhưng chúng cứ chảy mãi chảy mãi không dứt. Cô... Lại yếu đuối nữa rồi

– Cô làm sao vậy? Đẹp quá nên khóc à_ Nhật Anh đùa giỡn. Nhưng điều đó không làm tâm trạng của cô tốt hơn.

Sau 1 hồi ngập ngừng suy nghĩ Nhật Anh quyết định đến an ủi cô.

Hân ôm cô vào lòng. Mặc cho dòng nước mắt dần làm ướt vạt áo hân. Cả khoảng thời gian sau đó hân đã không thể thốt ra 1 lời.

.....

.<3

– Khăn giấy đây, lau cái mặt mèo của cô đi_ Nhật Anh lại kiểm chuyện đùa giỡn để tâm trạng cô thấy tốt hơn 1 chút.

– Cảm ơn!_ Nhưng Du chỉ nhận lấy chiếc khăn giấy rồi yếu ớt đáp lại.

– Tôi nghĩ mình nên về nhà, tôi đi cũng khá lâu rồi_ Du nhìn trời 1 lúc rồi nói.

– Ồ. Để tôi... Tiền cô_ Đây là lần đầu tiên trong đời hẳn chủ động ra đề nghị như vậy.

Đúng lúc này thì điện thoại Du lại vang lên.

– Alo.

<- Nè, nè. Cái giọng yếu sù đó là sao hả? Không phải sáng sớm còn la lối om sòm khi thấy anh đây nằm kè em sao?>_ Là giọng nói của Kiệt.

– Anh còn bảo tôi là lối om sòm sao? Đó không phải là lối của anh hả?_ Du bỗng dưng gất gồng. Vừa nghe thấy giọng hẳn là cô lại muốn nổi điên lên.

<- Bình tĩnh đi nào! Nổi nóng nhiều quá sẽ mau già lắm đấy>_ Kiệt lại bông đùa.

– Nói nhiều! Gọi tôi làm gì vậy hả?_ Du đặt ra câu hỏi. Thường thì rất hiếm khi Kiệt gọi cho cô mà. Chắc là chuyện khá quan trọng.

<- A, chỉ là gọi bảo em về ăn trưa thôi. Đồ ăn đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi>

– Được rồi. Tôi sẽ về liền_ Du đáp xong liền cúp máy. Không kịp để Kiệt trăng trối gì cả.

Nhật Anh đứng 1 bên nãy giờ vẫn nhìn biểu hiện của cô. Vừa nói vài câu đã làm cô ấy vui vẻ như vậy. Rốt cuộc người đó là ai?

Tuy đã gần trưa nhưng trời chỉ nắng nhẹ nên cô lại muốn đi dạo. Vì sợ mấy lúc giao mùa dễ bị bệnh nên cô đã mang theo cây dù.

Tất nhiên Nhật Anh vẫn lèo đèo đi theo. Tuy Du có đuổi vài lần nhưng hẳn không chịu đi.

Bỗng dưng cô ngừng lại đột ngột làm Nhật Anh xém ngã nhào vào người cô.

– Nè, có chuyện gì vậy?_ Hẳn hơi lo lắng hỏi thăm.

– Nè....

Nhưng mãi mà Du không hề đáp lời mà chỉ nhìn về 1 hướng. Cô ấy đã nhìn thấy cái gì sao?

Từ duy nhất mà cô phát ra từ miệng đó chính là”

– ME....

Tại sao? Tại sao bà ta lại ở đây? Không phải là nói đi công tác sao? Còn người đàn ông kè bên là ai? Tại sao nhìn 2 người lại thân mật như vậy chứ hả? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Nhật Anh nhìn theo hướng đó, chỉ thấy 1 người phụ nữ ngoài 30 đang thân mật choàng tay người đàn ông kia bước vào khách sạn. Du có quen với 1 trong 2 người đó sao?

– Xin lỗi Nhưng tôi phải về trước, anh không cần tiễn đâu_ Mãi cho đến khi 2 người kia khuất khỏi tầm mắt cô thì Du mới lên tiếng.

– À, ờ..._ Còn chưa kịp để Nhật Anh đáp lời cô đã quay lưng đi mất.

Trên đường đi cô có lấy điện thoại ra gọi cho 1 người.

– Điều tra giúp tôi vụ này!_ Du giọng khá nghiêm trọng.

<- Lão đại cứ nói>_ Cảm thấy có gì đó không ổn, Sơn nói

– Hãy điều tra xem mẹ “Ké” tôi... Bà ta có thật là đang ngoại tình hay không? Cả những thông tin liên quan đến hẳn nữa_ Du nghiêng răng nhấn mạnh từ “kế”

<-... Lão đại, thật ra có chuyện này em đã định nói với chị trước đó nhưng cứ phân vân mãi_ Sơn ngập ngừng 1 lúc lâu rồi mới nói tiếp.

– Này, cậu lại giấu tôi chuyện gì hả?_ Du hơi gất gồng. Tên này cứ thấy chuyện gì khó khăn là tự động ôm đồm người mình hết.

<- Thật ra thì em đã nghi ngờ và cho người điều tra bà ta trước đó, kết quả vừa được đưa đến vài hôm trước_ Sơn nuốt nước miếng, cắn răng mới phun ra được những lời này.

– Thế... Kết quả làm gì?_ Du cố gắng giữ bình tĩnh.

<- Bà ấy... Đang qua lại với sếp cũ của mình. Hẳn ta là ông chủ của chuỗi cửa hàng quần áo rất lớn. Và... 2 người họ rất thương... Hẹn gặp nhau ở khách sạn>_ Sơn nhắm mắt nhắm mũi phun ra 1 lượt. Thật im lặng a, chỉ sợ rằng lão đại sắp nổi điên rồi.

– À, ra là vậy. Vậy thì Cậu cứ tiếp tục theo dõi bà ta đi. Có gì thì báo ngay cho tôi_ vừa nói xong Du liền cúp máy.

Son thở phào nhẹ nhõm. May quá, vẫn chưa nổi giận a.

Nhưng...

Rầm... 1 tiếng động thật lớn vang lên.

Vì quá tức giận, Du liền vung 1 cú thật mạnh vào cây cột đèn biển báo giao thông gần đó. Mạnh đến nỗi làm thân cột móp vào 1 mảng, cây cột nghiêng hẳn sang 1 bên. Có vẻ như cô đang tìm chỗ để xả cơn tức giận.

May là không có ai chứng kiến cảnh này. Nếu không Du có thể sẽ bị đem về đồn vì tội phá hoại của công(=_=)

.....

– Về rồi đấy à! Sáng giờ đi đâu vậy hả?_ Du vừa bước vào nhà thì đã thấy Kiệt ngồi trực sẵn ở đó. Hắn ngồi thành thói quen gác chân lên bàn.

– chỉ đi lòng vòng thôi, tình cờ gặp người bạn nên qua nhà nó chơi 1 chút_ Du gãi đầu, nửa thật nửa giả nói.

– Ừ. Vào ăn cơm đi. Anh Khải đã chuẩn bị xong xuôi rồi đấy_ Kiệt cũng không phản ứng gì, chỉ bảo cô vào bàn ăn.

– Nè.... Lúc này khi anh gọi... Em đang khóc có phải không?_ Đang lúc Du định đi thì Kiệt lại lên tiếng.

– Sao... Anh lại nghĩ như vậy?_ Du hơi ngáp ngừng 1 chút rồi mới nói

– thì lúc đó giọng em hơi run run và hơi khàn. Với lại... Mắt em vẫn còn hơi đỏ đấy_ Kiệt phân tích.

– mà, có lẽ tôi bị bắt bài rồi nhỉ? Giữ bí mật giúp tôi nhé! Ba mà biết thì lại làm ầm lên đấy_ Du đưa tay lên miệng ra dấu rồi quay lưng đi mất.

Không hiểu sao, lúc này khi nghe giọng của Kiệt làm cho cô có cảm giác an tâm hơn rất nhiều. Điều này có nghĩa là gì nhỉ?

– Mọi người làm bài thi tốt chứ?_ Du hỏi.

– ừm. Được. Đề năm nay không khó lắm_ Khải đáp.

– cũng được_ Kiệt đáp.

– Ồn_ Sang đáp.

Cả 3 đồng thời lên tiếng.

– À, mà ba em đâu rồi nhỉ?_ Du nhìn qua nhìn lại mãi mà không thấy ba mình đâu.

– À, ông ấy có nói là đi nộp bản thảo cho sếp ông ấy rồi. Có vẻ như ông ấy sắp hoàn thành cuốn sách rồi_ Như thường lệ Khải vui vẻ đáp.

– Ra vậy....

.....

<- Lão đại, Gine đã đồng ý giúp chúng ta rồi>_ Son gọi đến thông báo.

– Ừm. Tốt. Đã lên kế hoạch chưa_ Du ra dáng đại ca, hỏi.

<- Nhưng mà... Bọn họ còn có điều kiện nữa>_ Son chần chừ nói.

– Là gì?_ thật không ngoài dự đoán của cô a.

<- Tên đó muốn gặp riêng chị, vì thế nên em mới chưa vội đồng ý>

– không sao. Cứ đáp ứng đi_ Du bình tĩnh đáp.

<- Nhưng mà... Lỡ như hắn ta lật lọng>_ Son nói với giọng lo lắng.

– Không đâu. Gine sẽ không làm gì tôi đâu. Chắc chắn đấy_ Du khẳng định

<- Nhưng...em vẫn lo...

– Ồn mà. Cứ bảo họ cho địa điểm nơi gặp mặt đi. Cậu là bạn thân của Minh Anh mà, chẳng lẽ lại không rõ anh trai cô ấy là người thế nào sao?_ Du đảm bảo thêm lần nữa.

Đúng vậy, Gine_ Kê cảm đầu bang Dark blue chính là Thiện_ Anh trai ruột thịt của Minh Anh.

– Vâng. Em đã hiểu....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nàng Dâu Định Sẵn

Hôm nay là 1 ngày trọng đại. Chính là ngày công bố kết quả thi. Cho nên hiện tại ở bảng thông báo của trường có rất đông học sinh. Ai ai cũng mong mình đạt được kết quả cao trong kì thi vừa rồi.

Cũng bởi vì 1 lí do khác nữa đó là những ai bị xếp hạng từ 300 đến 250 sẽ bị đi học phụ đạo. (1 khối có 300 học sinh, gồm 10 lớp, mỗi lớp 30 em)

– Nhanh lên đi, để lát nữa thì sẽ càng đông hơn đấy_ Minh Anh kéo Du, muốn chen chúc vào đám đông.

– Nhưng... Tao hồi hộp quá mày ơi! Lỡ đâu bị điểm kém thì sao?_ Du còn hơi do dự lắc đầu.

– Không sao cả. Hôm trước mày đã nói là làm bài được mà_ Chưa kịp để Du nói tiếp Minh Anh đã kéo cô đi vào đám người.

– Để xem. Tên tở.... Đây rồi. Ừm... Toán 8, Văn 7, Lí và Hoá đều được 6.5. Ngoài ra không có môn nào dưới trung bình ngoài môn Anh. Chỉ có 4.8 ả! Haizzz còn 0.2 nữa thôi mà_ Minh Anh than thở khi nhìn thấy điểm môn Anh. Trước giờ Anh văn cô chưa bao giờ được cao hơn 7 điểm cả.

– Không sao không sao. Xem này, mày xếp hạng 51 toàn khối đó. Cũng đã khá cao rồi._ Du lên tiếng an ủi.

– Ồ. Để tao tìm xem tên của mày..._ Minh Anh bắt đầu dò từ trên xuống.

– Mày dò đâu ở trên đó vậy! Hạng của tao chắc còn thấp hơn của mày nữa đấy_ thấy hành động của Minh Anh, Du bảo.

– Đây nè! Hạng 32 luôn đấy!_ Minh Anh vui mừng nói.

– Ê? Sao có thể?_ Du còn không tin vào mắt mình. Đúng là cô cảm thấy mình làm bài rất tốt nhưng không ngờ điểm lại cao đến vậy.

– Để xem... Toán 8, Văn 7.8, Hoá 7. Lí 7.2. Mấy môn khác đều đạt hết. Nhưng mà... Tại sao anh văn mày lại được tới 9.2 vậy hả? Bình thường trên lớp toàn 5 với 6 không mà_ Minh Anh dựng ngược lên khi thấy điểm Anh của Du.

– Tao đã được gia sư tốt kèm theo mà_ kết quả ngày hôm nay là đều nhờ Khải hết đấy.

Anh đã thu lại vài đoạn của 1 số phim Mĩ nổi tiếng. Trong đó có rất nhiều câu ngữ pháp quen thuộc rồi bảo cô xem đi xem lại cho đến khi nào thuộc thì thôi. Nhờ thế nên khi vào bài thi cô có được phản xạ nhanh đến không ngờ.

– Hờ? Mày thuê gia sư hồi nào vậy?_ Minh Anh tò mò hỏi.

– mà, cũng không có gì đâu!_ Du gãi gãi đầu nói. Nếu cô mà trả lời sự thật có khi nào Minh Anh sẽ ôm cặp sách đến học chung với cô luôn không. Dù sao thì bản tính mê trai rất khó đổi mà(chị cũng vậy mà nói ai = =) mà giờ Minh Anh vẫn còn mắt sáng như sao khi nhìn thấy họ mà.

– Vậy sao?_ Tuy có hơi nghi ngờ nhưng Minh Anh cũng không gắng hỏi tiếp nữa.

– Biết được kết quả rồi, giờ thì đi ăn thôi!_ Minh Anh lại hưng trí bùng bùng kéo cô vào căn tin.

.....

Du thấy lạ khi chiều hôm nay bà thư lại có mặt ở nhà. Bình thường không phải là bận vào khách sạn hú hí với tên đàn ông nào đó sao?

Và còn kì lạ hơn khi bà ta lại vào bếp tự mình chỉ đạo mọi thứ. Mặc dù thức ăn đều do cô giúp việc làm cả. Nhưng mà bình thường bà ta còn không chịu bước vào bếp nữa là.

Ba cô cũng khá thích nấu ăn nên đã đứng cạnh phụ giúp 1 tay.

Mà, mối quan hệ giữa cô với bà ấy cũng không có tiến triển gì tốt đẹp cả. Trước mặt ba cô thì ra vẻ thân thiết, còn sau lưng thì lạnh lùng trừng mắt cô 1

cái.

Hình như là ba cô vẫn chưa biết chuyện bà ta ngoại tình. Nhưng mà... Không sớm thì muộn thì chuyện này cũng lòi ra mà thôi. Ba cô không phải là người đàn ông ngu ngốc. Nhưng có 1 việc làm cô không hiểu. Tại sao ba lại vội vàng cưới người phụ nữ đó như vậy! Trong khi 2 người mới quen biết nhau chưa đầy 3 tháng.

....

Mãi 1 lúc sau cô mới biết, vị khách quan trọng của bà ta chính là Trâm. Trước mặt Trâm bà ta có vẻ niềm nở lắm.

Hôm nay Trâm ăn diện hơn bình thường. Trên mặt trang điểm nhẹ, son đỏ hồng. Cô mặc 1 chiếc váy ôm màu đen, hở vai. Vì vậy mà 3 vòng quyến rũ đều lộ ra ngoài.

– Hôm nay nhìn con thật xinh đẹp, màu này rất hợp với con đấy_ Bà Thư vui vẻ mời Trâm vào nhà, không tiếc lời khen ngợi.

– Cảm ơn cô, bộ này là do chính mẹ con chọn đấy_ Trâm cười dịu dàng trả lời, đứng chần chừ 1 thực nữ.

– Nào, ngồi đi, cứ tự nhiên như ở nhà nhé!_ Bà mời Trâm ngồi vào chỗ.

3 người Khải, Kiệt, Sang cũng vừa ngồi vào chỗ.

– Không ngờ hôm nay em lại sang đây đấy. Hèn chi sáng giờ mẹ anh xôn xao hơn hẳn_ Khải đương nhiên là sẽ nhận nhiệm vụ bắt chuyện.

Tuy 3 người đều thân thiết với Trâm Nhưng đó là hồi nhỏ. Nhiều lắm cũng chỉ xem cô là em gái mà thôi.

Kiệt thì không tập trung vào món ăn mà cứ lơ đãng nhìn vào nhà bếp. Du đang ở trong đó phụ giúp pa pa và cô giúp việc. Thực ra là để ăn lên đấy. Cô cực thích những món ba cô nấu mà.

Còn Sang thì tuy nhìn thức ăn Nhưng mặt mũi lại hầm hầm sát khí. Tuy biết Kiệt đã tha thứ cho mình Nhưng mà... Hình như còn 1 chuyện khác khiến cậu bận tâm. Kiệt cũng yêu Du sao?

– Ủa? Trâm, sao cậu lại ở đây?_ Du hơi ngạc nhiên khi thấy Trâm.

– Là mẹ mời con bé tới đây. Người nhà cả mà! Đối với mẹ con bé như người thân trong nhà vậy!... mà 2 đứa quen nhau hả?_ Bà còn đặc biệt nhấn mạnh cụm từ “người thân” rồi mới quay sang hỏi Trâm.

– Vâng. Chúng con học cùng lớp đấy ạ!_ Trâm tươi cười như ngầm công nhận câu nói kia của bà Thư.

– Sau này đều sẽ trở thành người 1 nhà, 2 đứa nên hoà thuận với nhau đấy_ Bà cười, vỗ vai Trâm.

– Anh đã bỏ lỡ chuyện gì vậy? Gì mà người 1 nhà thế?_ Ba Du. Lúc này mới vừa xuất hiện nên chỉ nghe loáng thoáng cuộc trò chuyện.

– À, em chưa giới thiệu với anh, đây là Võ Hạ Trâm, là con gái của đối tác bên em đấy. Chắc anh cũng nhớ Quỳnh Chi mà nhỉ? Bà ấy là mẹ con bé!_ Bà Thư chỉ tay vào Trâm, giới thiệu.

– con chào chú!_ Trâm lễ phép chào hỏi.

– Ừm tốt. Càng nhìn càng thấy giống Quỳnh Chi đấy, cũng xinh đẹp như vậy!_ Ông Hùng gật đầu khen.

– Phải không? Con dâu tương lai của em mà lì!_ Bà Thư cười tít mắt.

Vừa nghe xong lời này, sắc mặt của cả 3 chàng trai nhà ta đều biến đổi.

Khải ngưng cười. Đôi đũa đang gấp thức ăn của Kiệt bỗng dừng lại. Sang mím mím môi, không nói.

Còn Du thì chỉ hơi cúi mặt, tiếp tục ăn. Tự nhủ “Không sao cả, chuyện này đâu có liên quan đến mình”. Chỉ là, nó làm cô nhớ tới những lời lăng nhục của bà ta trước đó.

– Chậc chậc... Con dâu tương lai luôn rồi đấy à! Thế, đứa con trai nào của chú mà có phúc thế! Cưới được cô gái xinh đẹp ngoan ngoãn như con thì còn gì bằng_ ông Hùng tặc lưỡi. Khen ngợi.

Trâm tuy không đáp Nhưng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Kiệt cùng khuôn mặt đỏ hồng đã nói lên tất cả. Còn Kiệt thì vẫn cứ xem như không phải chuyện của mình.

– Anh này, sao lại hỏi thẳng thế! Anh làm con bé ngại rồi đấy_ Bà Thư cười đáp.

– Ha ha... Anh không nghĩ con bé lại da mặt mỏng như vậy, không giống như con Du nhà này. Bây giờ đã đỡ đôi chút rồi chứ hồi năm cấp 3 nó y hệt mấy đứa con trai ấy_ Ông hùng buông lời trêu ghẹo Du.

– Ba này... Ai lại đi kể chuyện xấu của con gái cho người ngoài nghe chứ!_ Du phụng phịu bĩu môi.

3 chàng trai thấy hình ảnh này trong đầu chỉ hiện lên 3 chữ “dễ thương quá”

– Người ngoài gì nữa chứ!? Không lâu sau con Trâm nói sẽ thành chị dâu con đấy, con nên tập gọi dần cho quen_ Bà Thư tuy ngoài mặt vui vẻ Nhưng trong lòng lạnh ngắt.

– À, vâng... Mẹ nói phải_ Khoé môi Du cứng ngắc lại, cô biết bà ta đang nhắc nhở Du nên biết thân biết phận.

– Tuy con bé cứ áp úng mãi không nói Nhưng em biết nó rất thích thằng Kiệt nhà mình đấy! Em tính sau khi tụi nó nói ra trường sẽ tổ chức 1 hôn lễ thật lớn a._ Những lời này như đánh thẳng vào lòng Du.

– Em lo xa thật đấy, mà còn thằng Kiệt thì sao, nó có ý với con Trâm không?_ Tuy có mặt Kiệt Nhưng ông không hỏi hấn mà quay sang hỏi bà Thư.

Coi bộ vẫn còn giận chuyện bắt gặp Kiệt trên giường của Du đây.

– Sao lại không được chứ? Ai có thể từ chối 1 cô gái đáng yêu như vậy được. Huống chi tụi nó lại là thanh mai trúc mã từ nhỏ..._ bà khẳng định ra vẻ biết rõ lắm.

Rầm... Kiệt đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn rồi đứng phắt dậy. Vài giây sau liền quay lưng đi mất. Khuôn mặt hiện rõ 3 chữ “Không hài lòng”.

– Không sao. Chắc nó bị đau bụng hay gì đấy, mọi người ăn tiếp đi nhé!_ bà Thư lên tiếng giải vây.

Bầu không khí lúc đó bỗng trở nên gượng gạo.

Mà, không 1 ai thấy được. Bàn tay Trâm ở dưới đang nắm lấy chiếc váy, siết chặt đến nổi nhàu nhĩ.

.....

Hôm qua hơi bận nên hôm nay mới đăng được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cuộc Gặp Gỡ Bí Mật

– Thế, địa điểm gặp mặt là ở đâu?_ Du nói qua điện thoại

<- là 6 giờ tối mai ở Bar Black>_ Sơn đáp.

– Ừm

<- Lão đại nhớ cẩn thận đấy>_ Sơn hơi lo lắng nhắc nhở

– Vâng thưa ông cụ. Cậu nghĩ ai có thể động tới tôi được chứ!_ Du trấn an Sơn.

....

M

Tối đó cô mang chiếc mặt nạ bạc , mặc 1 bộ toàn màu đen đi đến điểm hẹn.

Trong phòng VIP người đợi cô mang chiếc mặt nạ màu vàng. 2 người trước kia tuy khá thân Nhưng vẫn chưa cho đối phương biết về thân phận thật sự của mình.

– Đã lâu không gặp, Gine_ Du lên tiếng chào hỏi trước.

– Ồ. Đã lâu không gặp, Ảnh_ Thiện cũng chính là Gine đáp lời.

Tuy Du đã đoán ra thân phận thật sự của Thiệ nhưng có vẻ như anh vẫn chưa biết Du chính là Huyết Ảnh.

– Uống gì không? Để tôi gọi!_ Thiệ lên tiếng hỏi khi thấy Du ngồi xuống.

– Như cũ vậy!_ Du dựa lưng vào ghế, tự nhiên đáp. Đây cũng không phải lần đầu 2 người đến đây.

– 2 ly và 1 chai cocktail loại đặc biệt ở phòng 2_ Thiệ nói vào chiếc điện thoại bàn có sẵn trên bàn. Trong mỗi phòng Vip đều có 1 cái để dễ gọi phục vụ.

Du không mở miệng trước mà dựa lưng vào ghế dài, nhắm mắt dưỡng thần. Thiệ nhìn cô 1 lúc lâu rồi mới lên tiếng.

– Giờ, có thể cho tôi biết lí do vì sao cậu mất tích suốt gần 2 năm nay không?_ Đây là điều làm anh luôn thấy khó hiểu suốt thời gian qua.

– Chuyện này... Có lẽ hiện tại tớ vẫn chưa thể cho cậu biết được rồi. Nếu có cơ hội thì sau này tớ sẽ giải thích sau_ Du nói 1 cách khá mơ hồ không trả lời rõ ràng.

Mà lí do 2 người xưng hô tớ-cậu là vì Du đã có tình khai gian tuổi của mình đấy, cho nên Thiệ vẫn chưa biết là cô nhỏ tuổi hơn anh.

– hừm. Vậy tại sao bây giờ cậu lại đột ngột xuất hiện trở lại?_ Thiệ hỏi. Anh cứ có cảm giác là cô đang dấu diếm chuyện gì đó.

– Chỉ là có vài việc cần làm thôi. Mà cũng không hẳn là xuất hiện trở lại, việc này chỉ có mấy anh em trong Hắc Ảnh mới biết thôi. Tớ cũng không định tuyên bố với người khác_ Du giải thích.

– Vậy việc cậu trở lại có liên quan đến việc cần nhờ tớ giúp!_ Không phải câu hỏi mà là khẳng định.

– Ồ. Đầu óc cậu vẫn linh hoạt như ngày nào nhỉ?_ Du tuy khm Nhưng giọng nói giống như là mỉa mai.

– Thôi cái cách nói xóc xả người khác đi. Thế, chuyện cậu muốn tớ giúp là gì?_ vì đã quá quen với kiểu nói chuyện này nên Thiệ cũng chẳng thêm tức giận.

– À, cái đó... Tớ muốn cậu giúp tớ hạ 1 người_ Du mặt nghiêm túc trở lại, đề nghị.

– Ai cơ? Kẻ xấu số nào lại chọc tới cậu hả?_ Thiệ tò mò muốn biết.

– Còn ai ngoài kẻ thù truyền kiếp của tớ.

– Ý cậu là... Snow...!!!

.....

Hôm nay là ngày lễ nên được nghỉ ở nhà.

Từ cái hôm Trâm sang nhà chơi, mọi người đều nhất trí không nhắc đến chuyện đó nữa. Không biết cảm giác của mình có đúng hay không Nhưng cô thấy hình như Trâm càng thêm ghét cô thì phải, trực giác cô bảo vậy.

Mà suy nghĩ mãi cô vẫn không hiểu vì sao hôm đó Kiệt lại tức giận đến vậy nữa.

Đang suy nghĩ thế mà không hiểu sao chân lại bước thẳng đến phòng Kiệt. Đến khi nhận ra hành động của mình có gì đó không ổn thì sau lưng lại vang lên tiếng mở cửa.

– Ồ. Du? Em làm gì ở đây vậy?_ thấy cô, Kiệt có hơi ngạc nhiên hỏi.

– Anh... Không định mời tôi vào sao?_ Du chỉ cười trừ lấp liếm cho hành động khó hiểu kia.

– À, ừ..._ Tuy thấy rất bất ngờ Nhưng hấn vẫn mở cửa mời cô vào.

Đạo này hấn cứ lần quần suy nghĩ về vụ của Trâm mãi nên cũng không nói chuyện nhiều với Du.

Du nhìn qua nhìn lại 1 vòng rồi đi thẳng đến ngay giường mà ngồi xuống. Trước khi ngồi hấn còn nhún qua nhún lại kiểm tra độ đàn hồi của giường.

– Ê? Giường của anh ngồi thoải mái thật đấy_ Du tặc lưỡi vô tư nhận xét.

– Đừng nói là em qua đây chỉ để kiểm tra độ đàn hồi của giường thôi đó_ Kiệt khoanh tay nhìn con người đang lo ngại kia.

Nhìn cô giống như hận không thể lăn qua lăn lại trên cái giường đó vậy.

– Đương nhiên là không rồi. Em gái không thể tới thăm anh trai sao?_ Du vô tư nói mà không suy nghĩ. Mà thật ra cô cũng không hiểu lí do vì sao cô lại

đến đây nữa.

Mà câu nói đó như đâm sâu vào tim hắn. Phải rồi nhỉ! Cho dù hắn có nói gì đi chăng nữa thì trên danh nghĩa 2 người vẫn là anh em. Mà hắn lại đối với em gái mình lại có những suy nghĩ lệch lạc.

– Sao thế? _ Du thấy Kiệt bỗng nhiên im bất không trả lời thì lại gần nhìn hắn hỏi.

– À, không không có gì. Nếu không còn việc gì khác thì em hãy về phòng đi, anh hiện có việc rồi _ Kiệt trả lời qua loa cho xong, chưa gì đã hạ lệnh đuổi khách

– Hừm! Không, em muốn ở đây chơi thêm chút nữa _ Du lắc đầu từ chối.

– Em đang ở cùng phòng với 1 tên con trai đấy, em không biết hả? _ Kiệt dòn Du vào sát tường, làm bộ mặt nghiêm trọng.

– Nhưng anh sẽ không làm gì em, không phải sao? _ Du khẳng định

. Ban đầu khi thấy Kiệt nằm chung giường cô đã rất sợ, còn tưởng hắn sẽ làm gì cô Nhưng ngoài ôm ra hắn không làm gì khác cả. Chưa từng vượt trên mức đó.

(Có hôn trộm đấy, mà do chị không biết mà thôi)

Mãi đến sau này cô mới biết mình quyến luyến cái ôm của người con trai này.

– Làm sao em biết... Anh sẽ không làm gì? _ Kiệt gian Du giữa 2 cánh tay, phía sau là tường nên cô không thể nhúc nhích.

Hiện tại 2 người đang trong tình trạng mặt đối mặt. Không khí xung quanh im lặng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng hít thở của đối phương. Hơi thở nóng ẩm của Kiệt phả lên mặt cô, hơi ngứa.

– Sao? Sợ rồi hả? Không nói nên lời luôn chứ gì? _ Kiệt nhếch mép, đây không phải điều hắn muốn hay sao? Nhưng tại sao lòng hắn lại nhói đau như vậy.

Nhưng mà... Hành động sau đó của Du làm hắn sững người. Cô tiến lại gần, đặt trên môi hắn 1 nụ hôn. Không cầu kì hoa mỹ mà chỉ là nụ hôn phớt nhẹ nhàng Nhưng cũng đủ khiến tim hắn rung động.

Vì bị hôn quá bất ngờ nên 2 tay đang giữ Du ở giữa cũng thả lỏng. Nhân cơ hội đó, cô chạy thẳng ra ngoài. Mà lúc đó mặt cô đã đỏ rần.

Du thở hồng hộc đóng cửa phòng mình lại. Bình ổn lại con tim đang đập nhanh không ngừng của mình. Vừa nghĩ đến những gì mình làm liền muốn đập đầu vào tường. Có lẽ là vì cô muốn kiểm chứng những gì Minh Anh nói vài hôm trước.

N

....

– Nè, ... có điều này tao muốn hỏi mày _ Du áp a áp úng mãi mới thành câu.

– Ồ, hiếm khi mày có chuyện cần tao tư vấn, thế là chuyện gì? _ Minh Anh chăm chú lắng nghe.

– À, thì tao muốn hỏi... Làm sao để biết khi nào mày đang yêu vậy? _ Du ngượng ngùng nói ra thắc mắc.

– Hừm... Đừng nói với tao là mày có người trong lòng rồi đấy _ Minh Anh nhìn Du 1 lượt từ trên xuống dưới.

– Thì mày cứ trả lời đi _ Du thúc giục Minh Anh.

– ừm... Yêu hả? Thì đại loại là không gặp thì thấy nhớ, lâu lâu hình ảnh người đó cứ hiện lên tâm trí và cứ muốn ở bên người đó mãi thôi _ Minh Anh chia sẻ kinh nghiệm của mình.

– Vậy... Mày có biết làm cách nào để kiểm chứng điều đó không _ Du hơi ngượng cúi mặt nghịch ngón tay.

– À, thì tao có 1 cách đấy! _ Minh Anh suy nghĩ 1 lúc rồi nói.

– Cách gì? _ Du tò mò hỏi.

– thì... Mày thử hôn tên đó rồi xem thử tim mày có đập nhanh hay không thì biết liền chứ gì _ Minh Anh cực kì mặt dày đề nghị.

– Hề? _ Du hốt hoảng thét lên.

.....

Thật là... Không ngờ cô lại làm thật luôn đây. không biết lúc đó cô ăn trứng cái gì nữa.

Du ngồi 1 góc than thở.

Nhưng Du nào biết lúc Minh Anh đề ra cái đề nghị đó cô đã cười như điên.

.....

Sorry minna. Tại bữa giờ bệnh hoài nên tới giờ mới đăng”!

Thông cảm nhé!!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Con Người Trước Kia

Khải càng ngày càng nghi ngờ. Du quả thật rất giống với đàn em đã từng tỏ tình với anh trước đây. Hỏi tội bạn thì bọn chúng lại không nhớ tên. Vì lúc đó 2 người chỉ gặp mặt riêng.

Vì lẽ đó mà giờ anh có mặt ở đây, trong phòng ông Hùng. Khải muốn khai thác thêm 1 chút thông tin về Du. Nhưng mà... Nếu cô ấy đúng là người đó thì anh sẽ làm gì đây.

– Ngồi đi. Thế, con trai lớn tới tìm ông ba này có chuyện gì không? _ Ông Hùng mời Khải ngồi vui đùa hỏi. Ông có vẻ rất tin nhiệm Khải nên rất thoải mái, chả bù lại cho Kiệt.

– Con chỉ là có vài chuyện muốn hỏi... Về Du_ Khải cũng không thuộc dạng thích vòng vo mà vào thẳng vấn đề.

– Ừm... Được thôi. Con cứ hỏi, ba biết gì thì ba sẽ nói hết _ Ông vỗ ngực tự hào nói, không chút nghi ngờ.

– Cũng không phải là chuyện gì to tát, con chỉ muốn hỏi là tính tình trước kia của Du như thế nào thôi _ Khải gãi gãi đầu hỏi.

– À, trước kia... Ba sẽ nói Nhưng con phải giữ bí mật đấy. Con bé mà biết ta kể cho con nghe thì nó giết ta luôn đấy _ Ông Hùng làm mặt nghiêm trọng. Con bé mà nổi giận thật là kinh khủng lắm đấy.

– Vâng. Con biết rồi _ Khải gật đầu chắc chắn.

– Ồm. Bắt đầu từ đâu đây nhỉ? _ ông vuốt vuốt cằm suy nghĩ.

– hay là từ năm đầu cấp 3 đi _ Khải ra đề nghị.

– Thật ra thì... Hồi lúc con bé nó rất là... Bạo lực _ ông còn nhấn mạnh 2 chữ “bạo lực”.

– Bạo lực? Du á! _ Khải kinh ngạc thốt lên.

– Phải. Chắc con không tin đâu nhỉ! Nhưng trước kia con bé có học võ, còn rất hay đi đánh lộn. Hầu như ngày nào về cũng thấy có vết thương trên người _ Ông từng thuật lại mọi chuyện.

– Học võ? Nhưng con có thấy em ấy sử dụng bao giờ đâu _ Khải ngạc nhiên.

Nếu Du biết võ vậy thì tại sao lại bị bọn người kia bắt nạt chứ? Sao cô không đánh lại?

– Ta cũng không rõ lắm Nhưng nghe nói thầy dạy võ của con bé mất rồi. Rồi không hiểu sao sau đó nó không còn đi đánh lộn nữa. Mà như vậy cũng tốt _ Ông Hùng thờ dãi kể lại.

Trước kia tính tình con bé rất là ngang bướng nên nó chẳng bao giờ chịu nghe lời ông cả. Có 1 thời gian ông đã rất đau đầu vì cô đấy.

– Nói vậy là em ấy... Trước kia rất khác với bây giờ? _ Khải đáp

– Ủ. Phải nói là con bé thay đổi 180 độ luôn đấy._ Ông Hùng gật gù công nhận.

– Ê? Thật sao? _ Khái vuốt vuốt cảm suy nghĩ. Nếu điều này là thật thì cô gái đánh đá đã tỏ tình với anh và Du là cùng 1 người sao? Nhưng tại sao lúc đó khi anh hỏi thì cô lại trả lời khác.

.....

Ra về.... Du vì muốn đến chỗ của Sơn nên không đi xe mà lại đi bộ. Vừa đi vừa bấm bấm điện thoại.

– Hey, cô em, đứng lại đó!_ 1 tên to con bỗng dung xông ra chặn đường đi của cô.

Chúng tổng cộng có 5 người, mặt mũi tên nào cũng bặm trợn, nhìn đã thấy không tốt đẹp gì.

– Máy người muốn gì!_ Du dừng bước chân, cắt điện thoại vào túi rồi ngược mặt lên hỏi.

– A, nó hỏi tụi mình muốn gì kìa, sao không trả lời nó?_ Tên dẫn đầu quay sang phải cười cợt hỏi đồng bọn.

– Ha ha... Đương nhiên để là chơi đùa với cô em đây rồi_ Tên được hỏi cười phá lên, trả lời. Giọng điệu đánh khinh bỉ.

Tuy là buổi chiều nhưng đoạn đường này rất vắng vẻ. Gần đây cũng chỉ có vài căn nhà hoang nên dù cho cô có kêu cứu cũng vô dụng.

Du cắn răng suy nghĩ. Trong khi đó bọn chúng lại càng tiến đến gần hơn.

Nhưng cô không thể thấy được, ngay góc khuất gần đó, phía sau bụi cây có 1 chiếc mercedes màu đen đang đậu. Người ở trong xe đang nhìn vào màn hình theo dõi, trong đó xuất hiện hình ảnh của Du và mấy tên côn đồ.

– hừ! Đây là lỗi của mày vì đã dám giành người con trai của tao_ Giọng nói này nếu Du nghe thấy sẽ nhận ra được, là giọng của Trâm.

Ngay lúc nguy cấp thì bỗng nhiên từ đâu xuất hiện rất nhiều những tiếng “sột soạt”. Rồi tiếp đến là tiếng bước chân ngày càng nhiều. Số người chạy đến cũng ngày càng nhiều.

Mà.... Sao cô cứ cảm thấy bọn người này quen quen thế nào ấy nhỉ?. Du cúi mặt tự hỏi làm bọn người kia tưởng cô đang sợ hãi.

– Lão đại, đừng lo, tụi em sẽ xử lí bọn chúng_ 1 kẻ trong đám người vừa mới xuất hiện kia lại gần Du thì thầm.

Vừa nghe xong là Du cũng muốn bật ngửa. Té ra bọn này là đàn em trong Hắc Ảnh của cô. Nhưng mà... Sao họ lại biết cô là lão đại của họ vậy.? Bình thường cô vẫn đeo mặt nạ nên ngoài tên Sơn ra thì đâu có ai biết mặt cô đâu chứ?

Không lẽ... Cái tên Sơn kia chưa đánh mà đã khai rồi hả. Du buồn bực, trong lòng thầm nghĩ.

– Tụi bay... Từ chỗ quái nào chui ra thế hả?_ Tên côn đồ kia cực kì ngạc nhiên khi thấy người của mình bị bao vây. Xung quanh ít nhất cũng phải 30 người.

Phản này đâu có trong kế hoạch đâu chứ! Lẽ ra vào thời gian này thì khu nhà này đâu có ai đâu chứ! Sao lại... .

– Chui ra...? À, đương nhiên là từ bụng mẹ chui ra rồi. Hỏi vậy mà cũng hỏi à, ngu thế không biết .à. Hay là... Lúc đó mày quên cách bú sữa mẹ nên giờ mày mới ngu như thế!_ Người dẫn đầu bên Hắc Ảnh trả lời. Cậu có tính hiểu sai câu hỏi để đá đều tên kia.

Khoé môi Du giết giết mấy cái. Cái giọng nói này, cái cách nói chuyện làm người ta học máu này... Không thể sai được... Cậu ta chính là Jun_ cánh tay phải đồng thời là trụ thủ đắc lực của Sơn.

– Mày... Mày dám... Á..._ Tên côn đồ vươn tay chỉ thẳng vào mặt Jun Nhưng không ngờ còn chưa kịp nói ra chữ thứ 3 đã bị ăn 1 cú đầu đón ngay bụng.

– Đại ca...

– Đại ca...

Mấy tên côn đồ khác hét hoảng đỡ tên cầm đầu dậy.

– Tao rất ghét kẻ nào chỉ thẳng vào mặt tao đấy! Nên nhớ lấy điều này._ Khác với vẻ bồn chồn khi nãy, Jun bẻ bẻ khớp tay, mặt trầm xuống.

Khoé miệng Du mãnh liệt co quắp. Tính tình người này không mấy thay đổi nhỉ? Quên nói cho mọi người biết, tên Jun này xác thực là 1 tên 2 mặt có tiếng. Tốc độ thay đổi sắc mặt của cậu ta thật không ai bì kịp. Như trình độ của bà mẹ ghẻ kia cũng không thể nào bằng đâu.

– Mấy đứa, dọn dẹp sạch sẽ cái đồng búi nhúi này đi. Nhìn nhừa mắt chết đi được_ Jun chỉ vào đám người, ghét bỏ ra lệnh.

Sau đó, vài tên nhận lệnh lôi bọn côn đồ đang khóc lóc xin tha kia đi.

Diễn biến ngoài này quá bất ngờ khiến người trong xe_ chính là Trâm phải 1 phen bối rối. Cô nhanh chóng ra lệnh cho tài xế lái xe đi. Tay vừa định tắt màn hình theo dõi cùng máy nghe lén đi Nhưng được giữ lại chừng lại khựng lại.

Ở bên này

– Lão đại, thế nào? Em làm tốt chứ? Bọn họ sợ mất mặt luôn rồi, chắc không dám quay lại làm phiền chị nữa đâu_ Jun quay ngoắc người lại, biểu hiện như con cún con muốn được khen thưởng.

Cô đảm bảo nếu cậu ta mà có đuôi chắc sẽ quẫy đuôi liên tục đấy.

– Ồ. Mà... Tại sao các cậu lại biết tôi ở đây, lại còn biết mặt tôi nữa chứ. Tôi đâu nhớ là có cho mọi người coi mặt?_ Du nhìn mấy người chăm chăm, tra hỏi. Mặc dù trong đầu đã sớm đoán được đáp án.

– À... Chuyện này... Đương nhiên là em nhận ra chị rồi, chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi chứ! Lão Đại của Hắc Ảnh đâu có dễ bị nhầm lẫn với người khác đâu chứ_ Jun gãi gãi đầu, bịa chuyện.

– Phải đấy. Phải đấy.

Mấy người xung quanh cũng cùng phụ họa theo.

– Lời biện hộ hoàn toàn không đáng tin, có phải tên Sơn cầm đầu trong chuyện này không?_ Du gườm gườm mặt nhìn Jun.

– Cái đó... Anh ấy chỉ muốn tốt cho lão đại thôi mà_ 1 tên bên cạnh Jun lo lắng chen mồm vào.

– Ngu ngốc... Ai bảo mày khai anh ấy ra hả?_ Jun bức xúc muốn chửi thề, gỡ đầu tên ngu ngốc kia.

Du chỉ hỏi vậy thôi chứ chưa chắc chắn. Nhưng tên này trả lời như vậy như khai hết sự thật ra rồi còn gì.

– Thế, hiện tại cậu ta có ở nhà chứ? Tôi có vài chuyện đang muốn hỏi đây!_ Du đoán phải có chuyện gì đó khiến Sơn phải mạo hiểm nói cho mọi người thân phận của cô.

– Yes, madam..._ Jun hí hửng chạy đến lấy xe.

Hồ hớ... Ai ngờ mặt thật của lão đại lại trẻ và dễ thương như vậy. Lúc trước còn tưởng là bà chị hai mấy tuổi chứ. Vì cách nói chuyện cứ già dặn sao ấy.!

Còn Trâm đang ở trong xe vẫn chưa hết ngạc nhiên. Cô ta là... Lão đại Hắc Ảnh sao? Sao có thể...

Vậy... Đây là lí do vì sao mấy lần trước cô ta đều may mắn thoát nạn. Hừ! Để xem lần sau cô có thoát khỏi lòng bàn tay tôi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trả Thù

– Giờ thì cậu có thể kể lại tất cả mọi chuyện rồi chứ?_ Du ngồi dựa lưng vào ghế nói với Sơn ngồi đối diện.

Hiện tại cô đang ở nhà Sơn, ban nãy cô đã đuổi đám người kia về rồi.

– Thật ra thì ban đầu em cũng không tính làm vậy đâu. Nhưng... Do tình thế... Do tình thế cả..._ Sơn gãi gãi đầu, vòng vo 1 lượt.

– không cần dài dòng, nói thẳng vào vấn đề chính ấy_ Du ngồi khoanh tay. Cắt ngang lời Sơn.

– À, thì thực ra là em phát hiện ra 1 việc... Học sinh mới chuyển trường, Võ Hạ Trâm gì đấy. Cô ta hình như đang tính kế với chị..._ Sơn ngồi thẳng người, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

– hừm? Ý cậu là mấy tên đó là do cô ta phái tới hả?_ Du suy đoán.

– Phải, Lúc đó do tình thế gấp quá nên em đã ra lệnh cho bọn họ đến bảo vệ chị. Nhưng mấy đứa đó lại nhất quyết không chịu đi, còn bảo là tại sao phải đi bảo vệ cho 1 con nhóc không quen biết chứ. Thế là...

– Thế là cậu không còn cách nào khác ngoài nói ra thân phận thật của tôi_ Du tiếp lời.

– Vâng_ Son gật đầu đáp.

– Thật là... Đó là do cậu dễ dãi quá đấy. Tụi nó là đàn em của cậu mà, nghiêm khắc ra lệnh 1 chút thì có sao đâu chứ_ Du vỗ trán muốn chỉnh đốn tính tình của Son lại 1 chút.

– Nhưng mà... có lẽ em cứng rắn với bọn họ không được rồi. Tụi em giống đã gắn bó với nhau từ rất lâu rồi. Em xem họ như gia đình, anh em của mình vậy!_ Son tâm sự.

– haizz...Thật là... Hết nói nổi với cậu luôn rồi!_ Du thờ dài, sao cô lại quên được chứ. Bọn họ đã gắn bó với nhau từ trước khi cô đến nữa mà.

Ban đầu thì Son chính là thủ lĩnh đấy. Nhưng vì mang ơn cô nên Son muốn cô thay thế chức vị đó. Ban đầu đương nhiên là bọn đàn em không chịu và còn đòi quyết đấu với cô nữa chứ.

cuối cùng, khi họ thấy cô vài ba chiêu đã hạ đo ván tên Jun nên không nói 1 lời mà tôn cô lên làm thủ lĩnh của họ.

.....

Hôm nay, khi đến trường, mọi người nhìn cô với ánh mắt lạ lẫm. Giống như là đang khinh bỉ vậy.

– Du. Du ơi. Lại đây. Mau lại đây xem nè!_ Minh Anh từ đâu lật đật chạy đến kéo Du đi 1 mạch. Tiến thẳng đến chỗ dán bảng thông báo của trường.

– chuyện gì xảy ra vậy?_ Du lơ ngơ không hiểu gì, hỏi.

2 người chen vào chỗ dán thông báo đang chằng chịt người và người kia.

– Mà xem đi rồi biết, _ Minh Anh chỉ thẳng vào tấm bảng nơi dán thông báo.

Nhưng hôm nay lại không thấy bảng thông báo đâu cả mà chỉ có 1 đồng hình dán chằng chịt. Đó là những tấm hình chụp cô đang thân cận với 3 người Kiệt, Khải và Sang.

Phía trên còn ghi 1 dòng tiêu đề thật lớn là: Hoàng Thanh Du_ cô gái không biết xấu hổ vào ở chung nhà với trai còn ngang nhiên dụ dỗ 3 anh em.

Cái này! Tại sao lại như vậy chứ? Kê nào... Là kê nào đã chụp. Du 2 mắt dại đi khi nhìn những tấm ảnh. Người như bất động, không hề nhúc nhích.

Cô biết, nếu lúc này có giải thích bọn họ là anh em thì chắc chắn sẽ không có ai tin cả.

– Còn đứng đó làm gì? Không mau phụ tao gỡ mấy tấm hình này xuống đi_ Minh Anh thúc giục Du. Còn mình cũng bắt tay vào lột mấy tấm hình đang dán trên kia xuống.

Nhưng những lời của Minh Anh cô không nghe lọt tai từ nào cả. Cô chỉ nghe thấy tiếng xì xầm từ xung quanh và những ánh mắt dòm ngó đồ dòn về phía mình.

Nắm tay bất giác siết chặt. Không mặc cảm, không buồn, không tự ti, không gì cả. Tất cả những cô cảm thấy lúc này là sự tức giận như bùng nổ.

Du trầm mặc 1 lúc rồi không nói không rằng lui ra ngoài đám đông trong lúc Minh Anh không để ý.

Du lấy điện thoại ra gọi cho Son.

<- lão đại, có chuyện gì không?>

– Tòì muốn cậu điều tra giúp 1 việc...._ cất điện thoại vào túi. Cô đang kiểm chế để cơn giận không bộc phát. Nếu đúng là “Người đó” như cô đoán thì cô nhất định sẽ không tha cho cô ta dễ dàng như vậy đâu.

Lúc Minh Anh quay lại nhìn thì Du đã đi được 1 quãng xa. Nhìn qua nhìn lại 1 lúc rồi cuộc cô cũng bỏ việc đang dang dở mà đuổi theo Du.

....

– Này, Mà sao thế hả? Mà muốn cả trường hiểu lầm mà sao?_ đến khi về tới lớp Minh Anh mới theo kịp bước chân Du.

– Đó không phải là mục đích của người dán lên sao?_ Vừa nói xong lời này Du nhìn về phía cô gái vừa bước vào lớp.

– Hà? Mày nói cái quái gì vậy? Bị ngu à!_ Minh Anh không để ý đến ánh mắt của Du mà chỉ lo giáo huấn cô.

Trâm bước vào chỗ ngồi cũng để ý đến ánh mắt không được tốt lắm của Du. Tuy cảm thấy hơi chột dạ nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc. Cô rất tự tin với tài năng diễn xuất của mình, cô không tin là Du đã tìm ra sơ hở của cô đâu.

Nhưng Trâm hoàn toàn quên mất thân phận của Du. Huyết Ảnh không chỉ là 1 cái danh hã. Chỉ cần cô sai ngời điều tra là chắc chắn sẽ biết ngời đứng sau mọi chuyện là Trâm.

Mà, chắc Trâm chỉ lo chú ý đến chiến thắng hiện tại của mình. Và muốn Du bị bề mặt trước toàn trường.

– Hình như xảy ra chuyện gì phải không? Hôm nay tớ thấy trường mình cứ tùm 5 tùm 7 xì xầm to nhỏ chuyện gì đấy?_ Trâm mang khuôn mặt tò mò đến gần hỏi Minh Anh và Du.

– Haizzz... Tớ đang đau đầu sáng giờ vì chuyện đó đây này. Không biết ai đã dán mấy tấm hình của Du với vợ ngời anh trai. Còn bảo là cô dụ dỗ ba anh em họ nữa chứ!

– Không thể nào!_ Trâm ngạc nhiên che miệng, ra vẻ hoảng hốt lắm.

– Họ dám chằng chịt trên tấm bảng thông báo luôn đấy_ Minh Anh tiếp lời.

– Thế, ai đã làm ra chuyện như vậy chứ?_ Trâm tò vò lo lắng nhìn Du.

– Không rõ nữa. Có thể là fan nữ nào của 3 ông hot boy kia bắt gặp cảnh này rồi chụp lại phát tán ra để cảnh cáo con Du đấy_ Minh Anh suy đoán đủ thứ.

– Vào học rồi kìa, còn ở đó nói chuyện không đâu_ Du lúc này mới lên tiếng nói. Từ đầu đến cuối cũng không nói với Trâm 1 chữ nào.

....

Ra chơi. Khi Du định xuống căn tin thì Khải từ đâu bỗng nhiên chạy xộc tới. Anh không nói không rằng mà nắm tay cô kéo đi.

– Anh Khải? Chuyện gì vậy?_ Du không hiểu hỏi.

– Đi về nhà rồi nói!_ Khải có vẻ gấp gáp, chỉ muốn kéo cô về nhà ngay lập tức.

– Nhưng mà...

– Du..._ Câu nói của Du bị cắt ngang bởi 2 giọng nói đồng thời vang lên.

Kiệt và Sang đồng thời chạy đến nhưng là từ 2 hướng khác nhau. Có lẽ bọn họ đều đã thấy mấy tấm ảnh trên bảng thông báo.

– 2 đứa đến đây làm gì?_ Khải ngạc nhiên hỏi.

– Cũng cùng lí do với anh thôi!_ Kiệt đáp rồi cũng chạy thẳng đến đứng sát bên Du.

Sang cũng không 1 tiếng động đến gần.

Mấy nữ sinh gần đó đương nhiên đã để ý thấy 3 hot boy chạy đến. Số lượng học sinh nữ vây quanh từ đó càng ngày càng nhiều.

– Đi trước rồi tính tiếp_ Sang thấy tình hình xung quanh không ổn lắm nên lên tiếng.

Du cũng chỉ biết lặng lẽ theo sau...

...

3 ngời cùng leo lên chiếc xe hơi riêng đã gọi sẵn.

– Giờ, mấy anh muốn nói gì_ Du ngồi giữa Sang và Kiệt hỏi. Còn Khải thì ngồi ở hàng ghế trên.

– Anh nghĩ mấy ngày sau em nên ở nhà, đợi tin đồn lắng xuống rồi hãy đi học lại_ Anh lới Khải khuyên nhủ.

– Hừm? Lí do?_ Du nhướn mày hỏi, cũng không có tỏ ra ngoan hiền giống thường ngày mà giọng điệu có hơi cộc lốc.

– Em sao thế hả? Bây giờ toàn trường đều nghĩ em là 1 cô gái dễ dãi đấy, em cũng biết đám fan girl của tụi anh đều không đơn giản mà. Ai biết được ngày mai bọn chúng sẽ làm gì em chứ!_ Khải lo lắng nói.

– Hiện tại đó là biện pháp tốt nhất đấy_ Sang cũng gật gù đồng tình với Khải.

– Đây không phải là điều mà người dân mấy tấm ảnh đó lên muốn sao? Nếu chỉ nghĩ học ru rú ở nhà thì phụ lòng người đó quá!_ Du nhếch môi giọng điệu có hơi lên cao.

Cô bắt đầu cảm thấy khinh thường cô gái tên Võ Hạ Trâm kia. Không phải cô ta làm tất cả những điều này chỉ để cô bị mọi người ở trường khinh thường, ghen ghét thôi sao.

– Hử? Em lại nói chuyện không đầu nũa rồi hả? Tóm lại là, 3 ngày tới em không được ra khỏi nhà đâu đấy_ Khải lo lắng nên có hơi nóng nảy 1 chút.

Duy chỉ có Kiệt này giờ vẫn ngồi im lặng, nhìn ra cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ điều gì nữa.

Mấy người kia cũng không để ý lắm nên không phát hiện ra.

....

Vừa về tới nhà là Du đi thẳng vào phòng mình.

Nhưng cô không thể ngờ rằng có người đã vào đó trước mình.

Kiệt đang thoải mái ngồi rung chân trên giường.

– Tại sao anh lại ở đây_ Đặt cặp sách lên ghế, Du hỏi.

– Em biết phải không? Kẽ đã dán những tấm hình_ Kiệt đã âm thầm quan sát biểu hiện của cô nên khá chắc chắn.

– Không rõ nữa! Mà, nếu biết thì sao? Không biết thì sao?_ Du không trả lời mà hỏi ngược lại.

– Nếu em nói ra thì mọi chuyện sẽ dễ xử lí hơn_ Kiệt đáp, trong lòng dưng như cũng có đáp án.

.

– Không cần đâu. Nếu có kẻ dám động đến tôi thì tôi sẽ... Tự tay xử lí chúng_ Du hùng hồn tuyên bố.

Nhưng không hiểu sao Kiệt lại cảm thấy những lời đó giống nói dối 1 chút nào. Trong vài giây khi Du nói ra câu đó. Hắn cảm thấy cô dường như trở thành 1 người hoàn toàn khác.

...

Không biết có ai đủ kiên nhẫn theo dõi đến chương cuối không?

Tại thấy số lượng đọc ngang càng ít.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Từ Giả Thành Thật

– Đại ca, có thông báo mới_ 1 tên từ ngoài cửa bước vào.

– Có chuyện gì?_ Nhật Anh uể oải nằm lăn lóc trên giường êm, hỏi.

– Là tin về Huyết Ảnh...

– Cái gì? thật sao? Nói mau..._ Vừa nghe đến 2 từ Huyết Ảnh là Nhật Anh nhảy dựng lên hỏi đủ thứ.

– À là... Vừa có người đến bán thông tin cho chúng ta... Thân phận thật sự của Cô ta là học sinh năm nhất trường Cao San,_ hắn lấy tờ thông tin ra mà đọc

– Đưa đây_ Nhật Anh nhanh chóng giật lấy tờ giấy.

– Hoàng Thanh Du hả? Hừm... Lần này cô không thoát khỏi tay tôi đâu.

– Mau. Sai người đi chứng thực thông tin này có đúng hay không!_ Nhật Anh hưng phấn ra lệnh.

.....

Chiều đó Du bỗng nhiên nổi hứng muốn Khải dạy nấu ăn cho mình. Với lý do là cô không biết nấu món gì khác ngoài những món có liên quan đến trứng.

– nhìn này, cắt thịt theo đường dọc như thế này_ Khải vừa thao tác vừa hướng dẫn cho cô.

– Ừm. Để em làm thử_ Sau khi được hướng dẫn Du háo hức muốn làm thử.

Nhưng mà, thịt của cô cắt ra thì cục bự cục nhỏ, còn bị méo mó khắp nơi khác hẳn với những miếng thịt cực kì đều và đẹp mắt của Khải.

– Ế? Sao lại khác biệt như thế này chứ?_ Du ủ rũ nhìn qua nhìn lại so sánh giữa mấy miếng thịt.

– Để anh_ Khải bỗng nhiên cầm lấy tay Du hướng ngay miếng thịt mà chặt xuống.

2 người hiện tại đang đứng rất sát nhau. Vì để thuận tiện cho việc hướng dẫn thao tác, Khải đứng áp mặt hơi sát vào lưng Du. 2 cánh tay cũng áp vào tay cô.

Cứ thế Khải cầm tay cô, giúp cô cắt từng miếng, để cô làm quen với độ dày của nó.

Hơi thở của Khải phả vào cổ cô làm cô cảm thấy hơi ngột.

Rầm...

Bỗng nhiên vang lên 1 tiếng mạnh làm cả 2 đều quay lại nhìn. Ra là Kiệt do cảm thấy cảnh 2 người thân mật quá chường mắt nên muốn phá bình chen ngang.

Tiếng động lúc này là do Kiệt đóng mạnh cửa tủ lạnh.

– 2 người đang cái gì?_ Kiệt giả vờ điềm tĩnh đến gần chỗ 2 người xem xét này nọ.

– À, anh đang hướng dẫn em ấy cách nấu ăn đấy mà_ Khải có hơi chột dạ, giải thích. Thật ra lúc này anh cũng không biết tại sao mình lại hành động như vậy nữa.

– Vậy sao? Em ấy nấu thì ai ăn nổi chứ! Mong là không bị đau bụng a_ Kiệt nổi hứng lên trêu chọc Du.

– Vậy thì anh nhìn đi, ai bắt anh ăn đâu chứ!_ Du bĩu môi phản bác..

– Được thôi. Anh chờ món ăn ngon của em đấy_ Kiệt tặng cho Du 1 cái nháy mắt rồi ra ngoài.

Khải đứng nhìn 2 người. Anh dường như đã không phát hiện ra. Từ khi nào mà mối quan hệ giữa họ lại trở nên thân thiết như vậy chứ.

Không phải ban đầu người Du thích là anh sao? Nếu lúc cô tỏ tình đó anh chấp nhận thì mọi việc sẽ như thế nào nhỉ!

Đúng vậy, Anh đã biết Du chính là người đàn em đã từng tỏ tình với anh trước đó nhờ vào những tấm hình trong điện thoại của ông Hùng.

.....

Còn Kiệt, lúc vừa bước ra ngoài 1 chút lại nhận được cuộc gọi từ ai đó nên đã đi mất.

Kiệt 1 mình đi thẳng đến căn nhà hoang cách đó 1 con phố.

– Anh Kiệt, cứu em_ Vừa vào đến nơi đã nghe tiếng gọi thảm thiết của Trâm.

Khuôn mặt cô lúc này đâu còn xinh đẹp như ngày thường mà lem luốc đủ chỗ. Quần áo thì xộc xệch. Bao quanh cô là mấy tên vừa lấy điện thoại gọi cho hấn.

Vì hấn là Jack_ thủ lĩnh của 1 hắc bang lớn nên người thân thiết với hấn luôn gặp những chuyện không may.

– Tao đã 1 mình đến đây như lời mày dặn, giờ thì hãy thả cô ấy ra.

– Ha ha... Jack huyền thoại đã đến thật rồi sao? Chắc mày lo cho tính mạng của con nhỏ này lắm chứ gì?_ Tên đại ca cười cợt, đặt lưỡi dao kề sát cổ Trâm, ra ý cảnh cáo.

– Cái người muốn không phải là trả thù vì lần trước đã bại dưới tay ta sao?_ Kiệt siết chặt nắm tay, không dám manh động.

– Hừ. Phải, tao muốn mày cũng phải chịu cảnh nhục nhã như tao. Nếu không thì đừng hòng tao tha cho cô bạn gái yêu đầu của mày_ hấn ta nắm lấy tóc của Trâm giật mạnh.

– Á... _ Bị kéo quá đột ngột, Trâm kêu lên thành tiếng.

— Hey, nhẹ tay thôi chứ, điên quá giống thật rồi đấy— _ Trâm thì thầm chỉ đủ để 2 người nghe Nhưng hấn lại không hề đáp lại.

Cô đã thuê đám người này để diễn màn kịch anh hùng cứu nữ nhân.

– Sao hả? Còn không mau ngoan ngoãn chịu đánh đi, nếu không tao chẳng thể nào giữ nguyên vẹn được khuôn mặt đáng yêu này đâu_ Hấn ta đặt con dao ti lên mặt Trâm.

Cảm giác mát lạnh từ con dao truyền đến làm Trâm ý thức được rằng chuyện này rõ ràng là sự thật. Hấn ta đây là muốn từ giả thành thật sao?

Trâm bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

– Được, tụi bay muốn làm gì tao thì làm, miễn sao đừng động đến cô ấy là được_ Kiệt chấp nhận chịu thiệt.

Hấn không thể để Trâm chịu thương tổn vì mình được. Những lần trước đây cô luôn vì hấn mà bị thương.

Có 1 lần Trâm vì đỡ đòn cho hấn mà nằm viện cả tháng trời.

– Tụi bay nghe rõ rồi chứ. Còn không mau dẫn nó 1 trận cho tao_ tụi đàn em nghe lệnh, toàn bộ xông lên bao vây lấy Kiệt.

Những tiếng va chạm da thịt vang lên thật rõ ràng. Kiệt chỉ có thể cuộn mình lại để giảm bớt đau đớn.

– không. Dừng tay lại... dừng lại đi mà_ Trâm la hét vùng vẫy trong vô vọng.

Nhưng bọn chúng không hề ngừng tay mà dường như càng hưng phấn hơn. Những tiếng “bốp” “chát” cứ liên tục vang lên không dứt. Kiệt chỉ có thể cuộn mình lại để làm giảm đi cơn đau.

Trâm không ngờ mọi chuyện lại trở nên như thế này. Cô chỉ thuê bọn họ diễn kịch thôi mà... Tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này chứ.

Tên đại ca đang đứng 1 bên cười đắc ý, thăm thẳm Trâm ngu ngốc. Mà, có lẽ cô ta không biết hấn có mối thù rất lớn với Kiệt. Và cô vừa tạo điều kiện để hấn thực hiện điều đó đây.

– Mau dừng lại, tôi sẽ trả thêm tiền cho các người mà_ Trâm tuyệt vọng hét lớn.

Tất nhiên là bọn chúng không hề dừng lại vì ngay từ đầu cái họ để ý đến đã không phải là tiền.

Nhưng vì Kiệt đã bị đánh cho nửa tỉnh nửa mê nên đã không nghe được những lời này.

Sau khi trút hết được cơn giận, bọn chúng bỏ lại 2 người ở đó rồi đi mất.

– Anh Kiệt. Mau tỉnh lại đi. Anh Kiệt... _ Trâm lay mãi mà không thấy Kiệt trả lời nên càng hốt hoảng và sợ hãi.

Cô lấy điện thoại ra tay run run bấm lung tung 1 hồi. Do quá rối loạn nên cũng không rõ là mình gọi cho ai nữa.

– Trâm? Có gì sao? _ máy mất thay, Đầu bên kia vang lên là tiếng của Khải.

– Mau... Cứu lấy anh Kiệt... Không xong rồi_ Trâm quá sợ hãi nên cứ nói đứt quãng.

– Bình tĩnh nào, em đang ở đâu? _ Khải trấn an.

....._ Khải phải dỗ dành Trâm rất nhiều cô mới bình tĩnh lại mà nói rõ ràng mọi chuyện.

– Được rồi, anh sẽ đến ngay_ Khải bước ra khỏi bàn ăn định đi ra ngoài.

– Có chuyện gì xảy ra vậy? _ Du tò mò hỏi.

Sang cũng về nhà tai lên nghe.

– Kiệt gặp chuyện rồi...

– Cái gì? _ Du ngạc nhiên đến nỗi làm rớt cả đôi đũa đang cầm trên tay

....

Bệnh viện. ...

– Hức hức... Tất cả là tại em nên anh ấy mới... Hức... Nếu anh gặp phải chuyện gì thì... Thì em không muốn sống nữa! _ ở hành ghế chờ ngoài phòng bệnh, Trâm nức nở khóc thành tiếng, tự trách.

– Yên tâm đi, Kiệt sẽ ổn thôi mà _ Khải vỗ vỗ vai cô, an ủi.

Nhưng Trâm không hề ngừng khóc mà ngược lại càng khóc nhiều hơn. Anh ấy bị như vậy không phải là do cô bày ra cái trò ngu ngốc này sao?

Nhưng mà... mấy lần trước cô cũng làm như vậy và tất cả đều thành công tốt đẹp mà. Kể cả việc cô che cú đánh đó cho Kiệt rồi nằm viện hơn 1 tháng, tất cả đều do cô sắp xếp cả.

Cô muốn Kiệt phải mắc nợ cô để anh ấy không thể nào xa cô được nữa. Nhưng... Lần này, mọi thứ đã đi quá giới hạn rồi.

Du, ngay từ khi bước vào bệnh viện vẫn cứ 1 mực im lặng đứng dựa lưng vào tường, nhắm mắt dưỡng thần.

– Không lo lắng sao? _ Sang nhẹ nhàng bước lại gần, hỏi.

– Nếu nói không lo lắng thì là giả _ Du vẫn nhắm mắt, điềm nhiên đáp, không nghe ra cảm xúc gì khác thường cả.

– Nếu được lựa chọn giữa anh và Kiệt thì em sẽ chọn ai? _ Sang im lặng 1 chút rồi mới lên tiếng hỏi. Cậu cảm nhận được, cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài của mình.

Du hơi sững người lại vì câu hỏi đột ngột này. Cô mở mắt ra, nhìn Sang.

– Về điều gì cơ? _ Du nhìn thẳng vào mắt Sang mà hỏi.

– Người yêu! _ Sang hiểu câu nói của Du, vì bọn họ còn có quan hệ anh em nữa. Nên cô muốn hỏi anh là lựa chọn giữa mối quan hệ như thế nào.

– Anh muốn biết câu trả lời ngay bây giờ? _ Du trở nên bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Dường như cô đã bị chai lì cảm giác khi nhìn thấy Kiệt cuộn mình nằm đó. Toàn thân, không có lấy được 1 chỗ làm lặn. Khắp người chỉ có 2 màu xanh tím của vết thương để lại. Điều đó có thể cho thấy Kiệt bị đánh nhiều đến nhường nào. Quần áo thì rách nát, nhiều chỗ còn ruộm rướm máu.

– Phải, chỗ này rất yên tĩnh, không phải rất thích hợp sao? _ Sang mặt dày nói. Mặc dù biết đây là bệnh viện nhưng khi cậu thấy cô vì lo lắng cho Kiệt mà bật khóc làm cậu không thể nào bình tĩnh được nữa.

– Hừm... Không sao. Không bao lâu nữa tôi cũng sẽ định nói ra tình cảm của mình rồi nên... Nói cho anh biết sớm 1 chút cũng không sao! Ủ... Đây, người tôi thích chính là Kiệt _ Du rất thẳng thắn 1 mạch nói ra hết tất cả cảm xúc của mình.

– Vậy... Sao! _ Sang mím môi 1 lát rồi mới có thể phun ra 2 chữ.

Kết quả này, không phải rõ quá rồi sao? Cậu chỉ muốn xác nhận lại thôi!

Nhưng... Không vì thế mà cậu sẽ bỏ cuộc đâu. Từ bỏ bây giờ thì còn quá sớm.

– cho hỏi Người nhà của bệnh nhân Vương Tuấn Kiệt ở đâu ạ? _ người lên tiếng là cô y tá đứng ngay bên cạnh bác sĩ.

– Đây ạ! Tình hình của Em trai cháu ra sao rồi ạ? _ Khải nhanh chóng bước đến gần, hỏi.

Trâm cũng lật đật lau khô nước mắt, đi theo ngay sau anh.

– Bệnh nhân bị thâm tím ở tất cả các cơ, vài chỗ bị rách thịt nhưng không nặng lắm. Quan trọng là cậu ấy đã bị gãy 1 cái xương sườn, trong thời gian ngắn không thể nào di chuyển được. Cậu ấy sẽ phải nằm bệnh viện khá lâu đây _ Bác sĩ giảng giải.

– Cảm ơn bác sĩ rất nhiều ạ _ Khải thờ phào nhẹ nhõm, cúi đầu cảm ơn. Thái độ rất chân thành.

Du và Sang vừa đi tới cũng đã nghe được toàn bộ tình hình.

– không có gì. Đây là trách nhiệm của chứ mà. haizz... Giới trẻ ngày nay thật là... Chuyện gì cũng lấy bạo lực ra để mà giải quyết nhau _ Ông bác sĩ thờ dài ngoằng, phê phán.

Thế rồi, 3 người cùng vào thăm Kiệt...

....

Tuần này kiểm tra nhiều quá nên giờ mới đăng được.

Nhưng ta đã bù lại cho mọi người.

Chương này dài tới 2190 từ lận nha!

Enjoy the story!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người Mẹ Hững Hờ

Du vừa vào phòng bệnh chưa được vài phút thì đã có điện thoại từ Sơn. Cô chào mọi người 1 tiếng rồi ra ngoài nghe.

<- Lão đại, em đã tìm ra người chủ mưu rồi. Đúng hệt như lời chị nói chính là Võ Hạ Trâm bày trò.>_ Sơn nhanh nhẹn báo cáo tất cả.

– Ừm. Cậu làm tốt lắm_ Du gật gù Nhưng cô vẫn chưa xử lý việc này ngay được. Kiệt vẫn còn bất tỉnh nên cô thật không có tâm trạng cho vụ này.

– À, còn 1 chuyện này nữa... Em nghĩ mình nên nói_ Sơn hơi ngập.

– Gì cơ?_ Du thắc mắc

<-Chuyện hôm nay, Kiệt bị thương cũng là do lỗi của Trâm cả>_ Sơn đáp lời. Khi đang điều tra vụ kia thì cậu đã phát hiện ra được chuyện này.

– Hừm? Kể tường tận tôi nghe!_ Du ra lệnh.

<- Vâng chuyện là... Trâm có thuê 1 đám người đóng kịch, bắt cóc cô ta muốn làm ra 1 màn anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển Nhưng... Cô ta lại không biết đám người đó có thù hận rất sâu với Kiệt nên cô ta bị bọn chúng lấy ra để uy hiếp hắn. Cuối cùng, từ 1 màn kịch trở thành sự thật>

-.....

<- Lão đại...?>_ thấy Du bỗng nhiên im lặng Sơn cảm thấy không ổn.

– Chuyện này tôi sẽ cho người xử lý sau. Thôi nhé!_ Du thờ 1 hơi, kiểm chế cơn tức giận. Nói 1 câu rồi cúp máy luôn.

Võ Hạ Trâm, cô ngày càng quá đáng rồi đấy. Vì lợi ích của bản thân mình mà làm cho người khác bị thương, thật không thể tha thứ mà.

Nắm tay Du siết chặt, mặt trầm xuống.

.....

Ở phía bên này.

– Này, phó thủ lĩnh, tên này xử lý sao đây?_ Jun chỉ vào cái tên đang nằm 1 đống dưới đất. Vì bị tra tấn nên mặt mũi bị đánh bầm dập, không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Đây là 1 thành viên của cái đám đã đánh Kiệt 1 trận kia.

– Ném ra ngoài đi, chuyện này lão đại sẽ xử lý sau_ Sơn dứt điện thoại vào túi, không quan tâm lắm đáp

– A, chán vậy, tao còn chưa chơi đùa đã nửa mà_ Jun dùng chân chà chà lên bàn tay hắn ta làm hắn la oai oái.

– Cứ làm đi. Mà, đừng gọi tao là phó thủ lĩnh nữa, từ miệng mày nói ra cụm từ này nghe gớm chết đi được_ Sơn phẩy phẩy tay, thúc dục Jun đi.

– Ok... Phó thủ lĩnh_ Jun chẳng những không nghe mà còn cố tình lặp lại 3 chữ này.

Son chẳng biết làm gì với tên này. Tính tình cứ y như con nít ấy.

Tuy vậy Jun vẫn nghe lời kéo tên kia ra.

– Tha... Tha cho tôi đi mà_ Hắn ta yếu ớt van xin, vì bị tra tấn nhiều quá nên giờ cũng không còn sức để nói.

– Đừng lo. Mày sẽ được tận hưởng sớm thôi_ Jun nói ra lời này đi kèm với 1 nụ cười gian manh.

.....

Sáng hôm sau Kiệt đã tỉnh lại. Du cùng Khải và Sang có ghé qua thăm Kiệt rồi mới đi học. Còn Trâm thì không bóng dáng, có lẽ là vì không dám đối mặt với Kiệt. Vì cô ta mà hắn mới thành ra nông nổi này mà.

Quanh bụng hắn bị quấn 1 lớp vải cố định, trắng xoá 1 vùng.

Vậy mà những từ đầu tiên Kiệt thốt ra lại là...

– Trâm sao rồi? Em ấy vẫn ổn chứ?_ vừa nhìn thấy 3 người tới Kiệt liền hỏi.

Mà điều này đương nhiên đã làm Du điên tiết lên vì cô đã biết sự thật rồi mà. Nhưng cô nghĩ vẫn chưa tới lúc vạch mặt cô ta.

Trâm và Kiệt dù sao cũng là bạn thân từ thuở còn chút xíu. Trong khi cô ở với bọn họ chưa được 3 tháng. Đương nhiên mọi người còn lòng tin với Trâm hơn rồi.

Du mím môi không nói.

Sang cũng 1 mực bình tĩnh đứng dựa lưng vào cửa.

– em ấy không bị sao cả! Mà em mới là người có sao đấy. Sao đây người luôn kia_ Vừa nói Khải vừa nhấn vào vết thương trên lưng của Kiệt làm hắn la oai oái.

– Ách... Anh nhẹ nhàng 1 chút không được à. Người ta đang là bệnh nhân đây_ Kiệt trẻ con bĩu môi phê phán.

– Anh đã sai người đi mua đồ ăn nhẹ cho em rồi. Giờ thì nghỉ ngơi đi, tui anh đi học đây_ Dặn dò xong Khải liền quay lưng định đi.

– Độc ác thế! Em còn tưởng sẽ được cô em gái dễ thương chăm sóc đặc biệt chứ!_ Kiệt mè nheo với Khải. 2 mắt sáng quắc nhìn Du.

Nhưng tiếc là Sang đã đi trước 1 bước. Còn không kịp để Du phản kháng Cậu ngay lập tức kéo Du ra khỏi phòng bệnh.

– Tui em đi học trước đây_ Sang báo trước 1 tiếng với Khải.

Kiệt chỉ có thể tức tối nhìn theo. Nếu hắn mà không bị thương thì đã đuổi theo nãy giờ rồi.

Khải chỉ biết thờ dài thăm than tính cách 2 tên này cứ như trẻ con ấy. Chuyện gì cũng giành nhau.

Sau đó anh cũng chỉ dặn dò Kiệt thêm vào câu rồi đuổi theo 2 người kia.

– À, ba có nói là chiều sẽ lên thăm em đấy. Nhớ nói chuyện cho đàng hoàng 1 chút.

– đã biết, đã biết_ Kiệt qua loa đáp rồi chồm mền lên như muốn ngủ.

Vì vậy mà Khải không thể thấy được biểu hiện kì lạ của Kiệt.

Kiệt nhủ vậy. Hắn đang hi vọng cái gì chứ. Hi vọng rằng cái người được gọi là mẹ kia đến thăm sao? Đó là 1 điều bất khả thi.

Bà ta ngoài công việc và bỏ bịch thì còn quan tâm thêm được cái gì nữa đâu chứ.

À, có đấy, là đứa con trai cưng của bà ta. Từ nhỏ, Sang đã đáp ứng đầy đủ sự kì vọng của mọi người. 2 người tuy là sinh đôi nhưng hắn lại bị tụt ở phía sau.

Còn nói về ba thì... Kể từ khi sinh ra hắn không có ấn tượng nhiều lắm về người cha ruột của mình. Chắc mọi người chưa biết. Hắn và Khải là anh em cùng mẹ khác cha. Mẹ hắn sau này mới tái hôn với ba Khải và về đây sống chung. Nhưng sau 1 thời gian mối quan hệ đó cũng tan vỡ.

Tối hôm trước.

– Thằng Kiệt nó đang nằm bệnh viện đấy! sao mẹ không ghé qua thăm nó 1 chút đi_ Khải khuyên nhủ.

– Hừ! Đáng đời, Cho nó chữa cái tật đánh nhau bừa bãi đó đi_ Bà Thư không quan tâm còn ra vẻ khinh bỉ, đáp.

– Mẹ. Sao mẹ có thể nói vậy hả? Dù gì thì Kiệt cũng là con của mẹ mà_ Khải không vừa lòng đáp trả.

– Con bắt đầu nói nhiều quá rồi đấy. Nó tự làm thì nó tự chịu. Vậy thôi_ Bà nói xong rồi quay lưng đi mất.

– Mẹ_ Khái có gọi với theo nhưng bà không hề quay lại.

.....

– Hôm nay Trâm không đi học sao?_ Du quay sang hỏi Minh Anh.

– Ừm. Không hiểu sao sáng giờ lại không thấy nữa_ minh anh vì không biết đã xảy ra chuyện gì nên vẫn vô tư trả lời.

Hừ! Không phải là còn đang cảm thấy tự trách nên mới buồn bã mà nghỉ học sao?

Du trong lòng thầm khinh bỉ mấy lần.

– À mà. Đạo này mày với tên Sơn tiến triển sao rồi? Vẫn Tốt đẹp chứ?_ Du bỗng nhiên đổi đề tài.

– hừm. Tiến triển gì chứ! Thì... Thì vẫn... Bình thường thôi mà_ Tuy Minh Anh cố tỏ ra bình tĩnh nhưng mặt đã đỏ đến mang tai.

– Hừ. Mày không trả lời thì tao hỏi tên kia... tao không tin là Sơn aẽ không nói gì_ Du làm bộ khiêu khích.

– khoan đã. Tao đã nói là không có gì rồi mà_ Minh Anh nắm tay Du, lắc nhẹ miệng cứ luôn chối đây đẩy.

– Nếu không muốn tao tới tận nhà tìm tên Sơn thì hãy mau khai thật đi_ Nhìn biểu tình nài nỉ của Minh Anh, Du cười thầm trong lòng.

– Được rồi, để tao nói_ Minh Anh cuối cùng cũng chào thua.

– Thật ra thì mấy hôm trước Sơn có rủ tao đi xem phim...

.....

Hôm nay, muốn đổi bầu không khí 1 chút, Du lại nổi hứng muốn đi bộ về.

Đang vừa đi vừa lầm nhảm theo lời bài hát cô vừa mới học được. Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện 1 đám người. Người nào cũng bịt khẩu trang và đeo kính.

– Rất vui được gặp mặt, Huyết Ảnh_ 1 tên bước ra từ đám người, nói.

Du giật thót nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh đáp lại.

– Anh nói gì vậy? Hình như anh nhận lầm người rồi đó_ Du tỏ vẻ bình tĩnh, cười yếu ớt.

– Sai lầm sao được. Người trong hình là cô phải không? Huyết Ảnh à không... Phải gọi là Hoàng Thanh Du chứ nhỉ?_ Hắn chìa ra 1 tấm ảnh. Trong đó chính xác là hình chụp của Du.

Du còn ngạc nhiên hơn nữa. Tại sao bọn chúng lại biết được thân phận thật của cô chứ.?

Lúc này cô chỉ biết đứng như trời trồng. Tay chân không hiểu sao lại cứng ngắc.

– Thế nào? Nói đúng rồi chứ gì! Mà, không ngờ Huyết Ảnh lưng lầy làm đại ca bán sống bán chết lại là 1 nữ sinh viên năm nhất đấy_ hắn ta còn có vẻ không thể tin nổi, nói.

Điều này càng làm Du hoảng hốt hơn. Bọn họ còn biết cả những thứ khác nữa sao? Rốt cuộc là ai đã nói cho họ biết.

Không thể là anh em trong bang hội được. Bọn họ đã cùng cô sát cánh chiến đấu đã lâu lắm rồi. Gần đây cũng không có nhận thêm thành viên mới nào.

Vậy là từ bên ngoài sao? Tại sao họ lại có biết được cả 2 thân phận của cô chứ!

– Này, tôi đang nói với cô đấy! Sao không trả lời hả?_ Thấy Du 1 chữ cũng không nói mà cứ cúi mặt làm hắn ta mất kiên nhẫn.

– Ui ui. Lỡ đâu nhỏ đó là Huyết Ảnh thật thì sao hả? Nó mà tức lên là dân tội mình dễ như chơi đó_ 1 thằng gần đó nhắc nhở hắn ta.

– Khụ khụ... Tao quên mất_ Hắn ta ho khan vài tiếng che đi sự mất tự nhiên của mình.

Du bắt đầu nhìn quanh tìm cách thoát ra khỏi đây.

– ê, nó định trốn kìa_ 1 thằng khác lên tiếng.

– Chạy đâu cho thoát. Tội bay, bao vây nó cho tao, xem thử nó sẽ chạy đi đường nào_ Tên dẫn đầu cảnh giác, ra lệnh.

– Rốt cuộc các người là ai. Người tên Huyết Ảnh kia có thù oán gì với mấy người_ Du lúc này mới lên tiếng.

– Ô, còn chưa chịu thừa nhận nữa sao? Bọn ta chính là người của hắc bang Bạch Ưng đây_ Hắc ta hùng hồn chỉ vào ngực mình, tuyên bố.

Chết tiệt!! Du trầm mặc trong đầu. Tại sao lại là bọn Bạch Ưng chứ. Rốt cuộc là ai ghét cô đến mức độ này chứ.? Tại sao lại chờ đến lúc này mới ra tay.

Khoan đã, hình như... Có 1 người đấy! Thời gian hay động cơ đều có cả.

Lần trước nếu không phải là do bọn Jun cùng đàn em của cô tới kịp thì kế hoạch của cô ta đã thành công rồi. Không lẽ, cô ta đã nghe được cuộc trò chuyện của cô với mọi người rồi sao?

– Sợ quá nên không nói được lời nào luôn rồi à_ Hắc khinh bỉ nói.

Du vẫn đang suy nghĩ, nếu nói những câu không nên thì bọn chúng sẽ nhận ra thân phận của cô ngay, phải làm sao bây giờ.

Lần đầu tiên trong đời, Du rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như vậy!

Tên dẫn đầu đang định bước tiếp thì bỗng nhiên bị ăn 1 cú đá vào ngay mặt rồi nằm sấp luôn xuống đất.

Tất cả mọi người ở đó đều kinh hoàng tròn to mắt, bao gồm cả Du.

Trong đầu ai cũng có dấu chấm hỏi to đùng cùng câu hỏi. Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy?

– Sao lần nào gặp, cô cũng trong tình trạng không tốt nhỉ?_ Nhật Anh mỉm cười vui vẻ cứ như người vừa đá cú đó không phải là mình vậy.

– Anh... Từ chỗ quái nào chui ra vậy_ Du còn chưa hết ngạc nhiên. Làm thế nào mà hắc đến gần mà cô lại không hề hay biết vậy. Hắc dùng khinh công chắc.

Trước đây, vì thương xuyên phải đánh nhau nên tai cô dần trở nên nhạy bén với âm thanh. Khi có bước chân lại gần là cô đều biết. Thế tại sao cô lại không phát hiện ra hắc ta.?

– Mày là thằng điên nào hả? Sao lại xen vào chuyện của bọn tao? Khôn hồn thì mau cút_ 1 Tên bức xúc quát lớn.

Mấy tên khác lo đỡ tên bị Nhật Anh cho 1 cú đập dậy. Nhưng hình như hắc ta muốn bất tỉnh luôn rồi. Vài tên nhìn thấy cảnh này nhin không được mà nuốt nước miếng. Khi nói cũng biết cú đập đó mạnh đến mức độ như thế nào!

Tên vừa mới lên tiếng cũng bị cảnh tượng này dọa cho sợ rồi câm như hến luôn.

– Sao vậy? Không chửi tiếp hả? Tao đang mở to lỗ tai ra mà nghe đây_ Nhật Anh khinh khinh lên tiếng.

– Tha.... Tha cho tụi em... Lần sau... Lần sau tụi em không dám nữa_ tên vừa chửi mắng nay lại lên tiếng cầu xin.

Bọn kia cũng sợ hãi quỳ sụp xuống.

– Hừ! Biến đi. Xách cái tên ngất xỉu kia đi luôn đi. Nhìn thật ngứa mắt mà_ Nhật Anh cổ làm ra bộ mặt ngầu nhất trước mặt Du.

Vừa xử lí xong liền quay sang cười thật tươi chờ đợi câu cảm ơn từ Du.

Nhìn bộ mặt cún con của hắc làm Du cảm thấy không nở nên đành.

– Cảm ơn đã giúp tôi, coi như tôi nợ anh lần này_ Khi nói ra những lời này có vẻ như cô không được tự nhiên cho lắm.

– Không có gì_ Nhật Anh gãi đầu. Cười hí hửng.

Nhưng đúng lúc này lại xảy ra 1 chuyện. Tên cầm đầu bên kia đã tỉnh dậy và đã thấy mặt của Nhật Anh.

– Thủ lĩnh. Thủ lĩnh Snow.... _ vì bọn họ còn chưa đi quá xa nên những lời này đều lọt vào tai Du và Nhật Anh đang đứng gần đó.

Nhật Anh thì thắc mắc sao hắc biết mình là Snow.

Du thì tròn trĩnh mắt, ngạc nhiên nhìn theo hướng ánh mắt của hắc. Chỗ mà hắc nhìn tới chính là Nhật Anh.

Khoan đã... Nhật anh... Tên này chính là Snow hả???

Bọn đàn em cũng ngạc nhiên không kém. Dừng bước chân. Bọn chúng chỉ từng nghe qua danh của thủ lĩnh Snow chứ chưa bao giờ gặp mặt.

Vậy... Cái người vừa làm 1 cú khiến đại ca bọn họ ngất xỉu chính là thủ lĩnh cấp cao của họ hả?

.....

2620 từ.

Đã cố gắng hết sức.

Mấy tuần nay kiểm tra liên tục luôn !

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kẻ Thù Cũ

– Tôi có biết cậu không nhỉ? _ Nhật Anh chỉ vào mặt mình, hỏi.

– Chắc do em cài trang nên anh mới không nhận ra _ Hấn lúc này mới tháo khẩu trang trên mặt xuống.

– Ê? Là Cậu. Cậu... Mà... Cậu Là ai ấy nhỉ? _ Khi Nhật Anh nói mấy chữ đầu còn tưởng là đã nhận ra rồi Nhưng không ngờ lại chẳng nhớ.

– Em là đàn em hay đi bên cạnh anh Tuấn đấy! Em có gặp mặt anh vài lần rồi mà... Là Minh đây! _ Minh Giải thích.

– À, là cậu à _ Lúc này trí nhớ Nhật Anh mới rõ ràng.

– Mà. Sao mọi người lại ở đây? Chẳng phải Tuấn có cho người đi thăm dò vụ việc Huyết Ảnh kia mà. Không phải là mấy cậu sao? _ Nhật Anh không hiểu hỏi.

– Thì chúng em đang làm nhiệm vụ đó đây ạ _ Minh thật thà đáp.

– Đâu có. Tôi chỉ thấy mấy cậu đi ăn hiếp 1 cô gái nhỏ thôi mà _ Nhật Anh còn ngây thơ, phán. Trong đầu có xẹt qua 1 ý nghĩ Nhưng liền gạt bỏ. Cô gái đó không thể nào là Huyết Ảnh được đâu.

– Thì... Cô ta chính là Huyết Ảnh đấy thủ lĩnh _ Ngay khi Nhật Anh vừa phủ nhận cái suy nghĩ kia của mình thì Minh lại khẳng định. Hấn chỉ thẳng vào Du đang đứng phía sau.

– Ê? Cậu nói... Cô ấy là... _ Nhật Anh không thể tin, chỉ chỉ.

– Phải, chính là cô ấy đấy! _ Minh khẳng định.

Du chỉ biết đứng im, mặt cho mấy chục con mắt đang hướng thẳng vào mình. Lần này thì hay rồi, Nhật Anh chắc chắn sẽ biết được thân phận của cô cho xem

– Ha ha ha... Cậu nói đùa vui thật đấy _ Nhật Anh yên lặng trong giây lát rồi bỗng nhiên cười phá lên, vỗ bộp bộp vào lưng Minh.

– Em... Em Nói thật mà! _ Minh trợn mắt.

– Cậu... Nói thật? _ mặt Nhật Anh bỗng trầm xuống.

– Cô ấy chính là... Huyết Ảnh hả? _ hấn đưa mắt sang nhìn Du.

– Phải. Theo thông tin là như vậy _ Minh gật gật đầu trả lời.

– Cô... Là Huyết Ảnh sao? _ Nhật Anh quay sang hỏi Du.

– Đương nhiên là... Không phải rồi _ Du lắc đầu đáp. Mặc dù mồ hôi trên trán tuôn xuống như mưa.

– Tôi cũng nghĩ vậy... _ Nhật Anh cười gượng đáp, quay đầu định đi. Nhưng lại đột nhiên bắt ngờ quay lại vung 1 cú đấm nhắm vào Thẳng vào Du.

Vì quá bất ngờ nên theo bản năng cô đã dùng 2 tay cản lại. Phản xạ cực nhanh!

Vừa cản xong Du mới nhận ra 1 điều... “Thôi xong! Lộ rồi”

– Người duy nhất cần được đòn này của tôi... Chính là Huyết Ảnh. Nhất là ở độ tuổi của cô, không có người thứ 2 làm được điều này đâu_ Nhật Anh nghiêng rặng nghiêng lợi khẳng định.

Vậy là cô ta đã lừa dối hắn bao lâu nay. Thế mà hắn còn coi cô ta là ân nhân. Lần trước chắc cô ta chỉ giả vờ cứu hắn để cho hắn mang ơn cô ta thôi. Hừ! Không thể nào tha thứ được.

Nhật Anh vội vàng đưa ra kết luận trong đầu.

– Đây... Đây chỉ là phản xạ tự nhiên của người học võ thôi_ Du cố gắng biện hộ, chối đây đẩy.

– Có phải hay không thì đánh 1 trận là được chứ gì!_ Nhật Anh đáp, trong mắt chỉ toàn lửa giận, không thèm nghe ai giải thích cả.

– Anh nói đùa gì vậy? Tôi chỉ biết 1 chút võ phòng thân thì làm sao đấu lại anh được chứ. Mà... Giờ tôi có việc rồi, đi trước đây_ Du xoay người định chuồn êm.

Nhưng... Đương nhiên là hắn sẽ không để điều đó xảy ra rồi.

Nhật Anh đánh thẳng về phía Du

.

Nghe tiếng vút gió sát bên tai, Du không kịp suy nghĩ nhiều mà theo phản xạ tự nhiên mà bắt lấy rồi nhanh chóng quật ngã được hắn. 1 cú y hệt như khi đánh Sơn ở công viên.

Làm xong cô mới kịp nhận ra hành động của mình. Rồi lại 1 phen tự trách, vò đầu bứt tóc.

Ày, như vậy không phải là đã gián tiếp thừa nhận cô là Huyết Ảnh rồi sao? Phải làm sao bây giờ?

Du cắn răng. Đối mặt với Nhật Anh.

– Không giải thích nữa sao?_ Thấy Du không nói gì Nhật Anh lên tiếng có chút khinh bỉ.

– Nếu tôi giải thích thì anh sẽ tin sao?_ Du cắn răng.

– Không cần vòng vo nữa đâu, ngay bây giờ tôi sẽ đòi lại nợ cũ, chúng ta quyết đấu đi_ Không đợi Du giải thích thêm, Nhật Anh vung nắm đấm về phía cô.

Mặc dù biết không nên đánh lại Nhưng mỗi khi cú đấm tới gần là cơ thể cô lại tự phản xạ. Cảm giác trước đây cứ lần lượt ủa về toà cơ thể cô.

Ban đầu Du chỉ tránh né Nhưng sau đó lại bắt đầu phản ứng lại trước những cú đánh của Nhật Anh.

Hắn không ngừng tấn công cô. Còn Du thì lại có thể hoá giải được tất cả những chiêu thức của hắn. Hơn nữa động tác còn vô cùng đẹp mắt. Đúng là dân học võ có khác a.

Đàn em xung quanh nhìn 2 người đánh nhau mà trầm trồ ngưỡng mộ mãi không thôi.

Những tiếng va chạm da thịt “bốp bốp...” cứ liên tục vang lên không dứt.

– Đúng là Huyết Ảnh, cô lúc nào cũng có thể hoá giải những cú đánh của tôi thật dễ dàng_ Tuy ngoài mặt là khen Nhưng trong lòng Nhật Anh lại rất tức tối.

.

Bao lâu nay hắn đã luyện tập rất nhiều chỉ để có thể đánh bại cô ta. Nhưng sau 1 thời gian thôi mà cô ta đã mạnh hơn trước rất nhiều. Chắc cô ta cũng đã luyện tập rất nhiều. Nhật anh tự đưa ra kết luận là vậy.

Nếu Nhật Anh biết bình thường Du toàn ăn với ngũ thì sẽ có phản ứng như thế nào đây!?

Du không đáp như là đã ngầm thừa nhận thân phận của mình.

.

.

2 người hăng say đánh đấm. Lâu lắm rồi cô mới có được cảm giác thoải mái như vậy.

Sư phụ, cho con xin lỗi nhé! Con lỡ thất hứa với người mất rồi.

– Có 1 điều mà đến giờ tôi vẫn chưa hiểu... Tại sao anh lại căm thù tôi đến như vậy? _ Sau khi đỡ cú đánh hụt của Nhật Anh, du lên tiếng hỏi.

– Cô còn có thể tự nhiên mà hỏi tôi 1 câu như vậy sao? Cô đã làm ra hành động dơ bẩn gì thì chính cô phải nhớ chứ! _ Nhật Anh giọng oang oang. Không nề nang mà vụt chân đá mạnh vào bụng Du

Cô nhanh nhẹn dùng tay đỡ được. Nhưng vì áp lực quá lớn nên đã phải lùi về sau vài bước.

-tại sao Lúc nào anh cũng bảo tôi đã làm những động dơ bẩn? Tôi đã làm gì anh chứ? _ Du lớn tiếng

.

– Không phải tôi mà là em gái tôi.

– Em gái anh? _ Du tỏ vẻ không hiểu. Rốt cuộc anh ta đang làm nhầm cái gì vậy.

– Phải. Cô... Chính cô là người đã hãm hại em gái tôi. _ Nhật Anh chỉ thẳng vào mặt Du, đáp.

.

– Anh nói gì vậy chứ? Tôi thậm chí còn không biết em gái anh là ai mà _ Du vừa cố gắng giải thích vừa né những đòn tấn công liên tục của Nhật Anh.

– Đừng có chối nữa. Lúc đó có rất nhiều đàn em của tôi chứng kiến thấy cô ở đó. Khi đến đó tìm thì chỉ thấy con bé nằm gục 1 góc, toàn thân toát ra không hề nhúc nhích, hơi thở thì yếu ớt. Nếu không kịp thời cứu chữa thì con bé đã tắt thở rồi _ Nhật Anh đau đớn khi nói ra sự thật, giọng nói gần như khàn đi.

– Tôi chưa bao giờ làm ra những hành động như vậy cả. Tại sao anh không đem cô gái đó tới đây để đối chứng hả? _ Du muốn tìm cách giải quyết chuyện này.

– Không được đâu. Con bé... Sau ngày hôm đó đã không hề tỉnh lại. Bác sĩ bảo các dây thần kinh não bị thương tổn trầm trọng và có thể nó sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa _ Nhật Anh nghẹn ngào hơi lạc giọng đi.

Du ngạc nhiên, không thể tin rằng Nhật Anh lại mang trên mình nỗi khổ lớn như vậy.

– Đừng làm bộ mặt như thể mình không liên quan đến chuyện này _ Ngay lúc Du mất cảnh giác Nhật Anh nhắm thẳng mặt cô mà đánh.

Du có hơi lảo đảo Nhưng không ngã. Má phải vì vậy mà sưng lên 1 chút.

15 phút sau, cả 2 người cứ đánh qua đánh lại 1 hồi bây giờ đều đã thấm mệt.

– Du, em làm gì ở đây vậy? _ Bỗng nhiên 1 giọng nói vang lên làm tất cả đều đồng loạt quay lại nhìn.

– Anh Kiệt _ Du ngạc nhiên thốt lên.

– Hừm? 2 người... Đang đánh nhau? _ Kiệt đánh giá tình hình 1 chút rồi hỏi.

– Chuyện này...

– Tốt nhất là mày đừng xen vào chuyện của tui tao _ Nhật Anh có vẻ hơi điên tiết, còn cắt ngang lời nói của Du.

– Chuyện này là thế nào hả? _ Kiệt không hề để ý đến lời nói của Nhật Anh mà quay sang hỏi Du.

Du cắn cắn môi không biết giải thích thế nào cho đúng.

– mày là ai mà dám xen vào chuyện của tao hả? _ Nhật Anh điên tiết gần như rống lên vì bị phá bình.

– Hừ/ Tao không có nói chuyện với mày. Vả lại, cô ấy là bạn gái của tao tại sao tao lại không được xen vào _ Kiệt lên giọng. Tay thân mật khoác qua vai Du như để chứng minh lời nói của mình.

Cả Nhật Anh và Du đều bị lời nói này làm cho giật mình. Tim Du bắt đầu đập “thình thịch” không ngừng.

Không phải là anh em mà là người yên sao?

– Hừ! Nếu vậy, có vẻ như người chưa biết bộ mặt thật của cô ta _ Nhật Anh nhếch môi.

– Thân phận gì cơ? _ Kiệt cũng có hơi tò mò, hẳn không biết chuyện gì đã xảy ra giữa 2 người.

Khi nghe những Lời này vai của Du như run lên. Sẽ như thế nào nếu Kiệt cũng biết sự thật về cô. Hấn... Hấn sẽ không ghét cô chứ.!!

Kiệt cũng nhận thấy sự khác thường của cô. Hấn nắm chặt lấy vai cô như để trấn an.

– Cô ta không phải là 1 cô gái yếu ớt bình thường đâu. Mà là Huyết Ảnh 1- thủ lĩnh của hắc bang Hắc Ảnh mà ai ai cũng phải sợ hãi đấy_ Nhật Anh khàn tay, nhàn nhả nói.

Bầu không khí dường như rơi vào im lặng.

.....

Xin lỗi mọi người. Bữa giờ bệnh hoài chưa hết nên giờ mới đăng được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đồ Vỡ

– Chuyện này... Là thật sao?_ Kiệt không nhìn phản ứng của Nhật Anh mà quay sang hỏi Du.

Du không đáp mà chỉ cúi mặt như đã thừa nhận.

– Hừm. Các người đều bị cô ta lừa dối cả rồi. Con người thật của cô ta thật đáng kinh tởm_ Nhật Anh không tiếc gì mà buông lời si nhục.

Du cảm thấy thật không thể nói lí với Nhật Anh, hấn thậm chí còn chẳng chịu nghe cô giải thích nữa là.

Kiệt không nói mà mắt cứ chăm chăm nhìn Du.

– chuyện về thân phận cô ấy thì không quá quan trọng. Tôi không quan tâm tới điều đó. Tôi chỉ quen biết với 1 cô gái tên Hoàng Thanh Du mà thôi_ Kiệt nói ra hết suy nghĩ của mình.

– Anh Kiệt_ Du dường như bị những lời nói đó làm cho cảm động.

– Hừm... Ngu ngốc. Mau tránh ra, tao có việc cần xử lí với cô ta_ Nhật Anh mất kiên nhẫn ra lệnh.

Kiệt chẳng những không tránh ra mà còn đứng che trước mặt Du không cho Nhật Anh tiến đến gần thêm

– Mày... Muốn chiến sao? Được thôi!_ Biết có nói cũng vô dụng Nhật Anh chuẩn bị sẵn sàng tư thế chiến đấu.

Kiệt cũng muốn nhanh giải quyết cho xong chuyện này.

– Đây, 2 người thôi đi mà_ Du đứng ra khuyên nhủ Nhưng không 1 ai chịu lắng nghe,

Đến khi 2 người chuẩn bị đánh nhau thì bị tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang

– Nói nhanh đi, tao đang bận_ vừa bắt máy Nhật Anh đã hỏi thúc.

<-Còn việc gì quan trọng hơn em gái của mày hả?>_ Đầu bên kia là giọng của Tuấn.

– Mày nói gì? Em gái tao làm sao?_ khi nhắc đến loại Chuyện này Nhật Anh có vẻ hốt hoảng hơn bình thường.

Còn về phần Du, khi nghe đến cụm từ “Em gái” cũng vểnh tai lên nghe ngóng. Người này chính là nguyên nhân của mọi sự tình. Nếu cô ta mà tỉnh dậy thì mọi chuyện cũng sẽ được giải quyết êm đẹp.

~.....

Nhưng Du không thể nghe rõ đầu bên kia đang nói gì.

– Tao biết rồi. Tao sẽ đến đó ngay_ Vừa cúp máy xong Nhật Anh liền chạy đi, chẳng thèm ngó ngang gì đến 2 người kia.

Ngay cả Kiệt cũng chưa kịp phản ứng thì chỉ còn thấy mỗi bóng lưng của Nhật Anh.

– Cuối cùng cũng giải quyết xong, chúng ta về nhà thôi_ Kiệt thở phào nhẹ nhõm rồi nắm tay Du kéo đi. Trên đường về không hề dả động đến chuyện vừa xảy ra.

Du cũng chỉ biết cúi mặt đi theo. Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác đôi bàn tay này lại đáng tin cậy đến thế. Cô muốn nắm giữ nó lâu hơn nữa.

Bất giác, khoảng cách giữa 2 người lại được rút ngắn.

.....

Khi 2 người về đến nhà thì ba và mẹ cô đều có mặt ở phòng khách. Nhưng mà bầu không khí giữa 2 người dường như không được tốt cho lắm.

Ông Hùng khoanh tay, mặt nhăn mày nhu ngồi bên phải. Bà Thư ngồi bất chéo chân, vẻ mặt có vẻ khó chịu.

– Giữa họ xảy ra chuyện gì vậy?_ Du tò mò hỏi Sang và Khải đang đứng gần đó.

– Anh cũng không rõ nữa, từ lúc họ về nhà thì đã ngồi như vậy được 15’ rồi đấy’!_ Khải giải thích.

– Hề? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?_ Du tự hỏi.

– Nói đi. Bà muốn li dị có phải không?_ ông Hùng đột nhiên lên tiếng. Mà câu nói này như 1 quả bom nổ tung trong đầu Du.

“Li dị” sao đột nhiên lại muốn li dị. Chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ? Đây, không lẽ là ba cô đã phát hiện ra “chuyện đó”.

– Hừ! Muốn làm gì thì tùy ông_ bà Thư ngang ngạnh.

– Bà..._ Ông tức giận đến nỗi không nói nên lời.

– Ba mẹ có gì từ từ giải quyết mà_ Khải lên tiếng hoà giải.

-Con im đi. Đây không phải chuyện của con_ ông Hùng lần đầu tiên lấy uy quyền của 1 người cha ra nói.

Khải nghe vậy cũng đành im lặng.

Nguyên 1 buổi tối hôm đó ngôi nhà luôn duy trì tình trạng căng thẳng.

.

.

.

.

.

.

.....

Nguyên 1 buổi học hôm sau Du cứ liên tục thờ dài.

– Hôm nay mày bị gì vậy hả?_ Minh Anh thấy khó hiểu nên hỏi

– A, cũng không có gì to tát. Do ba với mẹ tao đang cãi lộn._ Du có chút thành thật nói Nhưng không nói ra nguyên nhân khiến 2 người cãi nhau.

– ồ. Vậy thì yên tâm đi. Tao chắc vài hôm sau họ sẽ làm lành thôi mà_ Minh Anh an ủi. Động viên.

– Ừm Chắc là vậy!_ Du cười yếu ớt. Nhưng trông có vẻ không khá hơn được tí nào.

– Nào, đừng ủ rũ nữa, đi ăn thôi_ Minh Anh nói rồi kéo Du đi.

.....

Ra về, Bình thường nếu không có chuyện gì thì cô sẽ đi về chung với các anh trai. Nhưng hôm nay không hiểu sao khi ra tới cổng trường lại không thấy

bọn họ mà lại thấy ông ba của mình.

– Ba? Ba làm gì ở đây vậy? _ Du vô cùng ngạc nhiên hỏi.

– Vào xe đi. Ba có chuyện muốn nói với con _ Không còn về đùa cợt như bình thường nữa thay vào đó là vẻ nghiêm túc, ông nói.

– Chuyện gì vậy? Có liên quan đến việc bà ta đi ngoại tình sao? _ Du bước vào xe, có ý dò hỏi.

– Sao con lại biết chuyện này? _ Ông hùng có hơi kinh ngạc.

– Chỉ là tình cờ thấy thôi. Hừ, không ngờ bà ta vẫn chứng nào tật nấy _ Du hừ lạnh , đáp.

– Ba đã kí sẵn giấy li hôn với cô ta rồi _ Ông hùng thở dài, nói.

– Chuyện này... Ba có chắc là ổn chứ? _ 2 người kết hôn còn chưa được 1 năm nữa mà.

Nhưng ông Hùng không trả lời mà chỉ im lặng.

– Không lẽ, ba còn phát hiện ra điều gì khác nữa sao? _ Du đưa ra suy đoán.

– Haizz... Ba thật hối hận vì đã đẩy con vào những chuyện này. Ba biết ngay từ đầu con đã không đồng ý cuộc hôn nhân này Nhưng mà ba cũng biết con khao khát có 1 người mẹ bên cạnh yêu thương chăm sóc cho mình _ Ông Hùng nghẹn ngào.

– Ba! Con hiểu mà! Nhưng... Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì trong lòng con chỉ có 1 người mẹ duy nhất mà thôi, là người đã nuôi con lớn khôn _ Du cũng nước mắt rưng rưng chực trào

Cô không rõ ba mẹ ruột của mình là ai Nhưng chính họ đã mang cô về mái ấm này và cuu mang cô. Cô nợ họ rất nhiều thứ.

Tuy bà ấy mất sớm Nhưng vị trí của bà trong lòng cô không ai có thể thay thế được.

– Nói vậy là con đồng ý đi cùng với ba sao? _ ông Hùng mừng rỡ.

Du gật đầu chấp nhận.

.....

Ở 1 nơi gần đó, Sơn đang cùng đi bộ về với Minh Anh. 2 người đang trò chuyện vui vẻ thì bỗng nhiên chuông điện thoại của Sơn vang lên.

– Ai gọi vậy? _ Minh Anh nhướn người qua muốn nhìn vào màn hình.

Nhưng Sơn đã kịp né đi và chạy ra 1 chỗ khác nghe máy.

.

<- Lão đại gọi em có chuyện gì không?> _ Sơn có vẻ nhíu mày lên lút.

-.....

<- Sao cơ?...> _ Sơn kinh ngạc thốt lên thành tiếng sau khi nghe Du nói.

– Có chuyện gì sao? _ Thấy Sơn đột nhiên lớn tiếng Minh Anh có chút tò mò lại gần hỏi.

– À, không, không có gì đâu _ Sơn lắc đầu nguây nguậy.

<- Vâng, em biết rồi> _ Sơn đáp 1 câu rồi cúp máy.

....

– Nè, sao chúng ta lại không cùng về chung với Du vậy hả? _ ngồi trong xe Kiệt chán nản chống cằm, băng quơ hỏi.

– Biết sao được, ba đã dặn anh rồi mà, ông ấy muốn nói chuyện riêng với con gái thì làm sao anh cản cho được. _ Khải nhún vai, có vẻ bất lực. Thật tình thì khuôn mặt của ông ấy lúc đó nhìn rất ư là dữ tợn a.

– Hề???! _ Kiệt than phiền 1 tiếng dài.

Mới hôm qua quan hệ giữa 2 người dường như có chút tiến triển, em ấy không còn phản kháng mãnh liệt khi thân cận với hắn nữa. Hắn tính tranh thủ khoảng thời gian này để bồi dưỡng tình cảm mà. Xem ra kế hoạch của hắn chưa thực hiện đã thất bại rồi.

....

Tối...

– 2 người đó vẫn chưa về sao? _ Lần này bắt ngờ lại là Sang lên tiếng hỏi.

Câu hỏi này đã được Kiệt lặp đi lặp lại rất nhiều lần trước đó.

– chúng ta đều đang ngồi trước cửa, em hỏi anh, anh biết hỏi ai đây _ Khải bó tay toàn tập.

Hiện tại cả ba đang chán nản ngồi chồm hổm trước cửa nhà đợi 2 cha con Du về.

(Mất hết hình tượng soái ca của tui =_=)

Kiệt gọi cho Du mãi Nhưng cô không hề nhấc máy.

– Đã gần 10 giờ rồi đấy. Rốt cuộc bọn họ đã đi đâu vậy chứ? Kế hoạch quyến rũ em gái đồ bể hết rồi, bực mình thật mà _ Kiệt nãy giờ cứ nhìn đồng hồ mãi rồi cứ luôn miệng lăm nhăm về vấn đề này suốt.

– Hôm nay tôi đã cất công xuống bếp nấu, đồ ăn nguội ngắt cả rồi vậy mà 1 bóng người cũng không thấy đâu. Ba không nói với anh chừng nào họ về sao? _ Sang vẫn duy trì bộ mặt không cảm xúc Nhưng cách nói chuyện thì có vẻ mất kiên nhẫn.

– À, không. Ông ấy không nói gì cả _ Khải đáp.

Đầu chạy đầy vạch đen. Kiệt thì không nói đi. Nhưng sao hôm nay Sang cũng thành kẻ nói nhiều luôn rồi. Nãy giờ 2 người họ cứ thay phiên nhau lăm nhăm hết chuyện này đến chuyện khác. Anh thật là không còn lời nào để nói rồi.

– Ê, nhìn kia _ Thấy có ánh đèn đến gần. Khải mừng rỡ la lên.

– 3 đứa làm gì mà ngồi ở ngoài đây hết vậy? _ Mà kết quả lại không như mong đợi. Người bước xuống xe là bà Thư.

– À, tụi con đang đợi ba về _ Khải đáp. Bỏ 2 người kia chẳng ai chịu lên tiếng.

– Ba? À, ta quên nói với mấy đứa, từ nay ông ta không còn là ba của mấy đứa nữa đâu _ Bà Thư thân nhiên như không đáp, không có vẻ gì là đau khổ cả.

– Mẹ nói vậy là có ý gì? _ 3 người nghe xong liền đứng đực ra, Khải hỏi.

– Thì ông ta đã kí sẵn vào đơn li hôn rồi dọn dẹp sạch sẽ đồ đạc sau đó cũng biến mất dạng. Chắc là chuyển sang chỗ khác ở rồi _ Bà vô tâm nói.

– Thế... Còn Du thì sao? _ Kiệt bắt đầu lo lắng.

– Ai mà biết chứ! Mà chắc cũng đi cùng ông ta rồi. Ai dư tiền mà đi nuôi cô ta chứ? _ Bà Thư giọng điệu khinh bỉ.

– Bà im đi! _ Kiệt bị chọc điên vì giọng điệu khinh rẻ của bà.

– Hừ? Mày nói chuyện với mẹ của mày thế à? _ Bà Thư cũng quát nạt lại.

– 2 người thôi đi mà _ Khải vẫn là người đứng ra giải hoà trong khi Sang vẫn điềm nhiên khoanh tay đứng đó.

– Hừ!... _ Kiệt hừ lạnh 1 tiếng rồi quay lưng bỏ đi mất.

– Này, mày đi đâu thế hả? Mau dừng lại cho tao _ Bà ra lệnh.

Nhưng Kiệt chỉ khựng lại 1 chút rồi đi thẳng ra ngoài. Gọi 1 chiếc taxi chạy đi mất.

Điều quan trọng hiện tại là hẳn phải tìm được Du. Mong rằng em ấy chưa đi đâu quá xa.

<- gì vậy? Sao Tự nhiên lại gọi tớ vào giờ này vậy? _>. Ở đầu bên kia Quỳnh ngáp lên ngáp xuống nói.

– Tớ muốn nhờ cậu tìm giùm 1 người _ Giọng điệu của Kiệt rất nghiêm túc.

Vậy là khoảng thời gian tới họ sẽ phải xa nhau rồi.

....

Xin lỗi nha” tại sắp thi rồi nên chẳng có thời gian rảnh luôn.

Sau đó còn phải thi đại học nữa chứ! Hu hu...=•=

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tìm Em Trong Vô Vọng

– Rốt cuộc mẹ đã làm chuyện gì mà khiến ba giận dữ vậy hả? _ Khải không thể nhận được hỏi. Anh biết quá rõ tính tình của mẹ mình mà.

– Gì hả? Giờ con quay sang trách mắng mẹ của mình sao? _ bà giận dữ.

– Con chỉ muốn biết sự thật thôi, cín biết ba không phải là 1 người không biết lí lẽ _ Khải thân nhiên đáp. Mặc dù câu nói này giống như đổ mọi tội lỗi lên đầu bà.

Trong khi 2 người đang xích mích thì điện thoại của Sang lại vang lên.

Sau khi nghe đầu bên kia nói 1 câu gì đó Sang liền cúp máy.

– Bà ta đã đi ngoại tình đấy _ Câu nói lạnh lùng của Sang vang lên cắt đứt cuộc đối thoại của 2 người.

– Sang, cục cưng của mẹ, con đang nói cái gì vậy hả? _ Phải mất 1 lúc sau Thư mới kịp phản ứng.

– Tôi không hiểu vì sao bà luôn thiên vị tôi và tôi cũng không muốn hiểu. Tôi cũng không quan tâm đến việc bà cặp kè với người nào ông khác. Nhưng... Du là người mà tôi đề ý. Bà mà dám làm tổn thương cô ấy thì đừng trách tôi.

Sang lạnh lùng nói rồi cũng đi thẳng ra ngoài.

Cậu nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó.

-.... Bằng mọi giá phải tìm được cô ấy.

...

Khải cũng theo sau Sang, trước khi đi anh còn nói với bà 1 câu.

– Con hi vọng là bà sẽ tự kiểm điểm lại hành động của mình

– Gì chứ? Nè...._ bà gọi với theo Nhưng Khải đã đi mất hút.

– Hừ. Đứa nào cũng cứng đầu như đứa nào. Tụi bay bị nhỏ đó mê hoặc cả rồi _ Bà bực bội làm bầm vài tiếng rồi đi thẳng vào nhà.

.....

Kiệt đã đi tìm hết tất cả những nơi cô có thể đến Nhưng ... Vô vọng rồi. Ngay cả cái bóng của Du cũng không thấy đâu cả.

Hôm sau

– Có tin gì rồi sao? _ Khi nhìn thấy người gọi là Như, Kiệt lập tức bắt máy.

<- Đúng vậy, tớ tìm được tên cô ấy trong danh sách hành khách máy bay trong chuyến bay đến Úc hôm nay vào lúc 9 giờ , rưỡi đấy> _ Như có thể xem là 1 hacker _ 1 thiên tài máy tính chính hiệu nên việc này đối với cô không hề khó khăn chút nào.

– Cảm ơn cậu _ Kiệt nhìn đồng hồ, hiện tại đã 9 giờ 12 .Tất Mấy xong là Kiệt gọi ngay 1 chiếc taxi, ngay cả buổi học sáng cũng bỏ luôn.

Ở đầu bên kia Như chỉ biết thở dài. Từ khi nào mà tên này lại hấp Tấp như vậy chứ c. Chỉ có thể là những chuyện liên quan đến cô em gái kia mới khiến hắn trở nên như vậy thôi.

Trên đường, Kiệt cứ liên tục hối thúc bác tài xế chạy nhanh lên. Nếu không nhanh chỉ sợ là không kịp

....

Trong khi đó, Minh Anh vẫn không hay biết gì về chuyện này. Còn tự hỏi sao hôm nay Du lại nghỉ học.

– Nè, cậu có biết tại sao hôm nay Du lại nghỉ học không?_ Nhân lúc ra chơi Minh Anh hỏi Sơn.

– À, không. Cậu ấy không nói gì cả_ Sơn ở trong lòng thầm mặc niệm. Bắt cậu nói dối Minh Anh đúng thật là làm khó cậu mà.

Mà không biết lão đại nghĩ cái gì nữa. Tự dưng lại bỏ nhà đi như vậy.

Những

...

Kiệt vừa tới sân bay liền chạy khắp nơi tìm cô. Vừa chạy vừa gào thét tên cô.

.

Lúc đó hắn đã thấy cô sắp bước lên máy bay.

– Du, dừng lại..._ vì bị Kẹt giữa đám người đông đúc nên Kiệt chỉ có thể kêu lên trong vô vọng.

.

Du có cảm giác như ai đó đã gọi mình Nhưng b khi nhìn 1 vòng thì lại không thấy ai cả..

Có lẽ như cô quá luyến tiếc nơi này nên mới tự tửtơng tựơng ra thôi. Chứ làm gì có ai muốn cô ở lại đây chứ.

Du nhún vai, cười tự giễu 1 cái rồi bước lên máy bay. Sẽ có ai quan tâm đến việc cô đi hay ở lại sao?

Tận mắt chứng kiến cảnh đó Nhưng Kiệt chẳng thể làm gì cả. Hàng người dài dằng dặc dường như muốn cản những bước chân của hắn.

.

.

Thế là hết rồi sao? Hắn... Phải xa em ấy thật sao?

Lần đầu tiên trong đời... Kiệt vì 1 cô gái thậm chí không cùng máu mủ mà khóc. Kiệt cúi gằm mặt xuống, không muốn để cho những người xung quanh thấy sự yếu đuối của mình. Có làm gì nước mắt cũng không thể ngừng rơi.

Nước Mắt cứ chui rồi lại rơi... Hắn chỉ là đang kiềm chế để không khóc lên thành tiếng.

.

...

Chiều hôm đó, Kiệt mặt mũi bơ..phờ trở về nhà.

Khải đang nấu ăn bỗng nhìn thấy khuôn mặt như xác chết của em trai mình liền hoảng hốt đến nỗi mém làm rơi cái muỗng trong tay.

– Sao vậy hả? Có gặp.. Được em ấy không?_ Khải hỏi. Nhưng nhìn mặt kiệt là anh đã đủ biết kết quả là gì rồi.

– Em lên ..phòng đây_ Kiệt lờ đi câu hỏi của Khải rồi ừ ừ bước lên lầu. Trên mặt hiện rõ mấy chữ “Tôi đang buồn, xin đừng đụng vào tôi”.

Cạch... Nghe tiếng đóng cửa Khải nhìn ra liền thấy Sáng đang bứ

– về rồi sao? Ngồi ngồi vào bàn đi _nhưng cũng không khác gì Kiệt cả. Sang cũng lầm lũi đi thẳng 1 mạch lên phòng. Chắc cũng lên đi điều tra nhưng kết quả cũng không khác với Kiệt là mấy.

– cái gì Cô ta đã bỏ nhà đi rồi sao Trâm mừng rỡ hét lớn. .

– Vâng thông tin này rất chính xác thưa cô Chủ

– người người kia đáp lời Trâm biết đã đến lúc cô ra tay rồi. Tuyệt đối không thể để Kiệt rơi vào tay cô ta 1 lần nữa. &

– người đầu! Chuẩn bị ngày cho ta. – Trâm hưng phấn bùng bùng ra lệnh.

— em đến rồi sao? Vào chơi đi- Thấy Trâm đến Khải liền mời cô ngồi vào ghế.

— Vâng_ nhẹ nhàng thực nữ ngồi xuống. Trâm đáp .

— Em đến tìm Kiệt sao?_ Không cần nghĩ anh cũng biết mục đích của cô là gì.

— Vâng, anh Kiệt có ở nhà không ạ_ Trâm ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì chỉ muốn chạy thẳng lên phòng hắn.

— À, lúc này thì em không nên gấp nó đâu. Tâm trạng c của nó đang không được_ Các tốt cho lắm_ Khải té nhị từ chối.

— Chỉ 1 chút thôi cũng không được sao?_ Trâm làm vẻ mặt đáng yêu năn nỉ.

— Chuyện này..._ Khải có hơi do dự.

Nhưng chưa kịp nói hết câu đã thấy Kiệt từ lầu xuống .

Thấy vậy, Trâm nhanh chóng bước đến gần. Tay liền thân mật vòng qua tay Kiệt .

— Anh Kiệt, hôm nay đi chợ với em nhé_ Trâm lắc lắc tay Kiệt năn nỉ.

— Xin lỗi, bây giờ anh có hơi mệt.

Đề hôm khác hẵng đi nhé_ Kiệt đáp lời không có vẻ gì là hào hứng cả.

— Đi mà, em sẽ bao anh đi ăn nhé

Vẫn tiếp tục nài nỉ.

— tôi đã bảo là không đi rồi mà, cô phiền thật đấy._ Kiệt bực bội có cả tôi . Nói lời nặng nề

Trong khi đó Kiệt hất tay Trâm ra.

— nếu anh đã không muốn đi thì em sẽ không ép. Thôi để bữa khác vậy. Vậy, em về trước đây_ Trâm cười gượng rồi ủ rũ ra về.

Nhưng họ đã không thấy được nụ cười độc ác trên khuôn mặt của cô

.....

Màn hình muốn liệt rồi . Cứ bấm hoài mà chả được gì hết. Ta sắp điên lun rồi. Hư hư...Huuu

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tìm Kiếm

Vài hôm sau đó Trâm vẫn mặt dày tới ngồi lì ở phòng khách nhà Kiệt. Mặc dù vậy nhưng Kiệt có vẻ như chẳng ngó ngang gì đến cô cả.

Cả ngày hồn cứ trôi ở đâu ấy. Còn Sang thì mặt càng ngày càng lạnh như muốn đông cứng người ta luôn c:-) vậy Không có Du Khải cũng thấy chán nản theo..

.

.

Ấy vậy mà bà Thư- mẹ của 3 người vẫn vui vẻ như thường với người tình ngoại quốc mới quen của mình. Còn ngang nhiên dẫn ông ta về nhà nữa chứ. Mặc dù cả 3 đã thống nhất không nói về chuyện này Nhưng trong lòng chắc cũng bất mãn dữ lắm ày .

.

— Trên trường học. Lớp1 .-A.

Kiệt vừa bước tới đã tạo ra hiệu ứng không tưởng. Những tiếng hét chói tai của mấy bạn nữ sinh. Những tiếng trầm trồ cùng âm thanh sột sỏ mũi đều đều vang lên thật mát tai.

– Này bạn... _ Kiệt ngoắc đại 1 nữ sinh gần đó mà không hề suy nghĩ.

– À, a... Vâng... Anh.. Anh gọi em sao? _ nữ sinh đỏ mặt lấp Ba lấp .. Bắp... Cũng fải thôi, đứng trước trai đẹp đến vậy không đỏ mới là lạ đó.

– Ồ _ Kiệt có chút thờ ơ đáp.. Trong lòng lại chẳng cảm thấy có chút hứng thú nào với đám con gái lòe loẹt này. Còn không bằng 1 nửa của Du nữa.

CÔ gái bên lên tiếng lại gần hẳn.

– Lớp.. Này có ai tên Minh Anh h

Hay không? _ Kiệt vuốt cằm hỏi . vì hẳn nhớ tron g điện thoại Du có lưu cái tên này. Hình như là bạn cùng lớp thì fải.

Cô gái vừa nghe hỏi xong liền vỡ mộng. Theo bản năng gạt đầu bảo “có”.

– Gọi cô ấy ra dùm anh với nhé _ tuy giọng thì ngọt ngào Nhưng vẻ mặt đầy vẻ khinh thường. Thật là, hẳn chẳng muốn nói chuyện với những kẻ hạ đẳng tí nào.

Mà đám con gái này suốt ngày chỉ lo làm đẹp Chẳng bù với Thanh Du của hẳn không cần làm gì cả, chỉ cần mặt mộc cũng đã cực kì dễ thương rồi.

Ngay cả Kiệt cũng không để ý thấy. Hẳn dường như đã bị 3 chữ

Hoàng Thanh Du ám ảnh. Dù ở đâu, làm gì, hẳn cũng. Không thể ngưng suy nghĩ về cô.

Cô Gái thất vọng tràn trề bước vào lớp

– Minh Anh này. Có người kiểm _ cô bất mãn gọi tên Minh Anh. Trước đó còn không quên tặng cô 1 cái liếc mắt giận dữ.

– Hề? Ai vậy? _ Minh Anh thắc mắc nhìn theo hướng cô gái chỉ thì lại thấy một mĩ nam cực kì nổi bật đang bị đám con gái vây quanh.

– Nè , không lẽ là anh ấy sao? _

IMinh Anh trợn mắt há mồm hỏi. Dường như không thể tin vào mắt mình. Nữa

– Ồm_ Cô gái thân nhiên gạt đầu đáp. Rồi lại lảng xảng chạy đến chỗ Kiệt để kể công.

Fải mất 1 v lúc lâu cô mới hoàng hồn lại được. Rồi Tự hỏi không biết tại sao hot bay nổi tiếng. của trường lại đến tìm cô chứ. Mới liên hệ duy nhất giữa họ là Thanh Du giờ đã không còn ở đây nữa rồi.

Thế là Minh Anh mang theo 1 đồng dấu chấm hỏi đến gặp Kiệt.

– À, ách... Anh tìm em có chuyện gì sao? _ Minh Anh có vẻ hơi ngượng ngùng không dám nhìn thẳng. Sức hút của người này quá mạnh mẽ. Chỉ sợ thêm chút. nữa cô sẽ không nhận được mà trào máu mũi mất.

– Là chuyện của Du. Chúng ta kiểm chỗ khác nói chuyện đi _ Kiệt giảm nhó âm lượng, nói chỉ đủ cho mình Minh Anh Anh nghe rồi quay đầu đi trước.

Nghe vậy, cô cũng nghe chân chạy theo, để lại đằng sau bao cái nhìn ghen ghét của đám nữ sinh kia.

Kiệt dừng lại ở 1 góc vắng người. Đằng sau Minh Anh cũng đã đuổi tới nơi.

– Rốt cuộc, anh tìm em là vì chuyện gì vậy? _ Minh Anh nói ra thắc mắc bấy giờ của mình

– Em là bạn thân của Du mà fải không? _ Kiệt hỏi. Nhưng cũng đã khẳng định.

– Dạ, fải. Du nó không fải là đã sang úc rồi sao? _ Minh Anh không hiểu hỏi. Chuyện này chắc người nhà của Du fải rõ ràng hơn cô chứ nhì.

– Tại sao em biết điều này? Nó có liên lạc với em sao? _ Kiệt vừa nghe tới đây liền cuống quýt cả lên.

– À, không. Điều này là do 1 người bạn đã nói lại với em chứ. Em cũng không rõ. Em vẫn còn đang bực mình vì nó đi mà không lời từ biệt đây này _ Minh Anh gãi gãi đầu thuật lại mọi thứ.

– Thế em có biết chỗ ở hiện tại của nó không?

– À, không. Không lẽ nó đi mà không thông báo gì với mấy anh sao? Nghe đâu nó đi cùng ba nó mà. _ minh Anh có vẻ ngạc nhiên.

– Vậy em có thể liên lạc với người bạn đó giúp anh không? _ Kiệt nhò vò.

– a. Vàng. _ Minh Anh ghi số của Sơn lên tờ note nhỏ rồi đưa cho hắn.

– ‘cảm ơn em _ Kiệt cầm lấy tờ giấy. Trong đầu chỉ nghĩ đến 1 việc fải gọi cho số điện thoại này ngay lập tức hi vọng rằng người này sẽ biết nhiều thông tin của Du hơn. Cụ thể như việc hiện tại Du đang ở đâu vậy.

– Câu ấy khá thân với Du, có lẽ cậu ấy biết nhiều chuyện hơn em đấy _ Minh Anh nhắc nhở Kiệt rồi cũng đi về lớp

Có vẻ như Sơn sẽ biết chỗ ở của Du Nhưng cô nghĩ Du chắc có lí do riêng nên không thể b nói với cô liên tục. Cậu ấy có bảo khi nào chỗ ở bên Úc ổn định rồi cô ấy sẽ gọi liên lạc với cô.

I

Còn Li Kiệt

Nhanh chân đi đến 1 góc không người. Gọi điện cho Sơn

– Xin chào. Cậu có fải là Sơn ? _ Kiệt lịch sự hỏi.

– < Là tôi. Cho hỏi anh là ai> _ Sơn hỏi.

.

– Tôi... Là... Anh trai của Du _ Kiệt fải do dự mãi mới nói ra 4 chữ này. Hắn không thích cụm từ anh trai này tí nào.

– < Anh trai của Du saho? Anh gọi cho tôi có chuyện gì sao?> _ Sơn thắc mắc. Mặc dù đã biết rõ lí do Kiệt gọi cho cậu. Chắc là về chuyện của Du rồi chứ gì.

– Cậu chắc có lẽ biết chỗ ở hiện tại của Du chứ? Cậu cũng biết cô ấy đã sang Úc rồi mà nhĩ? _ Kiệt vào ngay vấn đề chính.

<- Ô. Đúng là cô ấy đã bảo rằng mình sẽ sang Úc Nhưng d sau đó cô ấy vẫn chưa liên lạc gì với tôi cả> _ Sơn mặt tỉnh bơ nói dối lma không thấy ngượng miệng.

– Vậy sao? Kiệt thất vọng, mím môi.

– Mà, nghe nói gia đình đang gặp xích mích gì đó ấy nhĩ? Cho nên cha con họ mới fải dọn nhà mà đi _ Sơn giọng điệu có chút châm chọc.

Kiệt ngạc nhiên nhận ra, chàng trai này ghét mình.

.- Nếu cậu đã không biết thì thôi vậy! _ vừa nói xong câu này Kiệt liền cú máy

X Kiệt cắn răng suy nghĩ. Xem rs ra người này có biết điều gì n

Đó Nhưng hắn không nghĩ là cậu ta sẽ nói điều này cho hắn biết.

Xem ra hắn fải tự đi mà tìm hiểu vậy. Nhưng mà, nước Úc lớn như vậy, biết tìm cô ấy ở đâu đây.

Tối hôm đó, Kiệt bất ngờ lại chủ động tìm gặp Sang.

– Có chuyện gì sao? _ Sang vẫn lạnh nhạt như ngày thường.

– Tôi muốn hợp tác với cậu _ Kiệt vào thẳng vấn đề không chút do dự vòng vo.

– Hợp tác? _ ngay cả Sang cũng có chút giật n mình, không tin hỏi ngược lại.

– Đúng vậy , cậu cũng muốn nhanh chóng tìm được Du mà fải không? Hãy cùng hợp tác đi. Như thế mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn 1 chút đấy _ Kiệt đưa ra đề nghị.

– Tại sao tôi fải hợp tác với anh hả? 1 mình tôi cũng sẽ nhanh chóng tìm ra cô Ấy mà thôi _ Sang ngay lập tức từ chối.

– Hình như cậu suy nghĩ quá đơn giản rồi. Cậu nghĩ cô ấy sẽ dễ dàng để cho cậu tìm ra. Em gái chúng ta không như những người con gái tầm thường khác đâu= _ Kiệt dù sao cũng đã biết thân phận của Du.

Và lại lần trước khi dò tìm tên hành khách Như đã tốn khá nhiều thời gian mới tra ra được. Chúng tở cô ấy đã có chuẩn bị trước.

– Anh nói gì vậy hả? Gì mà thân phận không tầm thường? _ Sang bất an hỏi ngược lại.

– Cô ấy ... Chính là huyết Ảnh đấy!

. Lòi của Kiệt như 1 quả bom vang lên bên tai Sang. Tại sao cậu lại không hề biết cái gì vậy hả.

– Chuyện này, là thật sao?

– Tôi lừa cậu làm gì_ Kiệt gật đầu xác nhận thông tin.

Sang gục mặt, suy nghĩ.

– Thế nào? Chịu hợp tác không? Kiệt vươn tay chờ đợi.

Sang cuối cùng cũng fải đành nhận lời. Nếu cô ấy thật là Huyết Ảnh thì đã giải thích được mọi mọi chuyện. Vì sao mà người của cậu tìm hoài mà 1 chút đầu mối về cô cũng không có.

...

Xin lỗi nha. Tại màn hình nhiều chỗ bị liệt rồi nên ...

Chắc fải đợi 1 khoảng thời gian ta mới có điện thoại mới. Mọi người đọc đỡ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thời Gian Trôi

Đã được 3 năm kể từ ngày Du cùng ba mình sang Úc.

Tại 1 nơi nào đó trên nước Úc.

– Mau lên nào. Sắp trễ học rồi đấy_ Ngay trước cổng 1 ngôi trường lớn , 1 cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh với mái tóc nhuộm màu vàng nắng đang thúc dục người đi sau.

Đằng sau là 1 cô gái có ngoại hình khá ưa nhìn. Mắt đen to tròn, môi mỏng tô thêm chút son màu hồng nhạt. Tuy xinh đẹp như vậy Nhưng hành động thờ hồng học của cô làm mất hết hình tượng của 1 người con gái dịu dàng.

– Hôm nay là lễ tổng kết mà, đi trễ 1 chút có sao đâu chứ!_ cô mè nheo đủ điều.

– mày lại muốn bị nêu tên trước toàn trường nữa sao? Mày không nhục Nhưng tao thì nhục lắm đấy_ cô gái đi trước không hề nhượng bộ chút nào vì cô đã quá rõ tính cách của bạn mình.

– Dù sao thì cũng không phải lần đầu đi học trễ, lo gì chứ_ cô không quan tâm lắm, bừa bãi.

Mà cô gái này chính xác là Du người đã đi biệt tích hơn 2 năm trời.

Còn cô gái tóc vàng kia chính là Quỳnh. Người bạn từ thuở nhỏ với Minh Anh và Sơn đồng thời cũng là 1 trong số những người dưới trướng của Du.

Quỳnh thờ dài, vì cô thường xuyên sang nước ngoài nên cũng khá quen với cuộc sống ở đây rồi.

Nhưng còn Du thì lại khác. Quỳnh đã phải đau đầu với cô 1 thời gian dài rồi. Du vốn không quen với thời tiết nơi đây , lại còn bị lệch múi giờ nữa chứ. Mọi người không biết chứ mấy ngày đầu cô toàn vui đùa vào chấn ngủ ly bì ấy chứ.

....

Kết quả cuối cùng cũng không có mấy thay đổi. 2 người lại bị giáo viên mắng cho 1 trận té tát.

Giờ ra chơi...

– Đi kiếm chút gì ăn không?

Người vừa mở miệng là 1 chàng trai diện mạo thanh tú dễ nhìn. Mát 1 mí to dài hơi híp lại, nử cườ toả nắng. Chiếc khuyên tai bên tai trái được ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh.

– Ôm. Đi, sáng lòi má này đi chạy muốn hụt hơi. Đồ ăn tất cả đều tiêu hoá hết rồi_ Quỳnh Nói xong lại liếc mắt nhìn bạn học Du ngồi kế bên còn đang mơ màng muốn ngủ.

– Ha ha... Lại đi trễ nữa sao? Em đúng là họ hàng của loài heo đấy Du à!_ mà chàng trai đang cười tươi rói chằm chọc Du chính là Nhật Anh- Snow bang chủ bang Bạch Ưng.

– Hừ! Im đi! Ra chỗ khác chơi để cho tôi ngủ._ Du cảm thấy phiền muộn, đuổi người cứ như đuổi ruồi rồi gục mặt dự định ngủ tiếp

– Hừ! Cho nó ở đó mà làm kiên đi. Lát nữa có đói cũng đừng tìm tao mà than vãn_ Quỳnh quay đầu bước đi.

Tuy rằng cô đã biết Du chính là lão đại của mình Nhưng tính của cô từ trước đến nay đều không hề câu nệ nên cách xưng hô cũng chẳng mấy trang trọng hay cung kính.

Ngay lúc Quỳnh và Nhật Anh định đi thì lặn nghe được tiếng động vui tai phát ra từ bụng Du

”Rột rột...”

Do đói quá nên rột cuộc Du cũng chịu ngẩng đầu dậy.

Còn Nhật Anh khi chứng kiến cảnh này thì “phụt” 1 tiếng. Cười như điên.

Du miệng méo xệch mắt nhắm mắt mở đi theo bọn họ.

....

Thật ra thì đến giờ phút này cô vẫn không thể hiểu được cái tên Nhật Anh này đang nghĩ cái gì trong đầu nữa.

Không phải 2 người vốn là kẻ thù sao?

Cô chỉ là thuận tay cứu em trai Nhật Anh. Sau đó hấn liền 1 mực bám theo làm cô phiền muốn chết.

Cũng không hiểu 2 người có cái duyên gì mà. Không ngờ ngay lúc cô vừa sang Úc không bao lâu thì gia đình Nhật Anh cũng gọi hấn từ Việt Nam trở về đây. Tình cờ là 2 người lại học chung trường nữa chứ.

Cứ thế... Bạn học Nhật Anh cứ mãi bám theo Du đòi cảm ơn rồi 2 người trở nên thân thiết lúc nào không hay.

....

Trong căn tin...

Du chống cằm thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong bỗng dưng hiện lên 1 loạt hình ảnh quen thuộc.

1 đôi mắt màu hổ phách được che dấu dưới lớp kính trong suốt. 1 khuôn mặt cực kì yêu nghiệt. 1 nụ cười gian xảo, phúc hắc. Và những cái ôm ấm áp sưởi ấm trái tim cô vào mỗi tối lạnh lẽo.

Cô còn nhớ đến những lời nói cực kì bá đạo của hấn

khi cô bị Trung làm khó dễ hấn lạng lẽ đẩy cô ra sau lưng hấn lại hùng hồn tuyên bố quyền sở hữu.

“-Sẵn tiện đây tao nói cho mày biết luôn, Du là người của tao, đừng hòng đụng vô 1 cọng tóc của cô ấy_ Kiệt tức giận nói, đôi mắt hổ phách cũng toé lên lửa giận.. Lời nói mang theo nồng đậm mùi đám chua. Rõ ràng là đang ghen tức.””

Rồi cả cái lúc mà Sang nổi giận khi thấy 2 người đi chung.

“- Nói đến người yêu thì... Tôi mới là người yêu của em ấy đấy_ Kiệt bỗng nhiên kéo tay Du lại, tay choàng qua vai cô”

Du hồi r tưởng lại quá khứ rồi bỗng vô thức nở nụ cười. Con người đó tuy bá đạo như thế, âm hiểm như thế Nhưng lúc nào cũng quan tâm đến cô, lo lắng cho cô.

Mỗi lần vào phòng cô đều lén la lén lúc sợ cô thức dậy.!

Phải! Sau 1 thời gian khá lâu thì cái não nhỏ của cô cũng nhận ra là mình yêu Kiệt mất rồi.

– Hey, còn không mau ăn đi, thần thờ cái gì vậy hả? Bộ Ngoài đó có gì vui sao?_ nghe tiếng của Quỳnh, Du lúc này mới thoát ra khỏi hồi tưởng của bản thân.

– À, không có gì, Ăn đi_ Du cười yếu ớt, nói xong rồi cũng bắt đầu ăn.

Quỳnh cũng là 1 con người vô tư đến nỗi hơi vô tâm nên không có để ý đến biểu hiện hơi khác thường của Du...

X chỉ có Nhật Anh ánh mắt sâu hơn vài phần. Vài lần định mở miệng hỏi Nhưng rốt cuộc vẫn nuốt lại vào bụng.

Hắn định hỏi cô là : x ” Đang nhớ đến hắn ta sao? Nếu nhớ, tại sao không về đó đi?”

Hắn luôn cảm thấy Hoàng Thanh Du của hiện tại không còn tươi tắn, nhanh nhẩu như lúc trước nữa.

.....

Au vẫn đang chờ điện thoại mới. Mọi người đọc đỡ mấy chương ngắn vậy.

Ta sẽ có mỗi ngày ra 1 Chương!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tình Anh Em

ừ thì cũng đã gần 3 năm kể từ ngày Du đi.

Ngày đó mặc dù Như đã tìm mọi cách cũng không thể nào tra ra 1 chút tin tức gì của Du cả.

Thật ra là mọi thông tin liên quan đến Du đều bị Quỳnh ngăn chặn cả rồi. 1 chút rò rỉ cũng không có. Quỳnh có thể được xem là 1 hacker đại tài. Như muốn đấu lại với cô, rõ ràng là không có cửa rồi.(

Mà Kiệt hiện tại đang ủ rũ hóng mát trên tầng thượng nhà mình. Vừa ngắm trời vừa chán nản uống rượu . nốc 1 lần cả chai.

“Cạch”_ là tiếng mở cửa. Nhìn thấy cảnh này Khải liền lắc đầu. Hắn đã trong bộ dạng này cũng khá lâu rồi. Muốn sửa cũng không sửa được.

– Em định như thế này đến bao giờ hả?_ Khải tiến đến chụp lấy chai rượu từ tay Kiệt không cho hắn uống nữa.

– Tôi như thế nào thì mặc tôi. Liên quan gì đến anh hả?_ Kiệt nói bằng giọng bất cần đời. Không muốn quan tâm đến việc gì khác. Giành lại chai rượu từ tay Khải mà uống tiếp

Khải thở dài, từ lúc Du đi, hắn càng ngày càng bê tha như vậy

Còn Sang thì cứ im im lằm lằm lì lì , 1 chữ cũng không nói. Anh thật không n biết sống sao với 2 anh em này đây.

Khái đột nhiên cảm thấy mất bình tĩnh.

Con người này, anh biết rõ là hắn yêu Du nhiều hơn ai hết cho nên hắn cũng là người chịu ảnh hưởng nặng nề nhất từ khi cô đi.

Khái tiếng lại gần, vung tay...

1 tiếng “Bốp” giòn tan vang lên. Khái tát Kiệt.

– Ủ, đúng, em yêu Du, đều đó ai cũng biết. Nhưng thay vì cố gắng sống tiếp em lại làm ra cái trò đáng khinh bỉ này. Em nghĩ làm vậy thì Du sẽ về chắc. Em nghĩ Du sẽ thương hại khi em ở trong tình trạng này mà về chắc. Không đâu, thế... Em còn làm cái trò này cho ai nhìn hả??

Khái như đòn nén tất cả. Bực tức từ gần 3 năm qua mà quá lớn.

Kiệt ôm má vừa bị đánh còn đang đau rát, ngồi nghe cũng đều sững sốt. Đã rất lâu rồi kể từ khi Khải nổi giận, . Trong mắt hắn Khải là 1 người cực kì điềm tĩnh, hiền lành. Không ngờ, hôm nay lại vì chuyện của hắn mà nổi giận.

– Cứ ngồi đây mà suy nghĩ cho tốt đi, đến khi nào nào em nở ra được 1 chút thì hãy đi tìm anh mày_ Khải khoát tay, đập cửa 1 cái “Rầm” rồi mất dạng.

Mắt Kiệt hơi tối lại, cắn răng không biết đang suy nghĩ điều gì.

...

Tôi, như thường lệ. Kiệt tìm đến quán bar quen thuộc để giải sầu. Nhưng không ngờ hôm nay lại gặp 1 người quen ngồi ngay chỗ anh thường ngồi.

– Ô, thế nào mà hôm nay người em trai yêu quý của tôi lại đến đây nhỉ? Muốn tâm sự với anh mày sao? _ Kiệt cất tiếng, giọng nói có nồng đậm châm chọc.

– Cùng uống đi, hôm nay tôi bao chiều này! _ Sang bỏ qua câu châm chọc của Kiệt tay giờ lên chai rượu, nói.

Kiệt nghe vậy cũng không có làm khó dễ Sang mà ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Không khí xung quanh bất chợt im lẽ lặng. Chỉ nghe tiếng nhạc xập xình bên tai. Không ai chịu mở miệng trước.

Mãi đến khi chai rượu đã uống quá nửa. Sang lúc này mới lên tiếng.

– Lúc trước tôi đã từng rất ghen tị với anh đấy! _ Đây là sự thật mà Sang không muốn nói đến từ rất lâu. Rồi.

– Ha, Cậu đang chọc cười tôi đấy à! Nếu nói ghen tị thì phải là tôi ghen tị với cậu chứ nhỉ! _ Kiệt cười tự giễu. Không phải lúc nào cậu ta cũng được người gọi là mẹ kia cưng như cưng trứng đấy sao?.

– À, về việc đó thì anh lầm rồi. Em Tôi chẳng hề hạnh phúc như anh nghĩ đâu. - _ Sang phủ định lời nói của Kiệt.

– Cậu nói vậy là không đúng rồi. Được mẹ mình yêu thương cưng chiều không phải là điều mọi đứa trẻ đều muốn hay sao? _ Kiệt hỏi ngược lại Sang, có vẻ không tin lời nói của cậu.

– Ha ha, đối với em thì đó không hề giống cụm từ” cưng chiều” mọi người thường hay nói đến. Ừ thì đúng là lúc tôi đạt điểm cao thì bà ta luôn trưng ra bộ mặt người mẹ tốt.

– Nhưng khi chỉ cần tôi tuốt dốc 1 chút trong việc học thì... Bà ta sẽ trở thành ác ma trong mỗi giấc mơ của tôi. Mỗi môn đều có 1 gia sư riêng theo kèm. cái áp lực đó quá lớn để tôi có thể thừa nhận. Để 1 đứa trẻ mới 6 tuổi có thể tiếp nhận.

– Tôi luôn ghen tị... Khi thấy anh lúc nào cũng được tự do vui chơi. Trong khi tôi cứ phải vùi đầu vào việc học.

Đây là lần đầu tiên trong đời Sang cảm thấy bản thân mình lại nói nhiều đến vậy. Hôm nay, cậu muốn Kiệt biết tất cả. Rằng thực sự cậu cũng không có ghét Kiệt như hẳn Kiệt đã nghĩ.

Kiệt có hơi chút lặng đi sau khi nghe được những lời này.

– Haha... Cậu nghĩ tôi rất ghét cậu nên mới lòng vòng kể lể để tôi đỡ tủi thân sao? Điều này... Tuy tôi không có nói ra Nhưng không ngờ cậu không những không nghĩ thông mà còn suy diễn theo 1 chiều hướng khác nữa chứ!

Tuy Kiệt khá độc mồm độc miệng Nhưng cũng không phải là 1 kẻ thù dai như vậy. Huống chi trong chuyện này Sang cũng không có lỗi gì. Ai ngờ tên nhóc này lại đi tự trách bản thân mình.

– Gì cơ à!?? _ mắt Sang có chút tròn tròn. Lần đầu tiên trên mặt cậu có nhiều biểu cảm đến vậy.

– lần trước lúc tôi giúp cậu nhận ra tình cảm của mình với Du cứ tưởng cậu nhận ra rồi chứ. Tôi đã tha thứ cho cậu từ lâu rồi. Và lại chuyện đó cũng không hải lỗi của cậu, cậu cũng chỉ muốn không bị gây áp lực thôi.

“Cũng chỉ tại hẳn sinh ra lại quá giống người đàn ông kia mà thôi” Nhưng những lời này Kiệt cũng không có nói ra.

(Người đàn ông trong lời nói của Kiệt là ai thì hỏi sau sẽ rõ)

Kiệt gãi gãi đầu. Mấy chuyện bày tỏ cảm xúc của mình hẳn cũng không có rành lắm nên mới gây ra nhiều hiềm lẫn đến vậy.

– Nói vậy là anh không có trách tôi?

– Đúng vậy, _ Kiệt gật gù. Hẳn chỉ trách bà mẹ không ra gì của mình thôi. Đối với Sang đơn thuần chỉ là gganh tị này nọ thôi.

Sang vừa nghe xong câu trả lời liền thấy nhẹ nhõm cả người. Kiệt cũng không thấy được. Sau lưng Sang mồ hôi đã ướt đầm lưng áo.

....

Ta rất muốn trả lời bình luận của mấy nàng Nhưng wattpad bị gì á. Nhấn quai không được. Không hiểu sao luôn

Chương 49: Vợ Chồng Lục Đức

– Vâng lão đại, em vẫn khỏe! Tình hình ở bên sao rồi? _ Son lúc này đang lén la lén lút ngồi 1 xó không người nói chuyện với Du.

– <- ừm Cũng có thể xem là tạm ổn! Thế còn cậu và Minh Anh, 2 người tiến triển đến đâu rồi?> _ Du vui đùa hỏi thăm 1 câu.

– Lão đại à, chị lại chọc em rồi. Chị có biết mỗi lần muốn nói chuyện với chị rất khó hay không? Minh Anh còn tưởng em bắt cả 2 tay gì nữa ấy! _ Son ở bên này nhăn nhó phàn nàn đủ điều.

– <- Cũng may, còn ghen còn yêu đấy! Đến lúc nó im luôn là coi như toi rồi! Mà còn cậu ấy, cái cách xưng hô kính trên nhường dưới đó không bỏ được à, nên nhớ là tôi với cậu bằng tuổi nhau đấy> _ Du lại đem chuyện này ra nói, nói hoài mà vẫn không đổi được.

– Thì gọi cũng được mấy năm rồi, làm sao bỏ liền được chứ! _ Son gãi gãi đầu ngượng ngừng trả lời.

Mà do tập trung nói chuyện với Du nên Son không hề nhận ra có người tiến đến gần.

1 bàn tay nhỏ trắng mũm mĩm vươn ra khều khều vai Son. Nhưng Son vẫn hồn nhiên cười nói với Du. Còn tưởng là có con ruồi nào đó đậu trên vai nên dùng tay phui phui.

Người đằng sau cũng không mất kiên nhẫn mà tiếp tục khều khều

-Yên lặng cho người ta nói chuyện coi. _ Son cũng không suy nghĩ gì nhiều mà nói. Mặt hơi nhăn vì bị làm phiền. Nhưng Rồi lại tiếp tục cười nói vui vẻ qua điện thoại.

Mà người đằng sau đó vẫn kiên nhẫn khều vai Son.

– Đã nói là im. ....mmm _ Lúc này Son mới vì bức tức mà quay lại nhìn xem ai làm phiền mình.

Nhưng khi vừa quay lại những chữ còn lại chưa kịp phun ra đã bị cậu nuốt ngược vô trở lại.

– Ách, Minh Anh bà... Sao bà lại ở đây _ Son có chút chột dạ, dẩu dẩu điểm điểm điện thoại ở sau lưng.

– Ông đang dẩu cái gì đó hả? Mau đưa tui xem _ Minh Anh mắt trừng lớn, giọng điệu giống như ra lệnh.

– A, có gì đâu chứ! Bà nhìn lầm rồi! _ Son kịch liệt phủ nhận

Vốn dĩ ban đầu 2 người còn định xưng anh- em vì đã là người yêu của nhau rồi Nhưng nói như thế nào cũng không thấy thuận miệng nên cứ bà -tui mà làm tới

– Nhanh đưa đây cho tôi! _ Minh Anh bắt đầu tấn công, liên tục chồm người tới. Hồng muốn giành lấy cái điện thoại.

Son thì cứ liên tục né tránh. Không may, cùi trỏ của cậu lại đụng trúng ngay mặt của Minh Anh.

Cô “Á” lên 1 tiếng rồi ngồi sụp xuống ôm mặt.

Thấy thế Son không hề suy nghĩ nhiều mà bước tới gần ý muốn đỡ dành cô.

Mà ngay lúc Son buông hết mọi phòng bị thì Minh Anh ngay lập tức chồm tới giật lấy cái điện thoại.

Trong lúc đó thì Son vẫn đang trong tình trạng kinh ngạc chưa kịp phản ứng.

Còn Du ở đầu bên kia vẫn đang thắc mắc là vì sao này giờ Son không lên tiếng.

– Alo, Son... Son ới ới ời! Sao vậy? Bị bà chặn Minh Anh dạy dỗ rồi sao? _ Đây là những lời Minh Anh nghe được khi vừa áp tai vào điện thoại.

– ...Du? Là mày phải không? Có thật là mày không? _ Tuy đã rất lâu rồi Nhưng cô vẫn có thể nhận ra giọng nói trong trẻo đó.

Son vừa nghe vậy liền ôm đầu thảm than “Thôi xong” tất cả đều là lỗi của cậu.

–..Ồm _ đầu bên kia lặng đi 1 chút rồi mới trả lời.

Nghe vậy, mỗi người có 1 biểu hiện khác nhau, Minh Anh đan phần là mừng rỡ. Còn Son ban đầu là ngạc nhiên, lúc sau liền chán nản vò đầu. Lại không

hiếu vì sao Du lại thừa nhận.

Tối bây giờ Sơn đều không nói chuyện này ra không phải là vì Du sợ bị mình anh cảm ràm mình hay sao!

– con khùng kia, tại sao ... Mấy năm trời mày đi biệt tích mà 1 chữ cũng không báo cho tao biết! _ giọng mình anh bắt đầu run run. Dường như cô muốn khóc.

D sơn ở bên cạnh vỗ vai an ủi cô.

– Xin lỗi tao làm vậy cũng vì tốt cho mày thôi, để mày đỡ hải lo lắng cho tao. Du nén dòng cảm xúc, nói. Thật ra thì cô chỉ là đang trốn tránh mà thôi. Trốn tránh tình cảm của chính mình.

- Thế mày nghĩ chỉ cần im lặng mà bỏ đi là xong à! Điều này càng khiến tao lo lắng hơn nữa đấy. Mình anh bắt đầu sục sục mũi. /

– ha ha... Thế... Để cho mày vừa lòng thì tao sẽ trở về đó ám mày, thế nào? _ Du mang giọng điệu nửa đùa nửa thật cườì mà đáp

. / – cái gì? Mày nói thật!- tin tức này đối với mình anh quả thật là bất ngờ./

sơn ở 1 bên thấy biểu cảmmày của cô nên rất tò mò. Trò chuyện Được thêm 1 lúc nữa thì cô tắt máy. Lúc này Sơn mới sẵn tới hỏi

– lão... À không Du vừa nói gì vậy? _ chữ lão đại vừa định thốt ra khỏi miệng đã kịp giữ lại. Mình anh vẫn còn trong trạng thái thần thờ, trả lời

– 2 tuần nữa... 2 tuần nữa du sẽ về ... Du thực sự sẽ trở về- như 1 đứa trẻ vừa được cho kẹo, mình anh vui sướng đến nỗi cứ liên tục lập đi lập lại điều này. Quên luôn cả việc trừng phạt sơn vì đã dẫu giếm cô bấy lâu nay

.....

Tuần trước đó

Cha du mặt có vẻ nghiêm túc ngồi trên ghế lớn. Ông bảo có chuyện muốn nói với cô. Phải nói là rất ít khi cô thấy ba mình như vậy.

– ba có chuyện muốn nói với con._ giọng ông hùng hoi trầm

Du không nói mà nhún mày ý bảo ông nói tiếp

– sẽ ba vừa chuyển công tác cho ba về việt nam-mà tin tức này như sét đánh bên tai du

– ba cũng nghĩ là con chưa sẵn sàng nên ba cho con 2 tuần để suy nghĩ. Đến lúc đó nếu muốn đi thì ... Ba sẽ đợi con sẵn ở sân bay_ ông hùng chia ra tấm vé máy bay.

Du cầm tấm vé trong tay mà trong lòng là 1 mảnh tĩnh lặng, có lẽ cô đã suy nghĩ đến điều này từ rất lâu rồi. Cho nên cô không còn băn khoăn hay do dự nữa, cô đã có quyết định riêng của mình

.....

Lại bệnh, ăn cái giống gì mà bệnh hoài thế không biết... Hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tôi Đã Về

– Cái gì ?_ Quỳnh và Nhật Anh nhất mực đồng thanh.

– Tụi bay có cần đồng thanh như vậy không, màng nhĩ tao cũng sắp thủng rồi_ Du che lại lỗ tai, nhăn nhó..

– Mày nói, mày sắp về Việt Nam sao? Sao lại đột ngột vậy chứ?_ Quỳnh vẫn có vẻ như không tin, hỏi.

– Đúng vậy, sao em lại đột nhiên muốn về vậy hả?_ Nhật Anh tuy bộ dạng có vẻ bình tĩnh Nhưng nắm tay siết chặt đã bán đứng tâm tình của hấn.

– Thì do ba em chuyển công tác nên em cùng ba về thôi_ Du nhún vai, không sao cả nói.

– Thế, tên Sơn biết chuyện này chưa? _ Quỳnh cũng đến b bớ tay. Với cách làm việc tùy ý của Du rồi. –

– Minh Anh đã biết chắc là cậu ấy cũng biết rồi _ Du thoải mái đáp

. -Haizz... Thôi, thích về thì về đi tao cũng không ép mày ở lại làm gì. Về đó rồi ngủ cho sướng, dù sao chương trình học ở bên đây mày cũng hoàn thành xong rồi _ Quỳnh thẳng thừng xua đuổi Du

. – Ê, đuổi thật sao? Tao đi rồi cũng đừng có nhớ tao đấy! _ du bĩu môi mè nheo trêu ghẹo Quỳnh.

– Hừ.... _ Quỳnh chỉ hừ lạnh mà không đáp. Mà hai người cứ mãi mê nói chuyện nên không để ý đến Nhật Anh ở đằng sau giống như đang suy nghĩ điều gì rồi thăm ra quyết định.

...

.

Và rồi 2 tuần cũng rất nhanh trôi qua.... Ông Hùng không nghĩ là con gái còn dậy sớm hơn mình. Hơn nữa cũng đã sắp xếp đồ đạc xong xuôi cả rồi. Xem ra chỉ có ông là lo xa thôi.

Ông nhìn con gái cười cười rồi cùng nhau đi. Con gái ông mạnh mẽ hơn ông tưởng nhiều.

“Anh Kiệt, em sắp về với anh rồi đây” Du thì thào.

– Khoan đã _ Nhưng ngay lúc 2 người vừa định bước lên máy bay thì 1 giọng nói khác vang lên làm cả 2 dừng bước lại.

– Ê, Nhật Anh? Sao anh lại ở đây? _ Du ngạc nhiên nhìn người vừa mới đến, hỏi.

– A, Nhật Anh đấy à! Chú còn tưởng con không tới chứ! _ mà ngay lúc Nhật Anh vừa định cất tiếng thì ông hùng _ ba Du liền lên tiếng trước, giọng điệu có vẻ hồ hởi.

Cũng phải thôi .đây là thằng con rể mà ông đã nhận định từ trước mà. Vừa ngoan ngoãn lễ phép, gia cảnh lại tốt nữa chứ, ngoại hình cũng ưa nhìn.

– Gì chứ? Đừng nói là anh sẽ cùng với chúng tôi về Việt Nam đấy nhé! _ Du dửng dưng như không tin vào tai mình, hỏi.

– Đúng vậy! anh cũng tình cờ biết được mẹ mình cũng sắp về nước nên sẵn tiện anh đi chung với em luôn _ Nhật Anh cười trả lời. Trước mặt ông Hùng hẳn luôn bày ra vẻ mặt nai tơ như vậy.

Du bĩu môi, hèn gì mấy hôm trước khi nghe tin này Nhật Anh cũng không có phản ứng gì nhiều, chắc tính toán trước hết rồi chứ gì.

.Du chỉ hơi hậm hực vì ba mình lại tự chủ trương như vậy. Lát sau cả 3 cùng lên máy bay bay về nước.

.....

.mà ở bên này.

.có 1 cô gái đang điên cuồng phát tiết lên đồ đạc.

.những tiếng “Rắc” “Rầm” “Xoảng” cứ liên tục vang lên không dứt. Dưới chân lúc này đầy mảnh vỡ, đồ đạc thì rơi rác đầy phòng

.

.- Xin cô chủ bớt giận ạ! _ 1 người đàn ông lẳng lặng đứng 1 bên nãy giờ lúc này mới lên tiếng.

– Người thì biết gì mà lên tiếng hả? Nên nhớ trong nhà này người chỉ được xem như người hầu mà thôi _ Trâm khinh bỉ nói. Bao nhiêu tức giận đều trút hết lên đầu người đàn ông, giận cá chém thớt.

Thế Nhưng người đàn ông 1 chữ phản bác lại cũng không có mà chỉ im lặng cúi đầu mặc cho Trâm chửi mắng.

Trâm hừ 1 tiếng rồi ngồi phịch lên giường. Nghĩ tới những chuyện xảy ra mấy hôm trước làm cô điên tiết. Ai ngờ được những chuyện của cô đều bị Như khám phá ra hết.

Xem chừng Kiệt cũng đã rõ ràng cả rồi. Nếu thật vậy thì phải làm sao bây giờ. ???

Trâm vuốt vuốt cằm suy nghĩ y tới biện pháp giải quyết Nhưng thấy cái nào cũng không ổn cả

Đúng lúc này thì ngoài cửa có người. Bước đến muốn báo cáo tình hình.

– Có gì nói nhanh đi_ Trâm có về mất kiên nhẫn vùng tay.

– Vâng, là tin tức về Hoàng Thanh Du, hiện tại cô ta đã lên máy bay trở về Việt Nam ước chừng khoảng 3 tiếng nữa là tới nơi.

– Cái gì?_ đôi mắt xinh đẹp của Trâm ngạc nhiên trừng lớn.

Trâm cắn cắn móng tay, mắt loé lên tia độc ác, tại sao cô ta lại về ngay lúc này chứ. Nếu vậy thì phải làm sao bây giờ. Trâm cúi mặt suy nghĩ để tìm cách giải quyết cho ổn thoả.

....

G còn ở bên này, tại ở nơi tụ tập, Kiệt đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa lông. Thấy kiệt cứ mãi nhũu mày nên cô lại gần xoa 2 bên huyệt thái dương* của hắn

Huyệt thái dương: đại loại là 2 bên trán. Nếu muốn biết rõ hơn thì lên google search.

– Sao? Thất vọng sao? Cũng may là tôi tình cờ phát hiện ra những chuyện xấu xa mà cô ta làm. Nếu không cậu còn bị lừa đến khi nào nữa hả?_ Như tặc lưỡi, kể công.

– Mấy năm gần đây tôi cũng đã thấy Trâm có gì đó không ổn rồi. Chỉ là lười đi điều tra mà thôi_ Kiệt đậm bạc nói, ý muốn bảo khỏi cần Như điều tra hắn cũng sẽ biết nên khỏi phải kể công.

– Hừ, chứ kẻ nào bị à ta lừa hơn mười mấy năm trời vậ vậy hả?_ Như bĩu môi, khinh thường đáp cái tên này, như vậy mà vẫn còn mạnh miệng được.

– cô ta là người đã cứu tôi, lại chơi thân với 3 anh em tôi từ lúc nhỏ. Ai mà lại đi nghi ngờ ân nhân của mình chứ_ Kiệt vẫn điềm nhiên đáp, trên mặt cũng không có chút nào gọi là buồn bã.

.Giống như là bản thân vừa được giải thoát hơn. Giống như Là x sau khi biết chuyện này thì hắn đột nhiên lại thờ hào nhẹ nhõm

May mắn là những lần Trâm cứu hắn đều là do 1 tay cô ta sắp đặt hết, vì vậy mà giờ hắn không còn nợ nần cô ta gì cả. Hắn cũng không cần phải cùoi giả tạo mỗi khi đứng đứng gần cô ta nữa. Nghĩ đến đây, v cả người kiệt đều cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

....

Mà ngay lúc đó, ở sân bay.

Du vừa bước ra khỏi máy bay. Tuy không đẹp đến mức rạng ngời. Nhưng nụ cười toả nắng và gương mặt bầu bình dễ thương của cô cũng đã khiến vài người ngoài lại nhìn không dứt .

Du nhìn đoàn người đông đúc thì thầm 1 câu “Tôi đã về rồi đây”

.....

Ừ thì...bác sĩ dặn không được ăn đồ ngọt. Ok , i'm fine

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Mẹ Và Con

Quay ngược trở lại 1 tuần trước đó. Như thường lệ bà Thư mẹ của 3 anh em Khải vẫn về nhà trễ . chắc là vừa mới hẹn hò với trai về.

Lúc này Kiệt cũng vừa nhậu nhẹt say sưa từ quán bar về.

– Con đi đâu mà giờ này mới về hả ? Cả người còn nồng nặc mùi rượu nữa chứ!_ Bà thư bịt mũi, chất vấn.

– Tôi đi đâu có liên quan tới bà sao? Bình thường bà còn về trễ hơn tôi nữa mà. Sao hôm nay về sớm vậy? Chơi chán rồi à!_ Kiệt giọng điệu khinh khinh nói.

– Mày ăn nói với mẹ mày như vậy đó hả? Tao cho mày ăn học để làm gì hả?_ Bà thư giận dữ quát mắng.

– Hừ, bà còn biết bà là mẹ tôi sao? Thế cho tôi hỏi câu này, bà đã từng xem tôi là con của bà bao giờ chưa hả? Hay trong mắt bà chỉ có tên Sang thiên tài kia_ Kiệt chất vấn ngược lại bà.

– Con..._ bà Thư cứng họng không biết trả lời sao vì lời nói của Kiệt không sai chút nào cả.

A

– Thế nào? Tôi nói không sai chứ gì? Hừ...!_ Kiệt hừ lạnh rồi bước thẳng lên lầu.

Bà Thư cũng chỉ biết tức tối đi về phòng

Lúc này thì bỗng dung điện thoại bà reo lên. Là Trâm gọi đến. Đây là con dâu mà bà đã chọn từ trước nên cách nói chuyện đương nhiên là nhẹ nhàng hơn hẳn.

– Sao dạo này không thấy con tới chơi vậy?_ Bà Thư cười dịu dàng, hỏi han Trâm

– Con nhờ cô giúp việc này được không ạ?_ Trâm cắn răng muốn nhờ vả.

– Quan hệ của chúng ta thân thiết như vậy cô đâu nỡ từ chối chứ!_ Bà Thư vui vẻ trả lời. Chưa nghe đầu đuôi câu chuyện đã muốn đồng ý.

– Chỉ là con và anh Kiệt có chút hiểu lầm, con mong cô có thể sắp xếp 1 bữa cho con gặp anh ấy được không ạ!_ Trâm không giải thích kỹ, chỉ bảo là hiểu lầm đơn giản.

– Tưởng chuyện gì khó khăn lắm chứ! Không sao, cứ yên tâm giao việc này cho cô, cô sẽ thu xếp ổn thoả cả_ bà thư thoải mái đáp. Mặc dù mình vừa cãi nhau với con trai xong Nhưng vẫn ra vẻ ta đây mà nói.

.- Vâng, con cảm ơn cô nhiều ạ_ Trâm tuy giọng nói bình tĩnh Nhưng trong lòng lại đang mừng thầm. Cảm ơn xong liền tắt máy. Coi như mục đích của cô đã hoàn thành.

.....

.

Hôm nay... Biết chắc là Kiệt sẽ ở nhà nên bà Thư tranh thủ gọi cho Trâm đến.

.

Kiệt đang ngồi trên bàn ăn, vừa nhìn thấy Trâm mày liền nhíu lại thật chặt, rõ ràng là cảm thấy khó chịu với sự xuất hiện của cô

Trâm vẫn giả nai như y thường lệ, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Nếu không hải Kiệt đã biết sự thật thì đã bị bộ dạng này của cô ta lừa gạt rồi.

Đã vậy bà Thư còn cố tình nhùng nhẽ ngay sát bên Kiệt cho Trâm nữa chứ. Trâm cũng không cảm thấy thẹn thùng mà ngồi xuống.

Kiệt ăn thêm được vài miếng cơm liền cảm thấy không ngon miệng mà buông đũa xuống. Ngay sau đó liền đứng lên, định rời đi.

– Sao hôm nay con ăn ít vậy hả? Mẹ thấy nửa chén cơm của con vẫn còn nguyên đấy!_ Bà thư đúng lúc này lại lé tiếng. Động tác của hắn vì thế mà dừng lại.

– Tôi bảo tôi no rồi, ngồi cạnh 1 người nòng nặc mùi son phấn cùng nước hoa liền no rồi_ Kiệt khinh bỉ nói.

+Con ăn nói cái kiểu gì thế hả? Nhà chúng ta đang có khách đấy!_ Bà Thư nhăn mặt, không vừa lòng với nói chuyện của Kiệt.

Không ngờ hắn chẳng vì sự có mặt của trâm mà nể mặt bà

– Khách? Ở đâu vậy, tôi chỉ thấy 1 con chó người đầy bông loè loẹt mà thôi_ Kiệt khinh bỉ đáp.

Xong liền xoay người rời đi, thậm chí còn không thèm nhìn mặt Trâm lấy 1 cái.

Trâm ngồi ngay đó, chỉ biết gồng mình cắn răng chịu đựng. Nãy giờ 1 chữ cũng chưa nói. Nắm tay siết chặt đến mức gân xanh nổi lên đầy tay.

Cô biết, kiểu này là Kiệt còn không chịu nghe cô nói, huống chi còn nghĩ tới việc tha thứ cho cô. Trong lòng Trâm lại thầm toan tính đủ thứ. Bằng mọi cách cô sẽ làm. Bất cứ điều gì để kiệt tha thứ cho mình.

– Trâm à! Con đừng để ý tới nói nha. Chắc đang bức chuyện gì đó thôi, 1 lát là hết chứ gì_ Bà thư ra vẻ hiền lành nắm tay Trâm an ủi cô.

– Dạ, con hiểu mà _ Trâm cười gượng, ngoan ngoãn trả lời.

Bà Thư cười có vẻ sung sướng lắm, hình như rất vừa lòng với câu trả lời của Trâm.

Sang nhìn 1 màn trước mặt .không nói gì mà chỉ lẳng lặng ngồi ăn uống. Giống như tất cả mọi thứ không hề liên quan đến mình vậy.

.....

Trở về hiện tại, lúc này Du cùng ba mình đã thuê được 1 căn nhà tuy không đến mức quá rộng rãi Nhưng cũng có thể được xem là rộng rãi thoáng mát.

Nhưng... Có 1 vấn đề...

Cô không ngờ là nhà mới của mình lại nằm ngay sát bên nhà à không

p hải nói là biệt thự chứ c nhi..

. Nằm ngay sát bên ngôi biệt thự

Của Nhật Anh.

Cô

Ngay lúc cô vừa mở cửa sổ phòng ra liền thấy hấn ta ló đầu ra từ cửa sổ của ngôi nhà đối diện.

Còn tệ hơn nữa là... Hồng của cô không ngờ lại nằm ngay đối diện phòng hấn. Chỉ có 1 hàng rào ngăn cách giữa 2 nhà.

Khoảng cách giữa 2 cửa sổ còn chưa tới 50 cm nữa chứ.

Du vuốt c vuốt cằm trầm nghĩ :” không phải là ba cô cố tình dàn xếp chuyện này đó chứ”

.....

Hừh... Đạo này bạn tôi mặt tôi mày luôn

Biết điểm thi xong liền không còn cảm hứng viết truyện nữa!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bạn Cũ Ghé Thăm

Cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp lại Sơn và Minh Anh nên cảm thấy rất nhớ a.

Thế là liền hẹn 2 người ra ngoài vui chơi 1 bữa. Coi như để chúc mừng việc cô trở về.

Nhưng vấn đề là bọn họ nào có chịu đi chơi đâu chứ. Điều đầu tiên họ muốn làm khi gặp Lại cô là qua nhà mới của cô để tham quan a.

Du chỉ biết thở dài mời họ thản nhiên bước vào nhà.

Ba cô hiện còn đang ở trên công ty chưa về. Nên trong nhà hiện tại cũng chỉ có 3 người bọn họ mà thôi.

.

– Ừm... Tuy không hẳn g nhà cũ Nhưng lại rất rộng rãi thoáng mát _ Minh Anh nhìn 1 vòng ngôi nhà rồi tặc lười nhận xét. Rồi rất tự nhiên ngồi xuống ghé dựa.

Sơn cũng học theo Minh Anh, thản nhiên rót nước. Cũng không quên dâng tới miệng Minh Anh trước. Còn không quên trưng ra bộ mặt lấy lòng.

Du tặc lười, bộ dạng của Sơn chẳng khác gì 1 một “nô tề”. Đại khái là nô lệ cho vợ ấy.

– Sao nãy giờ tao không thấy bác trai đâu vậy? _ Minh Anh ngó ngang ngó dọc, hỏi.

– À, ba tao đi làm chưa có về_ Du cũng ngồi xuống cạnh Minh Anh, khoanh tay đáp lời

– Mà, tao nói này, bạn bè tới nhà chơi mà mày chỉ cho tụi tao uống nước lọc thôi sao?_ Minh nhìn nhìn ca nước trên bàn, lên thẳng tiếng than vãn.

– Aii... Được rồi. Mày đúng là 1 đại cô nương khó hầu hạ mà! Để tao đi lấy ít xoài cho tụi bay ăn vậy_ Du thờ dài 1 hơi rồi đứng lên đi xuống bếp

– chỉ có cần em xuống giúp gì không?_ Son trung ra về mặt lầy lòng, chân chó chạy theo sau Du.

– Tôi đã bảo là hãy bỏ cách xưng hô đó đi mà. Nền nhớ, cậu còn sinh ra trước tôi mấy tháng đấy_ Du nhủ nhủ mày, cực kì không hài lòng nói.

Mà mình anh nhìn Son chân chó chạy thụt theo Du liền nhin không được mà liếc liếc hẩn vài cái. Liền cảm thấy bạn trai của mình thực chẳng có tiền đồ 1 chút nào.

Vì sợ Du còn giận chuyện cậu làm lộ hành tung của Du cho Minh Anh biết nên bắt đắC dĩ cậu mới bày ra loại về mặt này đó nha!

1

– Chuyện này ... À... Cậu... C...mình...ừm_ Son vừa gương gao thốt lên vài tiếng liền cảm thấy như thế nào cũng không được tự nhiên.

– Thôi được rồi, thích xưng hô thế nào thì tùy cậu vậy, n thấy cậu nhiệt tình như vậy liền vào đầu hụ tôi gọt vỏ mấy trái xoài đi_ Du chỉ biết ảo não vuốt mặt. Đột nhiên cô cảm thấy, 1 chị đại như cô không phải là quá dễ dãi rồi hay sao.

Minh Anh vẫn ngồi đó 1 mực thưởng thức trà ngon.

Đúng lúc này , 1 vị khách khônG mời bước vào nhà.

Nhật Anh tự nhiên mở cởngg cứ như đây là nhà của mình vậy . Vì lúc này Du mở cởng cho 2 người kia nên giờ vẫn chưa có khoá lại.

Lúc này, mình anh nghe tiếng bước chân tới gần nên mới ngẩng mặt lên mình.

Người vừa tới là 1 chàng trai có ngũ quan cân đối, xinh đẹp. Mắt tuy là mắt 1 mí nhưng lại khá to và dài. Làn da trắng 1 cách tinh tế tt nhưng khí thế lạnh lùng, trong trẻo nhàn nhạt toả ra. Thân hình tuy không quá vạm vỡ nhưng lại rất cân đối. Khuyến tai bạc bên tai trái lấp lánh.

Nhật Anh không nhìn thấy người mong muốn mà chỉ thấy 1 người con gái xa lạ ngồi trên ghế dài đang nâng tách trà.

– Cô là ai? Du đâu rồi?_ Nhật Anh nhìn sơ qua căn nhà 1 lượt rồi mới quay sanh hỏi 1 Minh Anh 2 câu ngắn ngắn. Hẩn không có hứng thú nói chuyện với người lạ a.

– Cậu ấy đang ở trong nhà bếp sẽ ra ngay thôi_ nghe Nhật Anh tự nhiên gọi tên của Du liền biết hẩn là người quen của cô ấy. Nhưng trước giờ cô cũng chưa từng thấy qua hẩn ta a.

Du làm sai sao lại quen người này thế nhỉ. Đã vậy còn đẹp người đẹp thể này nữa chứ.

Minh Anh vừa ngắm người ta vừa bình phẩm trong lòng như vậy. Cô thầm tặc lưỡi, không biết nhờ Du này ăn trúng cái giống gì mà đi đâu cũng thấy trai đẹp theo không vậy

Ngay khi Nhật Anh định bước vào thì Du lại từ trong bếp đi ra. Trên tay cô đĩa xoài vừa được cắt gọt cẩn thận.

Cô vừa đi vừa cười nói vui vẻ với Son. Khi thì gật gật đầu, khi thì híp mắt chăm chú lắng nghe.

Nhật Anh nhìn thấy cảnh này thì trông mắt liền trở nên thâm trầm, lạnh lẽo. Mũi dầm chua thoang thoang đâu đây.

Minh Anh thấy vậy cũng không nói gì. Thật ra thì ngay từ lúc nghe được cách xưng hô bất thường của Son đối với Du thì cô liền nghi ngờ mối quan hệ giữa 2 người.

1 hôm , cô nhận lúc Son không để ý cô liền đề đầu, cười cở cậu mà tra hỏi.

Vâng. Đề đầu cười cở ở đây có thể hiểu bằng nghĩa đen. Đích thực là cô đánh lén từ đằng sau thành công liền đẩy cậu nằm bẹp i xuống sàn, ngồi lên lưng cậu và áp mặt cậu xuống sát sàn nhà.

Ngay sau đó Son chỉ cảm thấy xương lưng mình sắp sửa gãy đến nơi. Cậu khóc không ra nước mắt.

Tuy nói Minh Anh không quá mập mạp Nhưng đánh người lại khá mũm mĩm tròn trịa. Trải qua 1 y thời gian dài được bạn học Son bồi dưỡng thật tốt liền béo thêm 1 vòng.

Tuần trước cân nặng của cô cũng đã lên tới 60 kg rồi a!!

Cái câu tự mình hại mình thực rất hợp với cậu lúc này.

Sau vài cái nhún của Minh Anh thì Sơn chính thức bỏ cuộc và khai báo tất cả những việc từ trước đến nay cậu đã giấu giếm. Kể cả về thân hận của Du.

....

Trở về thực tại.

Du có hơi ngạc nhiên khi thấy Nhật Anh trong phòng khách nhà mình.

Nhưng nghĩ lại, bình thường hấn vẫn ra ra vào vào nhà cô tự nhiên như vậy liền không nói gì nhiều.

Mời hấn ngồi xuống rồi giới thiệu 1 chút cho 2 người kia biết. Đương nhiên sẽ không nói ra cái chuyện hấn là Snow rồi.

Bà ng không bạn học mình anh lại lo lắng nhảy đồng đồng lên thì khổ. Dù sao trước kia 2 người cũng từng là kẻ thù 1 mất 1 còn mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Gặp Nhau 3S Ngắn

Nhật Anh là 1 người khá cởi mở, gặp Minh Anh đích thị là 1 bà tám xuyên lục địa. 2 người nói chuyện 1 khá là ăn ý.

Ngược lại, Sơn hình như bị Nhật Anh cho ra rìa. Sơn hỏi, hấn không trả lời. Sơn nói, hấn cũng chẳng đáp lời.

Du có chút không hiểu nhìn Nhật Anh. Hấn bị gì ấy nhỉ?

(Vâng, ảnh đang ghen đấy chị 2 ạ!

Ngay từ lúc thấy Sơn cùng Du bước ra thì hấn đã ghim tên Sơn này rồi. Ai bảo cậu ta lại dám thân cận với Du như vậy làm chi.

1 buổi sáng gương gao cứ thế mà trôi qua.

...

Hiện tại thì Du cũng đã tốt nghiệp 1 trường quốc tế. Nên cơ hội việc làm đang rộng mở trước mắt a.

Thật ra thì cô đã là 1 nhân viên chưa chính thức của 1 công ty phần mềm máy tính rồi đấy. Chỉ là cô vẫn chưa muốn đi vào khuôn khổ thời gian làm việc của công ty nên khi nào có sản phẩm mới cô mới gửi qua bọn họ

Có thể nói k là lấy tiền theo từng sản phẩm ấy. Có lẽ là hiếm có công ty nào chấp nhận việc này Nhưng khi Du gửi 1 phần mềm cô mới tạo đi cùng với điều kiện là thoải mái về mặt thời gian thì ông ta liên tục gật đầu đồng ý.

Có vẻ như công ty này đánh giá rất cao sản phẩm cô tạo ra.

Còn Minh Anh thì hiện đang theo nghiệp của ông mình. Vì thời gian học làm bác sĩ khá lâu nên Minh Anh hiện còn đang đi thực tập vài chỗ để quen tay.

Ban đầu ba mẹ cô còn muốn cô vào công ty của họ làm. Nhưng Minh Anh từ nhỏ vốn ngang bướng. chuyện mình đã quyết sẽ không ai thay đổi được.

Sơn thì đương nhiên sẽ không theo nghề của gia đình rồi. Gia đình cậu vốn là 1 đám lưu manh chuyên đi đòi nợ dùm người ta mà.

Cái nghề mà cậu đam mê từ nhỏ là trở thành 1 nhà tâm lý học. Tuy nhà cậu không có ai ủng hộ việc này Nhưng... Cái đam mê này không thể nói bỏ là bỏ được.

Cậu đang rảnh dành dụm 1 số tiền để mở phòng khám riêng cho mình.

....

Trong 1 quán cà phê khá sang trọng. Trên lầu 2.

– Rốt cuộc anh gọi tôi đến đây có việc gì?_ Kiệt đi vào cũng chưa ngồi vào ghế mà nhìn thẳng mặt Khải, hỏi.

O

.- Ngồi xuống đó Đợi 1 chút rồi sẽ rõ thôi_ Khải vẫn bình tĩnh vờn tay ý bảo Kiệt bình tĩnh ngồi xuống

O

Kiệt nhú mày, không biết hôm nay ông anh này của hần giờ trò gì nữa đây. Trong lòng nghĩ vậy Nhưng Kiệt vẫn nể mặt anh mà ngồi Xuống

Lát sau, 1 bóng người bước tới gần bàn của 2 người.

Thấy được người tới là Trâm thì trong lòng Kiệt không khỏi giận dữ.

Thái độ của hần với cô ta vốn đã dứt khoát vậy mà cô ta còn không chịu từ bỏ sao!

Thấy Kiệt có ý định muốn về thì Khải mới bước lại gần vỗ vai hần, thì thầm.

– Có chuyện gì thì giải quyết dứt khoát 1 lần cho xong luôn đi. Em nghĩ cứ trốn tránh thì sẽ cắt được cái đuôi này sao?_ Nói xong Khải cũng xoay người, ra về.

Anh vốn dĩ chấp nhận giúp Trâm hẹn Kiệt ra đây vì muốn 2 đứa thẳng thắn giải quyết với nhau. Có trốn tránh mãi cũng không giải quyết được gì.

Hơn ai hết, anh biết Kiệt không hề có tình cảm nam nữ với Trâm. Nhưng trâm thì hoàn toàn ngược lại. Chỉ sợ cô ta sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy.

– Anh Kiệt à! Hãy nghe em giải thích_ Trâm vờn tay định nắm lấy bàn tay đang để ở trên bàn của Kiệt Nhưng hần đã rút tay về trước.

Trâm có hơi thất vọng thu tay về. Lại bày ra bộ dạng đầm đìa đáng yêu làm người ta thương cảm.

Rất tiếc, người ngồi trước mặt cô hiện tại là Kiệt. Hần vốn đã quá quen thuộc với trò này của cô ta rồi nên 1 chút cảm giác động tâm cũng không có. l

À

– Giải thích hay là biện hộ? Cô cũng giỏi lắm mới dám lừa gạt tôi lâu như vậy! Chỉ có thằng ngu như tôi mới tin cô đến sái cổ aaaa_ Kiệt nói với giọng điệu khinh bỉ. Âm tiết cuối lại kéo ra thật dài.

– Tuy em có nói dối anh 1 số chuyện Nhưng mà... Tình cảm của em dành cho anh là thật mà. Anh hãy tin em đi mà_ Trâm bắt đầu sụt sùi rơi nước mắt. Luôn miệng giải thích này nọ.

Kiệt sớm đã mất kiên nhẫn_ Hần lúc này mới buồn chán nhìn ra cửa sổ.

....

Cũng chay lúc đó, ngay địa chỉ đó Du vừa từ trong quán cà phê đi ra. Trên tay còn cầm ly capuchino kem sữa nóng hổi.

Nguyên nhân khiến cô quyết định đến đây mua nước uống là vì vài giờ trước Minh Anh cứ luôn mồm khen quán cà phê mới mở này rất ngon. Nên hôm nay cô liền ghé qua 1 chút.

I

Du. Bước tới gần chiếc taxi đã chờ cô đến đây. Đang định mở cửa thì lại cảm thấy giống như có ai đó đang nhìn mình chằm chằm.

Trực giác của Du đích thực không sai. Lúc Kiệt nhìn xuống cửa sổ thì đã phát hiện 1 bóng lưng quen thuộc.

Ban đầu hần cứ ngỡ mình nhìn nhầm cho đến khi Du quay lưng lại. Hần lại cảm thấy kích động hơn bao giờ hết.

Thình thịch...Thình thịch...

2 trái tim hiếm có được dịp đồng bộ cùng đập lỗ mất 1 nhịp

Trong lòng Du lúc này đích thực là 1 mớ hỗn độn. Đôi mắt hồ hách mờ ảo sau lớp kính cửa sổ kia chính là người cô thầm nhớ mong từ rất lâu rồi..

Nhưng mà... Bây giờ gặp lại còn ý nghĩa gì nữa. 3 năm... Nói dài không dài. Nói ngắn cũng không ngắn. Khoảng thời gian này cũng đủ để quên đi 1 người.

Đề lại trái tim đang kích động không ngừng của mình, du xoay người bước vào xe.

Cô có vài việc cần làm trước khi thẳng thắn đối mặt với hần.

Kiệt thấy Du bước vào xe cũng hấp tấp đứng dậy chạy theo xuống lầu.

Còn Trâm vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị bỏ lại 1 mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trình Bám Dính

.Đặng lại đầy đủ hơn nà! Chương hơn 1200 từ lận mà.

Kết quả rất rõ ràng. Kiệt vừa xuống đến nơi thì chiếc xe chở Du đã đi mất dạng.

Bạn học Trâm cũng mất hết hình tượng. Hồng học chạy theo sau. Vừa xuống tới nơi liền kéo kéo cánh tay Kiệt, không cho hấn đi.

– cô làm cái gì vậy hả? Buông tay tôi ra_ Kiệt gần mình, ra lệnh. Tay vùng lên muốn thoát khỏi Trâm.

Nhưng Trâm cứ bám dính lấy hấn như 1 con đũa, gỡ mãi cũng Chẳng ra.

– Anh phải chịu tha thứ cho em thì em mới buông ra_ Trâm thề chết không chịu buông. Cứ mãi nín lấy tay Kiệt làm hấn muốn nổi điên.

.

Chiếc xe của Du đã không thấy tăm hơi thật là làm hấn gấp muốn chết. Vậy mà còn phải dính tới “Cái đồng” này nữa chứ!

(Hoan hô! Anh diễn tả chị Trâm hay lắm. Ủ thì “Cái đồng”)

– Chết tiệt..._ Kiệt trầm thấp thẳm rủa 1 tiếng. Tay còn lại không kiềm chế được mà vùng lên. Nhắm ngay bên má của Trâm mà tát.

“Chát” Âm thanh vang thật to trong không khí. Kiệt thề, đây là lần đầu tiên hấn đánh con gái.

Hấn vì Du mà phá vỡ rất nhiều nguyên tắc mà bản thân đặt ra. Nhưng hấn không hề oán hận cô, có trách thì chỉ trách do bản thân hấn quá yêu cô mà thôi.

.

Là chuyện có liên quan tới Du là kiên nhẫn của hấn dường như mất hết.!

.

Cũng may là xung quanh không có nhiều người qua lại. Nếu không Kiệt đã bị mắng là vũ phu rồi.

Còn Trâm, sau khi bị tát rớt cuộc cũng buông cánh tay 1 mực bám víu kia ra . 2 mắt không thể tin được nhìn hấn. Hấn vậy mà lại đánh cô. Kiệt trước giờ luôn dịu dàng nay lại đánh cô sao?

Trên gương mặt xinh đẹp của Trâm . nước mắt bắt đầu rơi là tả.

Nhưng kiệt chẳng hề mảy may để ý đến. Ngay khi hấn vừa thoát ra khỏi bộ móng vuốt của Trâm hấn liền chạy theo hướng chiếc xe vừa đi.

Nhưng chạy mãi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Hấn kiên nhẫn chạy thêm 1 đoạn nữa. Mà xe thì ngày càng nhiều hơn.

Hiện tại trên đường lớn có ít nhất là 50 chiếc xe taxi qua lại. Hấn nhìn mãi cũng không phân biệt được chiếc nào với chiếc nào.

Không còn cách gì khác hơn nên rớt cuộc hấn cũng đành phải bỏ cuộc.

Lúc này hấn mới có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ thấu đáo.

Lúc này chỉ lo chạy theo Du nên không để ý đến việc này.

Du đã trở về. Mèo con của hấn rớt cuộc đã trở về rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ghen Lòng Lộn

Sorry điện thoại ta lại lên con

Đừng nói chuyện với Sang 1 hồi thì Du đã muốn về. Mặc dù Sang có mời cô đi uống nước hay đi ăn gì đó nhưng Du 1 mực từ chối. Lại bảo là có việc bận kiểm có về trước.

Nhưng Sang lại khẳng khái, nếu cô không cho cậu biết địa chỉ nhà thì cậu sẽ không cho cô rời đi nửa bước.

Du thờ dài ngao ngán, đành viết địa chỉ nhà của mình ra cho cậu.

.

.Nhưng đúng lúc này thì, 1 việc này ngoài dự liệu đã xảy ra.

.

.

– A, Du... em làm gì ở đây vậy? _ mà giọng nói này đối với Du cũng chẳng xa lạ gì.

– Anh Nhật Anh? _ Du có hơi ngạc nhiên khi thấy hấn ở đây. Hấn rảnh rồi đến mức độ này sao, chẳng hiểu sao cô đi đến đâu kiểu gì cũng sẽ gặp hấn.

.

– Cậu là ai? _ Nhưng Nhật Anh không đáp lại nghi vấn của Du mà quay sang nhìn Sang chăm chăm.

Ánh mắt của tên này nhìn Du làm hấn khó chịu. Bởi vì ánh mắt đó rất giống với ánh mắt của hấn khi nhìn Du_ người mà hấn yêu.

Tên này không lẽ cũng có ý đồ bất chính với Du?

(Hừ! Suy bụng ta ra bụng người)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Khi Du Vào Bếp

Sang giờ này vẫn đang ngồi trong phòng mình loay hoay ở trên bàn làm việc.

Tay phải đang cầm cây viết chì tô tô vẽ vẽ. Tay trái đang cầm 1 cục gôm, lâu lâu lại bôi bôi tẩy tẩy . Bộ dáng cực kì chăm chú.

Lát sau bức tranh đã được hoàn thành . Đó là 1 bức tranh phong cảnh, có cây, có núi, dưới tán cây còn có 1 đàn hươu đang gặm cỏ non. Tuy chỉ vẽ bằng chì mà Nhìn bức tranh lại sống động như thật vậy.

Đù có thể thấy được tài nghệ của người hoạ sĩ này cao siêu đến mức độ nào.

.

Sang nhìn bức tranh vừa hoàn thành trong tay, bất giác lại thờ dài.

Lúc trước cậu vốn dĩ chỉ thích vẽ tranh khoa thân. Nhưng từ sau khi vẽ tranh của Du thì bỗng nhiên lại không thích bất kì người nào ngoài cô ra làm người mẫu cho cậu.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

– Là ai? _ đặt bức tranh trong tay xuống, Sang không mẫn không nhát hỏi.

– Anh đây_ 1 giọng nói trầm ấm hơi khàn khàn vang lên. Vừa nghe, Sang liền nhận ra là giọng của Kiệt.

– Vào đi_ Đối với Kiệt cậu đã không còn bài xích như trước nữa.

Kiệt bước vào phòng, tự nhiên ngồi xuống ghế. Trước khi đến đây hắn cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Hắn chỉ là cảm thấy không yên lòng nên mới đến đây dò hỏi 1 phen. Không biết Sang đã biết việc Du về nước chưa?

Sang cẩn thận xếp lại bức tranh trong tay rồi mới quay lại nhìn Kiệt.

Đôi khi, có 1 người giống y hệt mình từ khuôn mặt lẫn thân hình cũng là 1 phiền não.

– Có chuyện gì sao? _ Sang rót ly nước mời Kiệt.

– Ừm... Cũng không có gì, qua hỏi thăm em trai của mình 1 chút cũng không được sao? _ Kiệt nhướn mày, tiếp nhận ly nước, đáp lời.

– Ồ. Thật vậy sao? Nếu nói anh qua đánh tôi còn nghe hợp lý hơn 1 chút ấy_ Sang nhìn Kiệt, giọng điệu có chút mỉa mai.

Sống chung với nhau bao lâu nay, chẳng lẽ 1 chút tâm tư này của Kiệt cậu còn không rõ sao!! Kiệt không phải là tên rảnh rỗi đến mức không có việc gì liền chạy sang thăm người khác.

– Ha... Xem ra cậu khá hiểu anh trai của mình nhỉ? Nhưng không may là cậu đoán sai rồi!!_ Kiệt nhếch môi, có đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận rằng hắn đến đây là để thăm thính tình địch của mình.

Mặc dù Sang không có biểu hiện gì bất thường nhưng hắn biết cậu cũng giống hắn. Khi Du đi Trong lòng đều đau đớn muốn rỉ máu.

Không khí trong phòng rơi vào yên lặng. Kiệt vẫn chưa biết nên mở miệng như thế nào để Sang không nghi ngờ.

Lỡ như Sang chưa biết việc Du đã về nước. Lúc này hắn hỏi ra không phải là tăng thêm cho mình 1 tình địch sao?

Nhưng nếu như Sang biết được Du đang ở đâu thì sao? Việc này còn nguy hiểm hơn gấp mấy lần.

Nhưng giả dụ như cậu biết tin tức của Du cũng chưa chắc chắn được là cậu sẽ cho hắn biết.

.

Kiệt nhíu mày suy nghĩ 1 lúc lâu lúc này hắn mới nhận ra còn 1 đồng thứ hắn chưa suy nghĩ đến.

Sang cũng 1 mực trầm mặc đợi Kiệt lên tiếng trước.

.' hơn 10' sau...

Sanh có vẻ không còn kiên nhẫn nữa, định lên tiếng thì bỗng dưng Kiệt đứng dậy.

– Anh về phòng trước đây...._ Kiệt ung dung phán 1 câu rồi quay lưng bước đi.

Đề lại Sang ngồi đó còn có chút ngơ ngác. Không lẽ cậu đã đoán lầm, Kiệt thật sự là chỉ đến thăm cậu hay sao? Hắn... Quên đến mức độ đó!”””!!!

Bạn học Kiệt của chúng ta, sau khi suy nghĩ thấu đáo liền muốn tự mình điều tra tung tích của Du. Bởi trong thâm tâm của hắn vẫn xem Sang là 1 tình địch đáng gờm

.....

Ngôi nhà nhỏ của Du...

Du đang cầm điện thoại trên tay, gọi cho Sơn.

– Lão đại có gì sai bảo a>_ Sơn vẫn xưng hô cung kính như thường lệ.

– Bảo anh em đi điều tra giùm tớ xem mấy năm nay Kiệt thường làm những gì, gặp phải những chuyện gì. 1 chữ cũng không được sót_ Du nói, giọng điệu có chút ra lệnh.

Tuy 2 người cũng là bạn thân Nhưng cũng không thể trách cô khi dùng giọng điệu này được. Là Lão đại mà 1 chút uy nghiêm cũng không có thì sao mà dẫn dắt đàn em đây.

.

Đương nhiên là Sơn liền mồm đáp ứng, còn hứa là sẽ hoàn thành tốt.

Du vừa mới bỏ điện thoại xuống thì ba cô gọi đến. Ông bảo, tối nay không thể về nấu cơm cho cô ăn nên ra ngoài ăn đờ 1 bữa.

Nhưng mà Du tỳ nhà ta cảm thấy đồ ăn ở ngoài rất ngán nên .... Thế là tự dưng nổi hứng lên xắn tay áo, hùng hổ xuống bếp nấu đồ ăn.

.

Nửa tiếng sau, Nhật Anh lại lon ton chạy qua nhà Du, thấy trong nhà vẫn còn sáng đèn nên mở cửa đi vào giống như nhà của mình.

Hắn ngấm 1 vòng ngoài phòng khách cũng không thấy Du đâu cả nên mới đi vào trong.

Nhưng vừa đi được vào bước thì 1 mùi khó chịu xộc vào mũi hắn. Làm cho hắn nhũn chặt lông mày. Mà cột khói nho nhỏ không biết từ đâu lan toả ra ngoài.

Nhật Anh chậm chậm hướng về phía cột khói. Có vẻ như nó xuất phát từ nhà bếp . v

Nhưng... Ngay lúc Nhật Anh vừa đụng đến tay nắm cửa, chưa kịp mở ra thì đã nghe được 1 tiếng nổ lớn.

“Đùng”

Tiếng động này đủ lớn để dọa Nhật Anh hết hồn. Đang lúc hắn muốn trấn an trái tim bé nhỏ đang đập nhanh vì sợ của mình thì cửa bếp lại mở ra.

– a Ngươi... ngươi là ai? Tên trộm kia, có tin tao báo cảnh sát không?_ Nhật Anh trong lúc hốt hoảng liền thấy 1 tên mặt đen xì xì xuất hiện trước mặt mình.

Còn chưa kịp để ngời ta lên tiếng liền như ngời đàn bà chanh chua quát tháo.

Ngay lúc Nhật Anh định cầm chổi đánh ngời thì “kè trộm” mới cất tiếng. Nhưng mà... Sao giọng nói này lại nghe quen tai đến vậy.

– Vào nhà ngời ta cho đã rồi còn hô hào cái gì!_ giọng nói trong trẻo này xác thực là của 1 cô gái.

Mà khi Du vừa lên tiếng Nhật Anh liền nhận thấy được sự tương phản trên mặt cô. Trong khi gương mặt bị b nhọ nổi làm đen sì thì hàm răng lại trắng bóc.

Nhìn kiểu gì cũng thấy dị dị sao ấy. Không khác mấy ngời trên rừng trên rú mới xuống là mấy.

– Hựt... Á ha ha ha..._ Nhật Anh không nhận được mà cười như điên.

– Còn dám cười nữa hả? Còn không mau xuống lấy khăn lau mặt cho tôi_ Du hàm hừ, hiển nhiên là bực tức không nhẹ.

– Yess, madam_ Nhật Anh đáp lời rồi hăng hái Nhận nhiệm vụ chạy vào phòng tắm.

....

Ta đang định viết 1 chương đầy thịt. Máy năng ăn chay riết chắc cũng ngán rồi.

Ai ủng hộ thì giờ tay giờ chân cho ta biết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bình Dầu

Du buồn bực ngời 1 chỗ mặc cho Nhật Anh chà chà lau lau trên mặt mình.

.- Rốt cuộc là em đã làm gì mà để cho khuôn mặt đen như đất nòi vậy hả?_ vừa lau sạch 1 nửa bên mặt Du, hắn liền không nhận được mà hỏi.

.- Thì tại... Ông ba phải làm ca đêm công ty, không có ai nấu thì tôi phải tự thân vận động vào bếp _ Du bĩa môi, uất ức nói.

Cô âm thầm thề, sau này ngoài những món có liên quan đến trứng ra, những món khác cô sẽ không thêm nấu.

– Thế, em kể cái quy trình em nấu đồ ăn ra xem nào _ Nhật Anh mắt chứa đầy ý cùoi, sùng nịnh nhìn cô, hỏi,

– Thì đầu tiên là bật lửa lên. . . _ Du gật gật đầu, thành thật kể lại.

– Ừ...

– Sau đó đổ dầu vào chảo...

– Ừm... _ Nhật Anh thuận miệng đáp tiếp

– Sau đó, cho thịt vào...

– Ừm...rồi sao nữa? _ Nhật Anh vẫn chăm chú lắng nghe.

– Rồi nêm nếm gia vị...

– Hết rồi sao? _ thấy Du không nói nữa, lúc này Nhật Anh mới cất tiếng hỏi.

– phải _ Du gật đầu đá

Toàn bộ quá trình hần nghe qua cũng không cảm thấy có gì không ổn. Vậy tiếng động lớn lúc đó là từ đâu mà ra chứ? Nhật Anh nhú mày ngẫm nghĩ 1 lúc lâu.

Du ngồi 1 bên cũng chán nản nghịch điện thoại trong tay. Hôm nay cô đều làm đúng với chỉ dẫn ở trên mạng mà. Đúng là công thức nấu đồ ăn thật không đáng tin mà.

– A, có thể là nó... _ Du vừa suy nghĩ đến đó thì bị giọng nói của Nhật Anh cắt ngang.

– Đã tìm ra nguyên nhân rồi sao? _ Mặc dù trong lòng đã có đáp án Nhưng cô vẫn hỏi hần.

– Trước tiên anh muốn hỏi em cái này? Em đã đổ bao nhiêu dầu vào nồi thế? _ Nhật Anh nhướn mày, đây là nguyên nhân duy nhất mà hần nghĩ ra được.

– Dầu hả? Chỉ cỡ nửa bình thôi _ Du hơi nghiêng đầu, ngây thơ đến không tìm không phổi, nói.

Nhật Anh trong lòng âm thầm than thở. Từ nay về sau chắc c hần sẽ không bao giờ cho Du vào bếp nữa.

– Bình thường em nấu mấy món trứng vẫn đồ rất ít dầu. Vậy sao hôm nay lại chơi nguyên nửa bình vậy hả? _ Nhật Anh tròn mắt, có cảm giác sắp ngất.

Mấy món trứng cô làm hần cũng đã từng ăn qua, rất ngon a. Tại sao lúc nấu món khác lại tiện tay phá nát luôn nhà bếp vậy.

Nhìn hiện trạng của nó bây giờ đi là biết. Dầu mỡ cùng thịt văng tung toé. Mà cái thứ được gọi là thịt đó nay đã đen sì mà sền sệt thành 1 cục. Nhìn mà chỉ có thể thờ dài.

– Vậy tôi hỏi anh 1 câu này. Con heo với con gà, con nào lớn hơn? _ Du bỗng dừng hỏi 1 câu chẳng ăn nhập gì với chủ đề.

– Việc này mà em cũng hỏi sao! Đương nhiên là con heo rồi _ Mặc dù không hiểu tại sao Du lại hỏi 1 câu ngớ ngẩn như vậy Nhưng hần vẫn y trả lời.

– Thế, con heo con với quả trứng gà cái nào nặng hơn?

– Câu hỏi này càng vô lí hơn nữa. Đừng nói là em không biết heo con nặng hơn đấy! _ Nhật Anh có chút không hiểu nhìn cô, không biết chuyện này có liên quan gì tới tuyệt tiếng nổ cô gây ra.

.

– việc này Đương nhiên là tôi. Biết _ Du tự nhiên như không đáp

– Thế.... Những việc này có liên quan gì đến chuyện em đồ nửa bình dầu vậy hả? _ Nhật Anh cũng bắt đầu cảm thấy rối rắm.

– Có chứ sao không? Thịt heo nặng hơn mấy quả trứng Bình thường tôi nấu gấp mấy lần, đương nhiên là phải đổ dầu nhiều hơn gấp mấy lần rồi. _ Du rất thoải mái nói ra suy luận của mình, còn tự cảm thấy bản thân rất thông minh đi! = _ =

Lần này Nhật Anh trực tiếp chết cứng.

(Chết cùoi với cái suy luận vớ vẩn của chị ấy/

,....

Sáng hôm sau

Du bị giám đốc khẩn cấp triệu tập.

Ông ấy muốn cô tận tay đi giao hàng. Nhưng trước khi kí tên cô đã ra điều kiện là không muốn ai biết mặt của mình hết mà.

Nhưng vì đối tác bên kia xem ra rất quan trọng, họ lại chỉ đích danh Hoàng Thanh Du cô hải đi. Lại xem giám đốc thiếu chút nữa quỳ xuống cầu xin. cuối cùng cô đành gật đầu đồng ý.

Vì sang địa bàn của người ta nên cô không thể tùy tiện tiện như bình thường được.

Du về nhà thay 1 bộ váy áo hơi ôm, đúng chất 1 nhân viên công sở. Áo sơ mi màu trắng tay bèo kết hợp với chiếc váy đeo vừa chạm đầu gối bó lấy cả chân thon gọn. Trên môi còn điểm thêm 1 chút son, trang điểm nhẹ.

Du ngắm nghía bản thân trong gương. Đến khi cảm thấy tất cả đều ổn mới chậm chạp quay người rời đi.

....

Vừa bước xuống taxi cô liền bị không khí và cảnh quan ở đây làm cho choáng ngợp.

Tuy không hải mấy toà nhà sang trọng cao chót vót mà chỉ có 6 tầng Nhưng nhìn cách bài trí liền thấy được tâm tư của người dựng ra công ty này thật không nhỏ chút nào.

Cửa chính không quá trang trọng Nhưng lại thanh nhã đến không ngờ. Bảng hiệu tên của công ty không biết làm bằng vật liệu gì mà lại lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trước toà nhà còn có đài phun nước. Xung quanh đài phun nước là đám cỏ xanh mơn mẫm chọc lòng người yêu thích .

Du có hơi căng thẳng 1 chút vuốt vuốt lại mép áo. Dù sao thì đối với mấy loại chuyện giao tiếp này cô cũng không được giỏi cho lắm

Cảm thấy bản thân không có chỗ nào không ổn mới đi tới bên quầy tiếp tân hỏi thăm 1 chút.

– Chị ơi, em là người ở bên công ty process đến để giao hàng ạ!_ Du li lịch sử sự cười cười ra mắt. chị tiếp tân xinh đẹp

– À, gốc tổng giám đốc có dặn dò chị. Nói với em là cứ lên thẳng hòng làm việc của ô anh ấy_ Chị tiếp tân cũng xã giao cười, đáp

– À, em cảm ơn chị_ Du nói xong câu này liền quay lưng đi sâu vào trong.

.

Nhưng vừa đi chưa được 30 giây đã quay ngược trở lại chỗ cũ

– Chị ơi, tổng giám đốc ở hòng nào vậy?_ Du cười hì hì, có hơi xấu hổ hỏi.

.

– À, em không có hỏi làm chị cũng quên mất. Em cứ lên thẳng lầu cao nhất, phòng của tổng giám đốc là phòng thứ 3_ Chị tiếp tân cũng hơi ngại ngùng, lẽ ra chị phải nói điều này từ sớm rồi chứ.

– Vâng_ Du gật đầu rồi đi về hướng thang máy.

Trong lòng liền tăng thêm vài phần hồi hộp. mũi tên trong thang máy chỉ thẳng lên lầu 6...

....

Đó mọi người biết công ty này thuộc quyền sở hữu của ai đấy??

Chương sau sẽ có cảnh 18+ đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Lăn Qua Lăn Lại

Phòng thứ 3.... Phòng thứ 3.... Đây rồi...

Du hít 1 hơi thật sâu rồi gõ cửa.

– Vào đi _ Bên trong , 1 giọng nói trầm thấp vang lên. Du có chút hốt hoảng nghĩ, sao giọng nói này lại quen tai đến vậy?

Đứng khựng lại 1 lúc lâu rồi Du mới mở cửa phòng.

Trong phòng có 1 người đàn ông đang ngồi xoay lưng về phía cô, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tim của cô bỗng chốc lại đập nhanh hơn. Cảm giác này là gì, tại sao khi thấy hắn ta lòng cô lại xốn xang đến lạ.

– Chào tổng giám đốc, tôi là người của công ty process đến để giao hàng! _ Đè lại trái tim không yên của mình. Du có chút khấn trương nói.

Không hiểu sao, lúc này cô rất muốn nhìn thấy mặt của người đàn ông ấy.

.Đợi 1 lúc lâu người đàn ông trên ghế mới nhúc nhích thân hình. Lúc này hắn mới xoay lưng lại đối mặt với cô.

.”Bịch” chiếc túi xách trong tay bị tuột, rơi xuống mặt đất mở ra 1 âm thanh khá lớn.

– Anh Kiệt, sao.... _ Những lời tiếp theo triệt để bị Kiệt nuốt vào bụng. Du vốn dĩ đang đứng gần cửa, nên hHắn vừa đẩy 1 cái cô liền bị kẹp giữa bức tường và hắn.

Du không thể tin tròn mắt nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt mình. Hắn thế mà lại hôn cô....

Nhưng đây cũng không phải nụ hôn nhẹ như bình thường.

Thừa dịp Du còn đang ngơ ngác, hắn đã luồn lưỡi mình vào trong khoang miệng của cô. Hung hăng càn quấy 1 trận. Du lại không muốn để hắn tác oai tác oái nên dùng lưỡi mình ngăn lưỡi hắn ở ngoài.

Điều này vô tình tạo ra 1 trận chiến nhỏ trong khoang miệng của 2 người.

2 cái lưỡi nhỏ quấn quýt 1 hồi lâu. Bên khe miệng của 2 người cũng đã có chút nước bọt trào ra.

Tạo thành 1 sợi chỉ bạc ái muội.

Mãi cho đến khi Du cảm thấy không thở nổi nữa thì Kiệt mới quyến luyến rời môi đi.

.Trong phòng bất giác chỉ còn lại tiếng thở dốc của 2 người.

.- Anh. ...! _ Du có chút không thể tin được, nhìn hắn. Sống chung với nhau bao lâu nay Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy hắn cuồng dã như vậy.

– Như thế nào? Ngạc nhiên, tức giận... Công nhận em trốn anh cũng đủ lâu đấy! Nhưng không sao. Lần này anh sẽ không để cho em đi khỏi anh nữa đâu _ dứt lời, hắn vươn tay bế Du lên, hướng phía trong mà đi tới.

Những phòng khác không có Nhưng phòng hắn đi có hẳn 1 phòng ngủ riêng để nghỉ ngơi.

– Mau thả tôi ra, anh làm cái gì vậy hả? _ Du vùng vẫy muốn theo thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của Kiệt Nhưng dư âm từ nụ hôn lúc nãy đã khiến cơ thể cô có chút mềm nhũn.

– Làm gì chứ sao? Đương nhiên là khiến em mang thai rồi! _ Kiệt thản nhiên nói ra lời này. Không hiểu sao lúc này nhìn hắn còn có chút gì đó vô sỉ.

Vừa nghe xong câu này, Du trực tiếp ngẩn người. Hắn... Không phải là đang nói thật đấy chứ?

Chưa kịp để cô suy nghĩ thêm thì Kiệt đã thả cô xuống giường lớn.

Tháo kính mắt xuống, ma tính trong hai con mắt không chút che dấu hiện ra ở trước mặt cô. Bình thường mang kính mắt chỉ là vì che khuất ma tính khiến người khác sợ hãi,

Nhìn Kiệt như vậy Du có chút không tiếp thụ được.

– Tại sao...? anh đâu phải là người như vậy! _ Du hốt hoảng lấy tay che trước ngực . cô khẳng định, Kiệt không phải là loại người thích ép buộc người khác.

Chị ấy căn bản đã quên mất bản thân mình biết võ. Hiện tại cô chỉ muốn làm rõ tại sao Kiệt lại trở nên như vậy.

– Có vẻ như em hiểu rõ tôi quá nhỉ?_ tay Kiệt giữ chặt 2 cánh tay không yên phận của Du . dưới chân lại chèn ép phần thân dưới của cô không để cô trốn thoát.

– Anh có cần phải làm đến mức này không hả?_ Du búong bình trợn trừng mắt với Kiệt.

Kiệt không trả lời mà đáp lại bằng mưa nụ hôn. Hôn lên mặt lên tóc, lên trán, lên mí mắt, lên chóp mũi cô.

Thấy Kiệt biến đổi liên tục như vậy Du thực sự là có chút không thích ứng được. Dưới thân vẫn cứ vụn vụn không ngừng muốn thoát ra.

Nhưng dù sao Du cũng là con gái, Li Kiệt lại là 1 chàng trai trưởng thành khoẻ mạnh. Bị ép ở trên giường cũng không có thể để áp dụng võ thuật của mình.

– Nếu em còn quậy nữa, anh không chắc là có thể kiềm chế bản thân đâu_ Kiệt gầm nhẹ 1 tiếng, gục đầu trên vai cô.

Lúc này Du cũng cảm nhận được điều . Cái vật to lớn của hắn chọc thẳng tới đùi cô. Rõ Ràng là thằng nhỏ đã có phản ứng. Du bắt đầu đỏ mặt hơi hột cũng yên tĩnh hơn đôi chút.

Lúc này bỗng dừng hẳn lại hỏi cô 1 câu

– Em có yêu anh không?_ Giọng điệu hẳn lúc này tràn ngập khát cầu cùng tha thiết. Đôi mắt hồ phách như chiếu rọi thẳng vào lòng cô.

Du nhìn hắn, tâm liền động. Ngồi đàn ông này, bảo sao mà cô không yêu được đây. Ban đầu cô còn muốn suy nghĩ nhiều 1 chút Nhưng giờ thì không cần nữa rồi.

– Có, đương nhiên là có_ Du bỗng dừng rơi nước mắt. Nước mắt kiềm chế bao lâu nay đều không nhịn được mà rơi xuống.

Bỗng dừng thấy Du khóc, Kiệt liền lúng túng 1 trận. Vụng về mà dễ dàng cô.

– Ngoan ngoan, không khóc. Không khóc, không ép em nữa..._ Kiệt lau lau nước mắt trên mặt cô. Vừa thấy cô khóc, tâm của hắn liền mềm nhũn.

Du thút thít khóc 1 trận đã đời. Khóc như chưa bao giờ được khóc. Đây là lần đầu tiên Kiệt nhìn thấy bộ dạng trẻ con này của cô .

Kiệt nằm sang bên cạnh, không dám động nhiều. Đợi cho chỗ đó bớt sưng.

Thế Nhưng... Lúc này Du bỗng làm ra 1 hành động mà hắn không thể ngờ. Cô xoay người 1 cái liền chủ động hôn hắn.

– Ngoan chút. Em có biết em đang làm gì không hả?_ Kiệt có chút bất đắc dĩ kéo Du tách ra.

– Em đương nhiên biết. Em đang quyến rũ anh_ Du hí hửng cười, tự nhiên đáp.

Bàn tay không yên hận dò tìm trong áo sơ mi của hắn,. Chọc cho hạ thân của hắn 1 lần nữa lại mạnh mẽ phản ứng.

Xoay người 1 cái đã đổi thành Kiệt nằm trên.

– Tiểu yêu tinh này, để anh kiểm tra xem nơi này của em đã lớn tới mức độ nào rồi_ Dứt lời, cúc áo của cô cũng đã bị hắn cởi ra hết.

bàn tay to chen vào áo lót nắm lấy bộ ngực của cô. “Nhũ hoa” khéo léo bị hắn ác ý xoa nắn, làn da chỗ đó cũng bởi vậy mà biến thành 1 màu hồng.

– A..._ Du có chút không kiềm chế được mà rên lên 1 tiếng. Dù sao đây cũng là lần đầu cô làm loại chuyện này. Ngại ngùng là điều không thể tránh khỏi.

– Mèo con, ngoan. Nếu thấy thoải mái thì rên to 1 chút, không cần kiềm chế_ Kiệt sùng nịnh vỗ nhẹ bên má của cô còn ở bên tai cô thổi khí làm cô xấu hổ mà che mặt lại.

– Chuyện này anh không cần nhắc. Tôi tự biết_ Tính ương ngạnh của cô bỗng dừng lại nổi lên khiến hắn đỏ mặt đỏ tai.

Miệng hắn dán vào lỗ tai khéo léo của cô, từng chữ từng chữ ní non bên cạnh cô. Ôm cô chặt hơn, 1 ngón tay ác liệt vòng ra sau lưng cô đẩy móc áo, 2 bầu ngực lập tức nhô ra, hoàn toàn bại lộ trước mặt hắn. .

– Xem ra em đây thì không tồi nhỉ?_ Kiệt cười đều 1 chút.

+ Anh, cút đi_ Du túng quần vung chân định đá hắn liền bị 1 tay hắn chụp lại được.

– Em độc ác đến vậy sao? Dám đá cả “mệnh căn” của chồng mình_ Kiệt bông đùa 1 câu.

– Hừ, đá là đánh đáng_ Du hừ lạnh thu chân về.

+ (2 anh chị xxoo mà cứ như lên chiến trường vậy đấy)

Kiệt lúc này cũng nhanh chóng cởi xuống đồ của chính mình.

Lúc này “vật” giữa 2 chân hần liền hơi bầy giữa không khí.

– a. Lớn như vậy, làm sao mà vừa chứ! _ Du có chút sợ hãi than. Nhìn” cự vật” dựng thẳng và càng ngày to hơn. Phía đầu khắt còn có chút chất dịch tràn ra.

– Thi hiện tại anh mới làm công tác chuẩn bị cho em đây_ Kiệt vỗ vỗ mông Du 1 chút, xấu tính đáp

Hần nóng vội lật người Du, để cô nằm ở trên giường, bàn tay to vuốt ve từ váy ngược lên trên, bấp đùi tuyết trắng tinh tẻ làm ngón tay hần lưu luyến vỗ về, đầu ngón tay khẽ nhẹ chiếc quần lót thiếu nữ, chậm chạp kéo nó xuống dưới. Cuối cùng cái mông tròn trịa dần hé lộ, xoẹt một cái, tất cả đều bị kéo xuống dưới, “hoa tâm” của cô đã không có bất kỳ thứ gì che đậy.

-Anh muốn cởi váy, em nói muốn hay không?” _ Có ý hỏi cô, kỳ thật sớm kéo xong móc khóa rồi. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mông cô, chậm chạp không tiến quân về phía hoa tâm.

– Tên đáng chết này. Giờ phút này còn đùa giỡn tôi nữa hả? _ Du gầm gừ 1 chút cũng mặc hần muốn làm gì thì làm.

Nhìn không được một phen cởi váy cô, mở hai chân mảnh khảnh ra, hoa tâm nụ hoa hơi run rẩy sắp nở. Ngón tay nhẹ nhàng tiến vào,

Toàn thân Du khẩn trương căng thẳng chính vì tiểu huyết vừa bị một ngón tay xâm nhập

Thật chặt,ngón tay hần bị hút rất chặt, căng đến không rút ra được cũng chen vào không lọt.

-bảo bối ngoan, em quá căng, anh ra cũng không được, chẳng lẽ em muốn ngón tay anh cứ ở đây mãi sao? Được rồi, ngoan 1 chút, thả lỏng! Đúng, thả lỏng một chút! Đúng, cứ như vậy.. _ Kiệt chăm chút hương dẫn cô.

Khi cảm thấy “hoa huyết” đã ướt át 1 mảnh lúc này Kiệt mới thu tay về.

Còn không kịp thở một ngụm, 1 cây thiết côn nóng như lửa gắt gao chạm vào phần mông của cô.

– Sẽ không hái là cái thứ tôi nghĩ đấy chứ _ Du úp mặt xuống gối , không dám nhìn thẳng.

-Đùi mở rộng ra một chút, nếu em không muốn bị đau, thì hãy nghe anh._ Kiệt vỗ mông của cô 1 chút, khuyên nhủ.

Mà Du giống như con cá chết lâm trận, mặc cho kiệt sờ mó khắp nơi.

Du ngoan ngoãn mở đùi ra, hít sâu 1 chút, chuẩn bị tinh thần.

gậy gộc khổng lồ đang đâm vào tiểu huyết của cô còn dài hơn và thô hơn so với ngón tay lúc nãy

-Em quá nhỏ, vào không được. Nào, nâng mông lên một chút nữa _ Hần nâng eo giúp cô đưa mông lên, lại mở đùi cô đến hết cỡ.Hần ra sức đẩy vào tiểu huyết vừa chảy ra dịch vật trong suốt

Du bị ăn đã đau mà bất giác khép đùi lại.

– Đau a _ Du than lên vài tiếng. Có chút không thừa nhận cự vật khổng lồ. Ai bảo làm tình sướng chứ, cô đau muốn chết luôn.

– Ngoan nào, 1 chút liền hết đau... Em sao lại căng như vậy, kẹp anh đau, nhưng mà rất sướng khoái! Em căng đến mức khiến anh phát điên.

Đi vào liền bị gắt gao hấp chặt, tầng tầng thịt non bị hần ngang ngược đẩy ra, khi vào tới đáy cũng là lúc đội lên từ cung của cô, hung hăng rút ra rồi lại dùng sức tiến vào, hoạt long khổng lồ làm tiểu huyết mở rộng hết cỡ.

– Chạm chút a, tôi rất đau... _ Du cảm thấy bụng trướng lên rất khó chịu.

– Được được. Hết đau, hết đau ngay thôi _ Kiệt giúp Du xoa xoa 1 chút phía trên tiểu huyết, lát sau cảm giác trướng đau mới lui đi 1 chút.

Lúc này hần liền nhìn không nổi mà ở hoa tâm yếu ớt va chạm liên tục. Mồ hôi trên trán bắt đầu đổ xuống .

– A... A... Um _ Du bắt đầu vì khoái lạc mà rên rì.

Hết đau đón, luồng sóng khoái cảm liền ập vào làm cô có chút chịu không nổi.

Mỗi lần va chạm hần đều đẩy thẳng cự vật vào từ cung của cô.

dục vọng hình như ăn không no, lần lượt nội tiết trong cơ thể non nớt của cô, không lâu lại kéo nhau trở lại. Thẳng đến khi cô chịu không nổi mà hôn mê

bất tỉnh, hần mới kiểm chế bản thân mà dừng lại .

Đã là giữa trưa, buổi chiều còn có mấy cuộc hội nghị, không thể tiêu hao thể lực thêm. Hơn nữa, cô cũng còn quá non, căn bản chịu không nổi liên tiếp tình ái.

.....

Hiu hiu. .. 2328 từ muốn gãy tay luôn.

Cầu bình chọn, cầu bình luận, cầu động lực a~~

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Buổi Sáng 2 Người

Sáng. ... Du mơ mơ màng màng tỉnh giấc. Theo thói quen, Vừa định duỗi thẳng lưng 1 cái liền cảm thấy toàn thân đau nhức dữ dội.

Lúc Này Du mới nhớ tới chuyện gì. Mặt đỏ hồng 1 trận.

Tên Kiệt đáng chết này, hôm qua hần không ngừng đòi hỏi, 1 lần lại 1 lần tiến vào trong cô.

Buổi sáng hôm qua liền mệt muốn chết thế là ngủ li bì , vậy mà tới tới hần còn không biết xấu hổ mà yy thêm mấy đợt. Du 1 bên âm thầm than thở, tình lực của người này phải công nhận là dồi dào thật a!

Du xoa xoa thắt lưng đau nhức của mình, cả ngày hôm qua mệt quá liền ngủ . 1 chút đồ ăn để bỏ bụng cũng không có.

Xoay xoay người 1 lúc, lúc này Du mới phát hiện ra ở bên cạnh mình còn có 1 người.

Kiệt vẫn đang yên tĩnh nằm ngủ ngay cạnh cô. Khuôn mặt xinh đẹp còn mang theo ý cười thỏa mãn.

Du nhẹ nhàng điều chỉnh thân hình 1 chút, xích lại gần hần, sợ làm hần tỉnh giấc.

Khuôn mặt hần lúc này an tĩnh cứ như trẻ con vậy! Du chống cằm nhìn hần, tâm hồn sắc nữ lại lần nữa được khơi dậy.

Cô nhẹ nhàng sờ theo đường nét trên mặt hần. Trong lòng lại được 1 phen ghen tị không thôi.

.

Khuôn mặt hần đường nét rõ ràng. Sóng mũi cao, da mặt trắng mịn như da con gái, 1 cực mịn cực nhiên cũng không có. Lông mi dài mà đậm. Dưới cằm không có lấy 1 cọng râu, dường như đã được cạo sạch sẽ.

Hàng lông mi của Kiệt hơi run run, dường như là sắp tỉnh.

. Kiệt vừa mở mắt liền thấy 1 khuôn mặt hóng đại trước mắt. Mắt tròn xoe chớp chớp hăm chú nhìn hần.

— Sao không ngủ thêm chút nữa_ Kiệt tự nhiên vươn tay vòng ra sau lưng Du kéo cô lại gần

.- Ngủ, ngủ, ngủ, tôi ngủ nguyên ngày hôm qua rồi, ngủ nữa không hải là thành heo sao?_ Du bữu môi, u ám nói.

.

.*- Ha ha... Không sao, dù em có biến thành heo thì vẫn dễ thương như vậy!_ i Kiệt lợi dụng thời cơ hôn nhẹ kê lên trán cô, khiến mặt cô đỏ bừng 1 mảng.

.

— Toàn thân trên dưới của tôi đều bị anh ép khô rồi, 1 hột com còn chưa bỏ bụng_ Du bắt mắt hần hừ. Du đói đến mức Bụng cô muốn đánh vào lưng luôn rồi.

.

.- Thì ra là do đói quá nên mới tỉnh dậy nga? Không sao, lát nữa sẽ có người mang đồ ăn đến_ Kiệt nhìn nhìn đồng hồ 1 chút rồi nói.

.- Vậy sao? Mà này, ai mặc đồ cho tôi vậy?_ Du hô 1 tiếng ra vẻ đã biết, rồi lại nhìn xuống bộ cái áo sơ mi rộng thùng thình mình đang mặc. Hình như là đồ của Kiệt.

.

.- Em nghĩ anh sẽ để cho người khác nhìn thấy thân thể của em sao? Tối qua sau khi tắm cho em xong vì không có đồ nên mới lấy áo của anh khoác tạm_ Kiệt thản nhiên đáp. Ý tứ chiếm hữu được bộc lộ rất rõ ràng.

.

.- Hừ..._ Du hừ mũi. Cũng thèm Không thèm đấy.

.- xem ra hần còn có 1 chút lương tâm. Hèn chi sáng nay lúc tỉnh dậy cũng không có dính nhóp khó chịu như hôm qua

.- Nè, mèo con, chúng ta có thể xem như là 1 nửa vợ chồng rồi vậy sao em cứ mãi xưng “tôi” thế hả?_ Kiệt nhú mồm, có chút không hài lòng nói.

.

– Quen miệng rồi, có muốn sửa cũng không sửa được._ Du tìm cái cớ đơn giản muốn lấp liếm

.

.- Nói để hôm khác chi bằng bây giờ liền tập 1 chút rồi sẽ quen_ Kiệt nhếch môi, cũng không muốn bỏ qua chủ đề này.

– Thôi để hôm khác đi nhé! Tôi lại có chút buồn ngủ nữa rồi_ Du đảo tròn mắt, túm lấy cái mền định trùm lên người.

.

– Sao hả? Muốn tập gọi “em” hay là muốn “lăn qua lăn lại” trên giường thêm vài lần nữa đây_ Kiệt cong cong khoé môi, có chút xấu xa nói.

.

– Không thể nào! Mới sáng sớm mà anh liền dư tình lực như vậy!_ Du tròn trố mắt. Tên này dám nói ra lời này mà 1 chút xấu hổ cũng không có.

.

– Không thử sao biết a~ Khoa học cũng đã chứng minh làm tình buổi sáng rất tốt nha_ Kiệt tà tà híp mắt, lời nói ra thì ngọt ngào Nhưng lại bao hàm ý tứ đe dọa.

.

Ngay lúc Du vự vừa định đáp lời thì ngoài cửa vang lên vài tiếng “cốc cốc”...

– Tổng giám đốc, đồ ăn ngài dặn đã mang đến rồi đây

.

– Mau mau ra xem đi a, có người tới kìa_ Như tìm được lối thoát, Du hồi thúc hần đi ra ngoài.

.

.- Nếu như em còn không chịu gọi 1 tiếng “em” này thì anh liền..._ Kiệt kéo dài từ cuối cùng, đồng thời xoay người 1 cái liền đè lên người Du.

.- Anh liền làm gì?_ Du rụt vai, có chút sợ hãi nói. Không cần a~ phía dưới của cô vẫn còn rất đau đấy”

.

.

– Em nghĩ là gì thì chính là thế đấy!_ Kiệt có chút hung hãn hôn xuống.

Chốc chốc lại cùng đầu gối cô đùa giỡn, quần quýt. Lâu lâu còn tại ra vài âm thanh “tách tách” làm người nghe đỏ mặt tía tai.

– Tổng giám đốc, ngài có trong phòng không ạ?

Người ngoài cửa có vẻ như sắp mất hết kiên nhẫn lên tiếng. Hắn ta nhú nhú mày rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay.

Kì lạ, tổng giám đốc rõ ràng đã dặn là đúng 8 giờ phải mang đồ ăn sáng đến mà. Gõ cửa này giờ Sao lại không có người ra mở cửa vậy?

– Được rồi, tôi chịu thua, tôi gọi tôi gọi _ Du đẩy Kiệt ra, có chút hít thở không thông nói.

– Ngoan lắm, nói thử 1 câu “Em yêu anh” xem nào _ Kiệt tâm tư cuối cùng cũng được thỏa mãn 1 chút, véo véo má cô, nói.

Du há mồm tròn mắt nhìn hắn, gì chứ? Hắn dám bảo cô nói ra lời xấu hổ đó sao! Không bao giờ.

Du mím môi, không nói. Bộ dạng rõ ràng là không phục.

– Không nói sao? Tốt lắm, nhân tiện bên ngoài có 1 người, tuy xem không được Nhưng hắn ta có thể nghe tiếng chúng ta “ân ân ái ái” a~... Anh cũng quên nhắc em, hiệu quả cách âm ở đây không được tốt lắm đâu nha! _ Kiệt cười tà, buông lời đe dọa người.

Du đã bị kiệt làm cho khuất phục, cả người mềm nhũn, có chút xấu hổ lắm lắm

– Em...em... Em... Yêu anh...

– Không được, nhỏ như vậy anh không nghe được gì cả _ Kiệt khoanh tay, bộ dạng như đang xem kịch vui.

– Em yêu anh _ Du quần bách, trên mặt đã có 1 chút hồng.

– Vẫn không nghe gì cả _ Kiệt vờ ngoáy ngoáy lỗ tai.

– EM YÊU ANH _ 1 câu này là Du dùng hết sức bình sinh, hét lên. Hét xong cô liền xấu hổ muốn độn thổ, mặt triệt để đem giấu trong gối.

– ha ha... _ Hải lòng khi đạt được mục đích, hắn cực kì vui vẻ cười.

Mà người đứng ở ngoài cửa triệt để đứng hình rồi. Hắn không có nghe nhầm đâu chứ. Là tiếng của con gái, trong phòng tổng giám đốc cư nhiên lại có giấu con gái.

Hắn theo Kiệt đã lâu nên rất rõ kiệt đối với cánh đàn bà lạnh lùng cỡ nào. Rốt cuộc là cô gái như thế nào mới có thể khiến tổng giám đốc này của hắn động tâm vậy.

Trong lòng lại không nhận được mà tò mò không thôi.

Đúng lúc này thì Kiệt lại ra mở cửa. Hắn 1 câu cũng không nói, chỉ th lấy hộp đồ ăn trong tay tên trợ lý liền đóng cửa đi vào trong

Đề lại tên trợ lý vẫn còn duy trì động tác cầm hộp cơm

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Gian Tình

.Hôm nay Nhật Anh sửa soạn đồ đạc đi thăm em hắn. Hiện tại cô ấy vẫn nằm trong bệnh viện, sống đời sống thực vật .

,

Chắc mọi người còn nhớ, vì chuyện này mà hắn đã trở mặt với Du.

,

PHòng vip

,Nhật Anh từ tốn ngồi xuống cái ghế ngay cạnh giường bệnh.

,Trên giường bệnh, có 1 cô gái đang nằm 2 mắt nhắm nghiền, da dẻ vì suốt ngày nằm trong bb bệnh viện mà xanh xao, không có sức sống. Đôi môi nhỏ nhắn có chút trắng bệch.

Hắn nhẹ nhàng cầm tay cô gái lên như sợ cô tỉnh giấc dù biết có lẽ cả đời này cô sẽ không bao giờ mở mắt trở lại.

,Nhật Anh nhìn 1 màn này mà trong lòng xót xa không ngớt. Vốn dĩ, 6 năm trước em gái hắn vẫn còn khỏe mạnh Nhưng không ngờ, vào 1 ngày nọ...
Đàn em hắn phát hiện cô cả người đầy máu không nhúc nhích.

,

Vì lúc đó đàn em hắn thấy Huyết Ảnh cũng đồng thời là Du ở khu vực gần đó nên mới vội vã kết luận Du là kẻ đã hại em gái hắn.

(Ai không nhớ thì Xem lại chương 43 Kẻ thù cũ

,

Sau khi chứng kiến 1 màn Du không ngần ngại xả thân cứu thằng em mới 7 tuổi của mình thì Nhật Anh thực sự suy nghĩ kỹ càng đến những việc này và cho người đi điều tra kỹ lưỡng

,

Tuy biết nhau không bao lâu Nhưng hắn không nghĩ Du là loại người sẽ làm hại những người không liên quan vì mục đích riêng của mình

,

Sau này liệu điều tra ra được chuyện này cùng Du thật không có chút dính líu. Còn về phần tại sao cô xuất hiện ở gần đó thì hắn cũng chưa rõ ràng lắm.

,

Đang chìm đắm vào dòng suy nghĩ, bỗng nhiên lại cảm thấy trong lòng bàn tay mình có chút động tĩnh.

,Nhật Anh còn nghĩ chỉ là do tưởng tượng của hắn mà thôi. Nhưng không ngờ, vài giây sau ngón tay của cô gái lại nhúc nhích. Tuy chỉ là cử động rất nhỏ Nhưng hắn lại thấy rõ mồn một.

,Nhật Anh không thể tin tưởng lớn 2 mắt Ngay lập tức gọi bác sĩ đến. Có trời mới biết, hắn vui đến phát điên luôn rồi.

,Ngay lúc này, bỗng... Người con gái vẫn nằm yên không chút sự sống kia mí mắt lại run rần. Không tới vài giây sau 1 đôi mắt đen trong veo liền mở ra.

P,hai mắt vài giây cô mới thích ứng được với ánh sáng ở đây. Điều đầu tiên đập vào mắt cô là khuôn lo lắng của Nhật Anh.

,- A..._ Vì đã lâu không mở miệng nên nhất thời 1 chữ cũng không thốt ra được.

,- Uyển Nhi, em tỉnh? Rất cuộc em cũng đã tỉnh_ Chỉ nghe được giọng nói vui mừng không chút che giấu kia của Nhật Anh.

,Từ bên ngoài, bác sĩ y tá lần lượt bước vào .

,Sau khi khám xét 1 hồi liền có kết luận. Bác sĩ cùng nhật anh ra ngoài nói chuyện với nhau 1 chút về tình hình của U Uyển Nhi.

,- Em gái tôi như thế nào rồi hả bác sĩ?_ Nhật Anh nôn nao lên tiếng.

,

+ Tạm thời thì không có gì bất thường. Nhưng vẫn cần khoảng thời gian khá dài để hồi phục lại chức năng của từng bộ phận trên cơ thể. Có thể là cô ấy sẽ phải ngồi xe lăn 1 thời gian_ Bác sĩ cũng không hề giấu diếm mà thẳng thắn nói.

,

– Vâng, cảm ơn bác sĩ_ Hắn lịch sự đáp rồi lập tức quay người đi vào trong phòng bệnh

.

Em gái hắn, rốt cuộc cũng đã tỉnh lại.

.(Mọi người nên nhớ kỹ chi Uyển Nhi này nhé"! Sau này chị ấy sẽ có couple riêng đấy nhé!)

.....

Du đang nằm úp sấp trên giường lớn

.Sau 1 hồi lăn qua lộn lại trong phòng Kiệt. Du lúc này mới nhớ tới 1 chuyện.

.- Anh Kiệt này, tại sao anh lại biết mà gọi tồ... em tới giao hàng vậy?_ vừa định xưng hô là “tồ” Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Kiệt liền đổi sang thành “em”.

.- Chuyện này là hải cảm ơn giám đốc của em rồi_ Kiệt nghịch nghịch tóc Du thần nhiên đáp

.- Hửm? Ông ấy đã nói gì à! Người này cái gì cũng tốt, riêng có mỗi cái tật là vô cùng nhiều chuyện mà thôi_ Du mặc cho Kiệt nghịch phá tóc mình, bĩu môi, kể lể.

.- Đúng a! Người đàn ông này, anh còn chưa kịp nói 1 câu ông ta liền mở mồm phun nước miếng. Anh cũng mặc cho ông ta nói gì thì nói.

– À..._ Du hô 1 tiếng như là trả lời

Kiệt dừng 1 chút rồi lại nói tiếp

– Nhưng không ngờ, lát sau ông ta lôi cả em ra mà nói. Còn bảo là công ty chúng tôi có 1 nhân viên thiết kế hần mềm chuyên nghiệp. đảm bảo anh sẽ hài lòng. Thế là anh còn chưa nói gì ông ta đã khai tên em ra...

.

– Hừ..._ Du hừ nhẹ, giọng điệu mang nồng đậm giọng mũi

. Kiệt lúc này mới chuyển xuống xoa bóp lưng cho Du. Bộ dạng cực kì chăm chú “xoa xoa bóp bóp”

(Ta thể cụm y từ “xoa xoa bóp bóp” ở đây rất ư là trong sángg.)

....

Trước khi đi Kiệt còn luyến tiếc hung hăn hôn Du thêm 1 trận rồi mới chịu thả cô về. Trước đó còn không quên xin địa chỉ nhà cùng số điện thoại của Du để tiện bề liên lạc.

Mà m khi Du đi ngang qua quầy tiếp tân thì cái chị tiếp tân xinh đẹp kia liền có chút không thể tin trọn mắt.

Lát sau liền liên tục dụi dụi mắt, còn cho rằng bản thân bị quáng gà mà nhìn nhầm. Nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không khác nhau là mấy.

Đây không phải là cô bé ở công ty process đến giao hàng sao? Hôm qua chị còn chỉ đường cho cô ấy mà!

Nhưng ... Từ hôm qua đến giờ chị vẫn ngồi đây. Tồi qua chị cũng là người trực ca đêm. Thế mà đâu có thấy Du bước ra.

Hôm qua đã đành, còn hôm nay, chị cũng không có thấy Du đi vào a~

Chuyện này... Không lẽ, cô gái này ... Với tổng giám đốc của cô có gian tình??? ><

~~~~~

Lúc này anh chàng trợ lý đang ở trong phòng Kiệt để bàn giao 1 số giấy tờ.

– Được rồi, ra ngoài trước đi_ Kiệt không chút khách khí đuổi người.

Nhưng... Tên trợ lý mãi cũng không đi chuyển. Lúc này hắn mới ngẩng đầu lên, nhướn mày hỏi.

– còn chuyện gì sao?

– Khụ khụ... Chuyện này... Tổng giám đốc... Chuyện kia..._ Tên trợ lý nói mãi 1 câu cũng không xong, trên mặt có chút quẫn bách

– Nói! Nếu không nói thì ra ngoài_ Kiệt giọng điệu ra lệnh.

;- À, là... Chuyện “giường chiếu” giám đốc nên tiết chế lại 1 chút để không ảnh hưởng tới sức khoẻ và công việc_ Trợ lý nhắm tịt mắt, tuôn ra 1 câu dài.

– C Hửm? Chuyện này của tôi cậu cũng muốn quản. Không lẽ, 1 tiếng tôi “bắn” bao nhiêu lần cậu cũng muốn biết. Nên nhớ, cậu chỉ là trợ lý chứ không hải là mẹ tôi. _ Kiệt cao giọng có chút gắt gỏng, bá đạo nói.

– Nhưng mà...

– còn không mau Ra ngoài_ Tên trợ lý vừa định nói thêm cái gì liền bị Kiệt cắt ngang.

Chương 61: Tình Định

Sang theo địa chỉ có được từ Du tìm đến nhà cô.

.

Số 23 đường XX. Đây rồi.”!

.Sang dừng ngay trước cổng, bấm chuông. Đúng lúc này, từ trong nhà có người bước ra ngoài. Theo bóng dáng thì có lẽ là 1 chàng trai.

– Tại sao lại là cậu? _ Sang ngạc nhiên, nhướn cao mày, hỏi.

.- Gì chứ? Cậu là người bấm chuông cửa nhà tôi đấy! _ Nhật Anh nhếch mép, có chút khinh bỉ phản bác.

Nghe vậy, Sang nhướn mày nhìn chăm chăm vào tờ ghi địa chỉ trên tay.

.- Đây là địa chỉ nhà cậu? _ Sang giờ tờ giấy trên tay lên, hỏi

.- Cậu không thấy sao? _ Nhật Anh hơi xoay người chỉ vào bảng số nhà được treo trước cổng

Được rồi, Sang triệt để im lặng.

Ban đầu hẳn còn nghi ngờ 1 chút. Nhưng nhìn bộ dạng của Nhật Anh cũng không giống như là đang nói dối.

– Vậy... Nhà Du ở đâu? _ Sang có chút thờ dãi, cũng biết Du đưa địa chỉ giả cho mình để đùa vui 1 trận.

– Cậu tìm nhà của Du? _ Nhật Anh hỏi ngược lại. Trong lòng âm thầm tính kế.

– Đúng vậy! _ Sang gật đầu đáp

– Ồ... Vậy tại sao tôi phải chỉ nhà cô ấy cho cậu _ Nhật Anh cười bông đùa, dựa lưng vào thành cổng mà nói.

Biết rằng Nhật Anh nhất định sẽ không giúp mình. sang quyết định đi hỏi vài nhà gần đây xem thử 1 chút. Chắc Du không ác đến nỗi cho cậu địa chỉ nhà sai lệch quá nhiều đi.

Nhưng ngay lúc cậu vừa quay lưng thì lại thấy Du 1 thân váy áo bước đến gần.

– Ủa? Ang Sang? _ Du hơi bất ngờ vì sự có mặt của Sang.

-;

– Em cũng thật tốt lắm, vừa về nước liền cho anh đây 1 vỏ đau như vậy! _ vừa nói Sang vừa vẩy vẩy tờ địa chỉ trong tay.

– Ha ha... Đùa chút, đùa chút thôi mà! F Dù sao thì địa chỉ đó nằm ngay sát nhà em mà. Em nghĩ kiểu gì thì Nhật Anh cũng sẽ chỉ nhà của em cho anh biết thôi _ Du cười 2 tiếng, không quá để tâm, trả lời.

.- À, Vậy sao? Mà, em không định mời anh vào nhà em chơi sao? _ Sang có chút đắc ý, nhướn mày nhìn Nhật Anh.

.- Được thôi. Ba em công tác còn chưa có về, ở nhà 1 mình rất chán a _ Du gật đầu đáp ứng

.- Không được! _ Du còn chưa đi được nửa bước thì Nhật Anh lại lên tiếng ngăn cản.

– Hừm? _ Du không hiểu lắm quay lại nhìn hắn.

– Em không biết thế nào là cảnh giác à. 1 nam 1 nữ trong căn nhà lớn vậy... Lỡ đâu, cậu ta nổi lên sắc tâm thì sao? _ Nhật Anh ra vẻ lo lắng, nói.

– Thôi đi! Đừng làm ra vẻ đứng đắn vậy chứ! Bình thường chẳng phải khi không có ba tôi ở nhà anh vẫn lủi qua nhà tôi ăn chực sao? _ Du bĩu môi, ra chiều không tin lắm, nói. Xong liền quay lưng đi vào nhà.

– Không được, anh sẽ không để 2 người ở riêng với nhau đâu _ Nhật Anh tự biết bản thân mình đuối lý. Nhưng vẫn mặt dày vào nhà cô ngồi.

Sang dửng như chẳng quan tâm đến Nhật Anh. Xoay người liền đi theo Du.

Du rót cho Sang 1 ly nước lạnh.

– Cửa anh đâu? _ Nhật Anh chớ chớ đôi mắt cún con chờ mong nhìn Du.

– Tự đi lấy đi! Nhà tôi anh còn xa lại gì sao? _ Du dửng dưng mắt, triệt để không để ý đến Nhật Anh.

Hắn buồn bực chống cằm, không ngờ có 1 ngày mình lại bị ghét bỏ a~

– mọi người ở nhà vẫn tốt chứ? _ Du hỏi câu này chủ yếu chỉ để xã giao.

– Ba anh em anh vẫn tốt lắm! _ Sang trả lời, cũng không có nhắc gì đến người kia

Nhật Anh không nói chuyện mà ngồi 1 bên vểnh tai lên nghe ngóng 3

– Vậy còn... Mẹ! _ Du gọi ra từ “mẹ” này 1 cách rất tự nhiên. Vốn dĩ ngay từ đầu cô đã không coi bà ta là mẹ rồi.

– Em đang hỏi về sức khỏe hay là hỏi bà ta cặ kè được với bao nhiêu tay tình nhân rồi _ Sang nhếch môi không chút để ý nói.

– Bị ba tôi LẦM ẦM lên 1 trận mà vẫn chưa chữa cái tật đó sao...

Sau 1 hồi nghe 2 người nói chuyện Nhật Anh liền suy ra được mối quan hệ của 2 người.

Đại khái thì đã từng là anh em đi.

.....

Chiều đó Nhật Anh lại mua đồ ăn đồ này nọ vào bệnh viện thăm em gái.

– Có chuyện này anh muốn hỏi em? _ Nhật Anh cất tiếng.

– Sao hôm nay anh lại ấp a ấp úng vậy! Chẳng giống anh bình thường tí nào _ Uyên Nhi vầu môi, cườm trong sáng nói. Làn da tuy có chút tái nhợt Nhưng có thể nhìn ra được trước đó cô có thể xem là mỹ nhân.

– Cái hôm em bị đánh em có nhận ra thủ phạm là ai không?

– Không a~ khi đó có rất nhiều người Nhưng ai nấy đều bịt mặt trời thì lại tối nên chẳng thấy rõ ai ra ai cả. Nhưng mà... _ Cô yếu ớt lắc đầu phủ nhận.

– Nhưng mà... Sao? _ Nhật Anh chăm chú chờ đợi cô nói tiếp.

– trước khi ngất đi hình như có người đến cứu em _ Uyên Nhi hơi nháu mày muốn nhớ rõ tình huống khi đó.

– Thế... Em có nhớ được mặt người đó không? _ Nhật Anh gấp rút hỏi

– Không a, người đó cũng đồng dạng mang 1 chiếc mặt nạ _ Uyên Nhi thành thật kể lại.

– Vậy... Em có nhớ đặc điểm gì của người đó không? _ Nhật Anh vẫn chưa từ bỏ hi vọng, hỏi tiếp

– A, có 1 điều... Ban đầu em còn tưởng người đó là con trai, vì làm gì có đứa con gái nào hạ gục được 1 đám đực rựa khoẻ mạnh vậy chứ! Nhưng... Khi người đó lại gần liền thấy được vóc dáng mảnh mai, cả giọng nói cũng oà của con gái.

H Uyên Nhi từ từ thuật lại tất cả những gì mình biết..

Nhật Anh bắt chợt rơi vào im lặng. Không lẽ... Người cứu em gái hắn chính là Du hay sao? Hम्म... Vậy mà đổ oan cho người cứu em gái mình!

....

Đang bệnh nên vẫn phong có chút không tốt. Thông cảm cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hẹn hò Nha

.Hôm nay Kiệt lại tranh thủ hẹn Du ra công viên để bồi dưỡng tình cảm. Bao nhiêu n công việc đều quăng cho tên trợ lý xử lí.

.Dù sao đây cũng có thể xem là lần đầu 2 người hẹn hò nên Du có chút hồi hộp. Vì vậy mà khổ tâm trang điểm 1 phen.

.vì để chuẩn bị tâm lí nên cô muốn đến sớm 1 chút . không phải là nói lần đầu hẹn hò con gái thường tới trễ sao? điều này đương nhiên không thể áp dụng với người như Du rồi.

Du đang suy nghĩ đến thất thần thì bỗng nhiên có 1 mùi hương qua quen thuộc ập đến. Người kia vòng tay qua eo cô 1 cái cô liền an ổn dựa vào lồng ngực hắn.

.- Tới rồi sao?_ Du có chút vui vẻ ngẩng đầu nhìn dung nhan trước mắt mình.

.Trên người Kiệt đơn giản là quần jean phối hợp với áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác da.

.Tuy không phải là quần áo sang trọng hay đắt tiền nhưng khi được khoác trên người kiệt lại cực kì đẹp mắt.

.- Thế nào? Bị vẻ đẹp của anh đây mê hoặc rồi sao?_ i Kiệt hơi nhún mày nhìn bộ dáng ngẩn người của Du.

.- Hừ! Gì chứ! Anh có bị bệnh tự luyến gì không đấy_ Du bĩu bĩu môi phản bác. Trong lòng lại âm thầm tự mắng mình thế nào lại nổi máu mê trai rồi!

.- Ha ha... Anh chỉ nói sự thật thôi mà. Thôi... Qua bên kia xem có trò gì hay để chơi không_Kiệt vui vẻ cười 2 tiếng Vừa dứt lời liền nắm tay cô kéo đi.

. Du cũng ngoan ngoãn đi theo hắn. D Đôi mắt to tròn đảo qua nhìn ngắm xung quanh 1 lượt.

.Công viên này vừa mới mở nên đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến đây a. Khó trách mà tò mò ngắm nghía khắp nơi.

.- Em muốn chơi trò gì trước nào?_ Kiệt cung chiêu vuốt vuốt lại tóc mái đã hơi rối của cô mà hỏi.

.- Ừmm...oa, vậy thì trò kia đi_ Du xoa cằm, nhìn xung quanh 1 lượt rồi hứng thú chỉ vào 1 nơi.

.Kiệt theo hướng tay Du chỉ mà nhìn. Mà vừa nhìn tới liền không nhận được mà đỏ mặt hỏi. Thật không nhìn ra được nguyên lai cô gái nhỏ này của hắn lại thích mấy trò cảm giác mạnh nha.

Hắn đáp ứng 1 tiếng rồi cùng Du đến chỗ bán vé tàu lượn siêu tốc.

.

— Khụ khụ..._ Kiệt có chút bất đắc dĩ ho khan 2 tiếng.

.

Nhìn xa là vậy, nhưng khi nhìn gần mới thấy rõ được độ cao của trò chơi này. Kiệt nhìn một chút, trong lòng cảm thấy có hơi choáng váng.

.

Ít nhất cũng phải hơn 40 mét chứ ít gì.

.

Thế mà Du mắt cũng chẳng thèm chớp lấy 1 cái liền kéo Kiệt lên tàu lượn.

.

Tuy hắn không sợ độ cao cũng không phải là người yếu tâm lý nhưng độ cao cỡ này có chút vượt tầm kiểm soát của bản thân.

.

Du nhìn sắc mặt Kiệt có chút không ổn liền không do dự mà nắm lấy tay hắn, coi như an ủi. Kiệt thấy vậy cũng cười cười. Hắn không muốn bảo bối của hắn mất vui a.

.

Tồn hết nguyên cả buổi sáng, những trò chơi trong đây 2 người cũng đi gần hết rồi. Mãi tới khi Du than đói Kiệt mới chở cô đến 1 quán ăn nhỏ gần đó ăn trưa.

Hôm nay cũng được xem như là 1 dịp đặc biệt nên Kiệt đã lái mô tô đến đây.

Chỉ là... Họ đều không biết. Ngay lúc họ chạy xe trên đường đã bị 1 người khác nhìn thấy.

.... Du ăn uống no nê, ợ lên 1 tiếng thật lớn rồi mới thoả mãn xoa xoa cái bụng vì no mà hơi nhô lên của mình.

– Thế nào? No rồi chứ!_ Kiệt cong cong khoe môi dịu dàng dùng khăn lau khoé miệng còn dính thức ăn của Du.

– Ừm. Đã lâu lắm rồi em mới được ăn 1 bữa đã như vậy đấy_ Du hiện tại chính là 1 bộ dạng muốn cười to. Ai bảo đồ ăn ở đây ngon vậy chứ! Khiến cô Vừa động đũa chính là ăn không ngừng được a!

– Có nhiều khi, anh thắc mắc... Không biết em có phải thuộc họ nhà heo hay không đấy!_ Kiệt buông lời trêu chọc.

– Hề? Gì chứ! ... Nếu em mà là heo thật thì anh đúng là kẻ không có mắt mới hên hò với heo đấy!_ Du vầu môi cãi lại ngay, không muốn bị ăn thiệt 1 tí nào

– Aii... Em đó! Anh đúng là nói không lại em mà_ Hấn bắt đắc dĩ mà thở dài. Sừng nịnh búng nhẹ 1 cái vào trán Du.

-; À, đúng rồi! Xém nữa là quên hỏi, hiện tại em đang ở đâu vậy?_ Kiệt lúc này oo mới chợt nhớ ra

– Nhà em ấy hả? Cũng không xa chỗ này lắm_ Du uống xong ly nước liền nói

– Vậy thì tốt! Chi bằng bây giờ chúng ta ghé qua nhà em luôn đi_ Hấn buông lời đề nghị

– Em nghĩ là không nên đâu_ Du có chút buồn bực đáp j

– Sao vậy?_ Kiệt thắc mắc nhướn mày hỏi

– Ba em đang ở nhà! Bình thường ông ấy đã không có ấn tượng tốt với anh rồi. Vả lại ông ấy cũng không muốn em có qua lại gì với gia đình cũ hết á_ Du có chút buồn bực trả k lời.

– Chuyện của chúng ta kiểu gì sau này ông ấy cũng hải biết, biết sớm vẫn hơn chứ! Đợi 1 thời gian ông ấy cũng sẽ tiếp nhận đứa “con rẻ” này thôi_ câu đầu còn nghiêm túc, sang câu sau liền giả bộ hóng mị nhãn về phía Du.

Mị nhãn: ánh mắt mị hoặc;/ mê hoặc

– Hừ, chưa gì mà đã đòi làm con rể người ta rồi sao?_ Du bữu môi, có chút khinh bỉ nói.

.

– Ha ha... Thôi nào! Để tối nay lên giường xem anh dạy dỗ em thế nào. Xem em còn dám không công nhận người chồng này không_ Kiệt vui vẻ cười 2 tiếng, không đứng đắn nói.

.

Du bị hấn chọc cho đỏ cả mặt, xoay lưng 1 cái liền muốn chạy đi trước. c

.

Kiệt cũng vui vẻ đi theo sau

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ra Mắt Nhạc Phụ

– Ba ơi, con về rồi đây!_ Vừa bước vào cửa nhà Du liền hô lớn.

– Ôi. Hu hu... Rốt cuộc cũng về rồi sao? Không phải nói chỉ đi 1 lát rồi về sao, tại sao hết 1 buổi sáng mới chịu về vậy hả?

Ông hùng vừa thấy Du liền 1 mực ôm chặt lấy cô, còn giả bộ lau lau nước mắt mặc dù chẳng có giọt nào rớt xuống cả

– Được rồi, không phải con đã về rồi sao! Ba đó, lớn già đầu rồi mà cư xử cứ y hệt con nít_ Du có chút xấu hổ đẩy ông Hùng ra xa mình.

– Hu hu... Con gái lớn rồi không cần người cha này nữa rồi!_ Ông hùng có chút buồn bực trong lòng bắt đầu chơi trò ăn vạ.

Sáng nay, ông phát hiện Du dậy sớm hơn bình thường, còn sửa soạn đồ đặc trang điểm này nọ, rõ ràng là đi hẹn hò mà.

Du đầu đầu vỗ vỗ trán, cô thật muốn 1 cây đập chết “con ruồi” cứ vo ve bên tai cô này. t

– Khụ... Khụ_ Kiệt có chút nhịn không được giả vờ ho khan 2 tiếng.

Lúc này ông Hùng mới để ý đến sự tồn tại của cậu.

– Tại sao cậu lại ở đây hả? Nếu là vì muốn thuyết phục ta về đó thì thôi đi. Ta sống với con gái của mình rất tốt, cũng có rất nhiều cô nàng xinh đẹp theo đuôi, các người không cần phí sức.

.h

.Còn chưa kịp để Kiệt nói câu gì ông Hùng đã tuôn 1 tràng. Mà từng câu đều là tự tăng bốc bản thân mình lên.

.Du có hơi đen mặt trừng mắt nhìn ba mình. trình độ tự luyện của người này lại tăng thêm không ít rồi.

.Kiệt cũng chính là không đỡ nổi là ông lại thẳng thừng thốt ra được những câu này. Hắn xem như đã rõ tính cách của Du là di truyền từ ai rồi.

– Chuyện này... Hôm nay Con tới đây không phải để thuyết phục chú về mà là để xin phép chú cho con hẹn hò với Du_ Kiệt từng chữ từng chữ giải thích rõ ràng.

– Ừm... Vậy thì tốt... Ấy khoan... Gì cơ? Cậu muốn hẹn hò với con gái ta?_ Ông Hùng vừa mới gạt gù khi nghe đoạn đầu nhưng vừa nghe được câu sau của Kiệt liền nhảy dựng lên.

– Vâng_ Kiệt mãnh liệt gạt đầu trả lời. Còn nắm lấy tay Du như biểu hiện cho tình yêu của mình.

Du cũng siết chặt lấy tay Kiệt, như muốn nói cô cũng có tình cảm với hắn.

. -2 đứa!...Chuyện này... _ Ông Hùng kinh ngạc không thôi nói Chuyện cũng lấp bắp rồi.

.

15' sau .

sau 1 hồi “tra hỏi” đủ Chuyện lúc này ông Hùng mới bình tĩnh đặt ly trà trong tay xuống.

– Thôi được rồi, nếu hai đứa là thật Lòng yêu nhau thì ta cũng không thể 1 mực ngăn cấm được à

– Con cảm ơn ba! _ Kiệt vui mừng ra mặt chưa gì đã muốn đổi cách xưng hô

.

– Hừm? Còn chưa gì hết đã đổi xưng hô rồi hả, cái thằng nhóc này. 2 đứa bắt quá chỉ đang trong gian đoạn thử nghiệm thôi. Muốn làm con rể ta thì vẫn chưa tới lúc đâu.

.

Ông cũng đã suy nghĩ kĩ càng rồi. Tuy ông thật vẫn chưa hài lòng lắm với tên kiệt này. Thậm chí còn có chút ấn tượng xấu với hắn.

Nhưng suy nghĩ lại thì lại cảm thấy con mắt nhìn ngời của con gái mình xưa nay đều rất chuẩn đi

.

Và lại ngời đàn bà kia ... Khi biết được Chuyện của 2 đứa nhỏ chắc chắn sẽ nổi điên. Ông thật là mong 1 màn đó a.

.

.

Quả nhiên.

.

Khi bà thư mẹ của Kiệt biết tin này. Liền dùng nỗi giận còn bắt Kiệt phải chia tay với Du.

.

— Tôi bắt quá chỉ là đến báo tin cho bà biết mà thôi. Cũng không phải là đến để hỏi ý kiến của bà. Dù lúc nào cũng tự cho mình là đúng. Hừ! _ Kiệt lạnh lẽo hừ 1 tiếng rồi đi thẳng lên lầu.

.

– Con... Con... _ Bà Thư giận giữ chỉ vào lưng Kiệt mãi cũng không thốt ra được lời nào.

.

.- Được rồi. Mẹ bình tĩnh lại nào! _ Khải ở 1 bên khuyên can bà Thư

.Ngay từ lúc đầu khi nghe Kiệt nói Khải liền kinh Nhạc không thôi. Chuyện Du về nước anh thế mà 1 chút cũng không biết.

Bỗng nhiên lại nhớ đến biến hiện bất bình thường của Sang mấy ngày qua xem như là anh cũng đã rõ nguyên do rồi.

– Hừ. Thật là tức chết ta mà! _ bà tức tối ôm ngực, ngay cả thở cũng gấp gáp rồi.

Khải chỉ còn cách ngồi 1 bên vuốt lưng giúp bà nhuận khí, giảm cơn tức.

Thực ra thì đối với việc của Du và Kiệt anh cũng không có nhiều cảm xúc. Đúng là trước kia anh có rung động trước Du nhưng khi nghe kiệt nói ra những lời đó thì phần nhiều trong anh lại muốn chúc phúc cho bọn họ.

Có lẽ hơn ai hết anh biết rõ, mình đã bỏ lỡ cơ hội. Và Du sẽ không quay mặt về phía anh nữa.

Khải thở dài phiền muộn. 1 chút rung cảm này anh xin giữ lại cho riêng bản thân mình vậy!!!

Mà 3 người bọn họ không ai phát hiện ra cuộc trò chuyện của họ đã bị Sang nghe rõ mồn một một. Từ đầu đến cuối đều nghe rõ ràng.

.....

Du lúc này đang buồn chán lẫn qua lộn lại trên chiếc giường êm ái.

Đúng lúc này không ngờ tiếng chuông tin nhắn điện thoại lại reo lên.

.

Hửm? Là Sang....

.

Hắn bảo có chuyện gấp muốn nói với cô.

Du có chút không hiểu nhứ mi nhưng cũng rất nhanh liền nêu lên địa điểm gặp mặt.

.

.....

Vẫn chưa có điện thoại mới. Mừng hụt mấy lần

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sặc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tổ Tình

.Sang và Du hẹn gặp nhau ở 1 quán ăn đơn giản.

.Lúc Du ngồi vào đến bây giờ cũng đã hơn 10' !! Vậy mà Sang tới 1 chữ cũng chưa nói .

.

Cuối cùng, cô cũng phải đành lên tiếng trước.

.

– Nè, anh là người hẹn em ra đây đó. Không có Chuyện gì muốn nói sao? _ Du nhướn mi thắc mắc hỏi.

.

– Em... Đang hẹn hò với Kiệt? _ Tuy là câu hỏi nhưng lại mang 1 chút chất vấn.

.

– Đúng vậy! Anh ấy đã nói với mọi người rồi sao? _ Du có chút nhứ mi không hài lòng lắm khi nghe cách nói Chuyện của Sang.

.

Cô cảm thấy sang không giống bình thường cho lắm. Sao vậy nhỉ? Du tự hỏi thầm.

.

– có vẻ như anh không thể nào đợi cho em tự hiểu được rồi! _ Sang có chút bất đắc dĩ thờ dài.đáp.

.

– hờ! Đợi gì cơ?? _ Du có chút ngu ngơ hỏi ngược lại.

.

– không biết thích 1 cô gái ngu ngốc là tốt hay là xấu đây nữa_ Sang than nhẹ 1 câu.

.

– gì chứ! Anh Sang đang đơn phương ai đó sao? _ DU ngây thơ nghiêng đầu hỏi 1 câu làm Sang cảm thấy rất ức chế.

.

– tới bây giờ mà em vẫn chưa nhận ra sao? Người anh yêu chính là em đó Du!_ Sang giống như muốn gằn lên từng chữ

.

– ... ha ha... anh nói đùa gì vậy. Không vui tí nào!_ Du đứng hình trong giây lát rồi mới kịp phản ứng lại cười gượng mà nói.

.

– Em nhìn mặt anh giống như đang nói đùa lắm sao?_ Sang nghiêm mặt nhìn thẳng vào Du mà nói. Không có chút nào giống đùa giỡn ở trên mặt cả.

.

– chuyện này... em... _ Du cảm thấy bấn loạn rồi. Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến việc này cả. Trong thâm tâm cô luôn xem Sang như 1 người anh trai của mình mà thôi.

.

– Thôi được rồi. Em không cần trả lời vội đâu. Tuần sau... Tuần sau hãy cho anh biết quyết định của em_ sau khi nói xong Sang cũng không để Du đáp lời mà xoay người đi mất.

.

Chỉ còn bạn học Du đang đơ mặt ngồi đó. Không biết nãy đã bay đến đâu rồi!!

.

Được rồi! Đối với 1 chuyện như vậy ai mà không sốc chứ! Nhất là đối với 1 người từ trước đến giờ cô chỉ 1 mực xem là anh trai.

.

Du thất tha thất thểu bước về nhà.

.

.....

.

.nhưng vừa bước được vài bước lại đụng phải 1 người mà cô không hề ngờ tới.

.- A. Xin lỗi. Em không sao chứ?_ người cất lên giọng nói này chính là Khải.

.

– Ủa... anh Khải? _ DU ngạc nhiên tròn mắt nhìn Khải. Không ngờ 2 người lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

.

– A. Du . Không ngờ lại được gặp em ở đây đây. Về mà cũng không thông báo cho người anh này 1 tiếng nữa_ Khải vẫn như cũ. Duy trì hình tượng chàng trai âm áp dịu dàng mà chào hỏi cô.

.

– Ha ha... bộ anh Sang với anh Kiệt không nói gì với anh hết à!_ Du gãi gãi đầu đáp. Chỉ là cô không muốn đối mặt với những người trong căn nhà đó thôi.

.

– 1 chữ cũng không nói. Nếu không phải hôm nay Kiệt về thông báo tin hai người đang quen nhau thì anh đây cũng mò tịt chẳng biết gì rồi._ Khải ai oán bĩu môi lên án ai kia.

– Nói vậy thì em phải xin lỗi anh rồi. Cho em số điện thoại anh đi. Khi nào rảnh em mời anh đi ăn xem như là tạ lỗi vậy_ Du cười cười nói. Bây giờ mỗi khi đứng trước Khải cô đã không còn run động như những ngày đầu nữa rồi.

Tình đầu này xem như cất vào kí ức được rồi nhì.

.....

– Cô lên con cái gì vậy hả?_ chàng trai với vóc dáng nổi bật, chiếc khuyên tai lấp lóe trên tai điển hình cho hình ảnh các cậu ấm ăn chơi giàu lớn.

– Lên con? Anh bảo tôi lên con? Anh mới là kẻ điên đó!_ cô gái với vóc người cân đối lời lờ mờ ràng chỉ thẳng mặt chàng trai không chút kiên nhẫn, mắng.

– Được lắm! Cô cút ngay cho tôi! Sau này đừng để tôi thấy mặt cô nữa_ Nhật Anh dường như rất giận dữ, vung tay liền muốn đuổi người.

– Hừ! Đi thì đi, Xem như con Như này điên rồi mới nổi lòng tốt mà chạy tới đây!_ Như hừ lạnh xoay lưng dứt khoát rời đi.

Cuộc cãi vã diễn ra ngay trước cổng nhà Du nên khi vừa về đến nơi cô đều chứng kiến hết 1 màn này.

Du lần la bước tới gần Nhật Anh và vỗ nhẹ vai hắn.

– Tôi đã bảo cô cút đi rồi mà, không nghe..._ vừa nói tới đây giọng nói liền im bật.

– sao vậy, không chửi nữa hả?_ Du mím môi giả vờ giận dỗi.

– À. Anh xin lỗi. Anh cứ tưởng là...haizz_ nhật anh không nói hết câu mà dừng giữa chừng rồi quay lưng bước vào nhà mình.

Du cũng thấy tò mò mà tò chạy theo sau. Đây là lần đầu tiên cô thấy hắn lớn tiếng với con gái đó.

Nhật anh chính là dạng con trai không thích đụng chạm hay cãi cọ gì với phụ nữ a. Cô gái kia xem như là 1 ngoại lệ rồi đó.

Hắn uể oải ngồi phịch xuống ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

– nè nè... rốt cuộc cô gái lúc nãy là thần thánh phương nào vậy? Làm anh tức giận tới mức độ đó luôn thì thật là hàng hiếm đó_ Du chu mỏ ngồi kế bên mà nhiều chuyện.

Nhật Anh vẫn nhắm mắt giữ im lặng 1 chút rồi mới nói.

– Cô ấy là... bạn gái cũ của anh_ Nhật Anh có chút mệt mỏi đáp lời.

Du thì đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Ấy da. Điều này cô còn chưa nghĩ tới a.

....

Còn bên kia, sau khi Như quay về liền mở điện thoại gọi cho 1 người.

“- hừm. Chuyện gì thế?”_ Đầu bên kia là 1 giọng nam trầm ấm.

“-Đang bực. Đi uống rượu xả stress với tớ đi”_ Như hậm hực đáp lời.

“- ô. Ai mà dám làm Như đại tiểu thư của tôi tức giận thế”_ người con trai nổi giọng đùa cợt.

– nói nhiều. Cứ đi đi, 2 tiếng sau gặp ở chỗ cũ_ như nói xong liền cúp máy không cho người con trai kịp phản bác gì cả.

Hắn chỉ biết lắc đầu oai oán.

Có ai đoán được người nói chuyện điện thoại với Như là ai không?

....

Goumen mina.

Au sửa điện thoại bữa giờ.

Chương 65: Cặp Đôi Oan Nghiệt

Trong bar....

Tiếng nhạc xập xình. Ánh đèn chớp lóa. Tiếng hú hét rền vang.

Như đang ngồi 1 mình nốc từng ly rượu đầy đầy. 1 ly 2 ly 3 ly....

– cô em, sao lại uống rượu 1 mình thế này. Lại đây uống với anh cho vui này_ 1 tên đàn ông mang nụ cười đều cầng lẩn la tiến lại gần.

– Bién_ Như không để ý tới hấn ta mà tiếp tục nốc rượu. Chỉ lạnh lùng hô 1 tiếng.

– ê, cái con bé này. Rượu mời không uống thích uống rươu phạt à_ Hấn ta tiến tới gần nắm lấy tay cô.

– Mày làm gì vậy hả? Mau buông ra_ Như lớn tiếng ra lệnh, vùng tay ra khỏi tay hấn ta.

– con nhỏ này đủ gai góc, anh đây thích! Khà khà.... nào tối nay ở lại phục vụ anh đi_ Hấn chường ra khuôn mặt dâm tà, giọng điệu không đứng đắn nói. Tay thì thoàng còn bóp bóp mông cô.

– Tôi đã bảo là..._ Như vừa nói tới đây thì ngưng bật.

Bởi vì Kiệt đã kịp lúc xuất hiện và đang siết chặt lấy cánh tay không đứng đắn của tên kia.

– Ê? Mày là thằng nào hả?_ Hấn giả vờ lên giọng. Mặc dù đã có chút khiếp vía khi thấy thân hình cao to của kiệt rồi.

Mấy tên kiểu này chỉ được cái mồm to mà thôi.

– Tối rồi đây à. Tớ đợi cậu lâu tới nỗi uống hết 5 chai rượu rồi đây_ Như cũng không quên nhân cơ hội đùa giỡn.

Giật cánh tay đang bị tên kia nắm lấy ra. Mặt không chút biểu tình. Dù sao thì đã là người trong cái giới này bao nhiêu lâu nay. Những chuyện giống vậy cô gặp cũng không ít.

– hừ! Xem như lần này cô may đấy!_ Hấn ta giả bộ ngheh mặt mà đi nhưng bước chân cũng run rẩy theo rồi.

Mặc dù kiệt không có nói gì nhiều nhưng chỗ cánh tay bị kiệt siết lấy của hấn ta lại bị tím tái 1 mảng. Điều này cho thấy lực tay lúc nãy của Kiệt là mạnh tới mức độ nào.

Nói là đi nhưng thực ra vừa xoay lưng là tên đó liền chạy mất dép.

– Có muốn dạy cho hấn ta 1 bài học không?_ Kiệt hát hàm theo hướng tên đó, hỏi.

– Không cần, mấy tên tép riu thôi mà để ý tới làm gì. Nào. Lại uống rượu chung với tớ đi_ Như phui phui tay có vẻ không để tâm lắm mà kéo kiệt lại bàn ngồi.

– Sao nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?_ Kiệt thật có chút tò mò hỏi.

– cậu nghĩ trên đời này ngoài hấn ra thì còn ai có thể chọc điên tớ được chứ!_ Như nốc nửa ly rượu giọng điệu tức tối nói.

– Ý cậu là... tên bỏ cũ đó sao? Sao hai người lại gặp nhau được chứ?_ Kiệt nhướn mi hỏi. Hấn biết Như sẽ không rảnh rồi tới mức tìm người ta để gây rối đâu.

– Cái này thì nên hỏi đám đàn em của cậu á. Thật là, lúc nào chúng cũng rước phiền phức về cho tớ cả_ Như mặt mũi thờ dãi ngao ngán.

– Hừm? Thế... bọn chúng lại bày trò gì nữa_ Kiệt nhui mi. Bọn đàn em này của hấn dạo gần đây đúng là rảnh rồi thật.

Dù sao thì giờ hấn cũng đã trưởng thành và có công ty riêng nên đã lâu cũng không đánh nhau gì nữa rồi, thế là bọn chúng ăn không ngồi rồi lại thích đi rước họa vào thân.

– haizz... vừa nghĩ tới liền điên cả người mà!_ Như vừa nghiêng răng vừa vò đầu bứt tóc kể lại mọi chuyện.

....

Sáng hôm nay, như thường lệ đám đàn em trong băng nhóm của Kiệt tụ họp lại để ăn chơi. Nhưng không biết từ đâu mà chúng nghe ngóng được sự tình của Như.

Nghe đâu Nhật Anh bị nhò mặt dày nào đó quyến rũ nên mới chia tay với Như. Đã vậy còn đeo bám vào ở lì nhà của Nhật Anh.

Nghe xong liền cảm thấy tức giận giùm Như nên mới đi trút giận cho cô. Còn lòng được địa chỉ nhà của Du nữa chứ. Và lại đã lâu họ chưa được động tay động chân nên cả người đều ngứa ngáy hết rồi.

Thế là cả đám kéo nhau tới nhà Du kiểm chuyện.

Sau này Như mới nghe tin mà chạy tới muốn ngăn chúng lại. May là không có Du ở nhà. Nhưng không ngờ lại đụng phải Nhật Anh đang từ nhà mình bước ra.

Hắn hiểu lầm là cô vẫn còn vương vấn với hắn nên mới tìm Du gây hắn.

Cuối cùng lại cãi nhau với hắn 1 trận.

– Xi. Đúng là tưởng bờ mả. Ai mà thích hắn chứ!_ Như ra về khinh miệt mà xi 1 cái rồ kêu.

– Lúc trước xem như tớ điên rồi nên mới thích hắn. ..._ Vừa nói xong câu này thì Như đã quá say mà gục xuống bàn.

– Ôi, cái người này. Từ lượng đã không tốt mà cứ thích uống_ Kiệt than thở 1 câu rồi mới tính tiền.

Loay hoay 1 lúc mới cổng Như lên được. Hắn gọi taxi chở hai người về.

Nhưng Như có 1 tật xấu khó bỏ. Đó là khi uống rượu vô liền quậy. Trong lúc Kiệt cổng cô tới trước cổng nhà cô liền làm nhảm đủ thứ.

Cụ thể thì mắng chửi Nhật Anh là Nhiều. Nào là “Đồ cậu tạp chủng” “không phân biệt phải trái” “Đồ tự cho mình là đúng”

Đúng lúc gần tới cổng thì bỗng dừng lại muốn ới. Thế là Kiệt đành phải để cô xuống mà nôn thốc nôn tháo.

– Ha ha... tôi sẽ chứng minh cho anh thấy... tôi không còn yêu tên khốn anh nữa_ Như say tới nỗi bắt đầu nhìn lầm Kiệt thành Nhật Anh.

– Ôi gọi ới... Anh yêu của em_ Như nấc lên 1 tiếng rồ to rồi tiến lại gần kéo áo Kiệt.

– Nè. Cậu tỉnh đi nào. Nhìn rõ chưa? Tớ là Kiệt đấy, không phải tên bồ thối tha của cậu đâu_ Kiệt đặt 2 tay lên má cô, mắt đối mắt.

Nhưng Như không biết điểm dừng mặt lại tiến sát hơn nữa. Mắt thì cứ tròn to nhìn Kiệt cứ như không tin lời của hắn vậy.

– Nói dối. Tên kiệt kia làm gì đẹp t4ai vậy chứ.

Kiệt cũng quá quen với cảnh này nên mới mặc cho cô muốn làm gì thì

làm

Nhưng vì 2 gần mặt quá gần nhau nên nhìn từ xa chẳng khác gì đang hôn nhau vậy.

1 tiếng “bịch” bỗng vang lên sau lưng 2 người

– ủa?... Du... sao em lại ở đây?_ Kiệt mừng rỡ chạy tới bên Du định nắm lấy tay cô nhưng không ngờ lại bị cô giãy ra.

– Du?_ Kiệt có vẻ không hiểu sao cô lại như vậy.

– thế mà sáng nay anh còn bảo anh bận nhiều việc trong công ty lắm nên không đi với em được. Vậy mà bây giờ anh lại có thời gian đứng trước nhà người ta vừa ôm ấp vừa hôn hít à_ Du có vẻ như đã mất kiểm soát nói mà như hét lên.

– Em đã hiểu lầm rồi! Hãy nghe anh giải thích đi mà_ Kiệt nắm lấy tay cô khi cô định quay lưng đi.

– Buông tôi ra_ Du mạnh mẽ hất tay kiệt ra từ chối nghe giải thích. Vuốt chân đã muốn nhanh rời khỏi nơi này, nếu không cô sẽ không kiềm chế được mà khóc mất.

Kiệt chạy theo định nắm lấy tay Du nhưng lại bị Nhật Anh theo sau Du nãy giờ ngăn cản.

– Nếu cậu không thể đối xử tốt với cô ấy thì nhường cho tôi đi_ Nhật Anh nói câu này xong cũng nhanh chóng đuổi theo Du.

Đề lại Kiệt với đôi mắt đầy tia máu và bà Như đang say xỉn nôn thốc nôn tháo ở 1 bên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Yêu Quá Hóa Ngây Dại

Rầm...

Du bức tức đóng sầm cửa rồi ngồi phịch xuống ghế. May là Nhật Anh nhanh chân bước vào nhà không thôi là bị cửa đập thẳng vào lưng rồi.

– Này... em không...

– Á á á... _ Nhật Anh còn chưa kịp dứt lời thì Du lại như nổi điên lên mà hét lớn. Vừa hét vừa vò đầu liên tục.

.

Nhật Anh nhanh chóng bật tai lại đứng sang 1 bên chờ cô bớt giận.

Hét đã đời. Du thờ phì phò ngồi xuống.

– Tên khốn đó... hần dám lừa dối tôi à. Được lắm Được lắm... _ Du nghiêng răng trào trợn gằn lên từng chữ.

Chắc mọi người cũng tò mò vì sao Du với Nhật Anh lại ở trước nhà Như đứng không. Đó là vì Du nhật được chiếc bóp trong đó có rất nhiều giấy tờ tùy thân của Như. Nên mới nhất quyết nhờ Nhật Anh chỉ nhà của Như. Nhật Anh lại cảm thấy không yên tâm nên cũng leo theo sau lưng cô.

Cuối cùng, ai ngờ được cảnh tượng đó lại xuất hiện trước mắt cô chứ!

– Lừa dối á. Em nói cứ như hần là bạn trai em vậy _ Nhật Anh buột miệng nói.

– Thì anh ấy vốn dĩ là bạn trai của em mà. Nếu không thì em tức giận như vậy làm gì _ Du chề môi đáp. nhật anh chỉ vô tình thốt ra câu này nhưng không ngờ lại là sự thật.

– gì chứ? Nói vậy... 2 người đang hẹn hò hả? _ Nhật Anh nhất thời kinh ngạc nắm lấy cánh tay Du hỏi.

– A, đau. Anh làm sao vậy hả? Buông tay ra _ Du vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Nhật Anh.

Nhưng tay hần 1 chút cũng không nói lỏng mà càng siết chặt hơn. Xoay người 1 cái liền ép Du vào sát tường.

– Anh làm gì vậy hả? Tự dưng nổi điên là sao? Người phải nổi điên là em mới đúng! _ Du trợn mắt nhìn Nhật Anh nhưng cả người đều bị ép sát. Cho dù học võ nhưng dù gì thì cô cũng là con gái làm sao mà độ sức với hần được.

Tay Nhật Anh giữ chặt lấy Du. Bất ngờ đặt 1 nụ hôn cuồng dã lên môi cô. Du ngoài việc trợn mắt nhìn Hần ra thì chẳng thể làm gì khác.

Mãi cho đến khi môi Du sưng đỏ lên thì Nhật Anh mới chịu ngừng lại.

Du cả người mềm nhũn đầu tựa vào vai Nhật Anh thờ phì phò.

5 giây sau...

“Chát”

1 cái tát vang dội nhắm ngay thẳng mặt hần. Du ảm ức trừng mắt 1 cái với Nhật Anh rồi không nói 1 lời quay lưng chạy thẳng vào phòng mình đóng sầm cửa lại.

Sau đó liền nghe được tiếng đổ vỡ từ trong phòng truyền ra.

Du điên cuồng đập phá càn quét 1 trận. Hôm nay cô đã phải chịu 2 lần đả kích quá lớn rồi.

Còn Nhật Anh đứng ngoài này tay vẫn còn sờ bên má bị đánh nóng hổi.

....

Hôm sau

Lúc ông giám đốc đi qua chỗ Du liền thấy cô ngồi ngẩn người trên bàn làm việc.

– ôi chào! Tôi không nhìn lầm đấy chứ! Cô nhân viên này hôm nay lại đi làm. Đã vậy còn tới sớm như thế!_ Ông kinh ngạc thốt lên.

Vốn dĩ công việc của Du chỉ cần ở nhà gửi qua máy tính là được. Không bắt buộc phải ngồi ở bàn làm việc. Thời gian thì cũng tùy ý nên khi thấy du ở đây ông không thể kiềm chế được sự ngạc nhiên của mình.

– Sao thế hả ? Không muốn nói gì sao?_ thấy Du ngồi ngẩn người, ông hươ hươ tay trước mặt cô kiểm tra 1 chút.

Ông vuốt vuốt cằm. Con bé này sao vậy kìa. Bình thường nhanh nhẩu lắm mà sao hôm nay lại thần thờ vậy. Kêu mãi cũng không nghe là sao.

Đến khi ông vỗ lên vai Du 1 cái cô mới từ trong đồng suy nghĩ của mình thoát ra.

– à, chào giám đốc_ Du mặt không biểu cảm thốt lên 1 câu rồi lại tiếp tục chống cằm thờ thần.

Cô đang nghĩ Kiệt thực sự phản bội mình sao? Chỉ là cô đã tận mắt chứng kiến làm sao để không tin đây.

Rồi, tại sao Nhật Anh lại hôn cô? Anh ấy, thích cô sao?

– Ai. Đúng là điên thật mà_ Du bỗng dưng nổi điên bứt tóc bứt tai thốt lên 1 câu.

Ông giám đốc chỉ còn biết lắc lắc đầu 1 cái rồi xoay người đi mất. Giới trẻ ngày nay thật là phiền phức a.

.....

Nhà Như...

– Oáp...._ Như ngáp 1 cái rồi to, lăn qua lăn lại trên giường

1 hồi lại bóp vai xoa lưng. Hôm qua uống nhiều quá nên giờ chỗ nào cũng đau nhức cả.

Cô ngửi ngửi 1 chút rồi mới phát hiện ra cả người toàn mùi tanh chua. Chắc hôm qua cô ới cũng không ít đâu.

Sau khi Như vệ sinh sạch sẽ liền mò mẫm xuống lầu kiểm đồ ăn.

– Ôi má ơi... giặt cả mình. Cậu làm gì ở đây vậy? Tính dọa người à_ Như giặt thót khi bỗng dưng thấy Kiệt ngồi chần dằn 1 đồng trên sofa nhà mình.

Thế nhưng Kiệt vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không đáp lời. Mặt có chút đăm chiêu.

– Sao vậy? Thất tình à? Không phải vài bữa trước cậu khoe với tớ là cậu có bồ rồi sao? Chia tay nhanh vậy à_ Như có vẻ hồ hởi trên ghẹo . Vì Kiệt còn chưa nói cho cô biết bồ hần là ai.

Nhưng khi vừa nói xong câu này cô liền nhận được 1 cái liếc xéo từ Kiệt.

– Sao vậy? Bị tớ nói trúng tim đen rồi sao?_ Như còn cười hí hửng cố tình chọc ngoáy hần.

Sau 1 hồi im lặng. Cuối cùng hần cũng chịu lên tiếng. Mà câu nói này làm cô triệt để chết đứng.

– Bồ của tớ chính là Hoàng Thanh Du

– Ha... hả? Gì cơ? Cậu không đùa chứ?_ như ngạc nhiên không xiết. Giờ nghĩ lại đúng là Kiệt đối xử với Du đúng thật không tầm thường tí nào.

Lúc Du mặt tích hần lần đầu tiên thành khẩn như vậy nhờ cô tìm tung tích của Du. ngày nào hần cũng gọi cho cô để hỏi han tình hình.

– Là thật. Và chúng tớ có thể sẽ chia tay thật mà nguyên nhân chính là cậu đó_ Mặt mày Kiệt có chút nghiêm trọng, nói.

– Gì? Tự dưng lại lôi tớ vào là sao? Cậu mà không nói tớ cũng không biết 2 người đang quen nhau thì sau mà khiến 2 người chia tay được chứ? Cậu đang mơ ngủ à._ Như liền vênh môi lên cãi lại.

– được thôi để cho cậu tâm phục khẩu phục, tớ sẽ kể lại xem tớ qua đã xảy ra chuyện gì nhá...

Kiệt bắt đầu tường thuật lại mọi chuyện.

Như vì lúc đó quá say nên chẳng nhớ được gì cả.

– Ách! Vậy giờ phải làm sao đây? Không ngờ tớ lại gây ra họa lớn nữa rồi . Được rồi, cậu nói đi, nếu làm được gì thì tớ sẽ giúp cậu._ Như cũng cảm thấy hơi có lỗi. Cúi đầu nghẹn ngón tay.

– Ừm... tớ cần cậu làm 1 chuyện...

..

Hoa Đậu Biếc

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Nụ Hôn Khởi Đầu

.Hôm nay Khải vào bệnh viện thăm 1 người bạn. Lúc bước đi ngay ngã rẽ lại không cẩn thận đụng vào 1 người mặc đồ bệnh nhân.

-á..._ Ngay khi cô sắp ngã ra đằng sau thì Khải kịp chụp tay cô gái lại.

Nhưng không hiểu sao trọng tâm của chân Khải không vững thế là cả 2 lại đổ ngược ra đằng sau.

Cô gái ngã đè lên người Khải . Không biết ma sui quý khiến thế nào mà môi của cô đè thẳng lên môi Khải. 2 người ngạc nhiên trợn mắt nhìn nhau. Cả 2 đều ngẩn người trong giây lát.

Cô gái rất nhanh có phản ứng đứng bật dậy.

– Anh... anh... á... phụt phụt... sao có thể? Sao có thể chứ?_ Ngay lập tức cô có phản ứng rất kịch liệt.

Tay thì liên tục chùi chùi môi mình. Miệng thì phun phụt phụt như sợ bị lâu bệnh truyền nhiễm.

– Thực sự xin lỗi cô. Tôi... tôi thật không cố ý_ Khải gãi đầu có chút ngượng ngùng nói.

– Không cố ý? Gì mà không cố ý chứ? Dù sao cũng đã hôn rồi làm sao để lấy lại đây. Hừ_ Cô gái có chút đánh đá bực bội hất hàm lên, nói.

– Vậy... cô muốn tôi phải làm gì để chuộc lỗi đây!_ Khải đích thực là 1 thanh niên nghiêm túc. Đã làm gì thì phải chịu trách nhiệm

– chuộc lỗi hả? Anh...có giỏi thì trả lại nụ hôn đầu cho tôi đi_ Cô gái nghĩ gì nói đó. Ánh mắt nhìn Khải rõ ràng là rất ghét bỏ.

– Hơ? Trả lại nụ hôn? Trả kiểu gì đây? Nụ hôn... làm sao nói trả là trả được chứ? Huống hồ tôi cũng không cố ý_ giọng Khải càng ngày càng nhỏ lại khi thấy cô gái trợn trừng mắt nhìn mình.

– Anh nói thì hay lắm. Nói vậy thì cả đời con gái của tôi thì phải làm sao đây_ Cô chính là 1 cô gái siêu cấp cổ hủ; cô không muốn tùy tiện trao nụ hôn cho người mình không yêu.

– Cả đời con gái? Làm gì tới mức độ đó chứ? Chỉ là 1 nụ hôn thôi mà có cần làm quá lên như vậy không?_ Khải có chút ầm ức buột miệng nói. Cô gái này cứ làm ầm lên cứ như là anh cố ý vậy. Uống công lúc nãy anh cứu cô ta.

Nếu anh không kịp kéo cô lại thì người đang nằm dưới đất bây giờ chính là cô ta rồi.

– Anh nói gì hả?... đàn ông con trai gì mà 1 chút phẩm chất cũng không có_ Cô gái trề môi khinh bỉ nói.

– Cô.... sao lại có thể ăn nói như vậy hả?_ Khải bức xúc lên tiếng.

– tôi thì làm sao hả? Rõ ràng là lỗi của anh mà...

– Ê? Uyên Nhi? Em không ở phòng bệnh dưỡng thương mà chạy ra ngoài này chi vậy._ đúng lúc này bỗng có người bước tới cắt ngang cuộc cãi vã của 2 người.

– Anh... tên điền này dám ăn hiếp em gái của anh đấy!_ Vừa gặp được Nhật Anh thì cô gái liền đổi mặt ngay. Chạy tới bên anh làm nũng.

– Ha ha... em không ăn hiếp người ta thì thôi chứ ai dám ăn hiếp em hả!_ Nhật Anh sùng nịnh vỗ vai cô nói.

– Anh hai!_ Uyên Nhi 1 mặt lắc tay Nhật ngày càng mạnh.

– Được rồi. Được rồi. Kể cho anh nghe chuyện là như thế nào đi_ Nhật Anh rút cuộc cũng chịu thua cô em gái này của mình.

Uyên Nhi thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho hắn nghe.

Khải lúc này cũng chỉ đành đứng 1 bên chịu trận.

– Ha ha ha... tốt. Sau hơn 19 năm độc thân thì rút cuộc em gái của anh đã có nư hôn đầu rồi!_ Nhật Anh có vẻ rất hào hứng mà cười lớn.

Cười đến nỗi Khải ở bên cạnh cũng ngượng ngùng theo. Cảm thấy ông anh trai này có chút không bình thường cho lắm.

– Anh nói gì vậy hả? Anh không thương cô em gái này nữa hả? Em chỉ có thể trao nư hôn cho bạn trai của em mà thôi, anh có nhớ không hả?_ Nghe xong câu nói của anh mình Uyên Nhi tức giận tới nỗi trợn trắng mắt.

Chuyện cô ế 19 năm cũng đem ra nói cho bằng được. Đâu phải tại cô đâu chứ. Tại họ không đáp ứng được yêu cầu bạn trai của cô thôi.

– Ai dà. Như vậy đi... Anh thấy người này cũng đẹp trai, sáng sủa hay là em quen cậu ta đi, thế là thuận cả đôi đường rồi còn gì!_ Nhật Anh vuốt vuốt cằm đánh giá Khải 1 chút rồi nói.

– Anh...

– Thôi. Anh hơi đói rồi. Anh ra ngoài mua đồ ăn trước đây. Em nhớ vô phòng nghỉ ngơi đi!_ Nhật Anh cố tình cắt ngang câu nói của Nhi rồi chạy biến. Cô em này của hắn thật khó hầu hạ a.

– Hừ! Anh... tôi... tôi không thèm nói chuyện với anh nữa. Cứ coi như là bị chó cắn vậy thôi!_ Uyên Nhi hậm hực hừ lạnh 1 cái, mắng người cho đã rồi chạy thẳng vào phòng.

Để lại 1 mình Khải đứng 1 cục ôm đầu than thở không ngừng.

-° Aiiiiii.... hôm nay là ngày gì mà xui xẻo vậy nè...

.

.

....

.

.

– Alo...

<- Cho hỏi đây có phải là số điện thoại của Hoàng Thanh Du không ạ?>_ Đầu bên kia là 1 giọng nữ khá dễ nghe.

– Phải. Cô... là ai vậy?_ Du theo phản ứng tự nhiên hỏi.

<- À. Chị là bạn của Kiệt. Chị có 1 số chuyện muốn nói với em chiều mai em có rảnh không? Đi với chị 1 chuyến nhé>_ Như cố ra vẻ thân thiện 1 chút.

– Tôi có quen chị sao?_ Du hồ hững hờ.

<- Không. Nhưng mà chị có chuyện rất quan trọng muốn nói với em. Em dành cho chị nửa tiếng thôi cũng được>_ như ra sức dụ dỗ.

– Không rảnh!_ Du dứt khoát trả lời. Thậm chí còn định cúp máy.

<- là chuyện quan trọng liên quan đến Kiệt. Nếu không đi thì em sẽ hối hận cả đời đó>_ Như giọng giả vờ nghiêm trọng.

– Để tôi xem lại lịch. Nếu rảnh tôi sẽ nói lại với chị!_ Du im lặng 1 chút rồi mới cất tiếng.

<- Ừm. Chị đợi tin từ em đây>

Chương 68: Đường Kẻ Giao Du

– Du! Ở đây_ Như vẫy vẫy tay ra hiệu khi thấy Du bước vào hộp đêm

– Chào chị. Chị là..._ Du bước tới ngồi vào ghế đối diện. Du có vẻ như vẫn chưa biết tên người mình gặp mặt này.

– À. Chị quên giới thiệu với em. Chị tên là Như là bạn từ hồi cấp 2 của Kiệt_ Như niềm nở giới thiệu bản thân. Nụ cười đó, thân hình đó thật Đúng chất hoa hậu thân thiện.

– Vậy, rốt cuộc anh Kiệt nhờ chị đến nói gì với em đây_ Du thông thả, tay thì ngoắc người phục vụ Miệng thì lên tiếng hỏi.

– thông minh. Đúng là Kiệt nhờ chị đến giải thích với em. Dù sao thì là lỗi do chị đã khiến cho 2 người hiểu lầm_ Như có chút sảo nảo nói. Vì nghĩ từ lượng mình có chút tốt liền nốc liền mấy chai rượu. Giờ thì hay rồi, tự vương rắc rối về cho mình.

– Hiểu lầm? Chị bảo là hiểu lầm sao? Trong khi tôi tận mắt nhìn thấy 2 người..._ Du chỉ vào mũi mình, có chút không tin nói

– Chị gọi em đến là vì chuyện này mà. Chúng ta vào phòng rồi nói tiếp, chị có 1 thứ muốn em xem_ Như kéo tay Du đi vào phòng VIP.

Sau khi ổn định chỗ ngồi Như liền vỗ tay 2 cái.

Ngay lập tức có 2 người 1 nam 1 nữ từ bên ngoài bước vào.

Và cảnh tượng ngày hôm đó lại 1 lần nữa diễn ra trước mắt Du.

– Chị đây là ví ý gì?_ Du có chút không hiểu nhưong mày nhìn Như. Tại sao lại phải diễn lại cảnh này cho cô xem chứ?

– Suyt. Em cứ xem đi rồi biết_ Như ra dấu im lặng rồi tiếp tục chăm chú xem.

Du chỉ đành im lặng dương mắt theo dõi câu chuyện.

– Đấy! Em thấy không? Hôm đó mọi chuyện vốn diễn ra như vậy!_ Sau khi 2 người kia diễn xong liền lui ra ngoài. Như lên tiếng giải thích.

Du im lặng không lên tiếng dường như đang chìm vào thế giới của riêng mình.

– Thế nào? Muốn về làm lành với Kiệt chưa?_ Như cười tủm tỉm cứ như nắm chắc phần thắng rồi vậy.

– Hừmm... chị nghĩ chỉ cho tôi xem 1 màn kịch thì xong rồi sao? Không ngờ con người chị lại đơn giản đến vậy đấy! À mà cũng cảm ơn chị luôn, dàn dựng của vở kịch lúc này rất hay._ Du sắc mặt có vẻ không được vui lắm, nói. Về mặt có chút khinh bỉ.

– Gì... gì cơ?_ như cũng không thể ngờ được Du lại nói ra những lời khó nghe như vậy.

– Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước đây._ Du xách giỏ xách quay lưng định đi

– Em..._ Như triệt để hóa đá rồi. Mọi chuyện đã bày ra trước mắt rồi mà còn không tin sao. Hay là nói tình cảm của con bé Du này dành cho Kiệt không nhiều như cô vẫn nghĩ.

– À. Quên mất. Tiền nước lát chị trả đi nhé! Em về đây_ Vừa tới cửa liền quay lại nói câu này. Còn bày ra giọng điệu tươi cười, xưng hô thì thân thiết. Rõ ràng là bộ dạng chọc cho người ta ứa gan học máu mà.

Như tức tối nhưng chẳng biết làm gì ngoài việc ngậm đắng nuốt cay ngồi phịch xuống ghế.

.....

Thực sự thì sau khi suy nghĩ kĩ càng thì Du vốn đã tha thứ cho Kiệt rồi. Cô chính là muốn Kiệt đích thân đến giải thích với mình. Chỉ cần hắn nói giữa 2 người không có gì đã đủ khiến cô tha thứ cho hắn rồi.

Nhưng Không ngờ Kiệt lại nhờ chính cô gái gây ra hiểu lầm đó đến giải thích. Ban đầu cô còn tưởng cô ta chỉ giúp Kiệt hẹn cô ra đây. Ai dè, ngay cả cọng tóc của hắn cũng không thấy đâu.

Du suy nghĩ tới lui lại cảm thấy buồn bực không vui. trong lòng lại kiếm vài câu mắng Kiệt.

Chương 69: 1 Đêm Không Ngủ

Chương này sẽ là chương cho mấy bé hủ thỏa sức tung hoành. Trú tưởng tượng bay cao bay xa nhé

– Ọe Ọe ọe....._ Quỳnh vừa định đặt Nhật Anh xuống ghế nằm hắn liền ới liên tục.

Ói đây lên áo Quỳnh.

Mùi tanh chua lan tỏa nồng đậm trong không khí. Cô không nhận được mà nhũu mảy bịt mũi. Tay bắt giắc thả Nhật Anh ra. Làm hấn ngã phịch lẩn xuống ghế.

Có trời mới biết, cô sắp điên rồi.

.....

– Ách..._ Nhật anh đau đón ôm đầu tỉnh dậy.

Sao toàn thân hấn đền đau đón thế này. Nhật ngồi dậy mới phát hiện ra trên người mình chỉ có độc 1 chiếc khăn tắm quấn quanh thân dưới. Còn toàn bộ Phần thân trên đều lộ ra trong không khí.

Nhật Anh có hơi giật mình, không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Hấn chỉ mơ hồ nhớ là mình đang uống rượu...sau đó hình như là có ai đó tới ấy nhỉ. Sao hấn không nhớ ra nổi nhỉ.

Nhật Anh bắt đầu nhìn nhìn xung quanh. Đây... chắc chắc không phải nhà hấn rồi. Đây là đâu nhỉ.

Nhật Anh thắc mắc vuốt cằm vừa định đứng lên thì từ trên lầu có 1 người bước xuống.

1 người con trai với khuôn mặt cũng khá ưa nhìn. Mắt hẹp nhưng rất sáng, mũi cao, môi mỏng đỏ hồng cùng với khuôn mặt rắn rỏi nam tính.

Quan trọng là anh ta cũng như Nhật Anh, trên người chỉ quấn duy nhất 1 chiếc khăn tắm. Để lộ phần thân trên với cơ bắp rắn chắc, bốn múi hiện lên rõ ràng, cơ tam đầu săn chắc.

Ngay cả Nhật Anh, 1 người thường xuyên tập gym như hấn cũng phải ghen tị với cái cơ thể nam tính tuyệt vời này.

– Tỉnh rồi à_ ngay cả giọng nói cũng trầm khàn chuẩn nam tính như vậy. vừa nói anh vừa vuốt tóc mình ra đằng sau.

Anh ta có vẻ như vừa mới tắm xong nên đầu tóc hơi ướt.

Nhật Anh hấn xin thề, đây là lần đầu tiên trong đời hấn ngắm trai đến quên nói chuyện như vậy.

Thấy Nhật Anh không trả lời Duy mới nói tiếp.

– Tối qua cậu quậy thật đấy. Làm tôi cũng cả đêm không ngủ. Cả người cũng ê ẩm theo rồi (

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: May Mắn A~

Sau khi nghe Quỳnh kể Nhật Anh mới hiểu rõ tường tận đầu đuôi câu chuyện.

Ra người mà hấn gặp tối qua là Quỳnh.

Mà Quỳnh lại chính là kẻ mắc bệnh siêu cấp cuồng sạch sẽ. Ở ngoài đường thì không sao nhưng cô lại không cho phép nhà mình có 1 chút bụi bẩn nào.

Huống chi tình huống ngày hôm qua khi Nhật Anh nôn mửa khắp nơi. Lúc đó cô liền cảm thấy sàn nhà hay người cô và hấn đều không sạch sẽ.

Cảm giác chính là nếu không dọn dẹp cho sạch sẽ thì sẽ không thể nào chợp mắt được.

Vì lúc đó anh cô còn chưa về nên cô đành nhắm mắt làm bừa. Lôi lôi kéo kéo nhặt anh vào nhà tắm để tắm cho hần.

Ách... cô chỉ là tắm theo cảm giác có được không. Chính là dùng tay để sờ chứ không nhìn thấy gì cả. Phải... không có nhìn thấy gì cả... chỉ là sờ vài cái thôi.

(

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Lăn Đến Trên Đường

Thực ra là Như đã sớm nhận ra Sang là em trai của Kiệt. Cô bắt chuyện với cậu 1 phần lí do cũng là vì điều này phần còn lại chắc là do đồng cảm đi.

Với lại không hiểu sao nhìn cậu thật lại có hảo cảm. Chắc là do khuôn mặt này giống với Kiệt đi.

Chính là không hiểu sao 2 người nói chuyện càng lúc càng hợp ý.

– Nga~ nói vậy là cô ấy đã từ chối cậu đúng không?_ vừa nghe Sang kể tới lúc mình đi tỏ tình cô liền đưa ra kết luận. Ngờ khi có chút khẳng định.

– Hừm... đúng thế! Sao cô lại biết!_ Sang có chút ngạc nhiên nhướn mày nhìn Như

– Dễ đoán thôi mà. Nếu cô ấy đồng ý thì giờ cậu có ngồi đây sầu thảm uống bia sao!_ Như 1 dạng biểu tình ta đây biết hết mà đáp. Đương nhiên là phải biết hết rồi, vì giúp Kiệt điều tra này nọ mà hồ sơ nhà hần cô muốn thuộc lâu lâu luôn rồi

– ha... biểu tình của tôi thâm tới mức độ đó hả?_ Sang nhướn mi, nói chuyện với Như 1 hồi tâm tình cũng thả lỏng đôi chút.

Cũng không biết là do uống rượu hay là do gặp được người hợp tính mà Sang có cảm giác như cậu nói chuyện nhiều hơn gấp mấy lần bình thường.

2 người càng nói càng hợp ý, càng uống càng nhiều.

Tất cả dần chìm vào trong mơ màng.

oooo

oooo

☆☆☆☆

☆☆☆☆☆

####

1 đêm rất nhanh trôi qua~~

-Ách..._ Sang đau đớn, 2 tay ôm đầu mà tỉnh dậy. Đây là lần đầu tiên cậu uống nhiều đến vậy.

Đang lúc cậu động dậy thân mình đình ngồi dậy thì lại cảm thấy trên bụng mình hơi nặng nề. Lúc này Sang nhìn xuống mới phát hiện ra nguyên lai là bụng cậu bị 1 cánh tay đè lên.

Dưới chân cũng bị chân cô gái đè lên. Mà bản thân cậu 1 thân quần áo đều xóc xếch, nút áo gần như bung ra hết.

Vừa nhìn qua Sang liền nhủ mày không thôi. Vì kế bên cậu là 1 người con gái gần như là loa thể. Trên người chỉ còn lại bộ đồ lót trắng thuần. Vì mặt cô nằm nghiêng hơi úp xuống, lại bị đại bộ phận tóc che nên không nhìn thấy rõ mặt.

Nguy hiểm hơn là... bộ ngực khủng kia đang đè ép trên bụng cậu. Mà từ góc độ của Sang nhìn xuống 1 mảnh xuân sắc đều nhìn thấy rõ ràng. Nhất là cái khe rãnh ở giữa 2 “ngọn núi” mê người kia.

Khụ khụ... mặc dù trước đây đã thấy qua không biết bao nhiêu kiểu khóa thân. Về qua không biết bao nhiêu bức tranh 18+. Nhưng vừa liếc qua cậu cảm thấy thân hình của cô gái này còn chuẩn hơn Du gấp mấy lần.

Sang lắc đầu không muốn nghĩ đến chuyện này nữa. Vấn đề quan trọng ở đây là tại sao cậu lại ở đây nhỉ.

Cậu xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Ừm... không phải là tối qua cậu cùng 1 cô gái tên Như mới quen thì nhau uống rượu hay sao?

Sau đó, hình như 2 người có khoác vai nhau cùng ra ngoài. Sau đó... Sau đó... ừm... chuyện sau đó cậu không có 1 chút kí ức nào cả.

Đang lúc Sang chìm trong mớ suy nghĩ của mình thì cô gái rót cuộc cũng có chút động tĩnh.

– Á...._ vừa lúc cô mở mắt thấy 1 thân hình quần áo “Không chỉnh tề” của Sang, cô liền theo bảo năng hét toáng lên. Trong lúc luống cuống nên ngay cả mặt của chàng trai cũng không nhìn.

May là chỗ này cách âm khá tốt nên ở bên ngoài nếu không áp sát tai vào cửa thì cũng không nghe được gì.

– Hửm... Cô? Như?_ Vừa nghe thấy tiếng hét Sang liền nhú mày, lúc quay qua định giải thích 1 phen thì đập vào mắt cậu là 1 khuôn mặt quen thuộc. Nay... đây không phải là người “bạn nhậu” tối qua của cậu sao?

– Ách... Sang?_ tự dừng lại nghe thấy người kia gọi tên mình, lúc này cô mới nhìn kĩ khuôn mặt kia.

Sau câu nói này, cả gian phòng rơi vào im lặng.

Như đau khổ trùng trùng khi nhớ tới chuyện ngày hôm qua. Cô cứ nhiên say tới độ hăng hái rủ người ta đi khách sạn với mình.

1 nam 1 nữ đi khách sạn làm gì? Nào cô bị hống hay là bị nước vô vậy? Như cắn răng thầm rửa chính mình ngu ngốc.

Như vậy cũng không đáng nói bằng việc cô vậy mà tự đem đồ trên người mình lột gần hết. Cũng tại cái tật ngủ hay lả thê của mình mà ra hết...

.
.

khụ khụ... may mà còn chưa có lột hết, chứ nếu không mặt dù mặt cô có dày đi chăng nữa cũng không nhìn được mà muốn độn thổ.

Sang bây giờ cũng đã nhớ ra thêm 1 chút chuyện. Nhưng... toàn là chuyện mất mặt. Tuy không phải là người rủ đi vào khách sạn nhưng khi cậu nghe qua đề nghị này của Như liền vui vẻ không chút do dự đồng ý ngay lập tức.

– Khụ khụ... chuyện ngày hôm qua cứ coi như chưa có gì xảy ra đi_ Sang ho khan 2 tiếng đánh vỡ bầu không khí có chút xấu hổ này.

2 người nhìn nhau, đều gật đầu thống nhất đồng ý với ý kiến này.

Lúc này đã kiểm tra qua 1 chút, trên thân thể mặc dù ít vải cùng quần áo hơi xốc xếch thì cũng không có dấu vết gì khác.

Như vậy chứng tỏ là tối qua, trong tình trạng say xỉn, 2 người cũng không có làm cái gì vượt quá ranh giới cho phép.

Như bình thường mặt dày lúc này lại hơi ngượng ngừng vuốt vuốt mũi. Cả người quần thật chặt trong chăn, Nhặt quần áo rơi vãi dưới đất muốn mặc vào.

Sang cũng rất thức thời, không tiếng động bước ra ngoài. Tuy là đi nhưng động tác nhanh không khác gì đang chạy.

Thấy hành động này của Sang, Như không nhìn được mà phì cười. Người này cũng đáng yêu thật đấy!!!

≡≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Làm Lành Nào

Lúc này Kiệt đang trên đường đến chỗ đã hẹn với Du.

Lúc Du thấy Kiệt đang tiến vào quán liền kiềm chế lại nụ cười trên khóe môi. Khụ khụ... Mặc dù bề ngoài cô có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã

cười đến nở hoa rồi.

Bằng chứng là hôm nay cô tới sớm những 15 phút. Có trời mới biết, nếu lúc đó Kiệt mà không hẹn cô trước thì cô cũng sẽ không nhận được mà muốn làm lành với hắn.

– Xin lỗi. Em đợi có lâu không? _ Khi Kiệt thấy Du đã ngồi sẵn đợi mình liền cảm thấy có lỗi. Dù sao thì người hẹn cô ra đây là hắn.

– Không có gì. Tôi cũng mới tới thôi _ Du giả vờ lạnh lùng trả lời rồi cầm ly nước lên uống. Nhưng khóe môi hơi cong đã bán đứng tâm tình của cô.

Khụ khụ... cô đây là đang nhìn cười có được hay không? Biểu hiện này của hắn cũng quá dễ thương rồi. Cứ như là đứa trẻ làm sai đang nhận lỗi với mẹ mình vậy.

– À... ừm. Chuyện hôm trước thật ra tất cả chỉ là hiểu lầm. Anh với Như chỉ là bạn... hôm đó Như có hơi say nên anh mới đưa cô ấy về. Chứ thật ra... giữa bọn anh không có xảy ra chuyện gì hết á. Vài bữa trước là anh nhờ cô ấy đến giúp anh giải thích... Nhưng lại không ngờ em lại giận dữ như vậy...

Vừa chào hỏi được 2 câu thì Kiệt liền vào chủ đề chính.

Ặc... chính là vừa nói liền không dừng được. Đã thế, còn bày ra bộ dáng... chính là cái kiểu bứt tay bứt chân ngượng ngùng giống con gái ra mắt mẹ chồng nữa chứ. Kiệt lắng từ soái ca 1 thời nay còn đâu.

Rất cuộc tới 10 phút sau, cô liền không nhận được nữa mà bật cười

– Phụt... Á ha ha ha... _ Ngay cả ngụm nước vừa nuốt vào cũng kiềm không được mà phun hết ra ngoài.

Bộp...

Kiệt lúc này thực sự đã hoàn toàn nổi giận mà đập bàn. Hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ. Làm những người ngồi gần đó không nhận được mà nhìn qua vài lần. Còn nhỏ giọng suy đoán 2 người Du và Kiệt có phải hay không đang giận dữ cãi nhau.

– Nãy giờ, em thực sự là để ngoài tai những gì anh nói hay sao!? Anh thật thất vọng về em đấy Du à! _ Kiệt tâm tình bị kích động không nhẹ mà có chút lớn tiếng

Hôm nay đến đây hắn thực sự thành tâm muốn làm lành với Du. Lúc trước Kiệt chính là con gái theo đuổi nhiều không kể hết. Mà nay hắn lại chủ động hạ mình nhẹ giọng mở lời xin lỗi, giải thích với cô.

Vậy mà... cô cư nhiên ở lúc hắn thành tâm giải thích mà cười nhạo. Điều này thật đã động tới lòng tự trọng của hắn.

Dứt lời, Kiệt liền quay người bước ra cửa.

Du lúc này cũng biết biểu tình của mình thực không đúng chỗ. Thế là nhanh chóng để lại tiền nước mà chạy theo Kiệt.

Tuy Du tập võ nhiều năm nhưng làm sao bằng được Kiệt chân dài đây. Mãi 1 lúc sau Du mới bắt được tay của Kiệt. Mà cô cũng vì hết hơi mà thở hồng hộc rồi

Liền cảm thấy đúng đắn khi lúc này ra khỏi nhà không có mang đôi giày cao gót kia. Nếu không thì lúc này cũng té lên té xuống mấy lần rồi.

– Buông tay tôi ra _ Kiệt cao giọng nói, cũng đã đổi xưng hô thành tôi luôn rồi. Rõ ràng là tức giận không nhỏ. Nhưng cũng không có mất lý trí hay mạnh bạo vùng vẫy tay ra.

– Ách... Cái đó, lúc nãy thực sự là tôi không đúng nhưng mà tôi cũng không có phải là đang cười nhạo gì đâu! _ Du hơi cúi đầu, giọng điệu nhỏ nhẹ có chút hơi giống như đang làm nũng. Mà tay cũng không quên lán lắc cánh tay hắn.

Mà Kiệt cũng bị giọng điệu này của cô làm cho tâm mềm mại. Tức giận trong lòng thoáng chút cũng vui đi phân nửa. Nhưng lại giả bộ bày ra vẻ mặt u ám, lạnh lùng

Thật hiếm khi thấy Du bày ra loại giọng điệu này, hắn mà không lợi dụng sao được a.

– Hừ... Vậy tại sao lúc người ta đang nghiêm túc giải thích mà em lại cười thích thú vậy hả? Không phải đang khinh thường thì là gì _ Kiệt hừ lạnh 1 tiếng. Bộ dạng thật lạnh lẽo nga.

Lúc này hắn thực sự bị chọc tức đấy.

– Còn không phải tại bộ dạng của anh lúc đó thật giống như con dâu ra mắt bà mẹ chồng khó tính sao? Làm hại tôi nhìn cười đến nỗi bị sặc nước... _ Du vuốt vuốt mũi có chút ngượng ngùng nhưng cũng thành thật khai báo.

– nhưng mà... được rồi, tôi xin lỗi được chưa? Thực ra từ lúc anh hẹn tôi ra đây thì chuyện hiểu lầm gì đó tôi đã quăng ra sau đầu hết rồi! Bữa trước là do chỉ hơi giận dữ vì anh không tự mình đến giải thích...

Du còn chưa nói xong hết câu đã bị 1 vòng tay rắn chắc ôm vào lòng làm cô ngẩn ngơ trong chốc lát. Trước mắt liền hiện ra khuôn mặt tươi cười đến rạng rỡ của Kiệt.

– Điều em nói là thật... Em đã tha thứ cho anh rồi sao?

Du cũng ngẩn ngơ mà gật đầu, hiển nhiên đã bị Kiệt lật mặt còn hơn lật sách làm cho chưa hoàn hồn ngay được.

Nhận được câu trả lời từ Du, Kiệt lúc này mới thật hài lòng gật đầu. Cũng không ngại đang ở ngoài đường mà hôn mạnh lên má cô 1 cái.

Hôn Du lúc này cũng đã trở lại. Ai ngờ lại bị hắn hôn ngay giữa đường giữa xá chứ. Du mãnh liệt liếc hắn 1 cái.

Bây giờ Kiệt mới nhớ ra, xưng hô của Du với hắn có chút vấn đề.

– Bây giờ em xưng hô với anh là gì nhỉ? _ Kiệt nguy hiểm tà mị mà cười cười đến vô lại, mặt cũng tiến đến gần Du hơn 1 chút.

– Hửm?... là “tôi” a~... Ách_ Du không để ý đến nụ cười nguy hiểm của Kiệt mà trả lời theo bản năng. 1 hồi sau mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Khụ khụ... không phải chứ! Cô tưởng hắn không để ý mấy. Ai ngờ đâu lại nhớ dai như vậy.

Du lách người, tính thoát ra khỏi vòng tay to lớn của Kiệt.

Nhưng hắn làm sao có thể để cô thoát dễ dàng vậy được. Vòng tay thoáng 1 cái siết chặt. Tay còn lại cũng hỗ trợ 1 vòng.

Bỗng dưng “Bốp” 1 tiếng vang thanh thúy vang lên.

Du ngẩn người, hiển nhiên không ngờ kiệt lại làm ra hành động vô si như vậy.

Hắn... cư nhiên... vậy mà dám đánh Mông cô. Du lúc này không thể chủ động vài từ đồ mặt tía tai để hình dung.

– Thế nào... ngoan ngoãn gọi “Em” hay là muốn anh đây thưởng thêm 1 cái nữa_ Kiệt vô si híp mắt nói, 1 cái ở đây chính là “1 phát” vào mông chứ gì nữa a~.

Du trong lòng khóc ròng. Cô đây là quen miệng thôi có được hay không. Xưng Tôi_Anh quen rồi, trong 1 lúc làm sao sửa liền được đây.

☆☆☆

☆☆☆

.....

Mà ngay lúc 2 “vợ chồng” Du Kiệt đang bàn về việc xưng hô thì Khải đang nhàm chán tay dứt túi quần đi dạo 1 vòng.

Đúng lúc đi ngang 1 con hẻm vắng thì lại nghe tiếng nói thập phần vô lại truyền vào tai.

– Ha ha... nhìn cô em thân hình không tệ, đêm nay tới chơi với tụi anh đi.

– đúng đó, đại ca hưởng xong không được quên em đâu đấy

– Cả em nữa...

– Em cũng muốn...

– Tốt lắm, miếng mồi ngon như vậy đương nhiên ai cũng có phần.

Lúc này máu anh hùng của Khải lại nổi lên. Từ trước tới giờ đối với những tên ức hiếp con gái như thế này anh chính là thực chán ghét.

Chính là không ngờ... vừa nhìn thấy mặt của cô gái kia, anh liền không nhịn được mà thốt lên 2 chữ.

– Là cô...

ooo

Ka ka ka.... đồ mọi người biết cô gái này là ai đó

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Mỹ Nữ Yếu Đuối

Khải hơi ngạc nhiên tròn mắt khi thấy rõ người con gái trước mặt. Ách... đây không phải là cô gái đánh đá mà lần trước anh “lỡ” hôn trúng trong bệnh viện sao!

– Hờ? Sao lại là anh? _ Hiên nhiên, Uyên Nhi cũng ngạc nhiên không kém. Đồng thời cũng âm thầm nghiêng răng.

Làm sao cô có thể bày ra thái độ tốt với kẻ đã cướp nụ hôn đầu của mình 1 cách lẳng xẹt vậy chứ.

– Hừ... bạn trai em à. Ừm. Thân hình không tệ, hay là để bọn anh xử nó giúp em nhé! _ tên đại ca tự cho là đúng, lên tiếng.

Uyên Nhi chính là hừ lạnh 1 tiếng cũng không thèm để ý tới hắn. Nhưng hành động này rơi vào trong mắt tên kia làm hắn ta còn tưởng cô sợ hãi nên không thốt ra được lời nào.

– Ha ha... Tụi bay, xử nó cho tao. Để tao hưởng xong nhỏ sẽ tới lượt tụi bay _ tên đại ca cười đều cáng ra lệnh.

Mấy tên đàn em nghe lệnh xum xoe tiến lên.

Khải liền không nghĩ đến những chuyện khác nữa. Tâm thần có chút nghiêm trọng.

Tính ra thì trừ tên cầm đầu ra thì bọn chúng có tới 9 người. Đối với Khải thì đây là 1 con số khá đông. Cũng hơi khó xử lí.

Anh không giống với Sang và Kiệt thường xuyên đánh nhau, xử lí các môn phái khác. Nên kĩ sức mạnh có lẽ không bằng. Nhưng dù sao thì anh cũng đã từng học judo 3 năm, chắc không đến nỗi bầm dập đi.

Khải hơi nhíu mày, trong lòng thầm tính toán này nọ 1 chút.

Lúc này, từ 2 bên lần lượt áp sát gần Khải.

Tên gần nhất vùng nắm đấm lại bị Khải né được và đáp trả lại 1 cú đấm mạnh hơn ngay giữa mặt hắn.

2 tên bên trái và bên phải Khải cũng không ở không. 1 kẻ thì nhắm về phía bụng anh. Kẻ kia lại đá chân về phía đầu anh.

Khải thấy không ổn liền hóp bụng cong người về trước né cú đánh rồi cùng lúc cúi người né luôn cú đá. Rồi nhân lúc bọn chúng vừa thu lại tay chân thì đánh về phía chúng. Động tác vừa nhanh gọn lại dứt khoát. Không cho bất kì ai kịp trở mình.

Nhưng bình thường Khải cũng chỉ toàn đấu tay đôi nhiều nhất cũng không quá 5 người.

Nên độ nhạy cảm cũng không cao. Khải cũng không phát hiện ra, đằng sau có 1 tên đang lăm le lại gần. Trên tay còn cầm 1 thanh gỗ dài.

– Cẩn thận... _ Uyên Nhi từ xa đang ghé tòm tránh móng vuốt của tên đại ca lúc này mới phát hiện ra không ổn liền la lớn.

Nhưng cùng lúc đó... 1 tiếng “Bốp” thật lớn vang lên.

Khải tuy kịp nghe tiếng cô nhưng lại tránh không kịp. Thanh gỗ vừa dày vừa dài cứ thế đánh thẳng vào đầu anh.

Cơ thể anh tê dại trong chốc lát, choáng váng ngã xuống. Bọn côn đồ liền nhân cơ hội xúm lại. Từng cú đánh, cú đá đều nhắm lên người Khải.

Anh cũng không kịp phản ứng liền bị đánh tới tấp. Chỉ có thể co người lại để giảm chút đau đớn. Trong miệng cũng không phát ra bất kì tiếng kêu rên nào.

Khải trong lòng ai oán, lại có hơi hối hận. Rõ ràng là biết mình đánh không lại người ta mà cứ xông vô làm gì không biết.

– Hừ, dám giành con mồi của đại ca sao?

– Không biết tự lượng sức

– Đáng đời **** cho mày chết

☆☆☆☆

☆☆☆■

....

Từng đợt âm thanh phi nhỏ cùng chửi thề liên tục vang lên.

Tên đại ca thấy Khải bị hạ gục lúc này mới chuyển sự chú ý sang Khải. Khinh bỉ nhếch môi nhìn Khải cười đắc ý.

Chỉ tiếc là hắn ta hoàn toàn không thấy được có 1 người con gái đứng ngay sau lưng hắn. Khuôn mặt Uyển Nhi trầm hẳn xuống. Ánh mắt bắn ra tia nhìn lạnh lẽo. Năm tay siết chặt.

Hừ hừ...

Vốn dĩ cô còn muốn tha cho bọn chúng, còn ngại làm mình bẩn tay. Nhưng không ngờ cái đám thối tha này cư nhiên lại dám đụng đến “người của cô”. Chúng chán sống rồi sao?

Lúc này, ngay cả cô cũng không phát giác ra bất giác cô đã coi Khải thành “người của mình”. Thấy anh bị người đánh trong lòng không hiểu sao liền dâng lên cảm giác khó chịu.

-Em gái định đi đâu!_ tên đại ca thấy uyển nhi muốn đi thì tay liền nắm lấy tay cô

– Hừ... bàn tay dơ bẩn này mà cũng dám chạm vào tôi sao? Đáng ghét_ Uyển Nhi bắt đầu nổi giận, thoát ra khỏi móng vuốt của tên kia. Tay còn lại liền dứt khoát vung nắm đấm về phía hắn.

Mà vị trí cô nhắm chính là ngay giữa mũi hắn ta. Cú này cô là dùng toàn lực đó nha. Tên cầu này không bị gãy cũng sẽ bị nứt mũi.

Đừng nhìn bề ngoài cô yếu ớt mà xem thường. Nếu cô không có bản lĩnh tự bảo vệ mình thì làm sao anh cô yên tâm mà giao đấu với mấy băng nhóm khác đây.

Không ngoài dự đoán, tên cầm đầu đó sau cú đánh liền nằm 1 cục không đứng dậy nổi.

Trong khi mấy tên đàn em còn đang hưng phấn đánh mắng Khải...

Bọn chúng cũng không biết 1 sát tinh đang từng bước tiến đến gần.

Uyển Nhi lấy đà 1 cái liền nhảy lên, tạo 1 tư thế trên không tuyệt đẹp. Gót giày lại nhằm thẳng vào đầu tên gần nhất.

Cốp....

1 tiếng vang thật kinh người vang lên. Tên xui xẻo kia liền ngất ngay tại chỗ. Khụ khụ... cũng phải a. Cô đây là đi giày cao 7 phân lận đấy.

Bọn kia bị 1 tiếng này làm cho hoảng hồn mà đồng loạt ngừng tay. Ngay cả Khải cũng không nhận được mà hiếu kỳ nhìn qua. Ách... anh sẽ không phải nhìn lắm đi...

– Lên... hừ dám đã thương anh em của tui tao à _ Rất nhanh, cũng có người thanh tỉnh tức giận ra lệnh

– Đừng...Khụ khụ... học..._ Khải thực là muốn tiến lên ngăn cản nhưng anh bị đánh này giờ khí lực cũng chẳng còn bao nhiêu. Mơ hồ định cất tiếng lại nói không được mà chỉ ho sù sụ.

– Ngoan ngoãn nằm im đó đi!?!?!_ Uyển Nhi đương nhiên đã phát giác ra điều này. Lập tức liền trừng mắt với Khải.

Nhưng mà màn tiếp theo liền làm cho Khải trực tiếp chết đứng.

Dụi mắt... lại dụi mắt... anh không phải là đang nhìn lầm chứ. 1 đám người mà anh khó khăn lắm cũng chưa xử lý xong ... thế mà vừa vào trong tay người này 10 phút sau liền thấy 1 đám côn đồ nằm lộn lộn dưới đất.

Dưới ánh nhìn ngạc nhiên của Khải. Uyển Nhi điềm nhiên như không mà phui phui tay đầy bụi đất.

Chốc lát liền đỡ Khải đi tới bệnh viện gần nhất.

Lần đầu tiên anh cảm thấy sai lầm khi ra tay cứu người.

Người thì cứu không được còn bị đánh bầm dập.

Còn bảo thân thì lại để cho ” người được cứu” đi cứu lại.

Khải trong lòng cười khổ không biết bao nhiêu lần!!!

≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thanh Mai Trúc Mã

– Oáp... _ ngáp thật to 1 cái, Du chán nản xoa thắt lưng đau nhức thức dậy. Tên Kiệt này, không phải chỉ là nhất thời không đối cách xưng hô được thôi sao.

Tối hôm qua hấn hết lần này tới lần khác ra vào bên trong cô. Thật là tình lực dư thừa mà.

Lại nhìn xuống thân thể của mình. Dấu hôn xanh xanh tím tím trải dài khắp nơi. Nhìn thôi cũng đủ thấy tối qua 2 người “lăn lộn” điên cuồng đến cỡ nào.

– Ừm... Ngủ thêm chút nữa đi _ Kiệt lúc này cũng đã phát hiện ra người trong lòng mình muốn tình liền thuận tay kéo cô ôm vào lòng.

– Hừ. Còn ngủ! Xem giờ chắc ba em cũng sắp về tới nơi rồi. Ông ấy mà thấy cảnh này thì sao hả? _ Du hừ hừ đẩy mặt Kiệt ra, bĩu môi đáp.

Tuy ba cô không có phản đối 2 người đến với nhau nhưng dường như cũng không hài lòng lắm.

– Cứ mặc kệ ông ấy. Dù sao chúng ta cũng công khai quan hệ rồi mà. Sau này em không cưới anh thì cưới ai! _ Kiệt cong khóe môi, tà mị đáp. Tay còn cung chiều vuốt vuốt chóp mũi cô 1 cái.

Du liếc hấn 1 cái cũng không phản đối.

Nhìn đôi mắt mang theo tia nguy hiểm của hấn, cô thầm nghĩ nếu cô mà nói muốn cưới người khác thì có phải hay không tên Kiệt này sẽ khụy. . . Đè cô ra “Đại Chiến” thêm mấy hiệp nữa.

...

Hôm nay mẹ Nhật Anh vừa mới về nước nên hấn ở nhà dọn dẹp 1 chút liền ra sân bay đón bà.

– Mẹ vào phòng sắp xếp đồ đạc 1 chút rồi ra ngay. Mẹ có hẹn với dì Dung, lát nữa có lẽ sẽ tới đây. Con nhớ ra đón người giúp mẹ _ bà Lan nhẹ giọng nhắc nhở 1 chút rồi mới đi về phòng

– Vâng _ Nhật Anh 1 bộ dạng con trai ngoan gật đầu trả lời.

Tính ra thì cũng lâu rồi hấn chưa gặp lại dì Dung. Dì ấy và mẹ hấn vốn là bạn thân. Lúc hấn còn nhỏ nhà 2 người chính là đối diện nhau.

Nhật Anh còn nhớ dì Dung có 1 đứa con gái nhỏ hơn hấn vài tuổi đi. Lúc nhỏ còn chạy lon ton sau lưng hấn đi nghịch phá khắp nơi. Bất quá, đã lâu lắm rồi nên hấn cũng không còn nhớ rõ mặt cô bé.

Đang lúc Nhật Anh đang nhập tâm suy nghĩ thì tiếng chuông cửa vang lên từng đợt

Kính coong... kính coong...

Nhật Anh nhanh chân bước về phía cổng lớn.

– Ai chà. Nhóc Nhật Anh đây sao? Càng lớn càng đẹp trai nha _ người được gọi là dì Dung trong miệng Nhật Anh vừa thấy hấn liền mở miệng khen ngợi 1 chút.

– Dạ. Mẹ cháu đang sắp xếp đồ đạc trong nhà nên mới dặn cháu ra đón cô đấy! _ Nhật Anh gãi gãi đầu 1 chút. Ai mà không thích được khen chứ!

– À. Na lên chào anh 1 tiếng nào! Cũng lâu rồi 2 đứa chưa gặp nhau đấy _ Như sực nhớ ra điều gì, dì Dung nghiêng người nhường chỗ cho người đứng phía sau bước đến.

– Chào! Nhớ tôi chứ _ Mà cô gái này 1 đầu tóc vàng chói lọi không lẫn vào đâu được. Không phải Quỳnh thì còn ai.

– Sao... sao lại là cô?_ Trái ngược với vẻ bình tĩnh của Quỳnh thì Nhật Anh lại ngạc nhiên không thôi.

– Hừm? 2 đứa đã gặp nhau rồi à!_ dì Dung có chút tò mò, hỏi.

☺☺☺☺

☺☺☺☺

....

3 người vào nhà. Dì Dung thì ở tại phòng khách nói chuyện với mẹ Nhật Anh. Còn Quỳnh được hắt dẫn lên phòng để nói chuyện riêng.

– Thật không ngờ cô lại là bé Na đấy!_ Nhật có chút than thờ, nói.

– Do trí nhớ anh không tốt thôi_ Quỳnh nhún vai, không sao cả đáp.

– Sao có thể trách tôi được chứ! Lúc cô chuyển nhà tôi chỉ là thằng nhóc 9 tuổi thôi!_ Hắt khẽ nhún mày, chống cằm. Dường như đang cố gắng nhớ lại 1 chút sự kiện lúc nhỏ.

Quỳnh liếc hắt 1 cái cũng không trả lời. Cũng phải a, cũng hơn 10 năm chứ ít ỏi gì. Lúc đó cô cũng chỉ mới có 7 tuổi. Suốt ngày chỉ biết chạy theo sau đuôi hắt gọi anh Bìn... anh Bìn.

•

– mà lúc gặp tôi cô có vẻ bình tĩnh nhì? Đừng nói là ngay từ đầu cô đã nhận ra tôi nha_ Nhật Anh không nhận được, tò mò hỏi. Hắt này giờ chính là thối mất cái vấn đề này a.

– Không phải là ngay từ đầu... mà là lần thứ 2_ Quỳnh suy nghĩ 1 chút mới đáp.

– Lần thứ 2? Không phải lần đầu gặp mặt cô đã biết tên tôi rồi sao?_ Nhật Anh chép miệng 1 cái, suy tư hỏi

– Chắc anh không nhớ rồi nhì! Để tôi nhắc lại 1 chút... 2 năm trước, anh có cứu 1 cô gái trong con hẻm nhỏ khỏi nhóm côn đồ... à, còn tiện tay quăng cho cô gái kia 1 chiếc khăn tay để lau mặt_ Quỳnh lắc đầu 1 cái rồi mới khẽ cong môi, kể lại.

Phải, hình ảnh người con trai dũng mãnh phi thường đó luôn hiện hữu ở trong tâm trí cô, đến giờ vẫn có thể hiện rõ lên mồn một. Người đã đem trái tim cô cướp mất.

Nhưng sự đời ai có ngờ. Lúc ở bên Úc khi biết được tên hắt cô mới rõ ràng mọi việc. Thảo nào cô vừa gặp hắt liền cảm thấy nhưng nhớ. Ra là “Thanh mai trúc mã” từ nhỏ nga.

– Nha~ ... Lúc đó chỉ là tâm tình không tốt nên mới ngứa tay 1 chút. Lại nhìn thấy 1 cô gái mặt mày lem nhem mới thuận tay đưa cô ta cái khăn... không ngờ lại là cô

Nhật Anh ngạc nhiên không thôi. Không ngờ 2 người cũng có duyên đến vậy.

– Nhưng thực tình thì tôi có hơi thất vọng 1 chút. Đó là vừa nghe tên tôi liền nhận ra anh. Mà anh khi nghe tôi giới thiệu thì 1 chút phản ứng cũng không có.

Quỳnh nhún mày. Cũng biết là hắt chỉ tiện tay cứu mình. Nhưng giọng điệu vô tâm vô phẩy này thực làm cho cô đau lòng a. Giọng điệu nói ra lại có chút tức giận.

– Khụ khụ... thì lúc nhỏ cũng đã quen gọi là bé Na rồi. Tuy có vài lần nghe qua tên cô nhưng cũng không để ý lắm.

Nhật Anh có chút xấu hổ ho khan 2 cái. Tuy bé Na của hắt đã lớn nhưng tính cách vẫn chẳng thay đổi 1 tí nào. Vẫn cứ thích mang thù như vậy a~

– Hừ... Lần đầu gặp không nhận ra thì cũng không nói. Nhưng 1 năm kia ở bên Úc chúng ta đã gặp nhau chắc cũng không dưới trăm lần đâu nhì?

Thấy Nhật Anh bắt đầu nhẹ giọng. Quỳnh lại cao hứng muốn đùa giỡn hắt 1 chút, đành làm ra vẻ giận dỗi cao giọng nói.

– Ôi chao... lão tổ tông của tôi ời. Rốt cuộc cô muốn tôi làm gì mới hết giận đây!_ Đã Biết Quỳnh là người bạn thân với mình lúc tấm bé. Nên cách nói chuyện của hắt liền khác hẳn. Không còn vẻ xa cách như ban đầu.

– Hừm..._ Quỳnh vuốt trán, ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Ánh mắt bỗng lóe lên tia sáng đáng ngờ. Khóe miệng bắt đầu cong lên.

Nhật Anh bỗng dừng thấy nụ cười dọa người của Quỳnh thì cả người đều run lên. Da gà nổi lên từng đợt.

Sao lại cảm thấy ớn lạnh như thế này nhỉ?

☆☆☆•☆☆☆

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ông Lão Kỳ Quái

– Tỉnh rồi thì mở mắt ra đi, đừng giả bộ ngủ nữa _ Nhận thấy sự bất thường của Khải, Uyển Nhi mới cất tiếng.

– Khụ khụ... _ biết là đã bị phát hiện nhưng Khải vẫn làm như mới tỉnh dậy mà ho 2 tiếng.

Còn không phải là vì anh xấu hổ quá nên không dám đối mặt với cô sao? Ai đòi đi cứu người ta cho đã xong cuối cùng lại thành ra người ta cứu ngược lại là thế nào.

– Đừng nói là anh đang ngượng ngùng nhé! _ Uyển Nhi nhìn khuôn mặt hơi đỏ lên của anh, có chút không xác định lắm, hỏi.

Đàn ông con trai gì mà dễ xấu hổ vậy.

– Ách... Làm gì có _ Khải khẳng định.

Lại nhìn quanh 1 chút, mới phát hiện ra mình đang ở bệnh viện còn là phòng riêng 1 giường nữa.

– Là cô đưa tôi đến bệnh viện sao? _ Thấy Uyển Nhi còn định hỏi gì đó Khải mới đổi sang chủ đề khác.

– Ừ! Anh đã bất tỉnh hơn nửa ngày _ Uyển Nhi nhìn anh 1 cái, nhàn nhạt đáp lời. Tuy ngoài mặt là vậy nhưng trong lòng đối với Khải cũng không còn gay gắt bực tức như trước.

Chính cô cũng thật cảm thấy con người này thật ngu ngốc. Ngu ngốc đến mức đáng yêu.?! Rõ ràng biết bản thân không đánh lại mà vẫn cố xông vào. Thật là hết nói nổi!!!

– Nga~ đã lâu vậy rồi sao? Trong lúc tôi bất tỉnh, có ai gọi cho tôi hay không? _ Khải hơi xấu hổ vuốt vuốt mũi rồi như nhớ tới điều gì, loay hoay tìm điện thoại.

– À... Có 2 cuộc gọi đến, nhưng tôi không có bắt máy, chắc là người nhà anh gọi đấy! _ Uyển Nhi vươn tay lấy điện thoại từ trên bàn đưa cho Khải.

Từ trước đến giờ cô không có thói quen đụng vào vật dụng riêng tư của người khác nên mới không thèm nghe máy.

....

Hôm nay Kiệt đi kí hợp đồng với công ty khác. Lúc này hắn đang đi bộ tới chỗ đậu xe.

Phía trước hắn có 1 ông lão tóc hoa râm, dưới cằm cũng có 1 chòm râu nhỏ. Nhìn ông có vẻ tinh thần còn minh mẫn khỏe khoắn lắm. Tay có chống gậy nên bước chân có hơi chậm.

Có vài người qua đường tốt bụng dò hỏi muốn giúp đỡ ông sang đường nhưng đều bị ông từ chối.

– Ha ha... không sao không sao, ông già này nhìn vậy thôi chứ chân tay còn khỏe lắm

Lúc này, Kiệt từ phía sau mới đi lên ngang hàng với ông lão. Nhưng hắn không mở miệng muốn giúp đỡ mà lại lấy điện thoại từ trong túi ra nghe.

Không biết là trùng hợp hay cố ý mà bước chân của Kiệt không có nhanh như bình thường mà lại thả chậm bằng với ông cụ.

Miệng thì liên tục nói chuyện mặc dù điện thoại lại tối đen. Rõ ràng là đang giả vờ.

Tiếng còi xe “tin tin...” từ đằng sau truyền tới. Vì đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh nên xe hơi bắt đầu chạy. Mà Kiệt 1 thân hình to lớn bắt mắt bước chân vác cù chậm chạp như cũ. Cố ý chờ ông lão theo kịp.

Mãi đến khi qua đến bên kia đường thì Kiệt mới cất điện thoại vào túi. Ngay lúc hắn định bước đi thì lại nghe tiếng ông cụ truyền tới.

– Cảm ơn cậu trai này nhiều nhé!

– Ách... ông phát hiện ra rồi sao? _ Kiệt cười ngượng ngùng, gãi gãi đầu

– Ôi chào... ông lão ta tuy già nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn lắm đấy! _ Ông lão tự tin vỗ ngực chọc cho hắn cười ha ha 2 tiếng.

– Vậy, ông đi đường cẩn thận nha! _ Kiệt thật hiếm khi có thiện cảm với 1 người mới gặp, vẫy tay tạm biệt.

Ông lão cũng vui vẻ gật đầu.

《《《《》》》》

◇◇◇◇◇

...

Mà ngay khi Kiệt quay lưng thì 1 chiếc mercedes loáng bóng dừng ngay trước mặt ông lão.

– Cha à, người đừng có chạy lung tung nữa có được hay không? Con tìm cha thật khổ đấy! _ Kính xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt người đàn ông trung niên bên trong. Ông Nam mãnh liệt trợn mắt nhìn cha mình.

– Hừ... ta bắt quả chỉ đi dạo vài vòng, ở nhà nghe con lăm nhăm suốt ngày thực nhức đầu a _ Ông cụ ngoáy ngoáy lỗ tai, có chút khinh bỉ bĩu môi.

Con trai của ông, ông còn không rõ hay sao? Lúc nào cũng nói nhiều y chang đàn bà vậy.

– Ba là đi dạo hay là do đi lạc đường đây _ Ông Nam cao giọng hơi chế giễu.

– Thằng nhóc này! Dám chọc ghẹo cha mà ỷ hủ, lá gan thật to mà _ Ông cụ nghe xong liền muốn dựng ngược râu không thương tiếc vỗ cái “Bốp” vào đầu ông Nam

Nói xong liền tự nhiên mở cửa xe sau bước vào.

– Còn thất thần gì nữa, đi mau. Ta còn phải về cho Mi Mi ăn đấy _ ông cụ thúc dục

– Ai nha... những việc này cứ giao cho người làm làm là được, cha đâu cần phải tự mình động thủ _ Ông Nam thờ dãi bất mãn nói, tay cũng khởi động xe.

– Thằng nhóc ngu ngốc, mày thì hiểu cái gì, cái này được gọi là thú vui tao nhã nha! _ ông cụ trợn trừng mắt phản bác ngay lập tức.

– Cha có thể hay không đừng gọi con là thằng nhóc, con dù sao cũng đã ngoài bốn mươi rồi mà _ Khóe miệng ông Nam kịch liệt co rút.

Thú vui tao nhã mà cha ông nói chính là nuôi Heo đi. Khụ khụ... cái tên Mi Mi trong miệng ông cũng chính là con heo cưng ông nuôi mấy năm nay.

Đôi lúc ông rất muốn mình có 1 người cha tư tưởng giống người bình thường 1 chút.

Ông Nam thầm than thở. Bất giác lại nhớ tới đứa em gái bỏ nhà ra đi từ mười mấy năm trước... Aiii... nếu giờ em ấy còn sống thì tốt rồi.

Nếu em ấy mà có con thì chắc cũng hơn 20 tuổi rồi nhỉ??!!

.....

Mà lúc này Du đang đi ăn cùng với 1 chị đồng nghiệp.

Vừa ngồi xuống còn chưa nóng mông thì đã thấy 1 cặp đôi đang thân mật khoát tay nhau tiến vào.

Hmm... Du trợn mắt lên nhìn. Đây chẳng phải là Sơn và Minh Anh đã lâu không gặp hay sao? Không ngờ 2 người đã tiến xa tới mức này nha.

Du cười đều hay tiếng vênh tai lên nghe ngóng.

Chị đồng nghiệp nghe thấy nụ cười khinh khùng của Du liền rùng mình.

Cô bé Du này tuy thông minh nhanh nhẹn nhưng nhiều khi lại có những trò bái quát thật khó đỡ nha. Nếu không tình nguyện, chẳng ai muốn trêu vào Du cả.

Nếu Du mà biết mấy người trong công ty coi mình là tiểu ác ma chắc sẽ tức đến trợn trắng mắt.

Bên chỗ Minh Anh và Sơn.

– Anh muốn ăn gì? Để em gọi món_ Minh Anh hiếm khi thấy được trên khuôn mặt là nét dịu dàng.

– Em ăn gì thì anh ăn nấy_ Sơn mỉm cười nhìn cô, đáp. Ánh mắt tràn đầy thâm tình.

– ôi chào... vợ chồng người ta thật hạnh phúc, thực khiến người khác ghen tị a_ nghe tới đây, Du không chịu nổi bâu không khí sến súa liền lên tiếng.

Son, mình anh 2 người đồng loạt nhìn về phía Du. Còn chưa kịp cất tiếng đã bị người khác chen ngang.

– Hửm? Chồng em không phải ở ngay đây sao? Còn đi ghen tị với người khác làm gì.

1 giọng nói trầm thấp truyền vào tai mọi người.

《《《》》》

Đó mọi người là ai mới cất tiếng đó!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chiếm Hữu

Kiệt vừa bước vào quán com thì nghe được câu chọc ghẹo của Du. Khóe môi khẽ cong, nhanh chóng tiến đến gần tà mị buông 1 câu tiếp lời Du.

Tay thì ngay lập tức vòng ngang qua cổ cô đánh dấu chủ quyền sở hữu.

Ánh mắt rét lạnh còn không quên đảo quanh 1 vòng. Hắn cũng đã thấy vài ánh mắt của nam nhân ngồi xung quanh hứng thú nồng đậm nhìn mèo con của hắn.

Mà vài người khi nãy còn ngang nhiên ngắm Du khi thấy ánh mắt bá đạo bùng bùng của Kiệt liền tự giác nhìn sang chỗ khác hoặc cúi đầu.

– Ôi ôi... nói người khác nhưng cũng không xem lại mình, ai mới giống vợ chồng son đây? nhìn 1 cái liền thấy rõ ràng a_ Vài giây trước, khi nghe Du nói mình anh liền đỏ mặt.

Nhưng đến khi Kiệt nói 1 câu nồng đậm tính sở hữu thì Minh Anh liền quay sang chế giễu Du.

Son thấy vậy cũng chỉ biết gãi đầu cười trừ. Xem ra quan hệ của Du và Kiệt cũng tiến triển tốt lắm.

– Cái người này, không thể nghiêm túc hơn 1 chút hay sao?_ Du tròn mắt nhìn Kiệt, bắt đắc dĩ muốn gỡ cánh tay của Kiệt trên cổ mình ra nhưng là 1 chút nhúc nhích cùn không có.

– Anh đang rất nghiêm túc nha!_ Kiệt sắp tới ngày càng gần. Mối mong ở sát tai cô thổi khí.

Lúc trước cảm thấy khuôn mặt cô không có gì nổi bật nên không để ý nhiều lắm. Không ngờ cô càng lớn càng xinh xắn dễ thương, cứ đà này... hắn suy nghĩ có nên kiếm 1 cái lồng thật lớn nhất cô luôn hay không!?! Nếu không đi ra đường kiểu này chọc biết bao nhiêu hoa đào theo chân nha.

Kiệt ngây ngốc chìm vào suy nghĩ. Nếu Du mà biết Kiệt muốn nhốt mình lại chắc cô sẽ đập cho hắn 1 trận toi bời rồi.

Lúc đó cô sẽ hỏi, hắn coi cô là con cún hay là gì??

– Được rồi! Cũng lâu rồi chưa có 1 buổi nào đông đủ như vậy, nhân dịp này ngồi xuống ăn chung luôn đi_ Son lên tiếng cất ngang cảnh 2 người tình tứ không coi ai ra gì mà đùa giỡn.

Trong lòng cũng thật đồng ý với câu nói kia của Minh Anh. Lão đại của cậu trở thành “thục nữ” mất rồi.

○○○○

Lúc này Khải cũng đã xuất viện về nhà. Anh ngồi 1 bên nhìn con người đang không ngừng lăn lộn trên ghế dài kia.

– 2 hôm nay em làm sao vậy Sang? Sao cứ thấy em đứng ngồi không yên hoài vậy?_ Khải nhướn mày, tò mò hỏi. Đây là lần đầu tiên anh thấy Sang bày ra loại biểu cảm này a.

Nhưng có vẻ Sang không nghe thấy lời của Khải mà vẫn chìm đắm trong thế giới của mình. Biểu cảm quả thật phong phú hết sức. Khi thì nhăn mày khi thì mỉm môi khi thì vuốt cằm...

– Vương Tuấn Sang_ anh nhìn không được mà cao giọng hơn 1 chút. Lúc này mới thấy Sang quay đầu nhìn anh.

– Hừm?_ Sang chưa rõ việc gì, chỉ trả lời theo bản năng.

– Em... không phải là đang yêu chứ?_ Khải có chút nghi ngờ hỏi. Đến anh cũng không chắc chắn lắm.

– Yêu? Nhìn biểu hiện của em rất giống người đang yêu sao?_ Sang cũng không tin lắm, chỉ vào mặt mình hỏi ngược lại.

– Ừm... có chút_ Khải gật gật đầu, đáp.

– Không có khả năng đi..._ Đến Ssang cũng không thể khẳng định câu trả lời của chính mình.

Nếu nói cậu đang thất tình thì còn có thể hiểu được. Yêu hả? Yêu ai chứ?

Trong đầu Sang bắt gặp nghĩ đến 1 cô gái. Thân thể thì thành thực như phụ nữ trưởng thành. Cử chỉ, lời nói phóng khoáng không câu nệ. Nhưng lại chẳng hề khó gần như vẻ bề ngoài. Còn có một chút... ừm... mặt dày nữa.

Sang đột nhiên giật mình. Sao cậu lại nghĩ tới Như chứ!?! Cậu lắc lắc đầu, quảng mấy vấn đề này ra sau đầu, không thèm nghĩ tới nữa.

.....

Mà cái điều kiện Quỳnh ra là Nhật Anh phải đi chơi với cô.

– Cái này...

-Mua Cái này...

– Cả cái này nữa...

Trong siêu thị Quỳnh hưng phấn bưng bưng chỉ vào hết đăm rồi vẫy. Ngay cả đồ lót cũng không thiếu.

Mà ở đằng sau Nhật Anh chỉ có thể đau khổ theo sát. Quỳnh chủ vào cái nào thì hẳn phải cầm cái đó. Lần sau hẳn sẽ không bao giờ đi mua sắm cùng với con gái nữa.

Thật mệt a!!

– Nhanh chút! Anh còn ngờ nghệch ở đó làm gì nữa_ Quỳnh đột nhiên quay đầu, lại thấy Nhật Anh đứng 1 chỗ thất thần, liền hối thúc.

– Nga~ Tới liền, tới liền_ Nghe vậy, nhật anh lắc lắc đầu 1 chút cho tỉnh táo rồi chạy theo Quỳnh. Ai bảo hẳn hứa với người ta làm gì cơ chứ.

oooo

oooo

– Con... con nói cái gì? Là thật sao?_ Trong 1 ngôi biệt thự sang trọng, 2 người đàn ông ngồi đối diện nhau. Câu này là do ông cụ bất ngờ mà thốt lên.

– Đúng vậy. Con tình cờ biết đến con bé qua công ty chúng ta sắp hợp tác. Khuôn mặt kia giống em gái con đến mấy phần nên mới cho người điều tra kĩ lưỡng, mà kết quả thực không ngờ_ ông Nam lên tiếng giải thích. Tay thuận tiện đưa vài tờ giấy cho ông cụ.

Ông cụ này không phải ai khác mà chính là người được Kiệt giúp đỡ qua đường.

Mà tờ giấy đầu tiên ở trong tay của cụ Bắc ngay góc trái có dán hình của Du.

– Quả thật rất giống a. Không! Không còn nghi ngờ gì nữa. Đây chính là phiên bản của con gái ta thời còn trẻ mà_ Cụ Bắc run run tay nhìn chăm chăm tấm hình. Hận không thể ngay lập tức nhìn thấy người ở trong hình.

– Con bé này! Thật không biết nó suy nghĩ cái gì. Tại sao lại không cho chúng ta biết nó có con chứ_ Ông Nam cắn răng. Tình tình em gái ông rất quật cường lại bướng bỉnh, ông rất rõ điều này.

Nhưng sao có thể không để cho con gái của mình trở về nhận tổ quy tông chứ.

Lúc trước em gái ông gặp tai nạn xe qua đồi. Sau đó không lâu thì chồng con bé cũng do bệnh tật mà đi theo nó. Lần cuối gặp nó, nó cũng không hề

nhắc gì tới đứa con này.

– Mà còn không rõ tính khí con bé sao? Đây còn không phải là do đám lão già kia ép con bé liên hôn với tập đoàn khác hả? _ Cụ Bắc vuốt vuốt chòm râu, tức giận nói. Tình huống lúc đó quả thật ông cũng là lực bất tòng tâm.

Cũng không ngờ con bé từ chối hôn sự thẳng thừng như vậy. Còn trốn ra ngoài cùng với nam nhân khác. 1 lần đi liền biệt tích mấy năm trời.

– cha nói cũng phải. Con bé chắc cũng không muốn con gái lại rơi vào tình cảnh giống mình. Nhưng... chẳng lẽ chúng ta lại không để con bé biết mình còn người thân khác hay sao? _ ông Nam nhíu mày thật chặt, như có điều suy nghĩ.

– phải, ta phải nhận đứa cháu gái này chắc rồi... Nam, những chứng cứ về mấy lão già kia con đã thu thập đủ chưa? _ ông cụ dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi.

– Không lẽ ba định tiêu trừ bọn họ rồi mới đón con bé về _ Ông Nam mắt sáng lên, nhanh chóng nghĩ đến điều này

– Hừ, xem như con thông minh ra được 1 chút rồi đấy! _ cụ Bắc hừ 1 tiếng nhưng vẫn hài lòng, nói.

Ông Nam vuốt vuốt mũi mình, muốn để cha ông đăng hoàng mà khen ông 1 câu hoàng chính thật khó a.

ooooo

☺☺☺☺☺

☆☆☆☆

.....

Hàn Dạ

Hạ Du Hàm

Tôi mới là người quyết định em có phiền hay không

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Nhận Tổ Quy Tông

Ông Hùng _ ba của Du sau khi nhận 1 cuộc gọi liền hấp tấp chạy đến điểm hẹn

Mà đối diện ông lúc này chính là cụ Bắc.

– Chào bác _ ông hùng cất tiếng trước có trời mới biết trong lòng ông lúc này khấn trương như thế nào.

– tôi không thích dài dòng, vào thẳng vấn đề chính luôn nhì! Chắc cậu cũng đã rõ lí do mà tôi gọi cậu tới đây rồi chứ? _ Cụ Bắc tay cầm ly cà phê nóng hồi thời 1 hơi nhẹ

– Vâng, chuyện này có liên quan đến con bé phải không! _ Ngừ điệu của ông chính là khẳng định. Trong lòng thâm thở dài, điều ông lo sợ rốt cuộc cũng đã đến rồi.

– Ta muốn con bé nhận tổ quy tông! _ Đây đích thị là 1 câu mệnh lệnh, chính là không cho phép việc từ chối.

– Việc này... _ Ông Hùng do dự hồi lâu.

– Haizz... Cậu nên vì con bé mà suy nghĩ 1 chút, như vậy không phải sẽ tốt hơn sao? _ cụ Bắc thờ dài 1 tiếng cũng là tận lực khuyên giải.

– ... Bác cũng rõ Nguyệt đã giao con bé cho con chăm sóc. Nguyệt chính là hy vọng con bé không gặp phải tình huống giống mình ngày trước.

Ông vẫn còn nhớ rất rõ bộ dáng đau khổ của Nguyệt lúc đó. Ông đã hứa với Nguyệt phải để con bé sống 1 cuộc sống tự do tự tại, không có áp đặt.

– Điều này ta đương nhiên đã nghĩ tới cũng đã cho người xử lí tốt lắm, ta đảm bảo sau này sẽ không có ai ép buộc con bé lấy người mà mình không thích_ cụ Bắc lời nói rõ ràng chắc nịch khiến ông Hùng động tâm.

– Đây cũng không phải là chuyện nhỏ,... con cần thời gian để suy nghĩ thêm_ Ông Hùng nhú mồm hồi lâu, trả lời.

Đây quả thật là chuyện lớn, ông không thể tùy tiện quyết định được. Ít nhất cũng phải dò hỏi 1 chút từ phía Du đã.

ooooo

.

////////

Trong quán karaoke.

– Cô?

– Cậu?

2 thanh âm 1 trầm thấp 1 trong trẻo cùng lúc vang lên.

Mà chủ nhân của 2 thanh âm này khi nhìn thấy nhau liền kinh ngạc không thôi.

1 nam 1 nữ này không phải ai xa lạ mà chính là Sang và Như.

– Không ngờ luôn đó nha!_ Như cười yếu ớt nhìn Sang, trông mắt không che nổi vẻ kinh ngạc. Sao cô lại có thể quên mất người này chứ

– Đúng vậy! Không ngờ chúng ta là bạn cùng lớp thời cấp 2

Sang ban đầu cũng không định đi buổi tiệc họp mặt này nhưng do Kiệt cứ ở 1 bên trêu chọc cậu mãi. Cũng không biết là nổi điên cái gì mà cứ ép cậu đi cho bằng được

Ai da... cái này phải nói đến... vài hôm trước Như không hiểu sao lại lỡ mồm khai ra chuyện cô với Sang mất mặt như thế nào lại lăn lên giường nằm.

Thế là Kiệt nổi lên ý định muốn nói dây tơ hồng cho 2 người. Như vậy thì hẳn lại bớt đi 1 tình địch rồi.

Aii... lại nói, Như đỏ gò má dày như vậy, không ngờ khi nghe cô nhắc đến chuyện của Sang trên mặt lại hiện lên 1 tầng đỏ ửng. Đây không phải có ý thì là gì.

– Sao tôi có 1 chút ấn tượng gì về cậu vậy nhỉ?_ Như nhú mồm, cô vốn chơi thân với Kiệt cũng từ những năm cấp 2 mà.

– Học kì sau của năm lớp 9 tôi mới chuyển vào đây_ Sang bình thản đáp.

– À, phải rồi nhỉ? Cuối năm lớp 9 hết hơn 1 nửa số tiết học tôi đều cúp hết mà, không gặp cũng phải. Mà với cái tính tình này của cậu muốn nói chuyện với người khác nhiều hơn 1 câu cũng thật khó a... ha ha... cục băng di động.

Như sáng khoái cười 2 tiếng trêu ghẹo Sang.

– Cục băng di động?_ Sang nhướn mày, khoe môi giật giật. Biệt danh kiểu gì a~

– Không phải sao? Cười lên không phải nhìn càng đẹp trai hơn sao? Cười cho tý tý coi tí nào!_ Như lại buông giọng đùa giỡn.

Tay thì vươn lên kéo kéo 2 bên khóe miệng của Sang.

.

Sang cảm thấy người này dường như chơi đùa rất vui đi. Đến khi Như kéo đến nỗi miệng cậu muốn lệch Sang lúc này mới lên tiếng.

– Chơi rất vui sao?_ nhìn con người cười đến vô tâm vô phé trước mặt Sang hí hóp mắt hỏi.

– Phải a~ ai da... da mặt của cậu sờ thật đã tay mà_ Như vẫn không ngừng động tác trong tay, thành thật khen.

Sang trầm mặc 1 lúc rồi cũng vươn tay nhào nhào nắn nắn da mặt của Như. Lúc này cậu mới buông 1 câu làm Như tái mặt

.

– Da mặt cô toàn dầu ...nhòn_ Sang không biết là vô tình hay là có ý mắng người.

– Cậu... _ Như ghen hòng trăn trối nhìn Sang.

– Khụ khụ... 2 người, đang làm cái gì a? _ Đúng lúc Kiệt vừa tới liền chứng kiến 1 cảnh này.

Ừm. Không tệ, xem ra Sang cũng không phải là không có cảm tình với Như. Nếu không thì cũng sẽ không để Như chạm vào mặt mình rồi. Kiệt trầm nghĩ.

– Ách... không phải cậu nói sẽ không tới sao? _ Như có chút chột dạ buông tay, cất tiếng hỏi.

– Ban đầu quả thật thì có việc bận nhưng đã xử lí tốt lắm... ngược lại, nếu tôi mà không đến thì làm sao thấy được cảnh 2 người hú hí này nọ hả?

.

Kiệt cười gian xảo nhìn 2 người. Mọi quan hệ giữa Kiệt và Sang xem như được cải thiện tốt lắm nhưng lại vì Du từ chối tình cảm của Sang mà khi nói chuyện cũng có đôi chút gượng gạo.

– Hú hí gì hả? Có cậu mới hú hí! Cả dòng họ nhà cậu đi mà hú hí này nọ với nhau! _ Như then quá hóa giận, tay thọt thọt vào ngực Kiệt, đáp trả.

Thấy bộ dạng then mà không thể làm gì của cô Kiệt cũng cười phá lên.

Ngay cả Sang đang chống cằm ngồi kế bên cũng không nhịn được mà cong cong khóe miệng. Người con gái này cũng không đến nỗi tệ~

□□□□

Kiệt từ nhà vệ sinh trở về phòng. Lúc đi đến trước cửa phòng không ngờ lại gặp phải 1 đôi nam nữ đang từ phòng kế bên đi ra.

Bộ dạng muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu thân thiết. Người con gái còn ôm cả cánh tay của người con trai. Không biết là vô tình hay cố ý mà bộ ngực luôn hướng về phía tay người kia mà cạ cạ.^ ^

Đúng lúc này, người con gái cũng đã thấy Kiệt. Cô ngay lập tức bỏ cánh tay đang ôm người con trai ra. Bộ dạng vừa kinh hỉ vui mừng vừa ngạc nhiên.

Cũng không để ý đến cái nhăn mày khó chịu của người con trai kia mà chạy thẳng. Mà hướng đi tới chính là chỗ Kiệt đang đứng.

Ngay lúc hần định mở cửa phonh thì 1 thanh âm cất lên làm động tác trong tay hần ngừng lại.

– Anh Kiệt...

○○○○

Ôhôô... đồ mấy nàng cô gái vừa cất tiếng lên là ai nào... suy nghĩ a~

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thuốc Kích Thích

≡≡≡≡

– Tôi uống xong rồi đó, từ nay về sau chúng ta coi như 1 chút quan hệ cũng không có_ Kiệt đặt ly rượu xuống bàn, dứt khoát lên tiếng

[Kiệt vốn không muốn ở riêng với Trâm nên đề nghị xuống quầy bar nói chuyện. Lần 2 là phòng karaoke, lần 1 phục vụ nước riêng từng bàn]

– Khoan đã, anh... thực sự ghét em đến vậy sao? Đến nỗi ngồi cùng bàn 1 lát cũng không muốn sao? _ Trâm giữ lại tay Kiệt uất ức nói, đôi mắt lúc này đã ươn ướt.

– Chúng ta từ lâu đã không còn quan hệ, hôm nay tôi nể mặt tình cảm từ nhỏ nên mới uống 1 ly này, uống xong rồi cũng nên đi_ Kiệt nhú mi nhìn cánh tay đang bám lấy mình định bước đi.

Nhưng không hiểu sao lúc này đầu hấn lại choáng váng không tự chủ được mà ngồi phịch xuống ghế.

– A, nóng... nóng quá! Sao lại thế này... _ Kiệt bỗng nhiên hô lên như vậy làm Trâm ngồi bên cạnh cười thỏa mãn. Thành công a~

– Ha... ngoan nào, kể từ tối hôm nay, anh sẽ thực sự trở thành người của em! _ Trâm lập tức thay đổi sắc mặt như trở thành 1 người hoàn toàn khác. Giọng điệu nhão nhệch khiến người ta buồn nôn.

Trâm mặt dày dựa hấn vào người Kiệt. Lúc đầu Kiệt có kháng cự đôi chút nhưng thần trí càng ngày càng trở nên mơ hồ. Ngay cả sức để đẩy Trâm ra cũng không có.

Mà miệng vốn định bảo Trâm tránh ra nhưng cuối cùng lại liên tục than nóng.

Trâm đắc ý cười, thuốc kích tình này cô đã chuẩn bị chính là loại mạnh nhất. Vốn cô muốn chuẩn bị cho chính mình dụ dỗ người khác nhưng không ngờ ông trời lại cho cô cơ hội gặp Kiệt ở đây. Hừ... nếu không dùng thì thật đáng tiếc.

Mà Như với Sang đang ngồi ở 1 góc gần đó thấy tình thế có gì đó không đúng liền nóng nảy.

– Sao Kiệt nói chuyện lâu như vậy còn chưa xong, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Sao em ấy còn chưa tới nữa a? _ Như liên tục nhìn đồng hồ, mày cũng nhủ cả lại.

– Không có gì! Bọn họ chỉ nói chuyện thôi, 1 lát là xong ngay_ Sang nhìn Như như vậy cũng không nhịn được mà lên tiếng, trấn an cô.

.- Anh không gấp nhưng tôi gấp. 3 anh em các người bị à ta lừa mười mấy năm trời. Bộ mặt thật của cô ta như thế nào cũng không biết

Như khoanh tay hừ lạnh. Tuy không tiếp xúc với Trâm nhiều lắm nhưng cũng cảm thấy được con người này có gì đó thực giả tạo. Vậy mà ba anh em Kiệt chơi chung với người ta lâu như vậy mà cái gì cũng không hiểu.

Kiệt sợ tình tình cô bộp chộp. Sợ cô xông tới liền đánh người cho nên mới cấm cô lại gần . Nếu không phải như vậy thì còn lâu cô mới chịu ngồi yên

– ...Được rồi! Đợi 1 chút, chắc em ấy cũng sắp tới rồi_ Sang mím môi, về vấn đề của Trâm cậu không còn gì để nói.

Tuy ngoài mặt là vậy nhưng thực ra người thân thiết với Trâm nhất chỉ có Kiệt. Hấn còn không phát hiện ra con người thực của Trâm thì làm sao cậu biết được.

Phía Trâm lúc này quả thật Kiệt không thể phân biệt ai là ai nữa rồi. Theo bản năng tìm đến thân thể người con gái gần nhất. Cả người đều nóng ngứa đến nóng nảy, khó chịu

– Ha ha... Cứ việc làm kiêu đi, không phải cuối cùng cũng rơi vào tay con này hết hay sao?!! _ Trâm bĩu môi nói, dựa hấn vào ngực Kiệt, tay phải 1 bên tận tình vuốt ve phần ngực ngay vạt áo hở của hấn.

Đối với hành động này của Trâm hấn không hề có chút phản kháng nào mà còn thoải mái “Ừm” 1 tiếng.

Trâm rất hài lòng nhìn phản ứng của Kiệt. Cảm thấy “phía dưới” của hấn sưng lên không ít. Lúc này mới lôi kéo Kiệt, muốn vào phòng “xử lý”. Ha... sau ngày hôm nay rốt cuộc Kiệt cũng sẽ thuộc về cô rồi.

Trâm âm thầm đắc ý không thôi. Đờ Kiệt không có 1 chút phản kháng đứng dậy.

Nhưng ngay lúc này, 1 cánh tay thon nhỏ vươn ra, chặn ngang đường đi của Trâm.

– Cô muốn mang bạn trai của tôi đi đâu?

Trâm ngẩng đầu liền thấy Du 1 bộ nhử mày có vẻ giận dữ. Như và Sang cũng khoanh tay đứng sau lưng cô. Khi vừa tới cửa Như có gọi cho Du cho nên 3 người cùng nhau qua đây.

Tuy Như không tiện ra mặt nhưng Du thì khác. Cô là bạn gái danh chính ngôn thuận của Kiệt.

– mày tránh ra! Anh Kiệt rõ ràng là thích tao cho nên mới cho tao chạm vào người anh_ Trâm lâu ngày không gặp cũng không thèm khách khí với Du đắc ý nói. 1 câu mày- tao, 2 câu cũng mày- tao.

– Ô? Sao tôi không thấy như vậy nhỉ? Cô... đã cho anh ấy uống cái gì rồi hả? _ Du nhướn mày nhìn Trâm.

Đừng tưởng cô không biết, nhìn bộ dạng của Kiệt rõ ràng là bị trúng thuốc. Loại thuốc kích tình này trước đây khi ở trong hắc bang cô vẫn hay sai đàn em đi bỏ vào ly rượu của người khác mà.

– hừ... thì sao chứ? Muốn cướp người chứ gì? Lại đây mà cướp! _ Không nghĩ là Du vừa nhìn đã biết được việc mình làm. Trâm cũng chẳng thèm giả vờ nữa.

Du nhếch môi, chuyện cô là huyết Ảnh những người thân cận đều biết. Cô nghĩ Trâm có lẽ đầu óc bị vô nước cho nên mới dám đi cướp người của cô.

Du tiến lại gần làm bộ sẵn tay áo muốn đánh người.

– Á... xin đừng... tha cho tôi đi mà... chúng tôi thật lòng yêu nhau mà... xin cô đó..._ Nhưng Du còn chưa đụng tới cọng tóc của Trâm thì bỗng nhiên Trâm lại đổi giọng khổ sở cầu xin.

Đôi mắt tròn lại trào ra 2 hàng nước mắt. Bộ dạng thật khiến người khác thương tiếc.

Du cảm thấy thật tức cười. Bình tĩnh nhìn người trước mặt diễn kịch.

Như lúc này thực muốn xông lên đánh người nhưng bị Sang cản lại, cậu lắc đầu bảo “không nên”.

Giọng của Trâm cũng không nhỏ. Thậm chí còn có ý vận lớn volume nên mấy người ngồi gần đó nghe không sót 1 chữ nào.

– Gì chứ? Con gái thời nay thực không biết xấu hổ.

– Đúng vậy. Nhìn 2 người họ xứng đôi thế mà.

– dám ngang nhiên cướp người yêu của người ta luôn đấy.

– chắc ý vào quyền thế chứ gì. 2 người kia rõ ràng yêu nhau vậy mà.

– Đồ hồ ly xấu xa! Mau cút đi...

Những lời khó nghe chỉ trích cứ truyền vào tai Du.

Nếu không phải do Trâm kìm tay Kiệt lại thì lúc này hẳn đã coi hết đồ ra rồi. Lúc này hẳn yếu ớt đến nỗi chỉ có thể tựa vào người Trâm. Mà trong mắt mọi người cảnh này lại cho thấy 2 người là 1 cặp. Mà Du lại thành người ác.

Trâm cúi đầu ở góc độ không ai thấy khinh bỉ cười. Muốn đấu với con Trâm này, còn lâu mới thắng!

Du khoanh 1 đứng yên 1 lúc rồi mới di chuyển. Mà không phải hướng về phía Trâm...

M

~~~~~

❀❀❀❀

RẦM...

Chiếc ghế gỗ ở quầy bar nứt toét ra.

[Đây là quán kết hợp trang trí giữa Đông Âu và Châu Âu. Ghế được làm bằng gỗ thượng hạng]

Mọi người nín thở nhìn Du. Sau khi nhìn thấy 1 màn này không còn ai dám lên tiếng nói này nọ nữa.

Trâm cũng không thể tin tròn mắt nhìn cô. Cô ta không thêm để ý tới luân thường đạo lý hay sao?

Du mặt kệ sự đau rát nơi cánh tay. Trong khi Trâm còn sững sờ liên Kéo Kiệt từ trong tay Trâm về phía mình.

Trâm muốn Giành người lại thì lại bị Như cản đường.

Sang đầu đón nhìn theo hướng Du và Kiệt rời đi. Nếu cậu suy nghĩ không sai thì 1 lát nữa Du sẽ hoàn toàn thuộc về Kiệt đi.

[Ý ánh là lên giường á]

Nhưng Sang chắc không biết, “lần đầu tiên” của Du đã bị kiệt cướp đi từ lâu rồi

Kiệt sau khi dựa vào người Du ngửi thấy mùi hương quen thuộc tâm tình không những không an ổn mà như bị kích thích.

Du vừa muốn đặt hẳn xuống giường lại bị Kiệt xoay người đè xuống. Hung hăng hôn xuống...

Du cũng nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn.

2 thân thể hòa lại làm một. Hàng loạt thanh âm kích thích khiến người khác đỏ mặt tía tai vang lên.

Trong phòng... 1 mảng xuân sắc.

○○○○

Lạc Phi Phi.

Triệu Tấn

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cha Con Tâm Sự

– Ách... _ Không hiểu sao lại thấy trên bắp tay mình lại thấy nặng, theo bản năng Kiệt hô lên tiếng nhìn sang kế bên.

Lại thấy Du hơi cuộn người như mèo con ngoan ngoãn nằm bên cạnh hắn. Kiệt tâm tình vui vẻ chống cằm nhìn bộ dạng hiem thấy này của cô.

Không ngờ khi mắt vừa quét xuống dưới lại thấy những vết xanh xanh tím tím có hơi rợn người. Tay nhẹ nhàng mà thương tiếc vuron lên lướt nhẹ qua những vết thâm tím.

Vừa nhìn cũng đủ biết tối hôm qua hắn điên cuồng không chút tiếc chế. Bình thường tuy là cũng để lại dấu vết nhưng hắn rất rõ những vết đó tới buổi chiều liền hết.

Hừ... Trâm! Cô ta lại dám bày ra trò này dám bỏ thuốc hắn sao? Trước khi hắn rơi vào mê mang, những lời kia của cô ta đều lọt vào tai của hắn.

Kiệt mang bộ mặt âm trầm hồi lâu rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho đàn em.

– Tôi có việc giao cho các cậu đây....

~

– Ừm... _ Kiệt vừa cúp máy liền thấy người trong ngực động đập 1 chút, hình như đã thức.

– Tỉnh rồi sao? Ngủ thêm chút nữa đi! _ Kiệt sùng nịnh vuốt vài sợi tóc rơi xuống trước mặt Du.

– Nha! Ừm... xoa bóp, xoa bóp 1 chút, thắt lưng... thật đau... Du còn chưa tỉnh ngủ hẳn, chữ có chữ không mà nói. Giọng nói trảng ngập giọng mũi, rõ ràng là đang làm nũng.

– Ha ha... xoay lưng qua đây 1 chút nào! _ Nhìn bộ dáng lười biếng như con mèo nhỏ của Du, Kiệt bật cười ra tiếng, không nói 2 lời liền đáp ứng.

Buổi sáng của 2 người nhẹ nhàng trôi qua~

.....

Tối hôm đó...

– Du! Lại đây, có chuyện... ba muốn nói với con! _ ông Hùng vỗ vỗ chỗ trống gần mình ý bảo cô ngồi xuống.

– Có chuyện gì mà nhìn bộ dạng ba nghiêm túc quá vậy! _ Du có chút tò mò chớp mắt, hỏi.

– Chuyện này có liên quan đến thân thể của con. Con hãy chuẩn bị tâm lý trước khi nghe ba nói _ ông Hùng thờ dài 1 cái mới nói.

– Thân thể của con? Được rồi, ba cứ nói, con không sao! _ Du nhướn mày, vỗ ngực 1 cái vô tư híp mắt đáp.

–... aiii. Thật ra thì con không phải là con ruột của ba _ ông Hùng thờ dài, ngập ngừng 1 lát rồi mới quyết định nói ra sự thật.

– Ồ. Việc này... con đã biết! _ Du ngay lập tức thần nhiên đáp.

– Cha biết con sẽ rất sốc đi... A~ Cái Gì? Con... con đã biết _ Ông Hùng ban đầu chưa kịp nghĩ gì liền tự cho là đúng nói 1 lèo. Tới khi phản ứng kịp mới nhảy cẫng lên tròn mắt nhìn Du.

(= _ づ ”)

– Phải a! Chuyện con không phải là con ruột của ba thì con đã biết khá lâu rồi_ Du nheo mắt nhìn đáng đứng “lệch lạc” của ba mình, bình tĩnh đáp.

– Hà? Sao? Sao con lại biết được chứ? Ai nói cho con? Hay là con khôi phục trí nhớ!_ ông Hùng lúc này mới lấy lại chút bình tĩnh, mở miệng đặt ra câu hỏi.

Du chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc.

Lúc nhỏ, do cú sốc mất mẹ , cha thì bị bệnh nặng Du do không muốn chấp nhận sự thật nên... sau khi bị té cầu thang liền mất đi toàn bộ trí nhớ.

Cha Du biết thân thể mình yếu ớt không còn sống được bao lâu nên mới gửi gắm Du cho ông Hùng. Mà ông Hùng trước kia có thể xem là bạn thân chí cốt hồi cấp của mẹ Du. Sau này do mỗi người 1 công việc nên mới ít liên lạc dần

Cha Du cũng truyền đạt lại ý muốn của vợ mình trước khi chết. 2 người đều không muốn Du phải lâm vào hoàn cảnh giống mình_ bị gia tộc lợi dụng. Nên không cho ông Hùng đem sự thật nói với Du. Càng không muốn cô quay lại cái gia đình kia.

Không lâu sau ba Du cũng mất.

Lúc đó Du mới mất trí nhớ. Cả ngày ngồi thờ thẩn trên giường. Ai dứt thì ăn, ăn xong lại nằm vuton tầm mắt mơ hồ nhìn trần nhà.

Lúc đó ngày nào ông cũng tới chăm sóc cho Du. Nói thẳng ra thì chính là “tây nảo”. Ngày nào cũng lặp đi lặp lại 1 chuyện, làm cho Du tin rằng mình thực sự là ba con bé.

Ban đầu khi mới về ở chung với ông Hùng Du thực sự nghĩ ông là ba ruột của mình nhưng... chuyện gì đến cũng sẽ đến.

1 hôm, Du tình cờ thấy được tấm hình ông Hùng chụp chung với ba mẹ cô lúc còn trẻ kẹp trong 1 cuốn sách. Không lâu sau đó cô đã khôi phục trí nhớ nhưng không nói cho ông Hùng biết. Vì trong thâm tâm, cô đã coi ông là ba ruột của mình.

mmmm

...

– Thì ra là vậy!... thế, con có muốn về lại nhà ngoại của con không? Nếu con không muốn thì ba sẽ không ép. Nhưng ba thấy, lục đục nội bộ bên đó ông cùng cậu của con xử lí tốt lắm.

-...um, con nghĩ muốn đi sang đó 1 chuyến xem sao!_ Du suy nghĩ 1 chút rồi trả lời.

Thật ra, cô cũng có 1 chút chờ mong xem 2 người kia là cái dạng người gì.

●○●○●○●○

– Anh mua đồ ăn về rồi đây!_ Ngay lúc 2 người kết thúc cuộc trò chuyện không lâu thì nghe tiếng Kiệt từ ngoài vọng vào.

– A,Đề em lấy thêm chén đĩa!_ Du cười cười nhìn Kiệt rồi nói.

Lúc này, ngoài phòng khách chỉ còn 2 người. Ông Hùng và Kiệt đối mặt nhìn nhau.

Có người con rể như vậy cũng không hẳn là tệ. Sự cố gắng của Kiệt bao nhiêu lâu nay ông đều nhìn thấy hết. Có thể 1 mình gầy dựng lên 1 công ty như vậy, đồng thời thoát khỏi sự điều khiển của mẹ mình thật không dễ dàng.

Mà xem ra hẳn cũng đối với Du thật lòng. Lúc trước ông không thích Kiệt bởi vì “hoa đào” của hắn quá nhiều. Nhưng nghĩ lại, nếu không phải là 1 người đàn ông tốt thì cũng chẳng có nhiều người theo đuổi.

– Vài hôm nữa Du sẽ về nhà ngoại nó, ta không yên tâm để nó 1 mình, hay là con đi với nó đi!_ Im lặng 1 lúc, ông hùng mới lên tiếng.

– Vâng, con biết rồi ạ!_ Kiệt nghe vậy không nói 2 lời liền đáp ứng, khóe môi cong lên rõ rệt.

.....

Trong 1 quán cà phê sang trọng.

– nói đi, tại sao anh lại hẹn tôi tới đây! Tôi có rất nhiều việc ở công ty nên, nói nhanh đi_ người mở miệng nói chuyện chính là bà Thư mẹ của Kiệt. Về mặt có vẻ hơi bối rối nhưng giọng điệu lại cố tình ra vẻ không kiên nhẫn.

– Em gấp như vậy, không muốn nói chuyện với anh sao?_ Ngạc nhiên là, người ngồi đối diện bà chính là ông Nam, cậu của Du.

(Ừ u... có gian tình kia...^^)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trùng Trị (16+)

Nội dung có hơi nhạy cảm. Nhưng chưa tới mức 18+. Cần nhắc trước khi xem nhé!

《《《iiii》》》

●●●●●

.

-Á... Các người, Cảm thú... tránh ra!!.. Đừng đụng vào người tôi!

Tiếng la này của Trâm. Lúc này cô bị ép đến 1 góc tường, quần áo thì xộc xệch thậm chí đứt gần hết các cúc áo. Để lộ nửa bộ ngực trắng ngần.

Trước mặt cô là 1 đám người. Không, nói đúng là 1 đám đàn ông trung niên. Trong đó người ít tuổi nhất cũng đã hơn 40, thậm chí có 1 lão già gần 70 tuổi, râu tóc bạc phơ.

Ai ai cũng nở nụ cười dâm dề, ghê tởm. Ánh mắt thèm thuồng nhìn Trâm.

– Ha ha... nhìn nhỏ này còn tươi non ghê nhỉ?

– phải, “ném” thử chắc sẽ mê người lắm đây!

– Nha. Da thịt trắng nõn thế mà. Tao xí cái miệng nhỏ kia trước nhé! Khả khả...

Những lời nói thô tục liên tục lọt vào lỗ tai cô.

– Bỏ bàn tay gớm ghiếc của các người ra khỏi người tôi. Các người... có biết tôi là ai không hả? Đụng vào tôi mấy người sẽ hối hận đó.

Trâm hất tay 1 tên đang đụng đến ngực mình. cô làm ra vẻ ta đây, kiêu ngạo lớn tiếng nói, muốn dọa cho bọn họ sợ. Nhưng tiếc là 1 chút tác dụng cũng không có.

– Hắc hắc... đủ gai góc, sẽ không đến nỗi quá nhảm chán đi.

1 tên thô lỗ nắm lấy cằm của Trâm, nở nụ cười gian dâm vô độ.

– Tôi là bạn gái của Jack đấy. Nếu biết các người dám làm vậy với tôi các người đừng hòng mà sống yên.

Thấy những người này cũng thuộc mấy băng nhóm khác. Trâm mới dùng tên trong hắc bang của Kiệt để dọa nạt. Nếu không biết còn tưởng cô ta là bồ của Jack thật ấy chứ.

– Ha ha... uây uây, tội bay có nghe nó nói gì không hả?_ 1 tên bỗng dưng cười phá lên.

– Cô em, có lẽ em chưa biết... cái người tên Jack kia chính là người ra lệnh cho chúng ta “xử lý” em đấy!

– Hà? Cái gì? Không... Không thể nào!_ trâm không tin, mãnh liệt lắc đầu.

– A, cô em nghĩ bọn này dám lấy tên đại ca Jack dùng bừa bãi sao? Mà... Không cần nhiều lời nữa, bay đây... tới làm cho em “sung sướng” nào.

Tên trung niên đứng đầu ra lệnh, liếm môi, vẻ mặt thèm khát.

– mấy người nói dối. Tránh xa tôi ra!_ Trâm không muốn chấp nhận sự thật, liên tục gào thét giãy giụa.

Nhưng lúc này ông lão, người có vẻ lớn nhất nhóm cầm 1 cái ống nhỏ lại gần cô. Đổ hết ống nước vào miệng Trâm, bóp miệng cô, ép cô nuốt xuống

– Khụ khụ... ông, cho tôi uống cái gì vậy hả! _ Trâm ho khan liên tục, muốn ói ra hết nhưng không được.

– Hắc hắc... rất nhanh sẽ biết thôi! 1 lát nữa thôi, cô em sẽ phải cầu xin bọn này cho em được “hưởng thụ” mà thôi

Ông ta nở nụ cười xấu xí, dám tà nhìn chằm chằm bộ ngực của Trâm mà nói.

Rất nhanh, thuốc ngấm dần vào cơ thể Trâm.

– Ha... sao lại nóng thế này! Nóng quá! _ Trâm bắt đầu gầy gĩa thân thể, tay chân khó chịu mà vận vẹo. Đồ trên người cũng muốn lột xuống hết.

Tay cũng không nhịn được mà ở trên bộ ngực của chính mình xoa xoa nắn nắn như muốn an ủi 1 chút cơ thể đang sôi sục.

Tâm trí cô dần trở nên mơ màng, chỉ muốn nhanh tìm đến cơ thể cứng cáp của đàn ông để an ủi đôi chút..

Bộ phận xấu xí của mấy lão già nua phơi bày trước mắt Trâm. Nhưng đối với cô lúc này chúng như vị cứu tinh vậy. Thậm chí trâm không hề do dự mà cầm nắm chúng trên tay.

Và ngậm chúng vào miệng mình.

Sau đó tiếng rên rỉ đầy dâm dăng cùng tiếng thở dốc liên tục vang lên.

Và những câu nói cuối cùng lọt vào tai cô trong khi thần trí cô còn đôi chút thanh tỉnh đó là:

“- gì chứ? Quả nhiên là 1 à đàn bà dâm dăng mà. Kiểu này chắc mất trinh lâu rồi

– Phải đó! Xem ra đã qua tay không ít đàn ông rồi. Núm vú cùng cái “lỗ nhỏ” này đều có chút thâm rồi.

– Đúng là 1 con điểm chính hiệu mà. Thảo nào đại ca ghét nó đến vậy.

....

.

– Được rồi, tôi đang nghe đây. Rốt cuộc anh muốn làm gì. _ Bà Thư giọng nói tuy cố làm ra vẻ miễn cưỡng ở lại nhưng ở dưới bàn, nắm tay đã siết chặt.

– Anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi _ Ông Nam chăm chú nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt bà, nói.

– Hà? Biết... anh biết cái gì chứ? _ Bà Thư cố ra vẻ điềm tĩnh hỏi ngược lại

– Haizz... Em dấu giếm anh đủ lâu rồi đấy nhỉ? _ thờ dài 1 hơi, cười khỏ, nói. Lời nói giống như là tự hỏi.

– Gì hả? Tôi... tôi chẳng hiểu anh nói cái gì cả! _ bà Thư lảng tránh đi ánh mắt của ông Nam. Nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút gì đó chờ đợi.

– Em không cần phải giấu nữa đâu. Chuyện của hơn 20 năm trước anh đã biết hết rồi.

– Anh... Biết được gì cơ chứ! _ Bà theo bản năng liền bật ra câu hỏi này.

– Tất cả và cả... lí do em rời xa anh nữa! _ Ông Nam trầm khàn cất giọng.

Bà Thư ngạc nhiên trừng lớn mắt, 1 tay che cái miệng đang há hốc. Trong đầu cũng nhớ lại những chuyện trong quá khứ đen tối kia.

oooo

◇◇◇

.

<<<◇>>>

24 năm trước.

Khi đó bà Thư mới vừa tròn 20 tuổi. Là độ tuổi thanh xuân tuyệt đẹp. Khi đó bà và ông Nam là 1 cặp thanh mai trúc mã được nhiều người hâm mộ.

Họ vừa có ngoại hình, vừa có gia thế. Là 1 cặp rất cân xứng. Mà 2 người cũng có tình cảm với nhau.

Nhưng... mọi chuyện không còn em đẹp nữa. Kể từ lúc người đàn ông đó xuất hiện. Ông ta chính là cha của Kiệt và Sang.

Không may cho cặp đôi yêu nhau này. Người đàn ông này có “nhân cách” khỏi phải bàn.

Sau nhiều lần chia cắt ông Nam và bà Thư không thành công. Liền nảy sinh ra 1 gian kế khác. Ông ta muốn “chiếm hữu” lấy Thư.

Bà Thư đã bị ông ta thuốc rồi nảy sinh “quan hệ”. Để chắc chắn bà sẽ mang thai... ông ta liền nhốt bà lại ở nơi đó. “Điên cuồng” 3 ngày đêm.

Chuyện nhục nhã này, đương nhiên là bà không muốn bị ông Nam phát hiện. Nhưng không ngờ lại hay tin mình đã có thai. Lại cùng lúc nghe tin công ty nhà mình đang trên bờ vực phá sản. Vì bị công ty người đàn ông kia ép giá thầu.

Bà... tuy hận người đàn ông kia đến thấu xương nhưng... đứa bé trong bụng bà là vô tội. Nên cuối cùng chỉ đành giữ lại đứa trẻ trong bụng. Kết hôn với người đàn ông kia để trợ giúp công ty nhà.

Kết quả là... sau khi đạt được mong muốn. Ông ta liền rất nhanh chán bà... sau vài năm liền đi tìm tình yêu mới.

Mà lí do bà không thể đối xử tốt với Kiệt là vì hấn... tính cách kia rất giống người đàn ông phụ bạc kia. Tuy đã rất nhiều lần tự nhủ với lòng mình. Kiệt chỉ là 1 đứa trẻ nhưng lòng thù hận này quá sâu. Không thể 1 lúc mà giải bày hết được.

Những năm qua sống bê tha bết nhát chỉ để che đi vết thương lòng.

Bà... Không còn mặt mũi nào mà đối mặt với ông Nam cả. Vào thời điểm đó, bà đã lựa chọn gia đình thay vì tình yêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hư Tình Giả Ý

– A, không ngờ cậu nhóc này lại là bạn trai của Du nhà ta đấy. Rất tốt rất tốt_ Cụ Bắc nhìn Kiệt vui vẻ liên tục hài lòng gật đầu.

– Ha ha... con cũng không ngờ ông lại là ông ngoại của Du đấy!_ Kiệt cười ha hả đáp. Không ngờ lại trùng hợp như vậy a.

– 2 người có quen biết sao?_ Du tò mò lại gần hỏi.

– Ủ, đứa cháu rể này ta chấp nhận rồi. Muốn Chùng nào đám cưới thì cứ nói, ta sẽ tổ chức cho 2 đứa 1 buổi lễ thật linh đình_ Cụ Bắc cười híp cả mắt, vỗ vỗ vai Kiệt

– Ông ngoại, người gấp gấp như vậy muốn gả con ra ngoài rồi hả?_ Du có chút ngượng ngừng vuốt vuốt mũi, nói.

– Nói gì vậy hả? Con gái lớn là phải gả chồng. Chứ Ông ngoại làm sao mà nuôi nổi con đây!_ cụ Bắc vẫy vẫy tay, không sao cả đáp.

– Ông ngoại này! Con còn không gấp, người gấp cái gì!

– Ủ, không gấp không gấp_ cụ dịu dàng xoa đầu Du. Không ngờ hôm nay mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ như vậy.

Vừa nhận cháu gái, ngôi nhà dường như đã trở nên có sinh khí hơn trước. Tiếng cười nói rộn ràng vang vọng khắp nơi.

Ông Hùng ngồi 1 bên cũng có chút buồn bực. Người làm cha này thật quá ủy khuất rồi. Và lại, vốn tưởng họ sẽ không dễ dàng chấp nhận Kiệt. Ai dè vừa nói vài câu liền như quen thân đã lâu. Càng nói càng vui vẻ!!!

– Ông anh à! Đừng nói là anh đang ghen tị với con rể mình đấy nhé!_ ông Nam vỗ bả vai cái người đang mặt mày hăm hăm, nói.

– Hừ! Tôi chỉ là đang nhường nhịn thằng nhóc đó thôi, ghen tị gì chứ!_ ông Hùng hừ lạnh. Có đánh chết ông cũng sẽ không thừa nhận điều này.

– Ha ha... ông anh vui tính thật đấy!_ ông Nam nhìn biểu cảm con nít của ông Hùng liền không nhịn được mà phì cười.

Ông Hùng phồng má tròn mắt, không đáp.

– Thực ra, có 1 chuyện tôi muốn thông báo với ông anh. Sau khi xử lý xong chuyện của con bé Du. Tôi... sẽ kết hôn với Thư_ ngừng 1 chút, ông nam

quyết định nói ra

– Hề? Tôi cũng không định nhiều chuyện nhưng chắc ông cũng rõ, bà ta trước kia là người như thế nào! _ Ông Hùng có chút ngạc nhiên. Nhưng vẫn khuyên nhủ 1 chút.

– không sao! Tôi sẽ khiến cô ấy trở về với con người trước đây _ Ông nam nói, dường như nghĩ đến điều gì đó vui vẻ mà bất giác cong khóe môi.

Nhìn ông Nam như vậy, ông Hùng cũng không lên tiếng ngăn cản nữa.

☺☺☺☺

.....

.

Nhật Anh hiện tại đang vò đầu bứt tóc ngồi 1 đồng trong nhà.

2 Hôm trước, Quỳnh đã tỏ tình với hấn và... hấn đã không chút suy nghĩ mà từ chối thẳng thừng. Nhưng sao lúc này... tìm hấn lại khó chịu như vậy. Chẳng phải người hấn yêu là Du sao?

Ngồi 1 lát, Nhật Anh quyết định ra ngoài đổi gió 1 chút. Gần nhà hấn mới mở 1 quán cà phê xem ra rất đắt khách. Hấn mới uống thử 1 lần liền không quên được.

Mà ngay lúc Nhật Anh vừa bước vào quán liền nhìn thấy được thân ảnh quen thuộc. Kia chẳng phải là Quỳnh hay sao?

Nhật Anh cười tự giễu. Chắc người ta đối với hấn chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi. 2 hôm trước vừa tỏ tình với hấn mà bây giờ lại ngồi đây cười đùa vui vẻ với 1 tên con trai khác.

Trong khi Nhật Anh đang buồn bã thì 2 người bên này lại là 1 khung cảnh khác, bàn tán sôi nổi.

– Em muốn phần mở màn thật hoành tráng a! _ Quỳnh gõ gõ trên mặt bàn nói.

– Anh nghĩ anh sẽ là người chủ trì buổi tiệc! _ Chàng trai ngồi đối diện Quỳnh suy nghĩ 1 chút rồi nói

Người này thân hình cân đối, khuôn mặt cũng khá ưa nhìn. Khi cười còn để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu. Người này không phải ai khác mà chính là Jun _ đàn em của Du, cánh tay phải đắc lực của Sơn.

[Ai không nhớ anh này thì xem lại chương 39 ^^]

– Việc này sao lại tới phiên anh! Anh cứ ở bên cạnh anh hai em là được _ Quỳnh lắc đầu, không cho là đúng, nói.

– Ừm, đúng thật là có chút không ổn. À, phải rồi. Ngày mai em cùng anh đi chọn quà cho anh ấy luôn nhé! _ Jun suy nghĩ hồi lâu thấy Quỳnh nói cũng có lý.

Mà Nhật Anh bên đây sau khi thấy người con trai kia thì thầm gì đó vào tai Quỳnh, trong lòng liền muốn nổi bão. Tại sao bọn họ lại dám bày ra động tác thân mật này trước mặt hấn chứ.

Nhật anh không nhịn được mà đứng dậy, tiến thẳng tới bàn của 2 người.

Quỳnh và Jun đang nói chuyện vui vẻ thì bỗng dưng bị 1 bóng người che đi ánh sáng thì đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn.

– Anh bin? Tại sao anh lại ở đây? _ vì quá ngạc nhiên nên theo bản năng Cô gọi Nhật Anh văng cái tên lúc nhỏ.

Nhật Anh không đáp không rằng ngồi xuống cái ghế cạnh Quỳnh.

– Em không định giới thiệu người này cho anh biết sao? _ Nhật Anh về mặt bình thản nói.

Jun nhìn nhìn phản ứng của 2 người liền rõ ràng thân phận của Nhật Anh. Không phải hôm trước Quỳnh mới đau khổ kể lể cho anh biết cô tỏ tình thất bại sao?

– Cứ gọi tôi là Jun là được. Tôi là bạn trai của cô ấy! _ Jun vừa nghĩ ra một trò đùa rất hay, cười nói.

– Hả? Cái gì...Không... _ nhưng Quỳnh còn chưa kịp nói hết câu đã bị Jun kéo đầu lại gần, thì thầm gì đó vào tai cô.

Lúc sau, tuy về mặt Quỳnh có hơi khó chịu nhưng vẫn mặc hấn muốn làm gì thì làm.

‘- ha ha... hay thật đấy! Người mà mấy hôm trước vừa tỏ tình với tôi hôm nay đã vui vẻ đi chơi với kẻ khác!_ Nhật Anh lên giọng mỉa mai. Không nhận ra được sự ghen tị của mình.

– Anh nói hay quá đấy! Không phải anh đã từ chối tôi rồi sao? Bây giờ tôi đi với ai thì có dính dáng gì tới anh chứ!_ Quỳnh có chút uất ức nói. Người đàn ông này làm sao vậy hả? Cô quả thực không hiểu nổi anh.

Nhật Anh cứng họng, không biết trả lời như thế nào. Bởi vì lời Quỳnh nói không hề sai. Tại sao hắn lại bận tâm đến việc này như vậy.

Jun giống như muốn châm dầu vào lửa. Tay khoác lấy vai Quỳnh, cả người cũng một dạng dính sát vào.

– Anh... bỏ cái tay bẩn thỉu đó ra khỏi người cô ấy!_ Nhật Anh giận dữ quát lên.

Quỳnh khó hiểu nhìn hắn. Tại sao hắn có phản ứng bất thường như vậy chứ.

– Sao hả? Tôi muốn thân mật với bạn gái của mình cũng không được sao?_ Jun cong khóe môi khiêu khích.

Nhật Anh siết chặt nắm tay, không biết nên trả lời thế nào cho phải. Chính hắn cũng không hiểu bản thân bị gì nữa.

Bầu không khí xung quanh 3 người dần trở nên căng thẳng.

Đúng lúc này lại có 1 giọng nói cắt ngang.

– Ô. Jun đấy sao? Đã lâu không gặp a!_ Như cười toe toét tiến lại gần. Phía sau cô chính là Sang.

2 người đang đi giải sầu. Lúc này Sang không chịu được khi ở nhà chứng kiến cảnh Du và Kiệt thân mật nên mới hẹn Như cùng ra ngoài.

– A , Là bà Như đó sao? Đạo gần đây chắc quên thằng Jun này mất rồi_ 2 người Vừa thấy nhau liền vui mừng ôm vai nhau như bạn thân lâu ngày không gặp

– Ô? Anh... cũng ở đây sao?_ Lúc này Như cũng đã thấy Nhật Anh. Trong phút chốc, khuôn mặt tươi cười dần lạnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Ending

– Anh... cũng ở đây sao?

Lúc này Nhật Anh mới để ý tới 2 người vừa tới. Thật tình cờ là cả 2 hắn đều biết cả.

Sang cũng chỉ bình tĩnh liếc nhìn Nhật Anh 1 cái rồi quay mặt đi.

– À. Chào. Sẵn tiện cho tôi xin lỗi luôn chuyện hôm trước!_ Nhật Anh là loại người làm sai liền nhận lỗi.

[Cái vụ mà đàn em của Như tìm Du gây sự đấy]

Sau khi tìm hiểu rõ đầu đuôi mới rõ Như thực sự không liên quan gì đến việc đó cả.

– À, không có gì! Tôi quên chuyện đó từ lâu rồi!_ Như cười thoải mái đáp tuy nụ cười có chút gượng gạo, dù sao trước kia cũng đã từng yêu nhau. Muốn đối xử như không có gì cũng thật khó.

– Ô, cô gái này là bạn cậu sao? Lần đầu tớ thấy cô ấy đấy!_ Thấy Quỳnh ngồi 1 bên Như tò mò lại gần, choàng vai Jun, hỏi.

Jun im lặng trong chốc lát, hiện tại cậu không thể nói với Như sự thật được nếu không, sợ rằng Nhật Anh sẽ nghi ngờ. Hơn nữa, xem ra mối quan hệ của bọn họ có vẻ cũng không tầm thường.

– À, đây là bạn gái của tớ đấy, sao hả? Xinh chứ!_ Đám lao thì phải theo lao thôi. Jun choàng vai Quỳnh giả bộ thân mật, nói.

– Phụt! Ahaha ha... cậu nói nhầm gì vậy. Cậu mà có bạn gái á. Có gat người không vậy hả?_ Như vừa uống ngụm nước liền phun ra hết, cười như điên. Giống như chuyện Jun có bạn gái là chuyện sẽ không bao giờ xảy ra.

Ngoài cổng lớn.

– Nhanh lên. Sắp trễ tới nơi rồi đấy! _ Uyên Nhi tuy đang mặc bộ váy trắng thướt tha dịu dàng nhưng hành động lại trái ngược hoàn toàn. Tay chống nạnh hồ lớn như mấy bà bán cá ở ngoài chợ.

– Cái này không phải là lỗi do em trang điểm quá lâu sao? _ Khải trưởng thành lịch lãm trong bộ vét bước ra từ trong con xe.

– Không! Là lỗi của anh đấy, lái xe gì mà chậm rì rì à! _ Uyên Nhi bữu môi không thèm thừa nhận mà đổ lỗi cho Khải.

– Được rồi. Được rồi. Anh thua! _ Khải giờ tay xin hàng.

Đúng lúc này

– Xin hãy trình thiếp mời _ Người canh cổng nói.

Sau khi qua khu kiểm tra 2 người cùng tiến vào nơi dự tiệc.

Vừa tới sảnh không ngờ lại đụng mặt 2 người Sang và Như. Hôm nay cũng ăn mặc sang trọng không kém. 4 người cùng tiến vào trong.

– Đạo này chị vẫn khỏe chứ? _ Uyên Nhi ngay lập tức chạy tới quàng tay Như, hỏi thăm. Dù sao Như cũng từng là bạn gái Nhật Anh. Mối quan hệ giữa 2 người khá thân thiết.

– Ừm. Ổn cả. Mà, lâu rồi không gặp con nhóc em đã ra dáng con gái rồi đấy! _ Như cười cười trêu chọc.

– Gì hả? Ý chị là lúc trước em không giống con gái sao! _ Uyên Nhi nghe vậy lập tức phản bác.

Sau lưng, Sang đi song song với Khải.

– Xem ra đạo gần đây tâm trạng em tốt hơn nhiều rồi nhỉ! _ Khải quan tâm hỏi han.

Lúc trước, sau khi bị Du từ chối mỗi đêm Sang đều say mềm trở về nhà. Khoảng thời gian đó anh thật lo lắng cho Sang.

– Ừm. Một chút! _ Sang gật đầu thừa nhận. Nhưng vẫn kiêu lời như vậy.

Ánh mắt bất giác tìm kiếm bóng dáng của Như. Nếu không có Như thì bây giờ Sang chắc còn phải tràn ngập trong đau khổ dài dài.

Trong khi bên này đang trong buổi tiệc nhộn nhịp thì ở nhà Nhật Anh lại là 1 cảnh tượng khác.

– Nè, anh không định đến đó thật sao? _ Quỳnh chọc chọc ngón tay vào má cái người đang nằm ườn trên ghế sofa.

– Hà? Đi để chứng kiến vẻ mặt vui vẻ đặc ý của tên Kiệt đó sao? “Không đời nào” _ Nhật Anh nhấn mạnh 3 chữ cuối, trẻ con phồng má nói.

– Chứ không phải do anh ghen tị hả! _ Quỳnh có chút khinh bỉ nói.

– Làm gì có chứ! Chỉ là hơi buồn bực một chút thôi! _ Nhật Anh lắc lắc đầu nhăn mày, không thừa nhận.

Đột nhiên, lúc này Quỳnh chồm cả người về phía Nhật Anh. Môi đỏ hồng hôn 1 cái thật mạnh lên môi Nhật Anh.

– Thế này đã hết buồn bực chưa? _ Cô ngẩng đầu nhìn Nhật Anh, hỏi.

Nhưng hắn không hề trả lời. Ngay lập tức Nhật Anh xoay người đè Quỳnh xuống đất.

– Em đang đùa anh đấy à! Nhiều đó làm sao đủ thỏa mãn anh chứ! _ Nhật Anh liếm môi có cảm giác giống như con sói đang nhìn con mồi của mình.

Quỳnh thàn than trong lòng, Thôi xong rồi.

Ngay sau đó, 1 loạt âm thanh khiến người nghe đỏ mặt tía tai vang lên.

....

– Không được rồi, em hơi hộp quá! _ Du 1 thân váy hồng ngang gối, cắn ngón tay nhìn Kiệt.

– Không sao! Lúc đi ra cứ nắm lấy tay anh là được _ Kiệt vỗ vỗ mu bàn tay của Du, trấn an cô.

– Nhưng mà... _ Du còn định nói gì đó thì đã bị Kiệt cắt ngang bằng 1 nụ hôn.

– Phụt... ahaha... nhìn... Môi anh... ha ha _ Đến khi vừa hôn xong Du liền chỉ vào môi Kiệt mà cười lớn.

Nguyên lai là mối Kiết đính đây son của Du.

– Đã hết hồi hộp rồi sao? _ Kiết cung chiều vỗ vỗ đỉnh đầu Du.

Mà ở 1 nơi ít người gần đó ông Nam đang đứng cạnh bà thư.

– Em thực sự không muốn ra mặt sao? Anh nghĩ bọn chúng sẽ rất vui khi nhận được sự ủng hộ của em đấy.!

– không cần đâu! Bọn chúng đã lớn hết rồi. Và lại, em không cho rằng những hành động đáng khinh bỉ trước kia của mình dễ dàng được tha thứ như vậy
_ bà Thư lắc đầu, bình tĩnh đáp.

...

Bên ngoài cụ Bắc đang đứng trên bậc thang trên cùng, tay cầm mic nói đồng dục. Chòm râu cũng run run theo cho thấy sự kích động của cụ.

Ngày gia đình đoàn tụ cũng đã đến. Con gái à! Hãy yên tâm mà yên nghỉ đi nhé. Ta sẽ chăm sóc tốt cho đứa cháu gái này.

– Chắc ai cũng đã rõ lí do tôi mời mọi người tới đây ngày hôm nay. Cho nên tôi cũng sẽ không nhiều lời thêm nữa. Tôi rất vinh dự được giới thiệu với tất cả cháu gái của tôi. . .

Du nhìn Kiết tim đập thình thịch từng nhịp thật mạnh. Kiết siết chặt lấy tay Du nhẹ nhàng nói. . .

– Không sao cả! Anh sẽ mãi ở bên em

~~~~~THE END~~~~~

Truyện đến đây là hết rồi nhé! Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ cho ta nhé! Love to all

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Tôi Là Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.